Louisa May Alcott

Polly

En gammeldags pige

Louisa May Alcott

Polly

En gammeldags pige

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Louisa May Alcott: *Polly* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Louisa May Alcott: *Polly* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Pollys ankomst

"Nu er det på tide at gå til stationen, Tom."

"Kom så da."

"Nej, jeg vil ikke med; det er alt for fugtigt vejr. Jeg ville ikke beholde en krølle tilbage, hvis jeg gik ud i sådan et vejr, og jeg vil nok være pæn, når Polly kommer."

"Du bilder dig da vel ikke ind, at jeg vil gå alene derhen og hente en fremmed pige?" spurgte Tom og så så forskrækket ud, som om hans søster havde foreslået ham at ledsage en vild kvinde fra Australien.

"Jo, det gør jeg rigtignok. Det er din pligt at gå hen og tage imod hende, og hvis du ikke var en bøffel, ville det være dig en fornøjelse."

"Hør, det kalder jeg lumpent! Jeg tænkte nok, at jeg blev nødt til at gå; men du sagde, at du ville gå med. Du kan vente, til jeg igen skal ulejlige mig for dine veninder. Du kan tro nej!" og Tom rejste sig fra sofaen med en forbitret mine, som om han havde fattet en bestemt beslutning, men den imponerende virkning af det svækkedes imidlertid betydeligt ved hans uredte hår og hans i det hele lidet pyntelige ydre.

"Nå, vær nu ikke tvær, så skal jeg få lov af moder til, at den rædsomme Ned Miller, som du er så forgabet i, må komme og besøge dig, når Polly er rejst igen," sagde Fanny i håb om at formilde hans vrede.

"Hvor længe skal hun blive her?" spurgte Tom, idet han rettede på sit toilette ved at ruske lidt så i et, så i et andet af sine klædningsstykker.

"En måneds tid eller to måske. Hun er så mageløs sød, og jeg vil holde på hende, så længe hun befinder sig vel her."

"Så skal hun ikke blive her længe, hvis jeg kan gøre noget til det," mumlede Tom, der betragtede unge piger som en højst overflødig del af menneskeheden. Fjorten års drenge er tilbøjelige til at tænke således, og måske er det en meget viis indretning, for de holder jo meget af at slå kolbøtter og få lejlighed til, billedligt talt, at udføre et glimrende kunststykke i den retning, når de tre-fire år senere bliver disse "kedelige pigers" ydmyge slaver.

"Vil du bare sige mig, hvordan jeg skal kende det væsen? Jeg har aldrig set hende, og hun har heller aldrig set mig. Du kommer til at følge med alligevel, Fanny," føjede Tom til og standsede på vejen til døren, holdt tilbage af den frygtelige tanke, at han kunne blive nødt til at henvende sig til adskillige fremmede unge piger, før han traf den rette.

"Du vil sagtens kunne finde hende; hun vil formodentlig stå og se sig omkring efter os. Jeg er vis på, at hun vil kende dig, selv om jeg ikke er med, for jeg har beskrevet dig for hende."

"Så vil hun næppe gøre det," svarede Tom med et hastigt strøg over sit pjuskede hår og et blik i spejlet, for han følte sig overbevist om, at hans søster ikke havde ydet ham retfærdighed, – det gør søstre aldrig, det kender vi "unge fyre" alt for godt.

"Kom nu af sted, ellers kommer du for sent, og hvad vil Polly så tænke om mig?" udbrød Fanny med et sådant utålmodigt puf, som er særligt krænkende for den mandlige værdighed.

"Hun vil tænke, at du bryder dig mere om dine krøller end om dine veninder, og det vil ikke være helt fejl."

Med en følelse af at have sagt noget rigtig træffende og bidende slentrede Tom langsomt af sted, skønt han godt vidste, at det virkelig var sent, bestemt på ikke at vise hastværk, så længe han kunne ses, men bagefter var han nær ved at løbe benene af sig for at indhente det igen.

"Hvis jeg var præsident, ville jeg udstede den lov, at alle drenge skulle spærres inde, til de var voksne, for de er dog de mest irriterende snegle i verden," sagde Fanny, idet hun så efter sin broders lade skikkelse, mens han drev hen ad gaden. Hvis hun havde kunnet følge ham, ville hun dog måske have skiftet mening, for aldrig så snart var han kommet omkring hjørnet, før der foregik en fuldstændig forvandling med ham; hænderne kom op af lommerne, han holdt op med at fløjte, snappede sin trøje, gav sin hue et skub og ilede af sted med hastige skridt.

Toget var lige kommet, da han nåede stationen, gispende som en væddeløbshest og rød som en kogt krebs af vinden og løbet.

"Hun går naturligvis med hattesløjfe og hvad det stads hedder, som alle andre; og hvordan i al verden skal jeg kende hende? Det var også en net streg af Fanny at lade mig gå alene!" tænkte Tom, mens han stod og mønstrede strømmen, der trængte sig gennem ventesalen, og følte sig temmelig forbløffet over den kolonne af unge damer, der passerede forbi ham. Da ingen af dem syntes at se efter nogen, tiltalte han dem ikke, men iagttog med en martyrmine hvert nyt hold. "Der er hun," sagde han til sig selv, da han nu fik øje på en pragtfuldt klædt ung pige, der stod med foldede hænder og en meget lille hat svævende oven på en meget stor "chig-non", som Tom udtalte det. "Jeg kommer sagtens til at tale til hende, det er klart,"

tænkte Tom og mandede sig op til denne bedrift, mens han langsomt nærmede sig den unge frøken, der så ud, som om en storm havde revet i hendes klæder i pjalter, sådan en flagren var der af bånd, tunger, strimler, kruser og fjer.

"Må jeg spørge, er Deres navn ikke Polly Milton?" spurgte Tom ydmygt, idet han standsede foran i den luftige ubekendte.

"Nej, det er ikke," svarede den unge dame med en kold stirren, der i høj grad forknyttede ham.

"Hvor pokker er hun da?" brummede Tom og fjernede sig ærgerlig. Hurtige fodtrin bag ved ham bragte ham til at vende sig om endnu i rette tid til at se en lille pige med et frisk ansigt ile gennem den vidtløftige stationsbygning, hvilket syntes at volde hende stor fornøjelse. Da hun smilede og vinkede til ham med sin vadsæk, standsede han og ventede på hende, idet han sagde til sig selv: "Halløj! skulle det virkelig være Polly?"

Den lille pige kom nu hen til ham med udstrakt hånd og sagde spørgende med et halvt sky, halvt skælmsk blik i sine blå øjne:

"Det er Tom, er det ikke?"

"Jo, hvordan kunne du vide det?" svarede Tom og fik ildprøven med at give hende hånden overstået uden at tænke over det, så overrasket var han.

"Å jo, Fanny havde fortalt mig, at du havde krøllet hår og en snurrig næse, altid fløjtede og gik med en grå hue skubbet ned over øjnene; jeg kendte dig lige straks," svarede Polly med et meget venskabeligt nik; hun havde af høflighed ikke kaldt hans hår "rødt", hans næse "opstopper" og hans hue "ækel", hvilke kendsgerninger Fanny omhyggeligt havde søgt at indprente i hendes hukommelse.

"Hvor har du dine kufferter?" spurgte Tom, da han blev mindet om sin pligt ved, at hun rakte ham vadsækken, som han ikke havde tilbudt at skille hende af med.

"Fader sagde til mig, at jeg ikke skulle vente på nogen, ellers kunne jeg måske blive narret for en vogn, derfor gav jeg min garantiseddel til en mand, og der er han med min kuffert," svarede Polly og gav sig på vej bag efter sit eneste beskedne stykke bagage, ledsaget af Tom, der følte sig en lille smule trykket af sin egen mangel på høflig opmærksomhed.

"Der er ikke det bitteste af en ung dame ved hende, Gud ske lov! Fanny sagde ikke noget til mig om, at hun var smuk. Hun ligner ikke pigerne fra en by og bærer sig heller ikke ad som dem," tænkte han, mens han traskede bagefter og med velbehag betragtede de brune krøller, der hoppede af sted foran.

Da køretøjet satte sig i gang, gjorde Polly et lille hop på det elastiske sæde og lo som et glad barn. "Jeg holder så meget af at køre i sådan en fin vogn og se på alle de smukke ting og more mig, gør du ikke også?" sagde hun og blev i næste øjeblik sat igen, som om hun pludselig kom til at huske på, at hun var i begreb med at aflægge et besøg hos fremmede folk.

"Nej, ikke synderlig," sagde Tom uden at tænke på, hvad han svarede, for han følte sig pludselig beklemt ved at være lukket inde i en vogn med den fremmede pige.

"Hvordan har Fanny det? Hvorfor kom hun ikke med?" spurgte Polly, der forsøgte på at se alvorlig ud, mens øjnene trods hendes bestræbelser spillede i hovedet på hende.

"Hun var bange for at få sine krøller spoleret," svarede Tom og smilede, for dette lave forræderi mod udvist fortrolighed bragte ham til igen at føle sig som karl for sin hat.

"Du og jeg bryder os ikke om lidt fugtighed i håret. Jeg er dig meget taknemmelig, fordi du kom og tog imod mig."

Det var venligt af Polly at sige dette, og det følte Tom, for hans røde hår var et ømt punkt hos ham, og ved at blive stillet sammen med Pollys smukke brune krøller syntes det at miste noget af sin ildfarve. Endvidere havde han ikke gjort andet for hende end at bære hendes vadsæk et par skridt, og alligevel takkede hun ham. Han følte sig taknemmelig, og i et anfald af fortrolighed bød han hende en håndfuld nødder, for hans lommer var altid forsynet med denne velsmagende delikatesse, og man kunne til enhver tid finde hans spor ved hjælp af den rad skaller, han efterlod sig.

Så fart han havde gjort det, huskede han på, at Fanny betragtede dem som noget simpelt stads, og følte, at han havde beskæmmet sin familie. Derfor rakte han hovedet ud ad vinduet og forblev så længe i denne stilling, at Polly spurgte, om der var noget i vejen. "Pyt, hvem bryder sig om sådan en lille landsbypige som hende?" sagde han kækt til sig selv, og derpå fo'r der en skalkagtig ånd i ham.

"Han er dygtigt drukken; men jeg tænker da nok, han kan holde hestene," svarede den ondskabsfulde dreng med en mine af stille resignation.

"Er kusken beruset? Oh, kære, lad os komme ud! Er hestene gale? Her er meget stejlt; tror du, det går godt?" udbrød den stakkels Polly, der fik sin lille kastorhat forvandlet til en trekantet ved at presse den ud ad det halvt åbne vindue på sin side.

"Der er folk nok til at samle os op, hvis der skulle arrivere os noget; men det var måske lige så godt, at jeg satte mig uden på

hos kusken," svarede Tom og strålede formelig af tilfredshed over denne glimrende udvej, der pludselig frembød sig til at slippe ud.

"O ja, gør det, hvis du ikke er bange! Moder ville blive så ængstelig, hvis jeg skulle komme noget til så langt borte," udbrød Polly i stor kvide.

"Du skal ikke være bange; jeg skal nok tumle den gamle fyr og hestene med," svarede Tom, idet han åbnede døren og steg til vejrs, overladende den stakkels narrede Polly at blive siddende indeni og skælve, mens han selv nød sin frihed og sine nødder udenpå hos den adstadige gamle kusk.

Fanny kom stormende ned for at tage imod sin "kære Polly", og Tom præsenterede hende med den smagfulde bemærkning: "Jeg fik hende!" og med en mine som en uforfærdet jæger, der fremviser sin færdigheds trofæer. Polly blev øjeblikkelig trukket ovenpå, og efter at Tom havde danset en hopsa på dørmåtten, trak han sig tilbage til spisestuen for at styrke sig efter anstrengelsen med en halv snes kager.

"Er du ikke gruelig træt? Vil du ikke lægge dig lidt?" sagde Fanny, der sad på sengekanten i Pollys værelse og lod munden løbe, mens hun mønstrede hvert enkelt stykke, hendes veninde havde på.

"Nej, ikke det mindste. Det gik så nemt for mig uden bryderier med undtagelse af den drukne kusk, men Tom satte sig udenpå og holdt styr på ham, så jeg var ikke så meget bange endda," svarede den uskyldige Polly, idet hun skilte sig ved sin simple kåbe og den tarvelige hat, der ikke engang var pyntet med den ubetydeligste fjer.

"Snak! Han var ikke drukken, og Tom har bare gjort det for at slippe væk; han kan ikke udstå piger," sagde Fanny med en overlegen mine.

"Kan han ikke? Og jeg syntes, han var meget behagelig og venlig!" udbrød Polly med et udtryk af overraskelse i sine opspilede øjne.

"Han er en forfærdelig dreng, og hvis du giver dig af med ham, vil han plage dig ihjel. Alle drenge er rædsomme, men han er den mest rædsomste, jeg nogen sinde har kendt."

Fanny gik i en fin skole, hvor de unge damer havde så travlt med deres fransk, tysk og italiensk, at der ingen tid blev til overs til modersmålet. Da Polly følte sin tillid til drengen stærkt rystet, besluttede hun i sit stille sind at lade ham skøtte sig selv og forandrede emnet for samtalen ved med et beundrende blik omkring i det store, smukke værelse at sige: "Hvor her er prægtigt! Jeg har aldrig før sovet i en seng med forhæng eller haft sådan et fint toiletbord."

"Det glæder mig, at du synes om det; men kom for Guds skyld ikke med den slags ting, når de andre unge piger hører på det!" svarede Fanny og ønskede i sit stille sind, at Polly ville gå med ørenringe som alle andre.

"Hvorfor ikke?" spurgte den lille landsbygås, der ikke kunne begribe, hvad skade det kunne gøre at synes godt om andres smukke ting og sige det.

"Åh, de ler ad alt, hvad der er den mindste smule aparte ved, og det er ikke morsomt." Fanny sagde ikke "landsbyagtigt", men hun mente det, og Polly følte sig uhyggelig til mode. Derfor glattede hun med et alvorligt ansigt sit lille sorte silkeforklæde

og besluttede ikke at komme med hentydninger til sit eget hjem, hvis hun kunne undgå det.

"Jeg er så svagelig; mama siger, at jeg ikke behøver at gå rigtigt i skole, mens du er her – kun to eller tre timer om ugen, bare for at holde musikken og det franske ved lige. Du kan gerne følge med, hvis du har lyst, det siger papa. Oh, gør det, det er så morsomt!" udbrød Fanny, der fuldstændig overraskede sin veninde ved denne uventede kærlighed til skolen.

"Jeg ville blive bange, hvis alle de andre piger går lige så fint klædt som du og er lige så dygtige," sagde Polly, der begyndte at føle sig beklemt ved denne tanke.

"Snak, barn! Det skal du ikke bryde dig om; jeg skal nok tage mig af dig og fikse dig op, så at du ikke skal se aparte ud."

"Er jeg aparte?" spurgte Polly, ængstet af dette ord og håbende, at det ikke måtte betyde noget meget slemt.

"Du er en sød lille én og meget nettere, end du var sidste sommer; du er bare blevet opdraget anderledes end vi andre, og derfor er du ikke som vi, skal jeg sige dig," begyndte Fanny, der fandt det temmelig vanskeligt at forklare sig.

"Hvordan anderledes?" spurgte Polly atter, for hun holdt nok af at forstå, hvad der taltes om.

"Nå, du går klædt som en lille pige, for at tage én ting."

"Jeg er jo også en lille pige, hvorfor skulle jeg så ikke gøre det?" og Polly fæstede et forlegent blik på sin simple blå merinos kjole, sine suffisante støvler og sit korte hår.

"Du er fjorten år, og i den alder betragter vi andre os som unge damer," vedblev Fanny, idet hun med velbehag betragtede det tårn af hår, hun havde oven på issen, med en frynse af totter rundt om panden og en lok bølgende ned ad ryggen, såvel som

sin kjole af skarlagenrødt og sort med bredt livbånd, skinnende knapper, kniplinger, rosetter – og Himlen må vide, hvad det alt sammen var. Hun havde en kapsel om halsen, ørenringe dinglende i ørene, ur med tilhørende kæde ved bæltet og adskillige ringe på et par hænder, der ingen skade ville have haft af noget vand og sæbe.

Pollys blik vandrede fra den ene lille skikkelse til den anden, og hun syntes, at Fanny var den af dem, der så mest aparte ud, for Polly boede i en stille provinsby og kendte kun lidt til den store stads moder.

Hun følte sig temmelig imponeret af den elegance, hun så omkring sig, da hun aldrig før havde set Fannys hjem, eftersom de havde stiftet bekendtskab under et besøg, som denne sidste aflagde hos en veninde, der boede i nærheden af Polly. Hun tog sig imidlertid ikke den forskel, der var mellem hende og Fanny, synderlig nær, for et øjeblik efter sagde hun med en tilfreds latter: "Moder holder mest af, at jeg skal gå tarveligt klædt, og jeg tager mig ikke særligt af det. Jeg ville også være i forlegenhed med mig selv, hvis jeg var sådan stadset op, som du er. Glemmer du aldrig at redde dine sløjfer og dette brusende stads, når du fætter dig?"

Før Fanny kunne svare, bragte et skrål nedenunder dem begge til at lytte. "Det er ikke andet end Maud, hun gør spektakel hele dagen igennem," begyndte Fanny, og ordene var næppe ude af hendes mund, før døren blev stødt op, og en lille pige på seks eller syv år kom tudbrølende ind. Hun standede ved synet af Polly og stirrede et øjeblik på hende, så hylede hun videre og kastede sig i Fannys skød med det forbitrede udråb: "Tom ler ad mig! Få ham til at lade være!"

"Hvad gjorde du da? Skrål ikke sådan, du gør Polly bange!" og Fanny gav sig til at ryste den lille kerub, hvilket fremkaldte en forklaring.

"Jeg sagde, at vi havde kold is til selskabet i aftes, og så lo han."

"Blot is, barn!" rettede Fanny og fulgte Toms dadelværdige eksempel.

"Det kan være mig lige meget! Det *var* koldt, og jeg varmede mit, og så var det rart; men Willy spildte det på min ny 'Gavielle'!" og Maud begyndte at græde igen over overmålet af sine ulykker.

"Gå ned til Katy, du er forfærdelig gnaven i dag," sagde Fanny og skubbede hende fra sig.

"Katy morer mig ikke, og jeg skal mores, fordi jeg er vranten; det sagde mama jeg var," hulkede Maud, der øjensynligt nærede den falske forestilling, at vrantenhed var en interessant sygdom.

"Kom med ned og få noget middagsmad, det vil more dig," sagde Fanny, idet hun rejste sig og puslede sig ligesom en fugl, før den flyver.

Polly havde håbet, at den "rædsomme dreng" ikke ville være til stede; men det var han og stirrede under hele måltidet på hende med et meget prøvende blik. Hr. Shaw, der var en mand med et forretningsmæssigt udseende, sagde: "Hvordan har du det, min ven? Jeg håber, du vil more dig," og syntes derpå ganske at glemme hendes tilværelse igen. Fru Shaw, en bleg, nervesvag kone, hilste venligt på sin lille gæst og sørgede for, at hun ikke kom til at savne noget. Den ældre fru Shaw, en stille gammel dame med en imponerende kappe, udbrød ved synet af Polly:

"Gud velsigne jer! Hun er sin moders udtrykte billede – en sød kone – hvordan har hun det, min ven?" og blev ved at kigge over sine briller på den fremmede, indtil stakkels Polly mistede appetitten mellem denne dobbelte krydsild fra den gamle frue og Tom.

Fanny pjattede væk som en skade, og Maud vimsede omkring, indtil Tom foreslog at putte hende ind under låget til et stort fad, hvilket foranledigede en sådan eksplosion, at den unge dame blev båret skrålende bort af den tålmodige Katy. Det var i det hele taget ingen hyggelig middag, og Polly var meget glad, da den var forbi. Hver især gik nu til sine egne forretninger, og efter at have vist Polly om i huset blev Fanny hentet til dameskrædderen, og overlod Polly at more sig selv i den store dagligstue.

Polly var glad ved at blive alene i nogle få minutter, og efter at have undersøgt alle de smukke sager rundt omkring begyndte hun at vandre frem og tilbage på det bløde, blomstrede tæppe, nynnende for sig selv, mens dagslyset svandt, og stuen kun oplystes af det rødlige skin fra kaminen. Da kom den gamle dame sagte ind og satte sig i sin lænestol. "Det er en smuk gammel melodi," sagde hun, "syng den for mig, min ven; det er mange tider, siden jeg hørte den sidst."

Polly holdt ikke af at synge for fremmede, for hun havde ikke fået anden undervisning end den, som hendes moder, der havde så meget andet at tage sig, kunne give hende; men hun havde lært at vise den største ærbødighed mod gamle folk, og da hun ingen undskyldning havde at fremføre, gik hun straks hen til pianoet og gjorde, hvad hun blev bedt om.

"Det er den slags musik, som det er en fornøjelse at høre. Syng lidt mere, min ven," sagde den gamle dame på sin venlige måde, da hun var færdig.

Glad over denne ros sang Polly videre med sin friske lille stemme, der trængte lige til hendes tilhørerindes hjerte. Hele Pollys forråd bestod i de prægtige gamle sange, som man aldrig bliver ked af, og især yndede hun de skotske viser, som "*Yellow-Haired Laddie*", "*Jock o' Hazeldean*", "*Down among the Heather*" and "*Birks of Aberfeldie*". Jo længere hun sang, desto bedre skilte hun sig ved det, og da hun istemte: "*A Health to King Charlie*", rungede stuen formelig af de kraftige toner, der frembragtes af det store piano og den lille pige.

"Ved St. George, det er en lystig vise! Syng den igen, åh hvad!" lød Toms stemme, og Toms røde hoved kom til syne over den høje ryg af en stol, som han havde skjult sig bag ved.

Polly følte sig temmelig ubehageligt berørt af dette, for hun troede, at ingen anden havde hørt på hende end den gamle dame, der sad og døsede ved kaminen i stuen ved siden af. "Jeg kan ikke synge mere; jeg er træt nu," sagde hun og gik ind til bedstemoderen.

Det røde hoved forsvandt som et meteor, for Pollys tone havde været afgjort kølig.

Den gamle dame rakte hånden ud, og idet hun drog Polly hen til sig, så hun hende ind i ansigtet med sådanne venlige øjne, at Polly glemte den imponerende kappe og smilede tillidsfuldt til hende, for hun så, at hendes simple musik havde behaget hendes tilhørerinde, og følte sig glad ved denne bevidsthed.

"Du skal ikke bryde dig om, at jeg stirrer på dig," sagde den gamle fru Shaw og kneb hende blidt i hendes røde kind. "Det er

så længe siden, jeg har set en lille pige, og det gør mine gamle øjne godt at se på dig."

Polly syntes, at det var en besynderlig tale, og kunne ikke dy sig for at bemærke: "Er Fanny og Maud da ikke også små piger?"

"Ak, Gud, nej! ikke hvad jeg falder små piger. Fanny har i de to sidste år været en ung dame, og Maud er en forkælet unge. Din moder er en meget fornuftig kone, mit barn."

"Det er en sær gammel dame," tænkte Polly, men sagde ærbødigt: "Ja, frue," og så ind i kaminen.

"Du forstår vel ikke, hvad jeg mener, vel?" spurgte den gamle frue uden at slippe hendes kind.

"Nej, frue, ikke rigtigt."

"Så skal jeg fortælle dig det, min lille ven. I min tid gik børn på fjorten-femten år ikke klædt efter nyeste mode eller kom i selskaber, der ligner voksne menneskers så meget, som det overhovedet er muligt; de førte ikke et ørkesløst, ophidset og usundt liv, så de var blaserede, når de havde nået de tyve år. Vi var børn, til vi var atten år eller så, arbejdede og læste, gik klædt og legede som børn; vi ærede vore forældre, og vi levede meget længere i landet, end man gør nutildags, forekommer det mig."

Den gamle dame syntes at glemme Pollys nærværelse, mens hun talte, for hun sad og klappede den lille buttede hånd, der lå i hendes, og så op på et falmet billede af en gammel herre med kalvekrøs og hårpisk.

"Er det Deres fader, frue?"

"Ja, min ven, det er min brave fader. Jeg pibede hans kalvekrøs lige til hans dødsdag, og de første penge, jeg nogen sinde tjente, var fem dollars, som han udsatte som belønning

for den af hans døtre, der kunne stoppe hans silkestrømper smukkest."

"Hvor De må have været stolt!" udbrød Polly, der med et opmærksomt ansigt hvilede i den gamle dames skød.

"Ja; og vi lærte alle sammen at bage og koge mad og gik med bomuldshandsker og var så lystige og muntre som kattekillinger. Alle levede længe nok til at blive bedstemødre og bedstefædre; jeg er den sidste – halvfjerds min næste fødselsdag, min ven, og ikke helt aflægs endnu, mens min svigerdatter, fru Shaw, er en skrantning, skønt hun ikke er mere end fyrre."

"Det er også sådan, jeg er blevet opdraget, og det er sagtens derfor, at Fanny kalder mig gammeldags. Åh, fortæl mig noget mere om Deres papa, jeg vil så gerne høre det," sagde Polly.

"Sig 'fader'; vi kaldte ham aldrig papa, og hvis nogen af mine brødre havde kaldt ham 'den gamle', som drenge gør nutildags, tror jeg virkelig, at han ville have gjort ham arveløs."

Den gamle dame hævede sin røst, mens hun udtalte disse ord, og nikkede i en bestemt retning; men en sagte snorken fra værelset ved siden af syntes at overbevise hende om, at det var at spilde sit krudt at skyde i den retning.

For hun kunne fortsætte, kom Fanny ind med den glædelige meddelelse, at Clara Bird havde inviteret dem begge to med i teatret samme aften og ville komme og hente dem klokken syv. Polly kom i sådan en bevægelse ved således hovedkulds at blive kastet ind i hovedstadslivets adspredelser, at hun fo'r omkring som en forvildet sommerfugl og næppe vidste, hvad der var hændet, før hun fandt sig selv siddende foran det store grønne tæppe i det glimrende teater. Den gamle hr. Bird sad på den ene

side af hende, Fanny på den anden, og de overlod hende begge til sig selv, hvilket hun var dem meget taknemmelig for, da hun var så optaget af, hvad der foregik rundt omkring hende, at hun var ude af stand til at tale.

Polly var aldrig kommet meget i teatret, og de få stykker, hun havde set, var gode gamle eventyr, dramatiseret til bedste for ungdommelige tilskuere – livlige, opmuntrende og fulde af de uskyldige narrestreger, der vækker latter uden samtidig at fremkalde undseelsens rødme. Denne aften så hun et af de ny skuespil, som man i den senere tid har fået en ren mani for, som bliver spillet hundreder af aftener, og som blænder, ophidser og demoralisere tilskueren ved enhver tænkelig tillokkelse, som fransk sindrighed kan finde på og amerikansk ødselhed kan sætte i scene. Det er ligegyldigt, hvad stykket hed, det var meget simpelt, meget prægtigt og meget moderne, hvorfor det naturligvis blev højligt beundret, og alle skulle hen at se det. Først troede Polly, at hun var hensat i et eventyrland og så kun de glimrende væsner, der dansede omkring og sang i en verden af lys og skønhed; men pludselig begyndte hun at lytte efter, hvad der blev sunget og sagt, og så forsvandt illusionen, for de yndige, overnaturlige væsner sang negersange, talte gadesprog og bragte skam over de gode gamle alfer, som hun kendte så godt og elskede så højt.

Vor lille pige var for uskyldig til at forstå halvdelen af vittighederne og undrede sig ofte over, hvad folk lo ad; men da den første fortryllelse var forsvundet, begyndte Polly at føle sig uhyggelig til mode og overbevist om, at hendes moder ikke ville synes om, at hun var der, hvorfor hun ønskede, at hun ikke var kommet der. Imidlertid syntes det at blive værre og værre, jo

længere stykket skred frem, og Polly kom hurtigt til klarhed om sammenhængen såvel ved den snak, der førtes rundt omkring hende, som ved hjælp af sine egne sunde øjne og sit ægte barnlige instinkt. Da fire og tyve unge piger, klædt som jockeyer, kom hoppende ind på scenen, knaldende med deres piske, stampende i gulvet med hælene på deres kravestøvler og blinkende til tilskuerne, fandt Polly det slet ikke morsomt, men syntes, at det var modbydeligt, og var glad, da de var forsvundet igen; men da der så kom et andet hold ind i et kostume, der bestod af vinger af flor og en stump guldfrynse om livet, vidste den stakkels gammeldags Polly ikke, hvor hun skulle gøre af sig selv, for hun blev på én gang betaget af frygt og harme og sad med øjnene fæstet på sin plakat, mens hendes Kinder brændte stærkere og stærkere for hvert minut.

"Hvorfor er du så rød i hovedet?" spurgte Fanny, da de sminkede sylfider forsvandt.

"Jeg skammer mig sådan over disse unge piger," hviskede Polly med et langt, lettende suk.

"Din lille gås; – det var netop sådan, det blev spillet i Paris, og de danser fortrinligt. Det forekommer en lidt underligt i begyndelsen; men du vil vænne dig til det, ligesom jeg har gjort."

"Jeg vil aldrig mere herhen," sagde Polly bestemt; for hendes uskyldige natur oprørte sig imod et skuespil, der, i det mindste for øjeblikket, voldte hende større undseelse end glæde. Hun vidste ikke, hvor let det var at, vænne sig til det, som Fanny havde gjort, og det var godt for hende, at hun ikke ofte blev udsat for fristelsen. Hun kunne ikke forklare, hvad hun følte; men hun var glad, da komedien var forbi, og da hun var

hjemme igen, hvor den venlige bedstemoder ventede på dem for at se dem vel i seng.

"Morede du dig godt, min ven?" spurgte hun med et blik på Pollys feberhede kinder og flammende øjne.

"Jeg vil nødigt være uhøflig; men jeg morede mig ikke," svarede Polly. "Noget af det var prægtigt; men meget af det bragte mig til at ønske mig ned under bænken. Det lod til, at folk syntes godt om det; men mig forekom det ikke anstændigt."

Da Polly således lettede sit sind og gav sine ord større eftertryk ved et bestemt smæk med den støvle, hun just havde trukket af, brast Fanny i latter og sagde, mens hun efterlignede mademoiselle Thereses pirouetter: "Polly følte sig forarget, grandmama. Hun sad med et par øjne så store som tekopper og et ansigt så rødt som mit livbånd, og engang troede jeg, hun ville give sig til at græde. Noget af det var virkelig noget underligt; men naturligvis var det anstændigt, ellers ville alle vore bekendte ikke gå der. Jeg hørte fru Smythe Perkins sige: 'Det var udmærket, ganske som i det kære Paris,' og hun har været udenlands, så hun ved naturligvis, hvordan det skal være."

"Det er mig det samme. Jeg er vis på, at det ikke var anstændigt for unge piger at se på, ellers ville jeg ikke have skammet mig sådan!" udbrød den halsstarrige Polly forvirret, men ikke overbevist, ikke engang af fru Smythe Perkins.

"Jeg mener, du har ret, min ven; men du har boet på landet og har ikke endnu lært, at ærbarhed er gået af mode." Med disse ord og et godnatkys overlod bedstemoderen Polly til skrækkelige drømme, i hvilke hun dansede i jockeydragt på et stort teater, mens Tom slog på en stor tromme i orkestret, og

alle tilskuerne havde hendes faders og moders ansigter, der var lige så røde som Fannys livbånd og så på hende med øjne som tekopper.

2. Nye sæder

"I formiddag skal jeg i skole; kom derfor med, og lad os gøre os færdige," sagde Fanny en dag eller to senere, da hun rejste sig fra det sene morgenbord.

"Du ser så fin ud, hvad har du mere at gøre?" spurgte Polly, mens hun fulgte hende ud i forstuen.

"Pynte sig en halv time og få sin valk anbragt," svarede den uærbødige Tom, hvis forberedelser til skolen bestod i at smække sin hue på hovedet og spænde en rem om nogle omfangsrige bøger, der så ud til af og til at blive brugt som forsvarsvåben.

"Hvad er en valk for noget?" spurgte Polly, mens Fanny fjernede sig uden at værdige at svare.

"Noget oven på hendes hoved, hvor det ikke skulle være," svarede Tom og gik fløjtende sin vej med en mine af ophøjet ligegyldighed for fin egen krøltops udseende.

"Hvorfor skal du være så fin for at gå i skole?" spurgte Polly, der iagttog Fanny, mens hun ordnede sine små krøller i panden og anbragte de forskellige vimpler og festoner, der hørte til hendes dragt.

"Det gør alle de unge piger, og det er rigtigt, for man kan aldrig vide, hvem man kan møde. Jeg går en tur, når jeg går fra skole, og derfor ville jeg gerne have, at du tog din bedste hat på," svarede Fanny, idet hun forsøgte at anbringe sin egen hat i en vinkel, der trodsede alle ligevægtens love.

"Ja, det skal jeg, hvis du ikke synes, at denne er pæn nok. Jeg kan bedst lide den anden, fordi der er en fjer i den; men denne

her er varmere, og derfor går jeg til dagligdag med den," svarede Polly og løb ind i sit eget værelse for også at pynte sig af frygt for, at hendes veninde skulle skamme sig over hendes simple dragt. "Fryser du ikke om hænderne, når du kun har skindhandsker på?" sagde hun, da de gik hen ad den snedækkede gade med en skarp nordenvind lige i ansigtet.

"Jo, forfærdeligt; men min muffe er så stor, at jeg ikke vil gå med den. Mama vil ikke have, at der må tages noget af den, og min hermelins sal gemmes til stads," svarede Fanny og glattede sine bismarkshandsker med en fornærmet mine.

"Min grå egernskinds er sagtens alt for gruelig stor, men den er pæn og varm, og du må gerne varme dine hænder i den, hvis du har lyst," sagde Polly og så på sine ny uldvanter med et misfornøjet blik, skønt hun før havde fundet dem meget elegante.

"Ja, måske om lidt. Hør, Polly, nu må du ikke være forlegen. Jeg skal blot forestille dig for to eller tre af de unge piger, og du behøver ikke at tage den mindste notits af den gamle monsieur eller læse, hvis du ikke har lyst. Vi skal være i forværelset, så du vil kun få en halv snes stykker at se, og de vil have så travlt, at de ikke vil lægge synderligt mærke til dig."

"Jeg tror ikke, jeg vil læse, men sidde og høre efter. Jeg kan godt lide at iagttage folk, og alting her er så nyt og ejendommeligt."

Men Polly følte sig forlegen, og det kunne man også se på hende, da hun blev ført ind i et værelse, der var fuldt af unge damer, som det forekom hende, alle meget pyntede, alle talende i munden på hinanden og alle vendende sig for at betragte den nyankomne med en kold stirren, der syntes at være lige så

meget på moden som lorgnetter. De gav et forekommende nik, da Fanny forestillede hende, kom med en eller anden høflig ytring og gjorde plads for hende ved det bord, om hvilket de sad og ventede på Monsieur. Nogle af de mest overgivne øvede sig i at indtage de mest pudsige stillinger, andre stak hovederne sammen over små billetter, næsten alle sad og spiste sukkergodt, og samtlige tolv pjattede som skader. Polly, som man høfligt havde forsynet med brystsukker, sad og så til og hørte efter og følte sig meget ung og landsbyagtig mellem disse elegante unge damer.

"Har I hørt, at Carrie er rendt bort? Der har været så megen snak om det, at hendes fader ikke kunne udholde det og er rejst med hele familien. Er det ikke morsomt?" sagde en ung pige, som netop var trådt ind.

"Det var det bedste, de kunne gøre, at rejse. Mama siger, at hvis jeg havde gået i den skole, ville hun øjeblikkelig have taget mig ud," svarede en anden ung pige med en vigtig mine.

"Carrie er løbet bort med en italiensk musiklærer; det kom i aviserne og vakte stor opsigt," forklarede den, der havde talt først, for Polly, der så ud til ikke at forstå, hvad det drejede sig om.

"Hvor forfærdeligt!" udbrød Polly.

"Jeg synes nu, det var morsomt. Hun var ikke mere end seksten år, og han var ganske mageløs. Hun er frygtelig rig, og det talte alle mennesker om; hvor hun vifte sig, så folk efter hende, og det syntes hun godt om; men hendes papa er en gammel bøffel og har jaget dem pokker i vold. Det er meget kedeligt, for hun var noget af det lystigste, jeg nogen sinde har set."

Polly vidste ikke, hvad hun skulle svare den livlige frøken Belle; men Fanny bemærkede: "Jeg kan nok lide at læse om den slags ting; men det er temmelig ubelejligt, når det sker netop her, for det gør det vanskeligere for os andre. Jeg ville ønske, du kunne have hørt, hvordan papa tog på veje. Han truede med at lade en pige følge mig i skole hver dag, som de gør i New York, for at være sikker på, at jeg kom rigtigt derhen. Har du nogen sinde hørt mage?"

"Det er, fordi det kom ud, at Carrie plejede at lave undskyldninger i sin mamas navn og spadsere med sin Orestes, når de troede hende i god behold på skolen. Var det ikke en fiffig pige?" udbrød Belle, som om hun højligt beundrede dette kneb.

"Jeg synes, lidt kommers er i sin orden, og man behøver ikke at gøre så meget væsen af det, om nu og da en render væk ligesom Carrie. Drenge gør, hvad de har lyst til, og jeg kan virkelig ikke indse, hvorfor man behøver at holde unge piger så forfærdelig strengt. Jeg gad nok se nogen passe på *mig*," tilføjede en anden flot ung dame.

"Det skulle der en politibetjent til, Trix, eller en lille mand med en høj hat," sagde Fanny skælmsk, hvilket fremkaldte en almindelig latter og bragte Beatrice til at kaste koket med hovedet.

"Oh, har du læst *Spøgelsesbruden*? Den er frygtelig spændende! Der er formelig et stormløb til lejebiblioteket for at få fat i den; men der er dem, i der foretrækker *Den knuste Sommerfugl*. Hvad for en synes du bedst om?" spurgte en bleg ung pige Polly under en af de kortvarige pauser, der nu og da indtraf.

"Jeg har ikke læst nogen af dem."

"Så må du endelig gøre det. Jeg tilbeder Guy Livingstons bøger og også Yates'. Ouidas synes jeg også overordentlig godt om, men de er temmelig lange, så jeg bliver træt, før jeg kommer igennem dem."

"Jeg har ikke læst andet end en af Mühlbachs noveller, siden jeg kom. Jeg kan godt lide dem, fordi der er historie i dem," sagde Polly, glad over, at hun også kunne give et ord med i laget.

"De kan være gode nok til belærende læsning; men jeg kan bedst lide rigtig spændende noveller, kan du ikke også?"

Polly blev skånet for den ydmygelse at måtte tilstå, at hun aldrig havde læst noget af den slags, ved at Monsieur indfandt sig. Det var en gammel gråhåret franskmand, der forrettede sit arbejde med en resigneret mine som en, der var vant til at være offer for fnisende skolepiger. De unge damer pludrede om deres lektier, skrev en stil og læste en lille fransk historie; men det syntes ikke at interessere dem synderligt, skønt Monsieur var meget redebon til at forklare, og Polly rødmede formelig på sin venindes vegne, da hun på det spørgsmål, hvilken berømt franskmand der havde deltaget i Amerikas frihedskrig, svarede Lamartine i stedet for Lafayette.

Timen var snart forbi, og efter at Fanny havde fået en time i musik, mens Polly sad og hørte til, blev der holdt frikvarter. De yngre pigebørn spadserede arm i arm frem og tilbage i gården, andre blev inde i skolestuen for at læse eller sladre sammen, men Belle, Beatrice og Fanny tog deres frokost i et fint konditori i nærheden, og Polly fulgte ydmygt med uden at vove nogen hentydning til de honningkager, som bedstemoderen havde puttet i hendes lomme til frokost. De beskedne brune kager blev derfor i al hemmelighed bragt til at forsvinde i må

stumper, mens Polly forsøgte at tilfredsstille sin stærke appetit med en portion is og tre makroner.

De unge piger syntes at være i et fortræffeligt humør, især efter at selskabet var blevet forøget med en lille herre med et så ungdommeligt ansigt, at Polly ville have kaldt ham en dreng, hvis han ikke havde været forsynet med en høj kastorhat. Ledsaget af denne imponerende yngling overlod Fanny sine ulykkelige veninder at vende tilbage til skolen, mens hun selv tog, hvad hun kaldte en magelig promenade, gennem de mest befærdede gader. Polly fulgte beskedent bagefter og morede sig med at se på butiksvinduerne, indtil Fanny, der selv under så interessante omstændigheder var omhyggelig for hendes opdragelse, tog hende med op på en malerisamling og opfordrede hende til at nyde kunstværkerne, mens de hvilede sig. Den føjelige Polly gennemvandrede salen adskillige gange, tilsyneladende mønstrende malerierne med en kenders interesse og bestræbende sig for ikke at høre den sagte sladren mellem parret, der sad på den runde sofa; men hun kunne ikke lade være med at undre sig over, hvad Fanny kunne finde så interessant i en meddelelse om en nylig indført dans, og hvorfor det kunne være nødvendigt at aflægge et så højtideligt løfte om ikke at glemme koncerten om eftermiddagen.

Da Fanny endelig til sidst rejste sig, vakte Pollys trætte udseende samvittighedsnag hos hende; hun tog en hurtig afsked med den lille herre og begav sig på hjemvejen, idet hun stak den ene af sine hænder ind i Pollys muffe og fortroligt sagde: "Nu, kære, må du ikke tale et ord om Frank Moore, ellers river papa hovedet af mig. Jeg bryder mig ikke en døjt om ham, og han synes godt om Trix; der er kun kommet en kurre på

tråden imellem dem, og nu vil han gerne ærgre hende ved at gøre lidt kur til mig. Jeg skændte ordentligt på ham, og han lovede mig at slutte fred med hende. Vi går alle sammen på eftermiddagskoncerterne og morer os, og Belle og Trix kommer der i dag; ti derfor bare ganske stille, så vil alting være i den skønneste orden."

"Det er jeg bange for, det ikke vil," begyndte Polly, der ikke var vant til at have hemmeligheder og derfor fandt det grumme vanskeligt at bevare endog kun en lille én.

"Lad nu være med at gøre bryderi, barn. Det kommer jo ikke os ved, så vi kan gå derhen og nyde musikken, og vi kan da ikke gøre ved, om andre fjaser," sagde Fanny utålmodigt.

"Nej, naturligvis; men bør du gå derhen, når din fader ikke synes om det?"

"Jeg vil sige det til mama, og hun tager sig ikke af det. Fader kommer med så mange indvendinger, og grandmama gør en ståhej over det allermindste, jeg tager mig for. Du vil nok tie stille med det, ikke sandt?"

"Jo, det forsikrer jeg dig; jeg sladrer aldrig," svarede Polly og holdt ord, da hun følte sig overbevist om, at det ikke var Fannys hensigt at narre sin fader, siden hun fortalte moderen alting.

"Hvem følges du med?" spurgte fru Shaw, da Fanny lidt før klokken tre bemærkede, at det var koncertdag.

"Ikke andre end Polly; hun holder meget af musik, og forrige uge blæste det så stærkt, at jeg ikke kunne gå, husker du nok," svarede Fanny, men tilføjede, da de forlod huset: "Om nogen møder os på vejen, det kan jeg da ikke gøre for, kan jeg vel?"

"Du kan sige dem, at de ikke må, kan du ikke?"

"Det ville være uhøfligt. Ih, Gud! der kommer Belles broder Gustav – han kommer der altid. Sidder mit hår rigtigt, og hatten?"

Før Polly kunne svare, havde hr. Gustav sluttet sig til dem, som om det var noget, der faldt af sig selv, og Polly så sig snart traskende bag efter dem med en følelse af, at alting ikke var i den "skønneste orden", skønt hun ikke vidste, hvordan hun skulle forbedre situationen. Da hun selv elskede musik, bildte hun sig i sin uvidenhed ind, at alle andre også gik derhen alene for dens skyld, og blev i høj grad forstyrret af den hvisken, der førtes mellem de unge mennesker omkring hende. Belle og Beatrice var der i fuldt puds, og under pauserne mellem de forskellige numre opvartede de herrer Frank og Gustav tillige med adskillige andre "flotte fyre" de unge damer med historier og nyheder, der var overordentlig interessante, at dømme efter den spændte opmærksomhed, hvormed man lyttede til dem. Polly betragtede disse ædle væsner med ærefrygt, og de anerkendte hendes tilværelse med deres køns sædvanlige nedladenhed, men de betragtede hende øjensynligt som "en lille ubetydelighed", og da de fandt, at hun manglede den selskabelige tone, var de så venlige at ignorere det kønne barn og ofrede sig helt og holdent for de unge damer. Til alt hel for Polly glemte hun dem ganske under nydelsen af den smukke musik, som hun snarere følte end egentlig forstod, og hun sad og hørte på den med sådan et glad ansigt, at adskillige sande musikelskere smilede ved at se det, for det var, som om hendes hjerte glad hilste melodier, der bragte dets egne strenge til at tone. Det var ved at blive mørkt, da koncerten var forbi, og det var en stor lettelse for Polly, at vognen holdt udenfor og ventede

på dem, for hun syntes ikke rigtigt om at spille tredje violin, og det havde hun fået nok af for den dag.

"Jeg er glad over, at vi er blevet fri for de herrer; de plagede mig sådan ved at sidde og snakke, når jeg gerne ville høre," sagde Polly, da de rullede af sted.

"Hvem syntes du bedst om?" spurgte Fanny med en blasert, overlegen mine.

"Ham, der ingen spræl var ved, og som ikke sagde ret meget; han tog min muffe op for mig, da den var faldet på gulvet, og passede på mig i trængslen; de andre tog ikke den mindste notits af mig."

"De antog dig sagtens for en lille pige."

"Moder siger, at en rigtig fin herre er lige så høflig mod små piger som mod voksne damer; derfor synes jeg bedst om hr. Sidney, fordi han var opmærksom imod mig."

"Du er ingen dårlig iagttager, Polly. Jeg havde ikke troet, du ville lægge mærke til den slags ting," sagde Fanny, der begyndte at få en fornemmelse af, at der selv hos en lille pige kan findes en god del kvindelighed.

"Jeg er vant til net væsen, skønt jeg bor på landet," svarede Polly noget irriteret, for hun syntes ikke om at blive taget under vingerne, ikke engang af sine venner.

"Grandmama siger, at din moder er en fuldendt dame, og at du ligner hende meget; vær nu ikke mere vred på de stakkels fyre, så skal jeg nok sørge for, at de opfører sig bedre næste gang. Tom mangler fuldstændig væsen; men ham beklager du dig aldrig over," føjede Fanny leende til.

"Det regner jeg ikke; han er en dreng og opfører sig som en dreng, og jeg kan meget bedre finde mig i ham end i disse

herrer."

Fanny var just i færd med at tage Polly i skole for den lidet ærbødige tone, hun havde sagt "disse herrer" i, da de begge fo'r sammen ved et dæmpet "kykeliky!" under sædet lige over for dem.

"Det er Tom!" skreg Fanny, og i det samme krøb den uforbederlige dreng frem, rød i ansigtet og snappende efter vejret af undertrykt latter. Han tog plads på sædet og betragtede de unge piger med en mine, som om han var inderligt tilfreds med det heldige udfald af sit puds og ventede at blive ønsket til lykke med det.

"Har du hørt, hvad vi har sagt?" spurgte Fanny urolig. I

"Ja, det har jeg rigtignok, hvert eneste ord," svarede Tom, der øjensynligt nød sin triumf.

"Har du nogen sinde kendt en så irriterende knægt, Polly? Nu skal du vel straks fortælle papa en lang historie?"

"Måske og måske ikke. Det kan nok være, det gav et hop i Polly, da jeg galede! Jeg hørte hende skrige og så, hvordan hun trak fødderne op under sig."

"Og du hørte, hvordan vi roste dit væsen, ikke sandt?" spurgte Polly skælmsk.

"Ja, og du kunne godt lide det, derfor skal jeg heller ikke fortælle noget om dig," sagde Tom med et beroligende nik.

"Der er ingenting at fortælle om mig."

"Nå, så det er der ikke! Hvad tror du den gamle vil sige til, at I unge piger indlader jer med de lapse? Jeg så jer godt."

"Hvem er den gamle?" spurgte Polly, der lod, som om hun ikke forstod ham.

"Ja vist! Du ved jo godt, hvem jeg mener, så du sal ingen ulejlighed gøre dig med at få mig i gyngen ligesom grandmama."

"Jeg vil slutte en handel med dig," udbrød Fanny ivrigt. "Det var ikke min skyld, at Gustav og Frank var der, og jeg kunne ikke gøre ved, at de talte til mig. Jeg gør mit bedste, og papa har ingen grund til at blive vred, for jeg opfører mig alligevel meget bedre end adskillige af de andre unge piger, gør jeg ikke, Polly?"

"En handel?" bemærkede Tom med et forretningsmæssigt blik.

"Hvis du vil lade være med at gøre kvalm og sladre om, hvad du ingen ret havde til at høre, – det var også lumpent at gemme dig og lytte, og jeg synes, du skulle skamme dig over det – så skal jeg hjælpe dig med at plage om en cykel og ikke være med, når mama og grandmama beder papa om ikke at lade dig få den."

"Vil du?" spurgte Tom og overvejede dette tilbud med alt, hvad det kunne føre med sig.

"Ja, og Polly vil også hjælpe os, ikke sandt?"

"Jeg vil helst intet have at gøre med det; men jeg skal ingenting sige og ingen skade gøre jer."

"Hvorfor vil du ikke være med?" spurgte Tom nysgerrigt.

"Fordi det forekommer mig at være en slags bedrageri."

"Ja, men papa skulle heller ikke altid gøre så mange indvendinger," sagde Fanny trodsigt.

"Efter at jeg har hørt den historie om Carrie og alt det andet, undrer det mig ikke, at han gør dem. Hvorfor fortæller du ham ikke det hele rent ud og lover ham aldrig at gøre det mere, når han ikke vil have det?" sagde Polly overtalende.

"Fortæller du din fader og moder alting rent ud?"

"Ja, jeg gør, og det sparer mig for mangfoldige forlegenheder."

"Er du da ikke bange for dem?"

"Nej, det er jeg da rigtignok ikke. Det falder somme tider svært at skrifte for dem; men man er så vel til mode, når det er overstået."

"Ja, lad os gøre det!" var Toms korte råd.

"Du gode Gud! Hvilket postyr for ingenting!" sagde Fanny med tårer i øjnene af ærgrelse.

"Det er ikke ingenting. Du ved godt, at det er blevet dig forbudt at føjte omkring med de fyre, og derfor er du nu i fedtefadet. Jeg vil ingen handel slutte, og jeg vil fortælle det hele," udbrød Tom i et pludseligt anfald af moralsk styrke.

"Vil du også gøre det, når jeg lover aldrig at gøre det mere?" spurgte Fanny bønligt, for når Tom for alvor havde sat sig noget i hovedet, måtte Fanny i reglen give efter imod sin vilje.

"Det vil jeg betænke mig på, og hvis du opfører dig godt, kan det være, at jeg slet ingenting vil sige. Jeg kan bedre passe på dig end papa, så hvis du prøver på det tiere, så er du leveret, min frøken," sagde Tom, der ikke var i stand til at nægte sig den fornøjelse at tyrannisere en smule, når lejlighed bødes ham.

"Hun vil ikke gøre det tiere; pin hende nu ikke mere, så vil hun være god imod dig, når du engang kommer i forlegenhed," svarede Polly med armen omkring Fanny.

"Det gør jeg aldrig, og hvis jeg gjorde det, tror du så, jeg ville bede en pige om at hjælpe mig ud af den?"

"Hvorfor ikke? Hvis jeg var i en eller anden knibe, ville jeg øjeblikkelig henvende mig til dig," sagde Polly tillidsfuldt.

"Ville du virkelig? Så skulle jeg også hjælpe dig ud af den, så vist som jeg hedder Tom Shaw. Tag dig i agt, fald ikke, Polly!" føjede hr. Thomas til, mens han med usædvanlig opmærksomhed hjalp dem ud af vognen, for hendes venlige ord havde fornøjet ham. Han følte, at der dog var én, der satte nogen pris på ham, hvilket udøvede en god indflydelse på hans væsen, som stadig afsnubben og modstand havde gjort uvenligt og krigersk.

Efter tebordet om aftenen foreslog Fanny, at Polly skulle lære hende, hvordan man lavede brystsukker, da kokkepigen havde fridag, og farvandet følgelig var klart. I håb om at formilde sin plageånd indbød Fanny Tom til at tage del i gildet, og Polly udbad sig, at det måtte tilstedes Maud at blive oppe og se på løjerne; altså begav de sig alle fire ned i det rummelige køkken, udrustede med forklæder, hamre, skeer og pander, og Polly overtog kommandoen over hele styrken. Tom blev sat til at knække nødder og Maud til at pille kærnerne, for brystsukkeret skulle være ekstra. Fanny assisterede Polly, der helligede kasserollen med kogende sirup sin opmærksomhed, indtil hun blev så rød i ansigtet som en pæon. "Kom nu nødderne i," sagde hun endelig, og Tom tømte indholdet af sin tallerken ud i den skummende sirup, mens de andre med dyb interesse iagttog den hemmelighedsfulde tilberedelse af de kostelige sager. "Nu hælder jeg det ud på denne pande her, som er smurt med smør, og når det så er blevet afkølet, kan vi spise det," forklarede Polly og lod handling følge på ordene.

"Åh fy! den er helt fuld af skaller!" udbrød Maud og kiggede i panden.

"For pokker! Jeg må have taget fejl og puttet dem i og spist nødderne uden at vide af det," sagde Tom, der søgte at skjule sin skadefryd, mens de unge piger bøjede deres skuffede og fortvivlede ansigter over panden.

"Du har gjort det med vilje, din afskyelige dreng! Jeg vil aldrig mere have dig med til noget," udbrød Fanny forbitret og løb efter sin broder, der fo'r omkring, ellevild af glæde.

Maud begyndte at græde over sine skuffede forventninger, og Polly undersøgte med en alvorsfuld mine dejen, der var fuldstændig ødelagt; men hendes opmærksomhed blev snart hendraget på den skærmydsel, der leveredes i en krog af køkkenet; Fanny havde nemlig glemt sit dameagtige væsen og sine seksten år, og givet sig til at varme Toms øren, og denne havde så, forbitret over den tilføjede fornærmelse, med magt tvunget hende ned på kulkassen, hvor han nu holdt hende med den ene hånd, mens han med den anden gengældte komplimenten. De var begge rasende, hvorfor de, mens de skændtes og sloges, overdængede hinanden med alle de ukvemsord, de kunne hitte på, og i det hele frembød et højst uskønt skue.

Polly var på ingen måde noget dydsmønster og havde som enhver af os andre sine anfald og nykker; men hun indlod sig aldrig på at slås, skråle eller klamres med sine søskende på en så modbydelig måde og var højligt overrasket ved at se sin fine veninde så ganske ude af sig selv. "Hold op! Hold op, for Guds skyld! Du gør hende skade, Tom! Slip ham, Fanny! Det kan være det samme med brystsukkeret, vi kan jo lave noget andet!" råbte Polly og søgte at skille dem ad med et sådant udtryk af angst i sit ansigt, at de skamfulde holdt inde og øjeblikkelig fortrød, at

de havde ladet hende blive vidne til et sådant udbrud af forbitrelse.

"Jeg vil ikke sådan lade mig puffe, så du gør bedst i at slippe mig, Fanny," sagde Tom, idet han befriede sig for hende med en truende virren med hovedet, og føjede til i en helt anden tone: "Det var bare for løjer, jeg puttede skallerne i, Polly; kog en anden kasserolle fuld, så skal jeg pille nogle nødder rigtig pænt; vil du ikke nok det?"

"Det er et temmelig varmt stykke arbejde, og det er også synd at lade noget gå til spilde; men jeg skal alligevel gøre nok et forsøg, hvis du gerne vil have det," sagde Polly med et tålmodigt suk, for hun var træt i armene, og hendes ansigt ubehageligt ophedet.

"Vi vil ikke have dig med, gå din vej," råbte Maud og rystede truende ad ham med en klæbrig ske.

"Hold mund, din lille skrighals. Jeg vil blive her og hjælpe til, må jeg ikke nok, Polly?"

"Bjørne holder meget af søde sager, så du vil nok gerne have lidt brystsukker. Hvor står siruppen? For vi har brugt alt det op, der var i krukken," sagde Polly godmodigt og tog fat på en frisk.

"Nede i kælderen; nu skal jeg hente den," svarede Tom, tog lampen og krukken og forsvandt, bestemt på denne gang at opfylde sin pligt som en helgen.

Så snart han var forsvundet med lyset, slog Fanny slåen for døren og sagde ondskabsfuldt: "Nu er vi fri for flere spilopper; lad ham kun dundre og råbe, det kan han have rigtig godt af, og når brystsukkeret er færdigt, kan vi slippe den slubbert ud."

"Ja, men vi kan jo ikke lave det uden sirup," sagde Polly i den tanke, at det ville afgøre sagen.

"Den er der nok af i spisekammeret. Nej, du må ikke lukke ham ud, før jeg siger til. Jeg skal vise ham, at jeg ikke lader mig ruske af sådan en pjalt dreng. Lav du dit brystsukker og lad ham blive, hvor han er, ellers fortæller jeg det til papa, og så får Tom en overhaling."

Polly syntes ikke, at det var en ganske ærlig adfærd; men Maud råbte på sit brystsukker, og da hun ikke kunne finde på noget middel til at formilde Fanny, fæstede hun alle sine tanker på kogningen, indtil nødderne godt og vel var kommet i og en delikat pandefuld stillet ud i gården for at afkøles.

Der hørtes et par stærke slag på den aflåsede dør og nogle trusler om hævn fra fangen, som at han ville stikke ild på huset, drikke al vinen og slå saftkrukkerne i stykker, og derpå blev alt så stille, at de unge piger rent glemte ham i øjeblikkets spænding.

"Han kan umuligt komme ud, og så snart vi har skåret brystsukkeret i stykker, tager vi slåen fra igen og render vores vej. Kom og find et pænt fad at komme det i," sagde Fanny, da Polly foreslog at gå halvt med Tom af frygt for, at han skulle finde på et eller andet middel til at storme ind og bemægtige sig det hele.

Man kan tænke sig deres overraskelse og sorg, da de med fadet, som de skulle bruge til deres traktement, trådte ud ad bagdøren og opdagede, at alt var væk – pande, brystsukker og det hele fuldstændig forsvundet på en gådefuld måde.

Der opløftede sig en almindelig jammerklage, da en omhyggelig ransagning havde slukket enhver gnist af håb; det var øjensynligt skæbnens bestemmelse, at der ikke skulle blive noget af at få brystsukker på denne ulykkelige aften.

"Den varme pande har måske smeltet sneen og er sunket ned," sagde Fanny og gav sig til at grave i driven, hvor den havde stået.

"De fæle katte har vistnok taget den," formodede Maud, der var alt for overvældet af dette andet slag til at skråle som hun plejede.

"Porten er ikke lukket, og en eller anden tigger har stjålet det. Jeg håber, at det må bekomme ham vel," føjede Polly til, idet hun vendte tilbage efter frugtesløse efterforskninger.

"Hvis Tom havde kunnet komme ud, ville jeg tro, at han havde taget det; men da han ikke er en rotte, kan han ikke komme igennem de små huller af vinduer, så det kan ikke have været ham," sagde Fanny i en trøstesløs tone, for hun begyndte at anse dette gentagne tab for en straf, fordi hun havde ladet hidsigheden løbe af med sig.

"Lad os lukke døren op og fortælle ham det," foreslog Polly.

"Han vil gøre sig lystig over os. Nej, vi vil bare lukke op og gå i seng, så kan han gå ud, når han vil. Den afskyelige dreng! Hvis han ikke havde drillet os sådan, kunne vi have haft det så prægtigt."

Efter at have taget slåen fra kælderdøren meddelte pigebørnene den usynlige fange, at de var færdige, og fjernede sig derpå i en meget nedslået stemning. Da de var kommet halvvejs op på den anden trappeafsats, standsede de alle pludselig, som om de havde set et spøgelse, for der kiggede Toms snavsede, men triumferende ansigt ud over rækværket, og i hver hånd holdt han et stykke brystsukker, som han svingede over dem, idet han trak sig tilbage med den drillende bemærkning: "I ville nok ønske, at I havde noget af det her."

"Hvordan i al verden er han kommet ud?" udbrød Fanny, da hun atter havde genvundet ligevægten efter en rystelse, der nær havde kastet dem alle tre ned ad trappen.

"Kulkammeret!" svarede en spøgelsesagtig røst fra mørket ovenover.

"Gud forbarme sig! Han må have stødt lemmen op og være krøbet ud på gaden; så har han stjålet brystsukkeret og er krøbet ind ad vinduet, mens vi ledte efter det."

"Ja vist, kattene har taget det?" lød det i en spottende tone, der bragte Polly til at sætte sig ned og le, til hun ikke kunne mere. Da hun havde fået vejret igen, råbte hun:

"Giv bare Maud et lille stykke, det er sådan en skuffelse for hende. Fanny og jeg er helt syge af det, og det vil du også blive, hvis du spiser det alt sammen."

"Gå i din seng, Maud, og se under hovedpuden," var det orakelmæssige svar, der lød til dem, da Tom lukkede sin dør efter at have udført en triumferende solo på blikpanden.

Pigebørnene gik udmattede til sengs, og Maud slumrede roligt ind, holdende fast på den klæbrige klump, der var blevet fundet på et sted, hvor man ikke ofte opdager brystsukker. Polly var meget træt og faldt snart i søvn; men Fanny, der lå inde hos hende, blev holdt længere vågen end sædvanligt af tankerne på sine genvordigheder, for hun havde hovedpine, og den utilfredshed med sig selv, der følger på vrede, jog den ro bort fra hendes leje, der gjorde det blomstrende ansigt, som lå ved siden af hende i den lille runde natkappe, til et så tiltalende syn. Gassen var slukket; men Fanny så alligevel en skikkelse i et gråt sjal liste sig forbi døren og straks efter vende tilbage for at kigge ind. "Hvem er det?" råbte hun så højt, at Polly vågnede.

"Det er ikke andre end mig," svarede bedstemoderens milde stemme. "Stakkels Tom har fået en forfærdelig tandpine, og jeg gik herned for at finde noget kreosot til ham. Han sagde nok, at jeg ikke måtte fortælle jer noget om det; men jeg kan ikke finde flasken og vil ikke gerne forstyrre moder."

"Den står i mit skab. Denne gang har da Tom, det skarn, fået sit drilleri betalt," sagde Fanny i en tilfreds tone.

"Jeg tænkte nok, at han ville få nok af vort brystsukker," lo Polly, og derpå faldt de i søvn, overladende Tom til behagelighederne ved en tandpine og den gamle bedstemoders kærlige pleje.

3. Pollys bekymringer

Polly opdagede snart, at hun befandt sig i en ny verden, en verden, hvis sæder og skikke var så forskellige fra hjemmets simpelhed, at hun følte sig som en fremmed i et fremmed land og ofte ønskede, at hun aldrig var kommet der. For det første havde hun intet andet at bestille end at drive og passiare, læse romaner, paradere på gaden og klæde sig på; og før en uge var gået, var hun lige så hjerteligt ked af alt dette, som et sundt menneske ville blive, hvis det forsøgte på at leve udelukkende af konfekt. Fanny fandt behag i det, fordi hun var vant til det og aldrig havde kendt noget bedre; men det havde Polly, og hun følte sig tit som en lille vild fugl, der var blevet lukket inde i et forgyldt bur. Ikke desto mindre følte hun sig imponeret af al den luksus og overflod, der herskede rundt omkring hende, nød dem, ønskede, at hun også var i besiddelse af dem, og undrede sig over, at medlemmerne af familien Shaw ikke var lykkeligere. Hun havde ikke tilstrækkelig erfaring endnu til at se, hvad det var, der forstyrrede lykken; hun gjorde intet forsøg på at afgøre, hvilket af de to slags liv der var det rigtige; hun vidste bare, hvilket hun syntes bedst om, og tænkte, at dette ikke var andet end en ny følge af hendes gammeldags opdragelse.

Fannys veninder interesserede hende ikke synderligt; hun var snarere bange for dem, de forekom hende så meget ældre og mere erfarne end hun, selv de, der var yngre i år. Deres samtale drejede sig om ting, som hun intet kendte til, og når Fanny forsøgte at forklare hende dem, fandt hun dem kun lidet interessante, snarere var der en del af dem, der stødte hende og

gjorde hende forlegen, hvorfor de andre unge piger lod hende skøtte sig selv; de var vel høflige mod hende, når de traf sammen med hende, men anså hende åbenbart for alt for "sær" til at indlemmes i deres kreds. Hun vendte sig da til Maud for at finde selskab i hende, for i sin egen lille søster havde hun en fortræffelig kammerat, og hun elskede hende inderligt. Men frøken Maud var meget optaget af sine egne sager; hun havde nemlig også sin "kreds", og disse små piger på fem-seks år havde deres "soireer", selskaber og spadsereture lige så vel som de ældre; og deres livs hovedopgave syntes at være at efterabe de tåbelige moder, som de burde have været for uskyldige til at forstå. Maud havde sin lille visitkortæske og aflagde visitter "ligesom mama og Fanny", hun havde endvidere sin handskeæske, sit juvelskrin, sine krøllepinde, lige så fin og fantastisk en garderobe som nogen pariserdukke og en fransk kammerpige til at klæde sig på. Polly kunne i begyndelsen slet ikke komme ud af det med hende, for Maud lignede ikke et barn og tillod sig ofte at gøre udsættelser på Pollys tale og væsen, skønt den lille mademoiselles egne var alt andet end fuldkomne. Af og til når Maud følte sig ilde tilpas eller havde et anfald af gnavenhed, for hun havde "nerver" lige så vel som mama, kunne hun komme til Polly for at blive "moret", for dennes venlige væsen og tålmodige mildhed kunne bedre end noget som helst andet bringe den lille fine dames sind i ligevægt igen. Polly fandt glæde i at tage sig af i hende, fortalte hende historier, legede eller spadserede med hende, hvad hun nu havde mest lyst til, og vandt således langsomt men sikkert barnets hjerte, mens hun befriede hele huset for dets lille herskerindes tyranni.

Tom hørte snart op med at stirre på Polly og tog i begyndelsen ikke videre notits af hende, for efter hans anskuelse "var der overhovedet ikke meget ved piger", og når man regnede efter den slags unge piger, som han kendte bedst, måtte Polly give ham fuldstændig ret. Lejlighedsvis morede han sig med at drille hende for at se, hvorledes hun ville tage sig i det, og forårsagede hende megen ængstelse, for hun vidste aldrig, hvad det næste vel ville blive, han kunne finde på. Han gemte sig bag en eller anden dør og fo'r så pludselig frem imod hende, brølede ad hende i mørke, greb hende i benene, når hun gik op ad trapperne, gjorde hende forskrækket ved en skingrende fløjten lige i ørene på hende eller ved pludselig at rykke hende i håret, når han gik forbi hende på gaden, og hver gang der var fremmede til middag, fæstede han sine runde øjne på hende og tog dem aldrig bort, for hun var bragt i en ynkelig tilstand af forvirring og forlegenhed. Hun bad ham ofte om at lade være med at plage hende, men han svarede, at det var til hendes eget bedste, han gjorde det; hun var alt for undselig og trængte til at "strammes op" ligesom de andre unge piger. Forgæves indvendte hun, at hun ikke ønskede at ligne de andre unge piger i den henseende; han lo hende blot op i ansigtet, purrede op i sit røde hår, så at det stod stift i vejret over hele hovedet, og gloede på hende, indtil hun forskrækket flygtede sin vej. Polly kunne alligevel ganske godt lide Tom, for hun opdagede snart, at han var et forsømt skumpelskud og i høj grad overladt til sig selv. Hun undrede sig ofte over, hvorfor hans moder ikke forkælede ham ligesom pigebørnene, og hvorfor hans fader behandlede ham med en strenghed, som om han var en født oprører, og nærede så liden interesse for sin

eneste søn. Fanny anså ham for en bjørn og skammede sig over ham, men gjorde aldrig noget forsøg på at polere lidt på ham; og Maud og han levede som hund og kat. Bedstemoderen var den eneste, som tog sig af stakkels Tom, og Polly lagde mere end én gang mærke til, at han viste den gamle dame en eller anden venlighed, som han imidlertid blev meget skamfuld over, når det blev opdaget. Han var på ingen måde ærbødig imod hende; han kaldte hende "den gamle dame" og fortalte hende, at han ikke ville lade sig "overfuse"; men når der var noget i vejen, gik han altid til "den gamle dame" og tog med stor taknemmelighed mod overfusningen. Polly kunne godt lide ham for det og følte ofte lyst til at tale med ham om det; men hun indså, at dette ikke kunne gå an, for at rose det gode forhold imellem dem ville være det samme som at dadle de andres ligegyldighed, og derfor tav hun stille, men tænkte så meget mere på det.

Bedstemoderen blev også temmelig tilsidesat, og det var måske grunden til, at hun og Tom var så gode venner. Hun var endnu mere gammeldags end Polly, men man lagde ikke så megen vægt på det, da man mente, at hendes tid var omme, og ikke ventede mere af hende, end at hun skulle passe sig selv og være net klædt, når hun viste sig for folk. Bedstemoderen førte således et stille, ensomt liv oppe i sine egne værelser, der var fulde af gamle møbler, malerier, bøger og minder fra en fortid, som ingen andre brød sig om. Hendes søn gik hver aften op og aflagde hende et kort besøg, var meget venlig imod hende og så efter, at hun ikke savnede noget, som kunne skaffes til veje for penge; men han var en ivrig forretningsmand og så opsat på at erhverve sig rigdom, at han ikke havde tid til at nyde, hvad han

allerede besad. Den gamle frue beklagede sig aldrig eller blandede sig i noget eller kom med noget som helst forslag; men der var en sørgelig slags ro over hende, et resigneret udtryk i hendes matte øjne, som om hun savnede noget, der ikke kunne købes for penge, og når der var børn til stede, holdt hun sig i nærheden af dem, idet hun åbenbart længtes efter at trykke dem op til sig og kæle for dem, således som kun bedstemødre kunne. Polly følte dette, og da hun savnede de kærtegn, hun var vant til at modtage i hjemmet, lagde hun tydeligt for dagen, hvilken glæde det var for hende at se det rolige gamle ansigt opklares, når hun trådte ind i den ensomme stue, hvor der kun kom få børn, undtagen når små sønner og døtre, hvis billeder aldrig blegnede, og som aldrig voksede for det moderhjerte, der elskede dem, spøgte derinde. Polly ønskede, at børnene ville være venligere mod bedstemoderen; men det tilkom ikke hende at formane dem til det, skønt det pinte hende, og hun kunne kun søge at råde bod på det ved at vise sig så opmærksom og kærlig, som om det havde været hendes egen bedstemoder.

En anden omstændighed, der generede Polly, var manglen på legemlig bevægelse. At klæde sig i fin puds og paradere frem og tilbage i nogle bestemte gader en times tid hver dag, at stå og sladre i gadedøre eller køre en tur i en fin ekvipage var ikke den slags motion, hun satte pris på, og Fanny ville ikke indlade sig på nogen anden. Hun blev ligefrem så forskrækket, da Polly en dag foreslog, at de skulle tage sig et løb ned ad spadserevejen, at hendes veninde aldrig mere vovede at komme med et lignende forslag. Hjemme løb og red Polly, kørte med kælk og løb på skøjter, sprang med sjippetov og rev hø, arbejdede i sin

have og roede i sin båd, så det var ikke underligt, at hun længtes efter noget livligere end en promenade hver dag med en flok flanevorne unge piger, der trippede af sted i højhælede støvler og kostumer, som bragte Polly til at skamme sig over at blive set sammen med adskillige af dem. Derfor listede hun sig mangen en gang, når Fanny var optaget af romaner, besøg eller modepynt, ud alene og gik sig en rigtig rask tur i den ikke fashionable del af parken, der hvor de små børn trak frisk luft, eller også gik hun hen og så på, at drengene kørte med kælk, og ønskede, at hun kunne være med, som hun plejede hjemme. Hun gik aldrig ret langt bort og som altid tilbage med et rødmosset og glad ansigt.

En dag kort før middag følte hun sig så træt af ingenting at bestille, at hun listede sig ud for at løbe en tur. Det havde været mørkt vejr den dag, men nu var solen kommet frem og gik klar ned under skyerne. Det var koldt, men stille, og Polly travede hen ad den jævne, snedækkede spadserevej, mens hun nynnede for sig selv og bestræbte sig for at glemme sin hjemve.

Kælkene var i fuld gang, og hun stod så længe og så på dem, til hun ikke mere kunne modstå lysten til at tage del i legen. Oppe på bakken var der også nogle små piger med deres slæder – rigtige små piger med varme kyser og kåber, gummistøvler og vanter, – og trods sin frygt for Fanny følte Polly sig draget til dem.

"Jeg ville gerne køre ned; men jeg tør ikke, det er så stejlt," sagde et af disse "simple børn", som Maud kaldte dem.

"Vil du låne mig din slæde og sætte dig på mit skød, så skal jeg føre dig sikkert ned," foreslog Polly venligt.

De små piger kastede et blik på hende, syntes tilfredse med resultatet, og tilbuddet blev modtaget.

Polly så sig omhyggeligt om for at forvisse sig om, at intet fashionabelt øje var vidne til hendes gruelige dåd, og da hun fandt alt sikkert, jog hun sin frygt på flugt og fo'r ned ad bakken, af hjertens lyst nydende behageligheden ved den raske bevægelse, der gør kælkekørsel til et så yndet tidsfordriv for den fornuftigere del af ungdommen. Hun lod den ene af de små piger efter den anden køre ned med sig og trak dem så op igen, hvorfor de betragtede hende som en engel i gråt overtøj, der var steget ned fra Himlen udtrykkelig til deres fornøjelse. Just som Polly var i færd med til afslutning at tage sig en delikat tur alene, hørte hun en velbekendt fløjten bag ved sig, og før hun kunne komme ud af slæden, stod Tom der med et lige så forbavset ansigt, som om han havde truffet hende ridende på en elefant.

"Halløj, Polly! Hvad tror du Fanny vil sige til det?" lød hans artige hilsen.

"Det ved jeg ikke, og jeg bryder mig heller ikke om det. Der er ikke noget ondt i at køre i slæde; jeg holder meget af det, og nu, da jeg kan det, gør jeg det også. Af vejen dernede!" råbte den uafhængige Polly, og af sted fo'r hun med håret flagrende for vinden og et udtryk af oprigtig glæde, som en meget rød næse ikke i mindste måde gjorde mindre tiltalende.

"Det var ret, Polly!" råbte Tom, og idet han kastede sig på sin slæde med den mest sorgløse ligegyldighed for sine ribben, rutsjede han af sted bag efter hende og nåede hende, just som hun standsede "General Grant" på den brede vej nedenunder. "Nå, det kan nok være, at du vil få, når vi kommer hjem,"

udbrød den unge herre, endnu inden han havde rejst sig fra sin yndefulde stilling.

"Nej, jeg vil ikke, hvis du ikke sladrer, men det gør du naturligvis," sagde Polly, der blev siddende i slæden, mens et bekymret udtryk begyndte at liste sig over hendes glade ansigt.

"Ja, men nu gør jeg det netop ikke," svarede Tom med sin races medfødte egensindighed.

"Hvis de spørger mig, vil jeg naturligvis fortælle det, men hvis de ikke gør det, tænker jeg ikke, der er noget ondt i ingenting at sige. Jeg ville ikke have gjort det, hvis jeg ikke vidste, at moder ikke ville have noget imod det. Synes du, jeg har båret mig meget forskrækkeligt ad?" spurgte Polly og så på ham.

"Jeg synes, det var ordentlig plasér; og jeg skal ikke snakke om det, hvis du ikke ønsker det. Kom nu med op, og lad os tage nok en tur," sagde Tom livligt.

"Det skal også kun være en eneste; de små piger skal hjem, og det er deres slæde."

"Lad dem kun tage den, den duer ikke meget; og sæt dig med op på min. "Mazeppa" er en durkløber, kan du være sikker på."

Polly pakkede sig da ind foran, Tom hang på en eller anden hemmelighedsfuld måde bagpå, og "Mazeppa" beviste, at den til fulde fortjente sin ejermands oprigtige, om just ikke smagfulde ros. De kom fortræffeligt ud af det nu, for Tom var i sit rette element og fremviste sin bedste side, da han var opmærksom og lystig på den djærve drengemanér, der var naturlig for ham, mens Polly glemte sin undselighed og syntes meget bedre om denne måde at blive "strammet op" på end den anden. De lo og

snakkede og blev ved at tage "bare en eneste tur endnu", indtil solen var gået helt ned, og middagstimen slog.

"Vi kommer for sent, lad os løbe," sagde Polly, da de kom ned på vejen efter den sidste tur.

"Bliv du bare siddende, så skal jeg køre dig hjem i en snub," svarede Tom, og førend hun kunne komme ud, trak han af sted med hende i rask trav.

"Det kan man kalde et par kinder! Jeg ville ønske, at du kunne få sådan en farve, Fanny," sagde hr. Shaw, da Polly trådte ind i spisestuen efter at have glattet sit hår.

"Din næse er lige så rød som de tranebær der," svarede Fanny og rejste sig fra den store lænestol, hvor hun havde siddet sammenkrøbet et par timer, fordybet i "*Lady Audleys hemmelighed*".

"Ja, det er den nok," sagde Polly og kneb det ene øje til for at kunne betragte den uskønne ansigtsdel. "Det kan være det samme; jeg har alligevel moret mig udmærket," føjede hun til og gjorde et lille hop op på sin stol.

"Jeg kan ikke se noget morsomt i at løbe ud i sådan en kulde, som du holder så meget af," sagde Fanny med en gaben og gysen.

"Det kunne du måske alligevel, hvis du prøvede på det," sagde Polly smilende og skottede til Tom.

"Var du alene ude, min ven?" spurgte bedstemoderen og klappede den rosenfarvede kind ved siden af sig.

"Ja; men jeg mødte Tom, og vi kom hjem sammen." Polly blinkede med øjnene, da hun sagde dette, og Tom fik suppen i den gale hals.

"Gå fra bordet, Thomas!" befalede hr. Shaw, da hans uforbederlige søn begyndte at hoste og gispe bag sin serviet.

"O nej, jag ham ikke ud, hr. Shaw! Det var mig, der fik ham til at le," sagde Polly angergiven.

"Hvad er det, der er så morsomt?" spurgte Fanny, der endelig vågnede op.

"Jeg kan ikke begribe, at du vil få ham til at le, for han får jo altid dig til at græde," bemærkede Maud, der lige var kommet ind.

"Hvad har du nu taget dig for, unge herre?" spurgte hr. Shaw, da Tom, rød og højtidelig, atter dukkede frem efter sin kortvarige forsvinden.

"Ikke andet end kørt med slæde," svarede han mut, for hans fader irettesatte uafladeligt ham, mens han lod pigebørnene gøre, hvad de ville.

"Det gjorde Polly også. Jeg og Blanka kom hjem lige nu, og vi så hende og Tom køre ned ad bakken på hans slæde, og så trak han langt, langt bort med hende!" råbte Maud med munden fuld af mad.

"Nej, det er da ikke sandt?" udbrød Fanny og tabte sin gaffel af bestyrtelse.

"Jo, det er, og jeg holder uhyre meget af det," svarede Polly med et ængsteligt, men bestemt udtryk.

"Var der nogen, der så dig?" udbrød Fanny.

"Kun nogle småpiger og Tom."

"Det var rædsomt upassende, og det burde Tom have sagt dig, hvis du ikke vidste det. Jeg vil ærgre mig ihjel, hvis nogen af mine veninder har set dig," tilføjede Fanny ængsteligt.

"Nå, spar din skænden. Der er ikke noget ondt i det, og Polly skal køre med slæde, hvis hun har lyst; må hun ikke også nok, bedstemoder?" råbte Tom, der galant kom til undsætning og søgte at sikre sig en mægtig allieret.

"Moder giver mig lov til det, og når jeg holder mig fra drengene, kan jeg ikke se, hvad det kan gøre," sagde Polly, førend bedstemoderen kunne svare.

"På landet kan folk gøre meget, som ikke passer sig her," begyndte fru Shaw i en bebrejdende tone.

"Lad barnet bare gøre det, hvis hun har lyst til det, og tage Maud med sig. Jeg ville være glad, hvis jeg dog kunne få én rigtig ung pige her i huset," afbrød hr. Shaw hende, og dermed var sagen afgjort.

"Tak, hr. Shaw!" sagde Polly taknemmelig og nikkede til Tom, der telegraferede et "Bravo" tilbage og kastede sig over sin middagsmad med en appetit som en ung ulv.

"Oh, din strik! Du giver dig nok af med at kokettere med Tom, hvad?" hviskede Fanny til sin veninde og syntes at more sig kosteligt over det.

"Hvad er det dog, du siger?" spurgte Polly med ét så overrasket og harmfuldt udtryk, at Fanny skammede sig over sig selv og drejede samtalen hen på noget andet ved at meddele sin moder, at hun trængte til et par ny handsker.

Polly forholdt sig meget tavs under resten af måltidet, og aldrig så snart var det forbi, før hun trak sig tilbage for i stilhed at tænke over, hvad der var hændt. Før hun var kommet halvt op ad trappen, bemærkede hun, at Tom fulgte efter hende, og satte sig øjeblikkelig ned for at bringe sine ben i sikkerhed. Han brast i latter og sagde: "Jeg skal ikke nappe dig, på min ære. Jeg ville

bare sige dig, at hvis du vil gå med mig ud engang i morgen, skal vi få os en ordentlig rutsjetur."

"Nej," sagde Polly; "det kan jeg ikke."

"Hvorfor ikke? Er du vred på mig? Jeg sladrede jo ikke," spurgte Tom, forbavset over, at hun således havde skiftet sind.

"Nej, du holdt dit ord og stod mig bi som en brav dreng. Jeg er heller ikke vred; men jeg har besluttet aldrig mere at køre med slæde. Din moder synes ikke om det."

"Det er ikke grunden, det ved jeg godt. Du nikkede til mig, efter at hun havde sagt det, og dengang ville du. Sig mig nu, hvad det er."

"Det vil jeg ikke sige dig; men jeg kører ikke mere i slæde," var Pollys bestemte svar.

"Nå, jeg troede, du var fornuftigere end de fleste andre unge piger, men det er du ikke, og jeg vil ikke give en pibe tobak for dig."

"Du er rigtig artig," sagde Polly, der begyndte at bruse op.

"Ja, jeg afskyr krystere."

"Jeg er ingen kryster."

"Jo, du er. Du er bange for, hvad folk vil sige, er du ikke, måske?"

Polly var sig bevidst, at hun var det, og tav derfor stille, skønt hun følte den største lyst til at forsvare sig; men hvorledes skulle hun kunne det?

"Åh, jeg vidste nok, at du ville knibe ud," sagde Tom og fjernede sig med en mine af foragt, der skar Polly i hjertet.

"Det er dog også ærgerligt! Just som han er begyndt at blive venlig imod mig, og jeg har begyndt at befinde mig vel, bliver det hele spoleret ved Fannys snak. Fru Shaw synes ikke om det

og bedstemoderen heller ikke, er jeg vis på. Der vil komme ubehageligheder, hvis jeg gør det, og Fanny vil pine og plage mig; det er derfor bedst, at jeg lader være og lader Tom blive i den tro, at jeg er bange. Ak Gud! Jeg har dog aldrig kendt så løjerlige mennesker."

Polly lukkede døren til sit værelse i lås og var nær ved at græde af ærgrelse over, at hendes fornøjelse skulle ødelægges for hende af sådan en tåbelig idé, for af alle denne tankeløse tids mange tåbelige indfald er det, at børn leger forelskede, noget nær det tåbeligste. Polly var blevet oplært til at betragte kærlighed som noget meget alvorligt og helligt, og efter hendes begreb var det meget mere upassende at fjase med en dreng end at køre i slæde med en hel snes. Den foregående dag var hun blevet i højeste grad forbavset ved at høre Maud sige til sin moder: "Mama, må jeg ikke få en kavaler? Det har alle de andre, og de siger, at jeg skulle have Frederick Lovell; men jeg kan ikke så godt lide ham som Harry Fiske."

"O ja, vi vil have en lille kæreste, det er så fornuftigt," svarede fru Shaw; og snart efter kundgjorde Maud, at hun var blevet forlovet med Frederick, for Harry havde banket hende, da hun foreslog ham partiet.

Polly lo dengang ligesom alle de andre; men da hun senere tænkte over det og på, hvad hendes moder ville have sagt, hvis lille Kitty var kommet med et sådant spørgsmål, fandt hun det hverken fornuftigt eller morsomt, men latterligt og unaturligt. Nu havde hun den samme følelse med hensyn til sig selv, og da det første anfald af trods var gået over, besluttede hun at give afkald på at føre i slæde og på alt andet, hellere end at der skulle snakkes om hende og Tom, der, takket være hans forsømte

opdragelse, kendte lige så lidt som hun til tillokkelserne ved denne ny morskab for skolebørn. Polly forsøgte da at trøste sig ved at springe med sjippetov i baggården eller at lege tagfat med Maud i tørrestuen, hvor hun også gav hende undervisning i "gimlastik", som Maud kaldte det, hvilket dette lille væsen havde godt af. Undertiden kom Fanny ind til dem for at lære dem nogle ny dansetrin og lod sig mere end én gang forlede til at tage del i deres overgivne lege uden at tage nogen skade af det. Men Tom vendte koldt ryggen til Polly og lagde ved sit ringeagtende væsen klart for dagen, at han virkelig ikke anså hende for at være "en pibe tobak værd".

En anden ting, der generede Polly, var hendes klæder, for skønt ingen sagde noget, vidste hun dog godt, at de var meget simple, og somme tider ønskede hun, at der havde været lidt mere pynt på hendes blå og grå merinos kjoler, at der havde været store sløjfer på hendes livbånd, og at hun havde haft bredere kniplinger på sine små strimler. Hun sukkede efter en medaljon, og for første gang i sit liv tænkte hun for alvor på at sætte sine smukke krøller op og anskaffe en valk. Hun beholdt imidlertid disse små anledninger til utilfredshed hos sig selv, efter at hun havde skrevet til sin moder og bedt, om hun måtte få sin fineste kjole forandret i lighed med Fannys, hvorpå hun havde modtaget følgende svar:

"Nej, mit kære barn; kjolen er net og klædelig, som den er, og de gammeldags, simple moder er de bedste for os alle. Jeg ønsker ikke, at man skal synes godt om min Polly for hendes klæders skyld, men for hendes egen. Gå derfor bare med de simple kjoler, som din moder fandt så stor glæde i at sy til dig, og lad andre beholde deres udstafferinger. Selv de mindste af os

kan have indflydelse i denne store verden, og måske kan min lille pige komme til at gøre noget godt ved at vise andre, at et tilfreds sind og et glad ansigt er skønnere prydelser, end noget Paris kan skaffe hende. Du ønsker dig en medaljon, derfor sender jeg dig hermed en, som min moder gav mig for mange år siden. På den ene side vil du finde faders portræt og mit på den anden, og når du føler dig forknyt, så se blot på din talisman, så tænker jeg, det igen bliver solskin."

Det gjorde det naturligvis også, for det bedste af alle tryllemidler lå gemt i den nette lille kapsel, som Polly bar inden for sin kjole og kyssede så kærligt hver aften og morgen. Den tanke, at hun, hvor ubetydelig hun end var, dog kunne udrette noget godt, bragte hende til at være meget omhyggelig med sin adfærd og tale og så ivrig for at bevare et tilfreds sind og et glad ansigt, at hun glemte at tænke på sine klæder og fik andre til at gøre det samme. Hun vidste det ikke, men den gode, gammeldags simpelhed gjorde netop hendes dragt klædelig, og ubevidsthedens ynde smykkede den lille pige, der bar den, med den tillokkelse, som gør barndommen allermest tiltalende for dem, der oprigtigt elsker og ærer den. Én fristelse havde Polly imidlertid givet efter for, før hendes moders brev kom, og det fortrød hun bitterligt bagefter.

"Polly, jeg ville ønske, du ville give mig lov til at kalde dig Marie," sagde Fanny en dag, da de gik i butikker sammen.

"Du må gerne kalde mig Mary, hvis du har lyst; men jeg vil ikke have noget *ie* i enden på mit navn. Hjemme bliver jeg kaldt Polly, og det navn holder jeg meget af; men Marie, det er en forfranskning og tåbeligt."

"Jeg staver mit eget navn med *ie*, og det gør også alle de andre unge piger."

"Så må det være et net sammensurium af Nettier, Nellier, Hattier og Sallier. Det ville tage sig godt ud at stave *Pollie* sådan!"

"Nå det kan også være det samme; det var egentlig ikke det, jeg ville have sagt; men der er en ting, du absolut må have, og det er et par bronzefarvede støvler," sagde Fanny i en afgørende tone.

"Hvorfor må jeg absolut det, når jeg har støvler nok i forvejen?"

"Jo, for det er moderne, og du kan ikke være komplet uden dem. Jeg skal hen og have et par, og det må du også."

"Er de ikke meget dyre?"

"De koster otte eller ni dollars, tror jeg; jeg tager mine på regning; men det gør ikke noget, om du ikke har pengene, jeg kan låne dig dem."

"Jeg har fået ti dollars, som jeg må bruge til, hvad jeg vil, men jeg havde tænkt på at bruge dem til at købe nogle presenter til mine små søskende," sagde Polly og tog sin pung frem, som om hun ikke ret vidste, hvad hun skulle gøre.

"Du kan sagtens få presenter, bedstemoder har så mange gode ideer; de vil gøre den samme nytte, og så kan du få et par støvler."

"Ja, jeg kan jo se på dem," sagde Polly og fulgte med Fanny ind i butikken med en følelse af, at hun var en velhavende og betydelig person, siden hun kunne gøre så elegante indkøb.

"Er de ikke søde? Du får ligefrem en guddommelig fod i den støvle, Polly. Køb dem til, når jeg skal have selskab; du vil

komme til at danse som en sylfide i dem," hviskede Fanny.

Polly betragtede den nydelige, glinsende støvle med det udskårne skaft, den sirlige hæl og fint formede tå, syntes, at hendes fod tog sig rigtig godt ud i den, og sagde efter en kort betænkning, at hun ville tage dem. Det var nu alt sammen såre fornøjeligt, indtil hun kom hjem og blev alene, da efterså hun sin pungs indhold og fandt kun én dollar og en liste over, hvad hun havde tænkt på at købe til sin moder og sine søskende. Hvor den dollar dog tog sig fattig ud i sin ensomhed, og hvor listen dog syntes lang, nu da der intet var at købe for!

"Nu kan jeg ingen skøjter købe til Edward og ingen pult til William, og det havde de dog så inderligt ønsket sig. Bogen til fader og kraven til moder er også umuligheder nu, og jeg er en rigtig egoist, sådan at bruge alle mine penge på mig selv. Hvordan kunne jeg dog bære mig sådan ad?" sagde Polly til sig selv og kastede et angerfuldt blik på de ny støvler, som de stod der i første position, som om de var parate til at begive sig i selskab. "De er virkelig søde, men jeg er bange for, at det ikke vil være behageligt at have dem på, for jeg vil hele tiden tænke på de presenter, som jeg nu ikke kan give," sukkede Polly og skubbede de forføreriske støvler til side.

"Jeg vil gå ned og spørge bedstemoder, hvad jeg skal gøre, for hvis jeg skal lave noget til hver især, kommer jeg til at begynde straks, ellers bliver jeg ikke færdig," sagde hun til sidst og skyndte sig af sted, glad over at kunne dulme sit samvittighedsnag ved anstrengende arbejde.

Det viste sig, at bedstemoderen var i stand til at hjælpe hende ud af hendes nød; hun hittede på noget til hver især, skaffede hende det fornødne materiale og stod hende bi med sin smag

og indsigt. Polly følte sig meget trøstet; men mens hun begyndte at strikke et par smukke strømper til sin moder, var fristelse en stadig genstand for alvorsfulde tanker hos hende, og hvis nogen i sådanne øjeblikke havde spurgt hende, hvad der fik hende til at sukke, som om hun havde en betynget samvittighed, ville hun have svaret: "Bronzefarvede støvler."

4. Småting

"Det regner sådan; jeg kan ikke komme ud, og de er alle sammen så tvære og vil ikke lege med mig," sagde Maud, da Polly traf hende grædende på trappen og spurgte hende om grunden til hendes tårer.

"Jeg skal lege med dig; lad bare være med at brøle og vække din moder. Hvad skal vi lege?"

"Det ved jeg ikke; jeg er ked af alting, for alt mit legetøj er i stykker, og alle mine dukker er syge undtagen Clara," jamrede Maud og gav et puf til den pariserdukke, som hun holdt i det ene ben med hovedet nedad som en højst unaturlig moder.

"Jeg skal til at sy klæder til en dukke til min lille søster, kunne du ikke have lyst til at se på det?" spurgte Polly overtalende i det håb på én gang at adsprede det misfornøjede barn og besørge sit eget arbejde.

"Nej, jeg vil ikke, for hun bliver smukkere end min Clara. Jeg kan ikke få hendes klæder af, og Tom har spoleret dem ved at spille bold med hende i gården."

"Hvad siger du til at sprætte de klæder der af og få mig til at vise dig, hvordan du skal lave nogle ny, så at du kan klæde Clara af og på, så tit du har lyst?"

"Ja, jeg holder meget af at skære," svarede Maud, og hendes ansigt opklaredes, for ødelæggelseslyst er et af de træk, der tidligst ytrer sig hos børn, og Maud fandt en sand fornøjelse i at sprætte op.

Børnene indrettede sig nu i den tomme spisestue og gav sig i færd med deres arbejde; og da Fanny opdagede dem her, sad

Maud og lo af fuld hals ad den stakkels Clara, som berøvet al sin pynt måtte gøre alle hånde krumspring i sin muntre lille ejerindes hænder.

"Jeg synes, du skulle skamme dig ved at lege med dukker, Polly; Gud ved, når jeg sidst legede med sådan en," sagde Fanny og så ned på hende med en overlegen mine.

"Nej, det skammer jeg mig ikke ved, for det morer Maud og er for at gøre min søster Kitty en fornøjelse, og jeg bilder mig ind, at det er bedre at sy end at pynte sig eller læse tåbelige romaner," svarede Polly og syede væk med en bestemt mine, for hun og Fanny havde haft en lille skærmydsel, fordi Polly ikke ville lade sin veninde sætte sit hår "som andre folk" og have huller i ørene.

"Vær nu ikke tvær, Polly; men kom og lad os tage os noget morsomt for; jeg keder mig sådan i dag," sagde Fanny, ivrig efter, at de skulle blive venner igen, for uden Polly var det dobbelt kedeligt.

"Jeg kan ikke; jeg har travlt."

"Du har også altid travlt; jeg har aldrig kendt mage til pige; hvad i alverden kan du finde at bestille til enhver tid?" spurgte Fanny og betragtede med interesse den lille røde merinos kjole, som Polly var i færd med at iføre sin dukke.

"Oh, mangfoldige ting; men jeg kan nok undertiden lide at dovne ligesom du, sådan ligge på sofaen og læse eventyr eller tænke på ingenting. Skal det være et hvidt musselins- eller sort silkeforklæde?" tilføjede Polly og mønstrede sit værk med et tilfreds blik.

"Et musselins med lommer og små blå sløjfer. Nu skal jeg vise dig," svarede Fanny; hun glemte sin ringeagt for dukker og satte

sig ned hos dem og var snart lige så optaget som nogen af de andre.

Den kedsommelige dag klarede nu vidunderligt op, og tiden fløj fornøjeligt af sted under tungernes og nålenes forenede virksomhed. Bedstemoderen kiggede ind og sagde smilende til den flittige gruppe: "Sy I blot væk, kære børn; dukker er uskadelige legesøstre, og syning er en færdighed, der bliver sørgeligt forsømt nutildags. Små sting, Maud! Smukke knaphuller, Fanny! Klip forsigtigt, Polly, og lad ikke noget af tøjet gå til spilde! Gør jer rigtig umage, så skal den flinkeste syerske få en stump fint hvidt atlask til en dukkehat."

Fanny anstrengte sig og vandt prisen, da Polly forsømte sit eget arbejde for at hjælpe Maud; men Polly tog sig det ikke videre nær, for da hr. Shaw så de tre glade ansigter ved aftensbordet, sagde han:

"Det er nok Polly, der har bragt solskinsvejr i dag."

"Nej, det er virkelig ikke, hr. Shaw; jeg har blot syet nogle klæder til Mauds dukke."

Polly troede virkelig ikke, at hun havde gjort noget, der var værd at tale om; men det var alligevel en af de småting, som gør så godt i denne verden, hvor der så ofte indtræffer regnfulde dage, da humøret bliver dårligt, og pligten ikke vil følges hånd i hånd med fornøjelsen. Den slags små ting er særlig gode gerninger, som også børn kan udrette; en lille venlig tanke, en lille uegennyttig handling, et lille glad ord er så tiltalende og opmuntrende, at man ikke kan andet end føle det smukke i det og holde af giveren, hvor ubetydelig gaven end er. Mødre gør en hel del af den slags ting ubemærket og uden at få tak for dem, men de blive alligevel følt og mindet længe efter og er aldrig

spildt, for det er det simple tryllemiddel, der knytter hjerter sammen og gør et hjem lykkeligt. Denne hemmelighed havde Polly lært. Det var hendes lyst at gøre de "små ting", som andre ikke havde blik for eller havde for travlt til at beskæftige sig med; og mens hun gjorde dem uden tanke om at høste tak for det, fremlokkede hun solskin såvel for sig selv som for andre. Der fandtes så megen kærlighed i hendes eget hjem, at hun snart følte savnet af den i Fannys og brød sig med at finde ud af grunden til, at disse mennesker ikke var venlige og tålmodige over for hinanden. Hun dristede sig ikke til at afgøre dette spørgsmål, men gjorde sit bedste for at vise sig kærlig, tjenstvillig og fordragelig mod dem alle, og hendes gode vilje, milde sind, hjælpsomhed og naturlige væsen gjorde hende yndet af alle, for disse dyder er elskelige og tiltrækkende, selv hos et lille barn.

Hr. Shaw var meget venlig imod hende, for han fandt behag i hendes beskedne, tilbageholdne væsen, og Polly var så taknemmelig for de mange beviser, han gav hende på sin yndest, at hun snart glemte sin frygt og lagde sin hengivenhed for ham for dagen ved alle hånde små tillidsytringer, der højligt glædede ham. Hun plejede at ledsage ham gennem parken om morgenen, når han gik på kontoret, passiare ivrigt hele vejen og med et blik og et smil sige farvel til ham, når de skiltes ved den store låge. I begyndelsen tog hr. Shaw ikke videre notits af det, men det varede ikke længe, inden han savnede hende, når hun ikke var med, og syntes, at der bredte sig et lyst og fornøjeligt skær over hele dagen, når den lille gråklædte skikkelse med det kløgtige ansigt, den muntre stemme og sin lille hånd fortroligt stukket ind i hans, ledsagede ham gennem den vinterklædte

park. Og når han om aftenen kom hjem, kunne han nok lide at se et krøllet, brunlokket hoved spejde efter ham i vinduet, at finde sine morgensko parate, sin avis på dens plads og et par tjenstvillige fødder, der var ivrige efter at bringe ham, hvad han ønskede. "Jeg ville ønske, at vor Fanny lignede hende noget mere," sagde han ofte til sig selv, når han sad og betragtede de unge piger, mens de troede ham hensunken i politikken eller pengemarkedets tilstand. Den stakkels hr. Shaw havde haft så travlt med at blive en rig mand, at han ikke havde haft tid til at lære sine børn at elske sig; nu havde han mere fritid, og efterhånden som hans søn og døtre voksede til, var der noget, han savnede. Polly lærte ham uden sit vidende, hvad dette var, og bragte ham til at sætte en sådan pris på barnlig kærlighed, at han følte, at han ikke mere ville kunne undvære den; men han begreb slet ikke, hvorledes han skulle vinde sine børns tillid og fortrolighed, som altid havde fundet ham beskæftiget, ligegyldig og åndsfraværende.

En aften, da de unge piger sagde godnat, kyssede Polly bedstemoderen, som hun plejede. Fanny gav sig til at le ad hende og sagde: "Hvad du dog er for et lille barn! Sådan noget er vi for gamle til nu."

"Jeg synes ikke, at man nogen sinde bliver for gammel til at kysse sin fader og moder," lød det hurtige svar.

"Nej, det har du ret i, min lille Polly," sagde hr. Shaw og rakte hende hånden med et så venligt blik, at Fanny stirrede forbavset på ham og derpå undseligt sagde: "Jeg troede ikke, at du brød dig om det, fader."

"Jo, jeg gør, min ven," svarede hr. Shaw og rakte den anden hånd til Fanny, der gav ham et datterligt kys og fuldstændig

glemte alt andet for den kærlige følelse, der skød frem i hendes hjerte ved fornyelsen af denne barnlige skik, som vi aldrig behøver at vokse fra.

Fru Shaw var en nervøs, stundesløs skrantning, der hver femte minut ønskede et eller andet, hvorfor der var fuldt op af små opmærksomheder, som Polly kunne vise hende, og hun viste hende dem så beredvilligt, at den stakkels dame gerne havde det stilfærdige, hjælpsomme barn i nærheden til at opvarte sig, læse for sig, løbe sine ærinder eller række sig de syv forskellige sjaler, der uafladeligt blev taget på og af igen.

Bedstemoderen var ligeledes glad over at finde hænder og fødder, der var villige til at tjene hende; og Polly tilbragte mangen en behagelig time i hendes pyntelige stuer med at lære alle hånde nette kunstfærdigheder og lytte til fornøjelige fortællinger uden nogen sinde at drømme om, hvor meget solskin hun bragte den ensomme gamle dame.

Tom var i lang tid en anstødssten for Polly, fordi han stadigt beredte én overraskelser, og man aldrig vidste, hvor man havde ham. Han plagede hende, men morede hende tillige; den ene dag var han venligheden selv, den næste en ren bjørn; somme tider bildte hun sig ind, at han aldrig mere ville blive uartig, og næste gang, hun hørte noget til ham, havde han begået et af sine værste spilopper og spottede enhver tanke om anger og forbedring. Polly opgav ham, men var således i vane med at hjælpe enhver, der syntes at være i nød, at hun var god imod ham, simpelt hen fordi hun ikke kunne andet.

"Hvad er der i vejen? Er dine lektier for svære for dig?" spurgte hun en aften, da et suk bragte hende til at kaste sit blik over på den anden side af bordet, hvor Tom sad med et

skummelt ansigt over en stabel lasede bøger og hænderne begravet i håret, som om hans hoved stod i fare for at sprænges ved den frygtelige anstrengelse.

"Svære! Jeg skulle tro det. Hvad pokker bryder jeg mig om de gamle karthageniensere? Regulus var ikke så dårlig en karl, men jeg er led og ked af ham," og Tom gav Harknesses latinske læsebog et dunk, der bedre end ord udtrykte hans følelser.

"Jeg kan godt lide latin og plejede at komme godt ud af det, dengang jeg læste det med Jimmy. Måske kan jeg hjælpe dig lidt," sagde Polly, mens Tom aftørrede sit ophedede ansigt og vederkvægede sig med en nød.

"Du? Jo, pyt! Pigebørns latin giver jeg ikke meget for," var det taknemmelige svar.

Men Polly var vant til ham nu og kastede uden at lade sig forbløffe et blik på den tilsmudsede side, hvor Tom var kørt fast. Hun oversatte den så godt, at den unge mand glemte at gnaske på sine nødder for at betragte hende med ærbødig forbavselse, og da hun var færdig, sagde han mistænksom: "Du er snu, Polly, at læse så langt forud, at du kan blære dig over for mig; men den går ikke; blad en halv snes i sider frem, og prøv det så der."

Polly føjede ham og gjorde sine sager endnu bedre end første gang; derpå så hun op og sagde leende: "Jeg har læst den bog helt igennem, så der kan du ikke fange mig, Tom."

"Men hvordan har du dog kunnet få lært sådan en masse?" spurgte Tom højligt imponeret.

"Jeg læste sammen med Jimmy og fulgtes med ham, for fader lod os være sammen under hele vor undervisning. Det var så morsomt, og vi lærte så hurtigt."

"Fortæl mig noget om Jimmy. Det er din broder, ikke sandt?"

"Jo, men han er død. Jeg skal fortælle dig om ham en anden gang; nu skal du jo også læse, og jeg kan måske hjælpe dig," svarede Polly, og hendes læber dirrede lidt.

"Det skulle ikke undre mig, om du kunne," sagde Tom og bredte bogen ud imellem dem med en alvorlig og forretningsmæssig mine, for han følte, at hun havde vist sig ham overlegen, og at det var hans pligt at gøre sit bedste for at hævde sit køns ære. Han gav sig ivrigt i lag med sin lektie og kom snart over vanskelighederne ved en håndsrækning fra Polly nu og da, og det gik flydende for dem, indtil de kom til nogle regler, der skulle læres udenad. Dem havde Polly glemt, og de bestræbte sig nu begge to for at indprente sig dem; – Tom gyngede frem og tilbage med hænderne i lommerne og mumlede væk, det bedste han havde lært, hvorimod Polly sad og snoede den lille krølle i panden og stirrede på væggen, mens hun remsede op af alle kræfter. Det varede ikke længe, før Tom råbte: "Færdig!"

"Færdig!" svarede Polly, og derpå gav de sig til at høre hinanden, indtil de kunne deres ting på fingrene.

"Det er virkelig løjer," sagde Tom fornøjet og slængte den stakkels Harkness til side med en følelse af, at det vækkende ved selskab kunne give selv latinsk grammatik noget tillokkende.

"Nå, min frøken, nu vil vi give algebraen en overhaling, den holder jeg lige så meget af, som jeg afskyr latin."

Polly gik ind på forslaget og måtte snart tilstå, at Tom her var hendes overmand. Denne omstændighed gengav ham hans selvtillid; men han gav sig ikke til at hovere over hende, nej, det var så langtfra, at han tværtimod hjalp hende til rette med en sand faderlig tålmodighed, der fik hendes øjne til at spille af

undertrykt lystighed, mens han alvorligt sad og forklarede og udviklede og ubevidst efterlignede sin lærer, indtil Polly næppe kunne bare sig for at le ham op i ansigtet.

"Du kan få en time igen, mår du behager," bemærkede Tom ædelmodigt, idet han smed algebraen bag efter den latinske læsebog.

"Så vil jeg komme hver aften. Det vil jeg gerne, for jeg har ikke læst en smule, siden jeg kom her. Du skal prøve på, om du kan få mig til at synes om algebra, så skal jeg prøve på at få dig til at synes om latin; skal vi det?"

"Åh, jeg ville synes godt nok om det, hvis der var nogen, der forklarede mig det. Den gamle lærer jager det igennem for os og giver ikke en tid til at stille spørgsmål."

"Spørg din fader; han kan nok hjælpe dig."

"Det tror jeg ikke, og selv om han kunne, turde jeg ikke ulejlige ham."

"Hvorfor ikke?"

"Han ville bare ruske mig i ørene og kalde mig et fæ eller sige, at jeg ikke måtte plage ham."

"Det tror jeg ikke han ville. Han er meget venlig imod mig, og jeg kommer dog med masser af spørgsmål til ham."

"Ja, men han holder også mere af dig end af mig."

"Nej, Tom! – det er urigtigt af dig at sige sådan noget. Han holder naturligvis mange, mange gange mere af dig end af mig," udbrød Polly bebrejdende.

"Hvorfor viser han det da ikke?" mumlede Tom med et halvt bedrøvet, halvt trodsigt blik til biblioteksdøren, der stod på klem.

"Hvor kan han gøre det, sådan som du opfører dig?" spurgte Polly efter en pause, i hvilken hun havde overvejet Toms spørgsmål uden at kunne finde på et bedre svar end det, hun gav ham.

"Hvorfor giver han mig ikke min cykel? Han lovede, at jeg skulle få den, hvis jeg var flittig i skolen i en måned, og nu har jeg slidt i det, som om jeg var gal, i næsten seks uger; men han lader som ingenting. Pigebørnene får, hvad de ønsker, fordi de plager ham. Det vil jeg ikke gøre; men du må ikke bilde dig ind, at jeg har i sinde at læse mig fordærvet uden at få noget for det."

"Det kan være drøjt nok; men du bør gøre det alligevel, fordi det er rigtigt, og ikke bryde dig om, om du ikke får noget for det," begyndte Polly, der bestræbte sig for at moralisere, skønt hun hemmeligt i sit hjerte sympatiserede med den stakkels Tom.

"Lad nu bare være med at prædike, Polly. Hvis den gamle tog nogen notits af mig og brød sig om, hvordan det går mig, ville jeg endda ikke bryde mig så meget om hans presenter; men han bryder sig ikke en døjt om mig og spurgte ikke engang om, hvordan det var gået mig sidst, da vi havde deklamationsøvelse, og jeg havde lært 'Slaget ved søen Regillus', fordi han havde sagt, at han kunne godt lide det."

"Nej, Tom! Fremsagde du det? Det er dejligt! Jim og jeg plejede at fremsige 'Horatius' sammen, og det var så morsomt. Lad mig høre dit stykke, jeg holder så meget af Macaulays digte."

"Det er så forfærdelig langt," begyndte Tom; men hans ansigt opklaredes, for den interesse, han fandt hos Polly, beroligede hans oprørte følelser, og han havde intet imod at vise sine

deklamatoriske gaver. Han begyndte uden synderligt liv; men snart begejstrede versenes krigerske klang ham, og før han vidste af det, havde han rejst sig op og udtordnede ordene med stigende patos, mens Polly sad og lyttede til med funklende øjne og spændt opmærksomhed. Tom deklamerede godt, for han glemte ganske sig selv og fremsagde den gribende ballade med en kraft, der fik Polly til at blusse og bæve af beundring og fryd og fuldstændig elektriserede endnu en tilhører, der havde hørt det hele og iagttaget den lille scene bag sin avis.

Da Tom pustende standsede, og Polly begejstret klappede i hænderne, lød en lignende bifaldsytring bag ved ham. De drejede sig begge hastigt om, og der stod hr. Shaw i døren og klappede af alle kræfter.

Tom så meget undselig ud og mælede ikke et ord; men Polly løb hen til hr. Shaw og sagde ivrigt, mens hun hoppede og dansede foran ham: "Var det ikke udmærket? Gjorde han det ikke godt? Må han ikke nok nu få sin cykel?"

"Bravo, Tom! Du bliver engang en stor taler. Lær nok et stykke af samme slags, så kommer jeg hen og hører dig fremsige det. Er du parat til at tage imod cyklen?"

Polly havde ret, og Tom måtte indrømme, at "den gamle" virkelig var venlig, holdt af ham og ikke rent havde glemt sit løfte. Drengen rødmede af glæde og pillede på knapperne i fin trøje, mens han hørte på denne uventede ros; men da han svarede, så han faderen lige i ansigtet og sagde med glædestrålende øjne i ét åndedrag: "Tak, fader. Det skal jeg, fader. Ja, det er jeg rigtignok."

"Godt; så se du dig kun om i morgen efter din ny hest, min ven," svarede hr. Shaw og klappede venligt det røde, purrede

hoved med faderlig glæde i overbevisningen om, at der dog, når alt kom til alt, var noget godt ved hans dreng.

Næste dag fik Tom sin cykel og kaldte den *Boreas*; men det gik ham temmelig galt kort efter, at han havde begyndt at ride sin ny ganger.

"Kom med ud og se mig ride på den," hviskede Tom til Polly efter tre dages øvelse på vejen; han havde nemlig allerede tidligere lært at køre på en bane.

Polly og Maud fulgte gerne med og iagttog med dyb interesse hans anstrengelser, indtil han slog en kolbøtte, der nær for bestandigt havde gjort ende på hans køren på cykel.

"Hejsa! Her kommer Boreas!" råbte Tom, idet han kom raslende ned ad den stejle vej uden for parken. De trådte til side, og han susede forbi, mens arme og ben gik som trommestikker, og det hele så ud som et løbsk lokomotiv. Det ville have været en glimrende nedkørsel, hvis ikke pludselig en stor hund var kommet farende fra en sidevej og havde rendt Tom og det hele hulter til bulter ned i grøften. Polly løb derhen for at betragte nederlaget og brast i latter, for Tom lå, så lang han var, på ryggen med cyklen oven på sig, mens hunden stod og gøede i vilden sky, og dens herre skændte på den. Men da Polly så Toms ansigt, blev hun bange, for al farve var veget fra det, hans blik var så underligt forvirret, og bloddråber begyndte at pible frem af et stort sår i panden. Den fremmede mand så det også og rejste ham øjeblikkelig op; men han kunne ikke stå på sine ben og måtte sætte sig på afviseren, hvor han stirrede forvildet omkring sig, mens Polly holdt sit lommetørklæde mod hans pande og i en rørende tone bønfaldt ham om at få at vide, om han var slået rent ihjel.

"Gør ikke mama forskrækket, – det er ingenting. Jeg væltede nok, gjorde jeg ikke?" spurgte han og betragtede den omstyrtede cykel, mere bekymret for, hvad skade den havde lidt, end for sig selv.

"Jeg tænkte nok, du ville komme til skade med den afskyelige tingest. Lad nu den bare ligge og følg med hjem, for dit hoved bløder forfærdeligt, og alle folk står og ser på os," hviskede Polly og forsøgte at binde sit lille lommetørklæde om det hæslige sår.

"Ja, lad os så gå. Åh, hvilken løjerlig fornemmelse jeg har i hovedet! Vil du ikke nok hjælpe mig op? Hold op med den hylen, Maud, og lad os komme hjem. Vil du bringe den maskine der hjem til mig, så skal jeg nok betale dig for det, Patrick." Mens Tom sagde dette, var han med besvær kommet på benene, støttende sig på Pollys skulder udstedte han sine befalinger, og processionen satte sig i gang; forrest gik den store hund og gøede fra tid til anden, bag efter den gik den godmodige irlænder og bandede "den fordømte spindekone", som han uærbødigt benævnede den højt priste cykel, derefter fulgte den sårede helt, understøttet af den trofaste Polly, og endelig sluttedes toget af Maud, der grædende bar Toms hue for ham.

Uheldigvis var fru Shaw ude at køre med bedstemoderen, og Fanny ude på visitter, så at der ikke var andre til at hjælpe Tom end Polly, for stuepigen besvimede, når hun så blod, og kammerpigen gik i sin befippelse rent fra koncepterne. Det var et slemt sår, og det måtte straks sys sammen, sagde doktoren, så snart han som til stede. "En må holde på hans hoved," føjede han til, mens han tog sin forbindstaske frem.

"Jeg skal nok holde mig rolig; men hvis en absolut skal holde på mig, så lad Polly gøre det. Du er jo ikke bange, er du vel?"

spurgte Tom med et bønfaldende blik, for tanken om at skulle sys sammen var ham slet ikke behagelig.

Polly var just i færd med at trække sig tilbage med et "O nej, det kan jeg ikke," da hun huskede på, at Tom engang havde kaldt hende en kryster. Her var en lejlighed til at vise, at hun ikke var det, og desuden havde stakkels Tom jo ingen anden til at hjælpe sig; hun gik altså hen til sofaen, hvor han lå, og nikkede opmuntrende til ham, idet hun lagde en blød lille hånd på hver side af det sårede hoved.

"Du er en knob, Polly," hviskede Tom. Derpå bed han tænderne sammen, knyttede hænderne og lå så ganske stille og udholdt operationen som en mand. Den varede kun et par minutter, og da han havde fået et glas vin og var blevet lagt på sin seng, følte han sig temmelig vel trods smerten i sit hoved; og da han havde fået ordre til at forholde sig fuldstændig rolig, sagde han blot: "Tusind tak, Polly," og så efter hende med et taknemmeligt ansigt, da hun listede sig bort.

Han måtte holde sig inde i en uge og stavrede omkring og få højst interessant ud med et stort sort plaster på panden. Han blev kælet for af dem alle sammen, for doktoren havde sagt, at hvis stødet havde ramt en tomme nærmere ved tindingen, ville det have været dødeligt, og den tanke, at de så pludselig havde kunnet miste ham, gjorde på én gang den mutte Tom til en dyrebar person. Hans fader spurgte ham en halv snes gange om dagen, hvordan han havde det; hans moder var stadigt opfyldt af, "hvor nær den kære dreng havde været ved at sætte livet til"; bedstemoderen proppede ham med alle de delikate sager, hun kunne finde på, og pigebørnene opvartede ham som hengivne slavinder. Denne ny behandling fremkaldte et glimrende

resultat, for da den første forbavselse over forandringen havde sat sig hos Tom, udviklede han sig højst glædeligt, som syge mennesker undertiden gør, og overraskede sin familie ved at vise sig ualmindelig tålmodig, behagelig og elskværdig. Ingen fik nogen sinde at vide, hvor glad han var over denne forandring, for drenge åbner sjældent deres hjerte angående den slags ting undtagen til deres mødre, og fru Shaw havde aldrig fundet nøglen til sin søns hjerte; men der var nu sået et lille frø, som slog rod, og skønt det voksede meget langsomt, blev det dog til sidst til noget. Måske hjalp Polly en lille smule med til det. Aftenen var den strengeste tid på dagen, for mangel på bevægelse gjorde Tom så rastløs og nervøs, som det var muligt for en rigtig dreng at blive på så kort tid. Han kunne ikke sove, og derfor bestræbte pigebørnene sig for at underholde ham; Fanny spillede eller læste højt for ham, Polly sang eller fortalte historier og gjorde det sidste så godt, at det blev reglen, at hun begyndte med det, så snart mørkningen indtrådte, og Tom var blevet anbragt på sin yndlingsplads i bedstemoderens sofa.

"Kør væk, Polly," sagde den unge sultan en aften, da hans lille Scheherazade tog plads i sin lave stol efter at have raget op i ilden, for at der skulle være rigtig lyst og hyggeligt i stuen.

"Jeg er ikke rigtig oplagt til at fortælle historier i aften, Tom. Jeg har fortalt alle dem, jeg kender, og kan ikke hitte på flere," svarede Polly og støttede sit hoved på sin hånd med et så bedrøvet udtryk, som Tom aldrig før havde set hos hende. Han betragtede hende en stund og spurgte så nysgerrigt: "Hvad tænkte du på lige nu, mens du sad og stirrede ind i ilden og blev mere og mere alvorlig med hvert minut?"

"Jeg tænkte på Jimmy."

"Ville du have noget imod at fortælle noget om ham? Du husker nok, at du har lovet mig at gøre det engang? Men du skal ikke, hvis du helst vil være fri," sagde Tom og mildnede ærbødigt sin hårde stemme.

"Jeg holder meget af at tale om ham; men der er ikke synderligt at fortælle," begyndte Polly, taknemmelig for den interesse, han viste for hendes broder. "Ved at sidde her hos dig mindedes jeg om, hvordan jeg plejede at sidde hos ham, mens han var syg. Vi plejede at have sådanne glade timer sammen, og det er så rart at tænke på dem nu."

"Han var en mageløs god dreng, var han ikke?"

"Nej, han var ikke; men han bestræbte sig for at blive det, og moder siger, at så er man så godt som halvvejs ved målet. Vi blev for det meste trætte af vore bestræbelser; men vi blev ved at fatte gode forsætter og anstrengte os for at holde dem. Jeg er bange for, at jeg ikke kom ret vidt; men det gjorde Jimmy, og han var også almindelig afholdt."

"Skændtes I nogen sinde, sådan som vi gør?"

"Ja, det gjorde vi rigtignok, somme tider, men vi kunne ikke blive ved at være vrede på hinanden og sluttede altid fred igen, så snart vi kunne. Jimmy kom for det meste først og sagde: "Klart vejr igen, Polly," så venligt og muntert, at jeg ikke kunne andet end le og straks blive gode venner med ham igen."

"Han kunne vel en svær mængde?"

"Ja, det tror jeg nok, for han holdt meget af at læse og ville gerne nå så vidt, at han kunne hjælpe fader. Folk sagde tit, at han var en flink dreng, og jeg følte mig så stolt af ham, når jeg hørte det; men de vidste ikke nær, hvor klog han var, for han

gjorde sig aldrig til af det. Jeg bilder mig ind, at søstre altid er stolte af deres brødre, men jeg tror ikke, at mange har haft så god grund til at være det som jeg."

"Det kender du nok ikke meget til; de fleste søstre bryder sig ikke en døjt om deres brødre."

"Ja, hvis de ikke gør det, så burde de gøre det og ville også gøre det, hvis deres brødre var så venlige mod dem, som Jimmy var mod mig."

"Nå, hvad gjorde han da?"

"Han holdt inderligt af mig og skammede sig ikke ved at vise det," udbrød Polly med en hulken, der gjorde hendes svar meget veltalende.

"Hvad døde han af, Polly?" spurgte Tom alvorligt efter en lille pause.

"Han kom til skade sidste vinter ved at køre i slæde; men han talte aldrig om, hvem der havde forvoldt det, og levede kun en uge efter. Jeg hjalp med til at pleje ham, og han var så tålmodig, at jeg tit beundrede ham, for han led forfærdeligt hele tiden. Han gav mig sine bøger og sin hund og sine spraglede høns og sin store kniv og sagde: 'Farvel, Polly', og så kyssede han mig til sidst og få – Oh, Jimmy! Jimmy! Gud give, jeg havde ham igen!"

Stakkels Pollys øjne var blevet fulde af tårer, og hendes læber dirrede mere og mere, mens hun talte, og da hun kom til Jimmys farvel, kunne hun ikke mere, men skjulte sit ansigt og græd, som om hendes hjerte skulle briste. Tom havde den største medfølelse med hende, men vidste ikke, hvorledes han skulle vise den, hvorfor han sad og rystede kamferflasken og bestræbte sig for at finde på nogle passende og trøstende ord, da Fanny kom ham til undsætning ved at trykke Polly i sine

arme, kærtegne og kysse hende og hviske opmuntrende til hende, indtil hendes tårer standsede, og hun sagde, at hun ikke kunne gøre for det, hun skulle aldrig gøre det mere. "Jeg har tænkt på den kære dreng hele aftenen," tilføjede hun med et suk, "for Tom minder mig om ham."

"Gør jeg? Hvordan kan jeg det, når jeg ikke ligner ham det mindste?" udbrød Tom forbavset.

"Ja, men det gør du alligevel i nogle ting."

"Jeg ville ønske, at jeg gjorde det; men det er jo umuligt, for han var jo en god dreng."

"Det er du også, når du vil. Har han ikke været god og tålmodig, og vil vi ikke gerne alle sammen kæle for ham, når han er rar, Fanny?" sagde Polly, der endnu tænkte med sorg på sin broder og var rede til for hans skyld at finde dyder selv hos den plagagtige Tom.

"Jo; jeg kender ham slet ikke igen i den sidste tid; men når han kommer sig, er jeg vis på, han bliver lige så slem igen som før," svarede Fanny, der ikke havde stor tro til den anger, der skyldtes sygesengen.

"Hvad ved du om det?" brummede Tom og lagde sig ned igen; han havde nemlig rejst sig strunk i vejret, da Polly som med den forbavsende erklæring, at han lignede den højt elskede Jimmy. Den simple lille historie havde gjort et dybt indtryk på Tom, og den tårefulde slutning havde rørt ham på det ømme sted, som de fleste drenge er så omhyggelige for at skjule. Det er meget behageligt at blive elsket og beundret, en meget smigrende tanke, at man vil blive savnet og begrædt, når man dør, og Tom blev grebet af et pludseligt ønske om at ligne denne dreng, der ikke havde gjort noget som helst vidunderligt, men alligevel

havde været sin søster så kær, at hun græd for ham et helt år efter hans død, og havde været så flittig og forstandig, at folk kaldte ham "en kvik fyr", og så ivrig efter at blive en god dreng, at han fortsatte sine bestræbelser, indtil han endog blev bedre end Polly, som Tom i sit stille sind betragtede som et pragteksemplar, af en ung pige at være.

"Jeg ville bare ønske, jeg havde en søster som dig," brast det pludselig ud af ham:

"Og jeg ville bare ønske, jeg havde en broder som Jim," udbrød Fanny, der følte bebrejdelsen i Toms ord og var sig bevidst, at den var fortjent.

"Jeg synes ikke, at I behøver at misunde nogen, I har jo hinanden," sagde Polly med et så vemodigt blik, at det pludselig bragte Tom og Fanny til at undre sig over, hvorfor de ikke kunne komme bedre ud af det og glæde sig over hinanden, som Polly og Jim havde gjort.

"Fanny bryder sig ikke om andre end sig selv," sagde Tom.

"Tom er sådan en bjørn," svarede Fanny.

"Jeg ville i jeres sted ikke sige sådan noget, for hvis en af jer skulle dø, ville det gøre den anden så bedrøvet. Hvert uvenligt ord, jeg nogen sinde har sagt til Jimmy, kommer igen nu og får mig til at ønske, at jeg ikke havde sagt det."

To store tårer rullede ned ad Pollys kinder og blev i stilhed tørret bort, men det kan dog nok være, at de bragte den gensidige kærlighed, der hidtil havde været forsømt, til at spire hos disse søskende. De sagde ikke noget straks eller fattede noget som helst forsæt eller tilstod deres fejl; men da de sagde hinanden godnat, klappede Fanny venligt det sårede hoved (Tom ville aldrig have tilgivet hende, hvis hun havde kysset

ham) og hviskede: "Sov godt, kære Tom," og Tom nikkede igen til hende og sagde hjerteligt: "I lige måde, Fanny."

Det var det hele, men det betød ikke så lidt endda, for det blev sagt med venlig stemme, og deres blikke røbede den kærlighed, der gør det temmelig ligegyldigt, hvorledes ordene lyder. Polly lagde mærke til det, og skønt hun ikke vidste af, at det var hende, der havde lokket solen frem, kastede den dog et så lifligt genskin på hende, at hun faldt glad i søvn, selv om hun ikke havde sin Jimmy til at sige sig godnat.

5. Forlegenheder

Når børn en tid lang har været ualmindelig gode, er de tilbøjelige til at søge oprejsning ved et brat omslag og te sig helt balstyrige. I en uge efter Toms uheld opførte vore ungdommelige bekendte sig ligefrem som engle, endog i den grad, at bedstemoderen ytrede frygt for, at de var for gode for denne verden. Denne frygt kunne den kære gamle dame have sparet sig, for den slags heftige anfald af dyd varer ikke længe nok til at medføre en forvandling undtagen hos de små skælme i de moralske historier; og Tom var aldrig så snart kommet på benene igen, før hele kompagniet skejede ud og forvoldte betydelig forstyrrelse.

Begyndelsen til det hele skrev sig fra "Pollys dumhed", som Fanny senere erklærede. Just som Polly en aften var løbet ned for at tage imod hr. Shaw og hjælpe ham hans overfrakke af, ringede det på klokken, og en smuk buket af drivhusblomster blev overrakt Polly, som aldrig kunne komme efter den store bys skikke og selv lukkede op.

"Ej! Hvad er det? Min lille Polly begynder noget tidligt," sagde hr. Shaw og lo ved at se den unge pige smilende og rødmende lugte til den nydelige buket og skotte til en billet, der var halvt skjult i en heliotrop.

Hvis nu Polly ikke havde været "dum", som Fanny sagde, ville hun have været så fornuftig at lade som ingenting; men Polly var en ærlig lille sjæl, og det faldt hende ikke et øjeblik ind, at det kunne være nødvendigt at skjule noget, hvorfor hun ganske

ligefremt svarede: "Oh, den er ikke til mig, hr. Shaw, den er til Fanny, formodentlig fra hr. Frank. Hvor hun vil blive glad!"

"Nå, så den laban sender hende sådan noget?" sagde hr. Shaw og så alt andet end glad ud, idet han brød konvolutten og med en misfornøjet mine åbnede billetten.

Polly nærede sine tvivl om, hvorvidt Fanny ville billige benævnelsen "sådan noget", men vovede ikke at sige et ord og stod og tænkte på, hvordan hun plejede at vise sin fader de morsomme gækkebreve, som drengene sendte hende, og hvordan de lo ad dem i forening. Men hr. Shaw lo ikke, da han havde læst de sentimentale vers, der ledsagede buketten, og Polly blev ganske bange for hans ansigt, da han forbitret spurgte: "Hvor længe er de narrestreger blevet drevet?"

"Det ved jeg sandelig ikke, hr. Shaw. Fanny mener ikke noget ondt med det. Jeg ville ønske, at jeg ikke havde sagt noget," stammede Polly, idet hun mindedes det løfte, hun havde givet Fanny den dag, da de var til koncert. Hun havde fuldstændig glemt det og var blevet vant til at se de "store drenge", som hun kaldte hr. Frank og hans venner, sammen med de unge piger ved alle mulige lejligheder. Nu kom hun pludselig til at huske på, at hr. Shaw ikke yndede den slags morskab og havde forbudt Fanny at tage del i det. "O Gud! hvor hun vil blive vred på mig! Men jeg kan ikke gøre ved det. Unge piger skulle ikke have hemmeligheder for deres fader, så var de fri for ubehageligheder," tænkte Polly, mens hun betragtede hr. Shaw, der rullede den rosenfarvede billet sammen og igen stak den ind mellem blomsterne, som han tog fra hende med den korte befaling: "Send Fanny ind til mig i biblioteket."

"Nu har du lavet det net, dit fårehoved!" udbrød Fanny, på én gang forbitret og forskrækket, da Polly bragte hende dette bud.

"Hvad andet kunne jeg da have gjort?" spurgte Polly ganske forknyt.

"Du kunne have ladet ham blive i den tro, at buketten var til dig, så var vi ikke kommet i forlegenhed."

"Men det ville jo have været at skjule sandheden, og det er næsten lige så slemt som at lyve."

"Vær nu ingen gås. Du har bragt mig i knibe og bør hjælpe mig ud af den igen."

"Hvis jeg kan, vil jeg gerne; men jeg vil ikke lyve for nogen!" udbrød Polly, der begyndte at blive vred.

"Det er der ingen, der forlanger af dig. Sig bare ingenting og lad mig om resten."

"Så er det bedst, at jeg ikke går med ned," begyndte Polly, da en røst så streng, som om det kunne være Blåskægs, råbte nedefra: "Nå, kommer du snart ned?"

"Ja," svarede en ydmyg stemme, og Fanny greb fat i Polly, idet hun hviskede: "Du må endelig gå med; jeg bliver så forfærdelig angst, når han taler sådan. Hjælp mig, Polly, så er du rar."

"Ja, ja, det skal jeg nok," hviskede Polly til svar, og derpå begav de sig ned med bankende hjerter.

Hr. Shaw stod ved kaminen med et temmelig bistert ansigt; på bordet lå buketten og ved siden af den en billet med adressen "Frank Moore, Esq.", skrevet med en meget fast hånd og med et sving efter "Esq.", der så temmelig truende ud. Hr. Shaw pegede på denne imponerende epistel og sagde, idet han så på Fanny med rynkede bryn: "Jeg har i sinde øjeblikkelig at sætte

en stopper for disse narrestreger, og mærker jeg det mindste mere af den slags, sender jeg dig til en klosterskole i Canada."

Denne frygtelige trussel bragte Pollys hjerte til at stå ganske stille, men Fanny havde hørt den før, og da hun havde sin egen vilje, svarede hun i en kæphøj tone: "Det er da ikke noget så forskrækkeligt, jeg har gjort, ved jeg. Jeg kan ikke gøre ved, at drengene sender filippinepresenter til mig ligesom til de andre unge piger."

"Der stod ikke noget om filippine i billetten, men det er også ligegyldigt. Jeg har forbudt dig at have noget at gøre med denne Moore; han er ingen dreng, men en letsindig laban, som jeg ikke vil vide af at du omgås. Det vidste du godt, men har alligevel været ulydig."

"Jeg ser ham få godt som aldrig," begyndte Fanny.

"Er det sandt?" spurgte hr. Shaw, idet han pludselig vendte sig til Polly.

"Oh, lad være med at spørge mig. Jeg har lovet, at jeg ikke ville – det vil sige – Fanny vil nok sige Dem det," udbrød Polly forvirret, og den vånde, hun var stedet i, jog alt blodet op i hendes kinder.

"Det er lige meget, hvad du har lovet; fortæl mig alt, hvad du ved om denne tåbelige historie; det vil snarere være til Fannys bedste end til hendes skade," svarede hr. Shaw og satte sig ned med et venligere udtryk i sit ansigt, for den kvide, Polly befandt sig i, rørte ham.

"Må jeg?" hviskede hun til Fanny.

"Mig lige meget," svarede Fanny, der på én gang så forbitret og skamfuld ud, som hun stod der og med mørke miner knyttede knuder på sit lommetørklæde.

Så fortalte Polly da meget modstræbende og under mange afbrydelser, hvad hun vidste om spadsereturene, frokosterne, møderne og billetterne. Det var ikke meget og øjensynligt af en mindre alvorlig beskaffenhed, end hr. Shaw havde ventet, for, alt som hendes beretning skred frem, glattedes hans bryn uvilkårligt, og mere end én gang spillede det om hans læber, som om han følte sig fristet til at le; det var virkelig også temmelig komisk at se, hvorledes disse børn i denne højst moderne leg efterabede de ældre uden at have mindste forestilling om den virkelige kærligheds skønhed og magt.

"Oh, kære hr. Shaw, De må ikke skænde for meget på Fanny, hun er virkelig ikke halvt så tåbelig som Beatrice og de andre unge piger. Hun ville ikke tage med ud og køre i kane, skønt hr. Frank plagede hende om det, og hun selv havde den inderligste lyst. Hun er bedrøvet, det er jeg vis på, og vil aldrig mere glemme, hvad De har sagt, hvis De blot tilgiver hende denne ene gang," udbrød Polly med inderlig overbevisning, da den lille tåbelige historie var færdig.

"Jeg kan ikke se, hvordan jeg skulle kunne andet, da du taler hendes sag så godt. Kom herhen, Fanny, og læg dig det, jeg nu siger, vel på sinde. Lad alle den slags narrestreger fare og pas dine bøger, eller også skal du bort, og Canada er ingen spøg om vinteren, kan jeg forsikre dig."

Mens hr. Shaw sagde dette, klappede han sin misfornøjede datter på kinden i håb om at opdage et eller andet tegn på anger, men Fanny følte sig fornærmet og ville ikke vise, at hun fortrød sin opførsel, hvorfor hun indskrænkede sig til at svare vrantent: "Nu, da der er gjort behørigt væsen af den historie, må jeg måske få min buket."

"Den bliver øjeblikkelig sendt tilbage, hvor den er kommet fra, med et par ord fra mig, der nok skal afholde den laban fra at sende dig flere," svarede hendes fader og ringede på klokken. Den ulykkelige buket blev sendt af sted, hvorpå hr. Shaw vendte sig til Polly og sagde venligt, men alvorligt: "Giv min tåbelige datter et godt eksempel og gør hende, hvad godt du kan, vil du ikke nok det?"

"Jeg? Hvad kan jeg gøre?" spurgte Polly med et udtryk, som om hun havde den bedste vilje, men intet begreb havde om, hvordan hun skulle bære sig ad med det.

"Få hende til at ligne dig så meget som muligt, min ven, bedre kunne jeg ikke ønske. Men gå nu jeres vej, og lad os aldrig høre mere om den slags tåbeligheder."

De forlod stuen i dyb tavshed, og hr. Shaw hørte ikke mere til denne sag, men det gjorde stakkels Polly, for Fanny skændte så længe på hende, at hun for alvor tænkte på at pakke sit tøj og rejse hjem den næste dag. Det ville formelig skære mig i hjertet at berette, hvor grusomt hun blev gennemheglet, og med hvilken hån og kulde hun blev behandlet i adskillige dage derefter; hun led meget ved det, men bar sin sorg i tavshed og talte ikke til nogen om, hvor dybt hun følte sig såret af sin venindes utaknemmelighed og uretfærdighed.

Tom opdagede imidlertid, hvad der var i vejen, og holdt med Polly, hvilket foranledigede den næste ubehagelighed.

"Hvor er Fanny?" spurgte den unge herre en dag, da han kom slentrende ind i sin søsters værelse, hvor Polly lå på sofaen og søgte at glemme sine sorger over en interessant bog.

"Hun er nedenunder; hun har fremmede."

"Hvorfor er du ikke også dernede?"

"Jeg kan ikke lide Beatrice, og jeg kender ikke hendes fine New-Yorker veninder."

"Og bryder dig heller ikke om dem, hvorfor siger du ikke det lige ud?"

"Det ville ikke være høfligt."

"Hvad gør det? Hør, Polly, kom og lad os hitte på nogle løjer."

"Jeg vil hellere læse."

"Det er ikke høfligt."

Polly lo og vendte et blad; Tom fløjtede et øjeblik, drog derpå et dybt suk og tog med hånden til panden, der stadigt prydedes af det sorte plaster.

"Har du ondt i hovedet?" spurgte Polly.

"Ja, forfærdeligt."

"Så er det bedst, du går hen og lægger dig."

"Nej, det kan jeg ikke; jeg har ingen ro på mig og trænger til at 'mores', som Maud siger."

"Vent blot, til jeg har fået læst dette kapitel ud, få skal jeg være med," sagde Polly medlidende.

"Tak, det var rart," svarede den falske dreng, som havde gjort den opdagelse, at et beskadiget hoved undertiden var mere fordelagtigt end et helt, og godtende sig over det heldige udfald af sin lave list slentrede han rundt i værelset, indtil Fannys toiletbord tiltrak sig hans opmærksomhed. Det var fyldt med al slags pynt, for hun havde klædt sig på i huj og hast og ladet alle sine ting blive liggende hulter til bulter. En velopdragen dreng ville have ladet disse sager blive liggende, og en broder med nogen moral ville have lagt dem i orden; men Tom var ingen af delene og rodede omkring af hjertens lyst, indtil der var en ren Jerusalems forstyrrelse i Fannys skuffer. Han prøvede

ørenringe, bånd og kraver, traf Fannys ur op, skønt det var højst ufornødent, irriterede sin nyfigne næse med lugtesalte, overøste sit snavsede lommetørklæde med sin søsters fineste Eau-de-Cologne, smurte sin purrede top ind med hendes hårolie, sminkede sit ansigt med hendes røde sminke og hæftede til slutning nogle falske lokker, som Fanny forsøgte at gøre den dybeste hemmelighed af, på sit hoved ved hjælp af hårnåle. Ingen pen formår at beskrive den forstyrrelse, som den slemme dreng forårsagede ved således at rumstere i de interessante skuffer, skrin og æsker, der gemte hans søsters skatte.

Da Tom havde fået lokkerne anbragt, hvilket ikke gik af uden mange stik i fingrene, og forøget deres virkning ved et blåt bånd, mønstrede han sin person med tilfredshed og fandt, at den tog sig så godt ud, at han følte sig opfordret til at forsøge en endnu større forvandling. Den kjole, som Fanny havde taget af, lå på en stol, og den iførte Tom sig, mens det klukkede i ham af undertrykt latter, for Polly var aldeles optaget af sin bog, og sengeomhænget skjulte hans misgerning. Fannys bedste fløjlstrøje og hat tillige med hendes hermelins muffe fuldendte det kostume, Tom kom trippende i med krumme arme og fremstillede sig for den forbavsede Polly, just som hun var færdig med kapitlet. Hun morede sig så kosteligt over denne spøg, at Tom uden at tænke på de mulige følger foreslog at gå ned i dagligstuen og overraske de unge piger.

"Nej, Gud bevare os! Fanny ville aldrig tilgive os, hvis du viste de andre hendes lokker og andre sager. Der er også herrer, og det ville ikke være passende," sagde Polly, forfærdet over hans forslag.

"Så meget større løjer vil det være. Fanny har ikke behandlet dig godt, og det er ikke mere, end hun har fortjent, hvis du præsenterer mig som din kære veninde, frøken Shaw. Kom nu, det skal blive kommers."

"Nej, ikke for alt i verden; det ville være alt for ondskabsfuldt. Tag det stads af igen, Tom, og lad os more os med hvad som helst andet, du vil."

"Jeg vil ikke have pyntet mig for ingenting; jeg ser så nydelig ud og må have nogen til at beundre mig. Følg med ned, Polly, og hør, om de ikke kalder mig 'et sødt væsen'."

Tom tog sig så usigelig pudsig ud, som han stod der og brystede sig og rystede sine lokker, at Polly fik nok et anfald af lystighed, men selv mens hun lo, var hun bestemt på ikke at tillade ham at ærgre søsteren.

"Nå, hvis du ikke vil med, så gå af vejen; nu går jeg ned," sagde Tom.

"Nej, du gør ikke."

"Hvordan vil du forhindre det?"

"Sådan," svarede Polly og låsede døren af, stak nøglen i lommen og sendte ham et udfordrende nik.

Toms sind var som en krudttønde, og alt, hvad der lignede modstand, gjorde en uheldig virkning på ham. Uden at huske på sit usædvanlige kostume gik han med vældige skridt hen til Polly og sagde med en truende bevægelse med hovedet: "Lad være med det; det tåler jeg ikke."

"Lov, at du vil lade være med at drille Fanny, så skal jeg lukke dig ud."

"Jeg lover ingenting. Giv mig nøglen, ellers tager jeg den selv."

"Vær nu ikke balstyrig, Tom. Jeg vil bare redde dig for ubehageligheder, for Fanny bliver rasende, hvis du går ned. Tag hendes stads af, så skal jeg gøre alt, hvad du vil."

Tom værdigede ikke at svare hende, men spankede hen til den anden dør, der imidlertid, hvad Polly godt vidste, også var aflåset; derpå kastede han et blik ud ad vinduet, men det var på anden sal, og da han således ingen udvej fandt til at slippe ud, vendte han tilbage og sagde med et forbitret udtryk: "Vil du så give mig nøglen?"

"Nej, jeg vil ikke," svarede Polly tappert.

"Jeg er stærkere end du, så du gør bedst i at udlevere den."

"Det ved jeg nok du er; men det er fejt af en stor dreng som dig at bruge magt mod en pige."

"Jeg har ikke i sinde at gøre dig fortræd; men dette her tåler jeg sandt for Herren ikke."

Mens Polly talte, havde Tom holdt inde og øjensynligt skammet sig over sig selv; men hans sind var bragt i oprør, og han ville ikke give tabt. Havde Polly nu i dette øjeblik grædt en lille smule, ville han have givet efter; men uheldigvis kom hun til at le, for Toms voldsomme bevægelser dannede en så pudsig modsætning til hans dragt, at hun ikke kunne bare sig. Denne omstændighed afgjorde sagen. Ingen pige på jorden skulle le ad ham og endnu meget mindre lukke ham inde som et lille barn. Uden at sige et ord greb han Polly om armen, for den hånd, hun havde nøglen i, holdt hun stadig i lommen.

Med den anden hånd holdt hun fast om sin kjole og gjorde en stund standhaftig modstand, men Toms stærke fingre var uimodståelige, lommen gik i stykker, hånden måtte frem, og med et smertensskrig fra Polly faldt nøglen på gulvet.

"Det er din egen skyld, hvis jeg har gjort dig fortræd; det var ikke min hensigt," mumlede Tom og fjernede sig skyndsomst, da Polly begyndte at hulke over sit forvredne håndled. Han gik nedenunder, men ikke ind i dagligstuen, for, hvordan det nu end var, så syntes den påtænkte spas at have tabt sin tillokkelse for ham, hvorfor han indskrænkede sig til at få pigerne nede i køkkenet til at le, hvorpå han listede sig op igen ad bagtrappen i det håb at få sluttet fred igen med Polly. Men hun havde trukket sig tilbage til bedstemoderens stue, for skønt den gamle dame ikke var hjemme, mente hun dog bedst at kunne finde et tilflugtssted der. Tom havde netop haft tid nok til at bringe sagerne i orden, da Fanny kom op, mere misfornøjet end nogen sinde, for Beatrice havde netop givet hende en beretning om en mængde forskellige løjer, hun kunne have fået del i, hvis Polly havde holdt sin mund.

"Hvor er hun henne?" spurgte Fanny, der ønskede at lade sin ærgrelse gå ud over sin veninde.

"Hun sidder sagtens og måber inde på sit værelse," svarede Tom, der blev truffet ivrigt fordybet i læsning.

Mens dette gik for sig, havde Maud imidlertid også rodet sig ind i forlegenheder, for da hendes pige havde forladt hende for at hilse på en veninde nedenunder, spankulerede hun ind i Pollys værelse og trøstede sig ved at anrette ulykker. I en ulykkelig time havde Polly ladet hende lege "båd" i sin store kuffert, der stod tom. Senere havde Polly gemt nogle af sine hemmeligste skatte i det øverste rum for at være vis på at skjule dem for alles øjne. Hun havde imidlertid glemt at lukke kufferten af, og da Maud nu løftede låget for at begynde sin rejse, mødte hendes blik adskillige interessante genstande.

Hun var ganske optaget af sin undersøgelse af disse, da Fanny kom ind og så over hendes skulder, alt for opbragt på Polly til at skænde på Maud.

Da Polly ingen penge havde til at købe presenter for, havde hun anstrengt sin opfindsomhed for at hitte på allehånde gaver i håb om ved kvantiteten at bøde på kvaliteten. Nogle af hendes forsøg var lykkedes, andre mislykkede; men hun havde gemt alle resultaterne, både de vellykkede og dem, der kun udmærkede sig ved deres mærkværdighed, da hun vidste, at alt, hvad der var nyt, ville volde børnene derhjemme glæde. Noget af Mauds kasserede legetøj var blevet gjort pænt i stand til Kitty, Fannys gamle bånd og kniplinger var blevet forvandlet til dukkestads, og nogle små figurer, som Tom havde snittet i ledige øjeblikke, var lagt til side for at vise William, hvad der kunne udrettes med en kniv.

"Sikke noget skrammel!" sagde Fanny.

"Hun er en løjerlig pige, hvad?" tilføjede Tom, som var fulgt efter for at se, hvad der ville gå for sig.

"Du skal ikke gøre nar af Pollys ting; hun laver pænere dukker end dig, Fanny, og hun skriver og tegner meget bedre end Tom," udbrød Maud.

"Hvordan ved du det? Jeg har aldrig set hende tegne," sagde Tom.

"Her er en bog med en masse billeder i. Jeg kan ikke læse, hvad der er skrevet, men billederne er så morsomme," sagde Maud, og ivrig for at vise sin venindes fuldkommenheder halede hun en lille tyk bog frem med påskriften "Pollys dagbog" og bredte den ud på sit skød.

"Lad os bare se billederne, det er der ikke noget ondt i," sagde Tom.

"Vi vil bare kigge i dem," svarede Fanny, og et øjeblik efter brast de begge i latter over en pudsig skitse af Tom, der lå i grøften, mens den store hund stod og hylede over ham, og cyklen rullede af sted på egen hånd. Tegningen var meget ufuldkommen og fuld af fejl, men opfattelsen så morsom, at Polly øjensynlig havde megen sans for det komiske. Nogle få sider længere fremme kom der karikaturer af Fanny og hr. Frank, derpå bedstemoderen, udført med omhu, Tom, som fremsagde sit slagdigt, hr. Shaw og Polly i parken, Maud, der blev båret bort af Katy, og alle skolepigerne, der var gjort latterlige med en uskånsom hånd.

"En lumsk lille taske, sådan at gøre nar af os bag vor ryg," sagde Fanny, temmelig forbitret over Pollys hemmelige gengæld for den ringeagt, der ved så mange lejligheder var blevet vist hende af Fanny selv og hendes veninder.

"Hun tegner godt," sagde Tom, idet han med et kritisk blik betragtede en skitse af en dreng med et tiltalende ansigt, omkring hvilket Polly havde anbragt en stråleglorie, og hvorunder der var skrevet "den kære Jimmy".

"Du ville ikke beundre hende, hvis du vidste, hvad hun har skrevet her om dig," sagde Fanny, hvis blik havde forvildet sig over på den modsatte side og dvælet der længe nok til at læse noget, der vakte hendes nysgerrighed.

"Hvad er det?" spurgte Tom, der et øjeblik glemte sine hæderlige forsætter.

"Hun siger: 'Jeg bestræber mig for at synes godt om Tom, og når han er i det behagelige hjørne, kommer vi også overmåde

godt ud af det; men det varer aldrig ret længe hos ham, så bliver han vranten og uopdragen, viser ikke sine forældre den skyldige respekt, driller os piger og er så afskyelig, at jeg er nær ved at hade ham. Det er meget urigtigt, men jeg kan ikke gøre ved det.' Hvad synes du om det?" spurgte Fanny.

"Gå videre og se, hvordan hun hegler dig igennem, min bedste," svarede Tom, der havde læst et lille stykke længere frem.

"Gør hun?" spurgte Fanny og fortsatte ivrigt: "Hvad Fanny angår, tror jeg ikke, vi nogen sinde mere kan blive veninder, for hun løj for sin fader og kan ikke tilgive mig, at jeg ikke ville gøre det samme. Jeg syntes tidligere, at hun var en meget rar pige, men nu ved jeg ikke rigtig, hvad jeg skal tro. Hvis hun ville være sådan, som hun var, da jeg først lærte hende at kende, ville jeg holde lige så meget af hende nu, men hun er ikke venlig imod mig, og skønt hun hele tiden taler om høflighed, synes jeg ikke, det er høfligt at behandle sine fremmede sådan, som hun behandler mig. Hun synes, at jeg er aparte og landsbyagtig, og det er jeg sikkert også, men det kunne ikke falde mig ind at le ad en ung piges klæder, fordi hun er fattig, eller vise hende ringeagt og tilsidesættelse, fordi hun ikke bærer sig ad akkurat som de andre unge piger her. Jeg ser, at hun gør nar af mig, og kan ikke have de samme følelser for hende som tidligere, så jeg kunne have lyst til at rejse hjem igen, hvis det ikke ville synes utaknemmeligt mod hr. Shaw og bedstemoderen, som jeg holder inderligt af."

"Nå, Fanny, der fik du både læst og påskrevet. Luk nu bogen og lad os gå," udbrød Tom, der frydede sig umådeligt over, at

søsteren således havde fået det glatte lag, men tillige følte sig brødefuld, hvad han vel også nok havde grund til.

"Bare lidt endnu," hviskede Fanny, der bladede lidt videre frem og standsede ved en side, der hist og her var klattet, som om der var faldet tårer på den.

"Søndag morgen tidlig. Der er ingen oppe endnu, som kan forstyrre min ro, og jeg må skrive min dagbog nu, for jeg har i den sidste tid været så ond, at jeg ikke har kunnet bekvemme mig til det. Jeg er glad over, at mit besøg her snart er forbi, for forholdene her piner mig, og jeg har ingen til at hjælpe mig til rette igen, når jeg er kommet på gal vej. Tidligere misundte jeg Fanny; men nu gør jeg det ikke mere, for hendes fader og moder bryder sig ikke så meget om hende, som mine bryder sig om mig. Hun er bange for sin fader, og sin moder får hun til at gøre alt, hvad hun ønsker. Jeg er alligevel glad over, at jeg kom her, for nu ser jeg, at penge ikke kan skaffe folk alting, men jeg kunne dog nok lide at have lidt flere af dem, for det er så rart at kunne købe smukke ting. Jeg har netop læst min dagbog igennem og er bange for, at den ikke er god, for jeg har skrevet så meget om menneskene her, og det er ikke smukt; jeg kunne have lyst til at rive det ud, hvis det ikke var, fordi jeg har lovet at gemme min dagbog, og jeg gerne vil tale med moder om, hvad der piner mig. Jeg ser nu, at fejlen for en stor del ligger hos mig selv, for jeg har langtfra været så tålmodig og omgængelig, som jeg burde have været, men jeg vil redeligt bestræbe mig derfor i den tid, der er tilbage, og være så god og taknemmelig, som jeg kan, for jeg ville gerne have, at de skal synes godt om mig, skønt jeg kun er en 'gammeldags landsbypige'."

Denne sidste sætning fik Fanny til at lukke bogen med et ansigt, der røbede stærk selvbebrejdelse, for hun havde selv i et anfald af kådhed betjent sig af det selv samme udtryk, og dengang havde Polly intet svaret, skønt hendes øjne fyldtes med tårer og hendes kinder brændte. Fanny åbnede munden for at sige noget; men der fulgte ingen lyd, for der stod Polly og så på dem med et udtryk, som de aldrig havde set hos hende før.

"Hvad har I at bestille ved mine ting?" spurgte hun med lav stemme og funklende øjne, idet hun skiftede farve.

"Maud viste os en bog, hun havde fundet, og vi sad bare og så på billederne," begyndte Fanny og tabte bogen, som om hun havde brændt sine fingre på den.

"Og læste min dagbog og gjorde nar af mine presenter, og så kaster I skylden på Maud. Det er den laveste adfærd, jeg nogen sinde har set, og jeg tilgiver jer aldrig, så længe jeg lever."

Polly sagde alt dette med harmfuld stemme i ét åndedrag, og derpå forlod hun skyndsomst værelset, som om hun var bange for at komme til at sige for meget, med et blik, der på én gang udtrykte en sådan foragt, sorg og harme, at de tre skyldige blev stående målløse af undseelse. Tom formåede ikke en gang at fløjte, Maud var i den grad blevet skræmt ved dette udbrud af den ellers så milde Polly, at hun sad så stille som en mus, mens Fanny, der følte bitre samvittighedsnag, nænsomt lagde de stakkels små presenter tilbage på deres plads, for, hvordan det nu var, så greb tanken om Pollys fattigdom hende, som den aldrig før havde gjort, og disse ubetydeligheder, der så omhyggeligt var blevet opbevaret til dem derhjemme, rørte Fanny og blev ligefrem smukke i hendes øjne. Hun lagde den lille bog til side med en mere angerfuld følelse ved de

bebrejdelser, den indeholdt, end alt, hvad Polly havde kunnet sige, ville have fremkaldt hos hende, for hun havde virkelig gjort nar af hende, havde undertiden vist hende ringeagt og havde ikke villet tilgive hende en ufrivillig fornærmelse. Den sidste side, hvor Polly dadlede sig selv og lovede at "bestræbe sig redeligt" for at vise mere venlighed og tålmodighed, gik Fanny til hjerte og smeltede isskorpen om det, så at hun måtte lægge sit hoved på kufferten og hulke: "Det var ikke Pollys skyld, det var ene og alene min."

Tom, hvis kinder endnu rødmede af undseelse over at være blevet grebet i en så lav handling, overlod Fanny til hendes tårer og var mandig nok til at gå og søge efter den fornærmede Polly for at bekende sine mange forseelser. Men Polly var intetsteds at finde. Han søgte oppe og nede, i hvert eneste værelse, men der fandtes ikke mindste spor af den unge pige, og Tom begyndte at blive ængstelig. "Hun kan da vel ikke være løbet hjem?" sagde han til sig selv, idet han standsede foran knagerækken i forstuen. Nej, der hang den lille runde hat, og Tom strøg den kærtegnende med hånden, idet han mindedes, hvor ofte han havde puffet den halvt af eller trukket den ned over øjnene på den stakkels Polly. "Måske er hun gået hen på kontoret til fader for at fortælle ham det, skønt det ligner hende slet ikke. Jeg vil dog i ethvert tilfælde kigge omkring hjørnet."

Ivrig efter at få fat i sine støvler stødte Tom døren op til et lille mørkt skab under trappen, men var nær gået bagover af overraskelse, for der lå Polly på gulvet i en fortvivlet stilling med hovedet hvilende på et par galocher. Dette bedrøvelige syn bragte øjeblikkelig Tom til at glemme sin angerfulde tale, og med et forbavset: "Ih, du fredsens!" blev han stående og stirrede

på det i veltalende tavshed. Polly græd ikke og lå så stille, at Tom begyndte at tænke, at hun kunne have fået et slag eller være faldet i afmagt, hvorfor han bekymret bøjede sig ned for at betragte den bedrøvelige lille bylt. Et glimt af våde øjenhår, en rund kind, der var endnu rødere end sædvanligt, og læber, der åbnede sig for et hurtigt åndedrag, beroligede ham imidlertid angående dette punkt, hvorfor han tog mod til sig, satte sig ned på støvleknægten og bad om tilgivelse som en mand.

Nu var Polly meget vred, og jeg synes, hun havde grund til at være det, men hun bar aldrig nag, og da det første anfald var forbi, begyndte hun snart at tage sig sagen mindre nær. Det faldt hende ikke let at tilgive, men mens hun lyttede til Toms oprigtige ord, der blev udtalt med en stemme, som nu og da blev dump og hæs af samvittighedsnag, kunne hun ikke forhærde sit hjerte imod ham eller vægre sig ved at slutte fred, da han så oprigtigt tilstod, at det "var nederdrægtigt lavt, sådan at læse hendes bog". Hun kunne godt lide, at han således straks kom og bad om tilgivelse; det var smukt gjort; hun forstod at sætte pris på det og tilgav ham i sit hjerte, en stund før hun gjorde det i ord, for sandt at sige, så havde Polly, som unge piger undertiden har, et lille anfald af ondskabsfuldhed og kunne nok lide at se den dominerende Tom ydmyget, ikke mere end han havde godt af, naturligvis. Hun følte, at der skyldtes hende oprejsning, og fandt det ikke mere end billigt, at et par af Fannys lommetørklæder blev gennemvædet af angertårer, og at Tom i en halv snes minutter indtog et højst ubekvemt sæde og skældte sig selv ud, før hun lod sig formilde.

"Hør, sig nu et ord til mig stakkels fyr. Jeg har under alle omstændigheder fået det værste, for der sidder nu Fanny

ovenpå og græder øjnene ud af hovedet på sig, og her ligger du, rullet sammen i et mørkt skab, så stum som en fisk, og der er ikke andre end mig til at bringe jer på ret køl igen. Jeg tænkte på at stikke over til Smythes og få mama hjem for at ordne tingene, men det ville have set ud, som om jeg ville trække mig ud af kniben, og derfor gjorde jeg det ikke," sagde Tom som en sidste appel til Pollys bedre følelser.

Det glædede Polly at høre, at Fanny græd; det ville gøre hende godt, og hun kunne ikke lade være at formildes mod Tom, der syntes at være i en ubehagelig stilling mellem to grædende unge piger. Et lille smil begyndte at kruse den kind, der ikke var skjult, og derpå kom en hånd frem under det lokkede hoved og blev tavst strakt ud imod ham. Tom var just i færd med at give den et hjerteligt tryk, da han opdagede et rødt mærke på håndleddet og begreb, hvorfra det skrev sig. Han skiftede farve og tog så blidt på den lille buttede hånd, at Polly tittede frem for at se, hvad det skulle betyde.

"Vil du også tilgive mig det?" spurgte han hviskende og strøg kærtegnende det røde håndled.

"Ja; det gør ikke meget ondt mere," sagde Polly og drog sin hånd til sig, ked af, at han havde set det.

"Jeg var en bøffel, det er vist og sandt!" sagde Tom med et udtryk af stor modbydelighed for sig selv, og lige i dette ubelejlige øjeblik faldt hans faders gamle kastorhat ned således, at den skjulte hans hoved og ansigt og lagde en pudsig dæmper på hans selvbebrejdelser.

Naturligvis kunne ingen af dem lade være at briste i latter over dette tilfælde; og da Tom havde frigjort sig for hatten igen, sad Polly oprejst og så venligere ud end nogen sinde.

"Fanny er forfærdelig ilde til mode. Vil du kysse hende og være gode venner med hende igen, hvis jeg henter hende herned?" spurgte Tom, der kom til at huske på sin medskyldige.

"Jeg vil selv gå op til hende," svarede Polly og smuttede lige så pludselig ud af skabet, som hun var smuttet derind, og lod Tom blive tilbage, siddende på støvleknægten med et strålende ansigt.

Hvorledes de unge piger afgjorde deres mellemværende, fik aldrig nogen at vide, men efter en del snakken, græden, kyssen og leen var bruddet helet igen og freden erklæret. En svag tåge dvælede endnu nogen tid i luften efter stormen; Fanny var meget ydmyg og kærlig den aften, Tom en smule alvorlig, men ængsteligt opmærksom, og Polly viste en højsindet venlighed mod alle, for ædle karakterer finder en glæde i at tilgive, og Polly nød ret, som enhver anden menneskelig ung pige, de bestræbelser, man gjorde for at gøre forurettelsen mod hende god igen.

Mens hun stod og børstede sit hår, før hun lagde sig til sengs, blev der banket på hendes dør, og da hun lukkede op, opdagede hun kun en lang sort flaske med en strimmel rødt flonel bundet om halsen som et halstørklæde og en trekantet billet i proppen. Inden i denne var der skrevet med en usikker hånd og med meget sort blæk følgende linjer:

"Kære Polly. – Opodeldok er det allerkrabateste for forvridninger. Kom bare en masse af det på medfølgende stykke flonel, og bind hånden ind i det, så tænker jeg nok, den vil være helt rask i morgen. Vil du med ud og køre i slæde i morgen? Det gør mig frygtelig ondt, at jeg er kommet til at gøre dig fortræd.

Tom."

6. Bedstemoder

"Hvor er Polly?" spurgte Fanny en eftermiddag, da det sneede, og hun kom ind i spisestuen, hvor Tom lå og hvilede sig på sofaen med sine støvler svævende i luften, helt fordybet i en af disse interessante bøger, i hvilke drenge bliver kastet i land på øde øer, hvor alle mulige bekendte frugter, planter og blomster står i deres skønneste flor hele året rundt, eller forvilder sig i endeløse skove, hvor de unge helte oplever spændende eventyr, dræber umulige vilde dyr og, når forfatterens opfindelsesevne er udtømt, pludselig finder hjem igen, belæsset med tigerskind og medbringende tæmmede bøfler og andre fornøjelige vidnesbyrd om deres tapperhed.

"Ved det ikke," var Toms korte svar, for han var just i begreb med at slippe væk fra en alligator af den største slags.

"Læg den dumme bog væk, og lad os tage os et eller andet for," sagde Fanny, efter at hun ærgerlig havde gået stuen en gang rundt.

"Hurra, nu har de den!" var det eneste svar, den fordybede læser værdigede hende.

"Hvor er Polly?" spurgte Maud, der nu sluttede sig til selskabet med hænderne fulde af papirdukker, der alle længtes efter baldragter.

"Skrub af, og plag mig ikke," udbrød Tom, ophidset over disse afbrydelser.

"Så sig os, hvor hun er; jeg er vis på, at du ved det, for hun var hernede for et øjeblik siden," sagde Fanny.

"Måske er hun oppe hos bedstemama."

"Din drillepind! Du har vidst det hele tiden, men ville ikke sige os det, bare for at drille os," skændte Maud.

Men Tom var nu under vandet i færd med at gennembore sin alligator og tog ingen notits af de harmfulde miner, hvormed de to unge damer fjernede sig.

"Polly skal altid sidde og kukkelure oppe hos bedstemama; jeg begriber ikke, hvad morskab der kan være ved det," sagde Fanny, da de gik op ad trappen.

"Polly er en meget underlig pige, og bedstemama kæler meget mere for hende, end hun kæler for mig," bemærkede Maud med en fornærmet mine.

"Lad os kigge ind og se, hvad de bestiller," hviskede Fanny og standsede ved den halvt åbne dør.

Bedstemoderen sad foran et mærkeligt gammelt skab, hvis døre stod på vid gab, så at man kunne se lidt af de falmede relikvier, som var gemt i det. På en skammel ved den gamle dames fødder sad Polly og så op med et opmærksomt ansigt, aldeles optaget af en historie om en højhælet brokadessko, der lå i hendes skød.

"Ja, min ven," sagde bedstemoderen, "hun havde den netop på den dag, da onkel kom ind, mens hun sad og arbejdede, og sagde: 'Dolly, vi må gifte os straks.' – 'Som du vil, Joe,' svarede tante Dolly og gik ned i dagligstuen, hvor præsten ventede, uden engang at give sig tid til at skifte den dimittys kjole, hun havde på, og blev virkelig viet med saks og nålepude ved siden og fingerbøl på fingeren. Det var i krigens tid 1812, min ven, og onkel Joe tjente i hæren, så han måtte af sted, og han tog den selv samme lille nålepude med sig. Her er den med mærket af

en kugle igennem sig, og han sagde altid, at hans Dollys pude havde reddet hans liv."

"Nej, hvor det er morsomt!" udbrød Polly, idet hun undersøgte den falmede pude og hullet i den.

"Den historie har du aldrig fortalt mig, bedstemama," sagde Fanny og skyndte sig ind, da hun fandt, at udsigterne var ganske lovende for en stormfuld eftermiddag.

"Du har aldrig bedt mig om at fortælle dig noget, min ven; derfor har jeg beholdt mine gamle historier hos mig selv," svarede bedstemoderen roligt.

"Åh, fortæl os noget nu. Må vi blive og se på de morsomme sager?" sagde Fanny og Maud og betragtede nysgerrigt det oplukkede skab.

"Hvis Polly ikke har noget imod det; hun er min gæst, og jeg søger på bedste måde at underholde hende, for jeg sætter megen pris på hendes besøg," sagde bedstemoderen med gammeldags artighed.

"Nej, det har jeg rigtignok ikke! Lad dem endelig blive og høre på historierne. Jeg har tit fortalt dem, hvor rart vi havde det heroppe, og plaget dem om at følge med; men de tror, at her er alt for stille. Sæt jer nu ned og lad bedstemoder begynde. Jeg tager en eller anden ting, der ser interessant ud, ud af skabet, og så fortæller hun mig om den," sagde Polly, ivrig efter at gøre de andre unge piger delagtige i sine glæder og glad over måske at få dem til at føle interesse for bedstemoderens erindringer, for hun vidste, hvilken glæde det voldte den gamle dame at leve fortiden om igen og have børnene omkring sig.

"Her er tre skuffer, som ikke har været åbnet endnu; nu kan hver af jer tage en og vælge en eller anden ting i den, som jeg

skal fortælle jer om," sagde bedstemoderen, ganske oplivet ved den usædvanlige interesse, der vistes hendes skatte.

Hver af de unge piger åbnede nu en skuffe og undersøgte indholdet, indtil hun fandt en genstand, som hun gerne ville høre noget om. Maud var først færdig, og idet hun rakte en linnedpose af en ejendommelig form, på hvilken der var broderet et blåt F, frem, bad hun om at få en historie om den. Bedstemoderen gav med et smil den gamle pose et kærligt klap og begyndte med åbenbar fornøjelse på sin historie.

"Min søster Nelly og jeg kom engang, mens vi var små piger, på besøg hos en tante, vi havde; men vi morede os ikke videre godt, for hun var urimeligt streng. En eftermiddag, da hun var gået ud til et teselskab, og hendes tjenestepige, den gamle Deborah, var faldet i søvn på sit kammer, sad vi på dørtrappen og følte hjemve og ønskede, vi havde noget at more os med.

'Hvad al vi dog tage os for?' sagde Nelly.

Just som hun sagde dette, faldt en moden blomme ned i græsset lige foran os, som om det var svar på hendes spørgsmål. Det var ene og alene blommens skyld, for var den ikke faldet ned netop i det øjeblik, ville jeg aldrig være faldet på den tanke, der nu fo'r igennem min ondskabsfulde sjæl.

'Lad os tage så mange, vi har lyst til, og drille tante Lisbeth, fordi hun altid er så tvær,' sagde jeg og gav Nelly halvparten af den store røde blomme.

'Det ville være frygtelig uartigt af os,' begyndte Nelly; 'men jeg tror, vi gør det alligevel,' tilføjede hun, da den delikate mundfuld forsvandt i hendes hals.

'Deborah er faldet i søvn. Kom så, og hjælp mig at ryste,' sagde jeg og sprang op, ivrig efter at begynde på spasen.

Vi rystede og rystede, til vi blev ganske røde i hovederne, men ikke en eneste en ville falde ned, for det var et stort træ, og vore små arme var ikke stærke nok til at sætte grenene i bevægelse. Så fandt vi på at kaste med sten; men vort udbytte var kun en grøn og en halvmoden blomme, og min sidste sten slog en rude ud, så vi fandt det rådeligst at holde op med det.

'Det er lige så drilagtigt som tante Lisbeth selv,' sagde Nelly, da vi ganske forpustede satte os ned igen.

'Jeg ville ønske, at der ville komme en storm og blæse dem ned til os,' gispede jeg og stirrede op til blommerne med længselsfulde blikke.

'Hvis det kunne nytte noget at ønske, ville jeg ønske, de lå i skødet på mig med det samme,' tilføjede Nelly.

'Så kunne du lige så gerne ønske dem i munden for at være færdig med det hele på én gang, hvis du er for doven til at samle dem op. Hvis stigen ikke var for tung, kunne vi prøve det med den,' sagde jeg, bestemt på at komme i besiddelse af blommerne.

'Du ved jo godt, at vi ikke kan få den af pletten; hvad kan det så nytte at snakke om det? Det var dig, der foreslog, at vi skulle tage blommerne, nu må du også selv besørge det,' svarede Nelly temmelig gnavent, for hun havde bidt i den grønne blomme, og den bragte hendes mund til at snerpe sig sammen.

'Vent blot et minut, så skal du få at se, jeg kan gøre det,' udbrød jeg, idet en ny tanke fo'r gennem mit skarnagtige hoved.

'Hvorfor tager du dine sko og strømper af, Fanny? Du kan ikke klavre op i træet.'

'Bryd du dig om ingenting, men vær bare parat til at samle dem op, når de falder, din dovne Sidse.'

Med disse hemmelighedsfulde ord traskede jeg på mine bare fødder ind i huset, opfyldt af min plan. Jeg gik ovenpå til et vindue, der vendte ud til taget på et bræddeskur; det gik jeg ud ad og krøb forsigtigt hen ad taget, til jeg kom i nærheden af træet, så rejste jeg mig op og gav mig til at gale som en hane. Nelly så op og gloede og lo og klappede i hænderne, da hun så, hvad jeg havde i sinde.

'Jeg er bange for, du skal falde ned og komme til skade.'

'Det kan være det samme; jeg vil have de blommer, om jeg så skal knække halsen ved det,' og halvt glidende, halvt gående begav jeg mig ned ad det skrå tag, til jeg kunne nå træets grene.

'Hurra!' råbte Nelly og dansede omkring ved foden af træet, da min første rysten bragte en halv snes blommer til at rasle ned omkring hende.

'Hurra!' råbte jeg, idet jeg slap den gren, jeg havde fat i, og forsøgte at nå en anden; men i det samme gled min fod, jeg forsøgte at få fat i noget at holde mig ved, men kunne intet finde, og med et skrig faldt jeg som en uhyre blomme ned i græsset underneden.

Heldigvis var skuret ikke højt og græsset tæt og langt, desuden standsede grenene noget mit fald; men alligevel fik jeg en fæl bule i hovedet og en ordentlig forskrækkelse i livet. Nelly troede, at jeg havde slået mig ihjel og gav sig til at græde med munden fuld af blommer; men jeg kom i en fart på benene igen, for jeg var vant til den slags kolbøtter og brød mig ikke halvt så meget om de smerter, jeg følte, som om tabet af blommerne.

'Tys! ellers hører Deborah det og sætter en pind for vore løjer. Jeg sagde, at jeg ville have dem, og her er de. Sikken mængde, der er faldet ned med mig!'

Og det var der, for mit fald havde næsten rystet træet lige så stærkt som mig selv, og grønne og røde blommer lå spredt rundt om os.

Da bulen i min pande var svulmet op til en nøds størrelse, havde vi fået vore forklæder halvt fulde, og vi satte og nu ned for ret at nyde vor fangst. Men det blev der ikke noget af; ak Gud, nej! For mange af blommerne var ikke modne, nogle var ødelagt af fuglene, andre knust i faldet og mange så hårde som sten. Nelly blev stukket af en hveps, mit hoved begyndte at værke, og vi sad og så temmelig mistrøstigt på hinanden, da Nelly pludselig fik en lys idé.

'Lad os koge dem, så bliver de gode, og vi kan gemme nogle af dem i vore små spande til i morgen.'

'Ja, det er udmærket! Der er ild på i køkkenet, Deborah lader altid kedlen blive stående over den, og vi kan bruge hendes kasserolle; jeg ved, hvor sukkeret står; det skal blive ordentlige løjer!'

Ind gik vi da og tog meget stilfærdigt fat på værket. Vi ragede op i ilden, satte kasserollen over og kom de bedste af vore blommer i med tilstrækkeligt vand til at ødelægge dem. Men det forstod vi os ikke på og følte os meget vigtige, som vi sad der og ventede på, at det skulle komme i kog, hver bevæbnet med en stor ske, mens sukkerskålen stod imellem os for at være på rede hånd, når den skulle bruges.

Gud bevare os, hvor det gik langsomt med dem! Jeg havde aldrig set mage til genstridighed, for de ville slet ikke blive

bløde, skønt de dansede rundt i det kogende vand og bumsede imod låget, som om de gjorde deres bedste.

Solen var ikke langt fra at gå ned, vi var bange for, at Deborah skulle overraske os, og endnu vægrede disse forfærdelige blommer sig ved at blive til gelé. Endelig begyndte de at briste, vandet blev så dejlig rødt, vi hældte en masse sukker i og blev ved at smage og smage, til vi havde farvet både vore forklæder og ansigter ganske røde og brændte læberne på de glohede skeer.

'Der er for meget tyndt,' sagde Nelly og rystede erfarent på hovedet. 'Det skulle være tyndt ligesom moders.'

'Jeg vil hælde noget af saften fra, og det kan vi drikke,' sagde jeg med en følelse af, at jeg ikke havde været ganske heldig som kokkepige.

Nelly tog en skål, og jeg tog et viskestykke og løftede forsigtigt kasserollen af. Den var tung og hed, og jeg var ikke ganske dristig ved det, men krympede mig ved at tilstå det. Just som jeg begyndte at hælde, råbte Deborah pludselig oppe fra det øverste af trappen: 'Børn, hvad i alverden er det, I tager jer for?'

Det gav et sæt i os begge to. Nelly tabte skålen og rendte sin vej; jeg tabte kasserollen, men glemte at løbe, for en del af den hede saft stænkede på mine bare fødder og ankler og fik mig til at udstøde et højt skrig af smerte.

Deborah kom styrtende ned ad trappen og traf mig dansende omkring i køkkenet med en vældig bule i panden, en stor ske i hånden og et par gloende røde fødder. Blommerne lå rundt omkring på komfuret, kasserollen midt på gulvet, skålen var gået i stykker, og sukkeret svømmede omkring.

Deborah var meget god imod mig, for hun gav sig ikke engang tid til at skænde, men fik mig anbragt på den gamle sofa og svøbte mine stakkels små fødder ind i bomuld med olie på. Da Nelly så mig ligge bleg og mat, troede hun, at jeg var ved at dø, løb hen til naboens for at hente tante Lisbeth, styrtede ind til de gamle damer, der sad stive og strunke ved tebordet, og råbte, som om hun var afsindig:

'Oh, tante Lisbeth, kom endelig straks hjem! Kasserollen er faldet ned fra taget, og Fannys fødder er kogt ganske røde!'

Der var ingen, der lo ad denne snurrige meddelelse, og tante Lisbeth løb hele vejen hjem med en bolle i hånden og sit garnnøgle i lommen, mens hun glemte sit strikketøj.

Jeg led en del, men bagefter var jeg ikke ked af det, for jeg lærte at elske tante Lisbeth, der plejede mig med ømhed og syntes at glemme sit strenge væsen i sin bekymring for mig.

Denne pose blev lavet specielt til glæde for mig og hang ved sofaen, som jeg lå på i de mange kedelige dage. Tante sørgede for, at den stadigt var fuld af fine lapper til dukketøj, eller, hvad jeg satte endnu mere pris på, af peberkager og pebermyntebrystsukker til at trøste mig med, skønt hun syntes lige så lidt om, at børn blev fodret med slikkerier, som jeg gør nu.

'Det kan jeg godt lide, og jeg ville ønske, jeg kunne have været med,' var Mauds nedladende bemærkning, da hun lagde den lille pose tilbage efter at have undersøgt den nøje indvendig, som om hun håbede, at der i et eller andet hjørne endnu kunne findes en gammel peberkage eller et velbevaret stykke brystsukker.

Vi fik blommer nok den høst, men brød os, når alt kom til alt, ikke synderlig om dem, for der blev jævnligt drevet spøg med vort spilop af husets folk, og i flere år kunne vi aldrig se blommer, uden at Nelly så på mig med et skælmsk ansigt og hviskede: 'Røde strømper, Fanny!'"

"Tak, frue," sagde Polly. "Nu er det din tur, Fanny."

"Ja, her har jeg en pakke gamle breve, og jeg ville gerne vide, om der er nogen historie om dem," svarede Fanny i det håb, at der skulle komme en eller anden roman.

Bedstemoderen vendte den lille pakke, som var bundet sammen med et falmet rødt bånd; en halv snes gulnede billetter, der var skrevet på groft, tykt papir, og på hvilke der endnu sad rester af røde oblater, hvor de havde været lagt sammen, røbede tydeligt, at de var skrevet, før man kendte nutidens elegante brevpapir og konvolutter med lim.

"Det er ikke kærlighedsbreve, min ven, men nogle billetter fra mine skolekammerater, efter at jeg havde forladt frøken Cottons pensionsanstalt. Jeg tror ikke, der er nogen historie om dem," sagde bedstemoderen og betragtede dem gennem brillerne med de matte øjne, der havde været så unge og klare, da de første gang læste disse selv samme skrivelser.

Fanny var lige ved at sige: "Så vil jeg vælge noget andet," da bedstemoderen begyndte at le så hjerteligt, at de unge piger følte sig overbevist om, at der var dukket en eller anden fornøjelig gammel erindring op hos hende, der ville more dem.

"Gud velsigne jer! Jeg har ikke tænkt på de narrestreger i de sidste fyrretyve år. Den stakkels kære vildkat, Sally Pomroy, og hun er nu oldemoder!" udbrød den gamle dame efter at have gennemset en af billetterne og tørrede duggen af fine briller.

"Åh, fortæl os noget om hende; jeg er vis på, at det må være noget morsomt, der kan få Dem til at le sådan," sagde Polly og Fanny på én gang.

"Ja, det var virkelig pudsigt, og jeg er glad ved, at jeg blev mindet om det, for det er netop en historie for sådanne unge piger som jer."

"Det var for mange år siden," begyndte bedstemoderen muntert, "og dengang var lærere meget, meget strengere, end de nu er. Det var forbudt de unge piger hos frøken Cotton at have lys på deres værelser efter klokken ni og at gå ud alene, og man ventede af dem, at de opførte sig som sande mønstre på anstand og sømmelighed, fra de stod op, til de gik i seng.

Som I nok kan tænke jer, fandt ti unge piger, fulde af liv og kommers, disse forskrifter vanskelige at overholde og søgte erstatning for god opførsel, når de var mellem andre, ved alle hånde spilopper, når de var på deres egen boldgade.

En aften, efter at skolen var forbi og de unge damer sendt i seng, sad frøken Cotton og hendes broder inde i den bageste stue. Hr. John var meget døv, og frøken Priscilla meget nærsynet – to ufuldkommenheder, der ved adskillige lejligheder kom de unge piger vel tilpas, men engang gjorde lige det modsatte, som I nu skal høre.

Vi havde været meget stive og regelrette en hel uge, og vor afproppede livlighed kunne ikke længere holdes i tømme; vi besluttede derfor at gøre os en rigtig lystig aften og opbød al vor kløgt for at gennemføre vor plan.

Den første hindring blev overvundet på følgende måde: Da ingen af os kunne slippe ud alene, besluttede vi at hisse Sally

ned fra vinduet, for hun var både let og lille og ikke tabt bag af en vogn.

For vore sammenskudte lommepenge skulle hun købe nødder og brystsukker, kage og indbagte æbler og et lys, for at vi kunne have noget at se ved, når Lisbeth som sædvanligt tog vore lys bort.

Vi ville dække for vinduet til det inderste værelse, sætte en vagt i den lille entré, tænde lyset og så slå os løs.

Klokken otte den aftalte aften foregav adskillige af os stor træthed og gik op på vore værelser, mens de andre dydigt blev siddende og syede inde hos frøken Cotton, der læste højt for dem i Hannah Mores dramaer på en måde, der virkede lige så søvndyssende på tilhørerinderne, som en dosis opium ville have gjort.

"Det gør mig ondt at måtte tilstå, at jeg var en af lederne i komplottet og, så snart vi var kommet ovenpå, halede det reb frem, vi havde skaffet os, og opfordrede Sally til at lade sig hisse ned. Det var et gammeldags hus, hvis bagside var meget lavere end dets forside, og det vindue, vi havde udset os, var ikke mange alen fra jorden.

Det var om sommeren, så at det var lyst endnu klokken otte, men vi frygtede ikke for at blive set, for det var en meget ensom gade, og vore eneste genboer var to gamle damer, der rullede deres gardiner ned med solen og aldrig så ud af deres vinduer igen før næste morgen.

Sally havde vi bestukket ved løfter om alle de godter, hun ville spise, og da hun var en rigtig vildkat, var hun rede til, hvad det skulle være. Hun bandt rebet om livet og krøb ud, og vi hissede hende ned i god behold, sendte en stor kurv bag efter hende og

så i hende forsvinde omkring hjørnet med min store solhat og en andens sjal på for ikke at blive kendt.

Så trak vi vort nattøj på uden over vore kjoler og lå stille i vore senge, da Lisbeth kom op, tidligere end sædvanligt, så at det var klart, at frøken Cotton nærede en smule mistanke med hensyn til vor pludselige træthed.

En halv times tid blev vi liggende og lo og hviskede, mens vi ventede på signalet fra Sally.

Endelig hørte vi en skarp piben som af en fårekylling under vinduet, og da vi i en fart var kommet på benene, så vi en lille skikkelse nedenunder i tusmørket.

'Åh, hurtigt, hurtigt!' råbte Sally ganske forpustet. 'Hal kurven op, og få så mig ind; jeg så hr. Cotton på torvet og løb, alt hvad jeg kunne, for at komme ind førend han.'

Op kom den vægtige kurv under megen skraben og støden imod undervejs, og oh, hvor den lugtede delikat! Ned gik rebet igen, og med et kraftigt tag af alle mand havde vi fået Sally hejset halvvejs op, da, o ve! rebet gled fra os; hun styrtede ned, og kun en høstak, der stod under vinduet, reddede hende fra at brække benene.

'Han kommer! han kommer! Oh, hal mig op, for Guds skyld!' råbte Sally, der ravende kom på benene igen, uskadt, men dygtigt fortumlet.

Vi så en mørk skikkelse nærme sig og halede hende op igen under mange stød og puf, men da vi endelig havde fået hende ind, omfavnede vi hende henrykte, for vi havde med nød og næppe undgået at blive opdaget af hr. John, hvis syn var lige så skarpt, som hans hørelse var svag.

Vi hørte gadedøren blive lukket, derpå en mumlen af stemmer og så Lisbeths tunge trin op ad trappen. I en fart kom kurven ind under en seng og oprørerne under tæpperne, så man ikke kunne tænke sig et mere ordentligt og ærbart sovekammer, da Lisbeth stak hovedet ind ad døren.

'Herren er et gammelt vrøvl, at sende mig herop igen, bare fordi han bildte sig ind, at han så noget galt ved vinduet. Det har naturligvis ikke været andet end et gardin, som flagrede, eller en jalousi, for de kære små væsener sover jo som sten,' hørte vi hende sige til sig selv, og en almindelig fnisen satte de hvide sengetæpper i bevægelse, da hun trak sig tilbage igen.

Sally var henrykt over det heldige udfald af sin bedrift og dansede omkring som en fe i sin natdragt uden på kjolen, med håret flettet i snurrige små piske over hele hovedet og med den store røde nålepude anbragt på brystet som en broche til ære for festen.

De andre unge piger gik til deres værelser igen, som det var aftalt, og snart var alt mørkt og stille ovenpå, mens frøken Cotton gjorde sig det rigtig hyggeligt nedenunder, som hun altid gjorde, når hendes 'unge plejedøtre' var kommet vel til ro.

Da begyndte det at spøge, og musene smuttede i stor forskrækkelse ned i deres huller igen, for hvide skikkelser kom svævende fra alle kanter, indtil alle var samlet i det lille værelse. Vagten blev opstillet ved entrédøren, signalet aftalt, lyset tændt og festmåltidet anrettet på en avis på sengen, hvor tæppet var lagt således, at det med et øjebliks varsel kunne kastes over delikatesserne.

Hvor det dog var mageløst alt sammen. Jeg tror ikke, at jeg nogen sinde siden har spist så velsmagende indbagte æbler som

de gnallinger, jeg måtte sluge i en fart i den lille bagerovn af et værelse, mens Sally gjorde kommers, og de andre med ægte barnligt velbehag nød de forbudte gode sager. Det var naturligvis højst urigtigt gjort af os; men jeg må jo holde mig til sandheden.

Vi skulle just til at tage fat på kagen, da en lydelig kradsen af en rotte forstyrrede os.

'Signalet! – Flygt! – Løb! – Skjul jer! – Tys, lad være med at le!' lød det imellem hinanden, og så hurtigt og lydløst som muligt smuttede vi i seng med mund og hænder fulde. Derpå fulgte en lang stilhed, afbrudt af mere skraben; men da der ingen vifte sig, blev det besluttet at sende en ud for at forhøre sig om, hvad det skulle betyde. Jeg blev sendt og traf skildvagten Mary halvt sovende, mens hun sad og længtes efter sin part af gildet.

'Det må have været en virkelig rotte; jeg har ikke skrabet. Gå nu, og bliv færdige snart, jeg er ked af at sidde her,' sagde Mary og smækkede efter myggene.

Jeg skyndte mig tilbage med den beroligende efterretning; i en fart kom alle på benene igen, lyset blev atter tændt, og vi tog på ny fat på vort afbrudte gilde. Forfriskningerne havde lidt nogen skade ved, at Sally var kommet til at træde midt i dem, men det tog vi os ikke nær og fik snart has på kagen.

'Lad os så få fat på nødderne,' sagde jeg og greb efter papirsposen.

'Der er hasselnødder og krakmandler, og dem kan vi knække med tænderne. Pas på, at du tager posen ved den rigtige ende,' sagde Sally.

'Jeg ved nok, hvad jeg gør,' svarede jeg, og for at vise hende, at det var, som det skulle være, rystede jeg posen en smule, men i

samme øjeblik styrtede nødderne ud og raslede som en haglbyge ud over gulvet, der ikke var forsynet med tæppe.

'Nå, nu har du lavet det net,' råbte Sally, da vi hørte Mary kradse som en afsindig rotte og en dør knirke underneden; frøken Cotton var jo, som jeg allerede har sagt jer, ikke døv.

Det kan nok være, vi kom i en ordentlig befippelse! Lyset blev slukket i en fart, og vi styrtede af sted til alle sider, hver med så meget af resterne, som hun i hastværket kunne få fat i. Sally dykkede ned i sin seng uden at ænse, at hun knuste det sidste æble og spredte brystsukkeret til alle sider. Stakkels Mary var nær blevet grebet, da frøken Cotton var hurtigere til bens end Lisbeth, og vor forpost måtte løbe for livet.

Vort værelse var det første og befandtes i god orden, skønt de to blussende ansigter på hovedpuderne var temmelig mistænkelige. Frøken Cotton stod og stirrede omkring og så så komisk ud uden kappe, at min sovekammerat ville være bristet i latter, hvis jeg ikke havde advaret hende ved at knibe hende.

'Hvad er det for et usømmeligt spektakel, mine unge damer?'

Der kom intet andet svar fra os end en svag snorken. Frøken Cotton begav sig ind i det næste værelse, fremsatte det samme spørgsmål og fik det samme svar. I det tredje kammer lå Sally, og vi skælvede, da den gamle dame gik derind; vi rejste os op og kiggede og lyttede uden at trække vejret.

'Sarah, jeg befaler dig at sige mig, hvad alt dette betyder.'

Men Sally sukkede blot i søvne og mumlede ondskabsfuldt: 'Moder, lad mig komme hjem; de sulter mig her hos Cottons.'

'Gud forbarme sig! Har barnet fået feber?' udbrød den gamle dame, der ikke bemærkede de forræderske nødder, der lå ved hendes fødder.

'Jeg har det så kedeligt, så strengt! Oh, lad mig komme hjem!' jamrede Sally, idet hun strakte armene ud og brummede som en uopdragen lille taterpige.

Dette gjorde ende på hele forestillingen, for ved at strække armene ud kom hun til at vise den store røde nålepude, hun havde på brystet. Hvor nærsynet frøken Cotton end var, kunne denne latterlige genstand dog ikke undgå hendes blik lige så lidt som den appelsin, der trillede frem fra hovedpuden, eller støvlerne ved fodenden af sengen.

Med en pludselig energi rev den gamle dame tæppet til side, og der lå Sally med sin kunstige frisure, sin snurrige broche og sine støvede støvler mellem kræmmerhuse, kagestumper, appelsiner og æbler og et væltet lys, som havde brændt hul i lagnet. Frøken Cotton udstødte et forfærdelsens skrig, der vækkede Sally, som brast i en så lystig latter, at vi alle til hobe måtte følge hendes eksempel, og en rum tid genlød stuerne af vor munterhed. Jeg tror virkelig knap, vi havde holdt op igen, hvis Sally ikke havde fået den nød, hun havde i munden, i den gale hals og derved nær skræmt livet af os."

"Hvad blev så enden på det, og hvad straf fik I?" spurgte Fanny leende.

"Resterne af gildet fik grisen, og vi blev sat på vand og brød i tre dage."

"Kurerede det jer?"

"Ak Gud, nej! Vi gjorde en halv snes lignende spilopper i løbet af den samme sommer, men skønt jeg ikke kan lade være med at le, når jeg tænker på det, må du ikke tro, barn, at jeg billiger en sådan opførsel eller undskylder den. Nej, nej, min ven, det er langtfra."

"Det kalder jeg en brillant historie! Kør videre, bedstemama, og fortæl os noget om nogle drenge," faldt en ny røst ind, og der sad Tom overskrævs på en stol og spidsede øren og lo, det bedste han kunne; han var nemlig kommet til ende med sin bog og havde sluttet sig til selskabet.

"Vent, til turen kommer til dig, Tom. Nå, Polly, hvad vil du så have?" sagde bedstemoderen og så så oplivet og glad ud, at det var aldeles tydeligt, at det gjorde hende godt at mindes gamle dage.

"Lad mig komme til sidst, og fortæl nu Tom en historie," sagde Polly, idet hun vendte sig om og nikkede til ham, at han skulle flytte nærmere.

Han kom hen og satte sig på hug foran den underste skuffe i skabet, som bedstemoderen åbnede for ham, idet hun venligt strøg ham over hans purrede hår og sagde:

"Der, min ven, gemmer jeg de små erindringer om min broder Jack. Stakkels dreng, han omkom på søen, ved du nok. Vælg nu, hvad du vil, så skal jeg prøve på at huske en historie om det."

Tom anstillede en hurtig ransagning og halede en lille itubrækket pistol frem.

"Her er noget for mig! Jeg ville ønske, at den ikke var i stykker, så kunne vi have løjer af at knalde efter kattene nede i gården. Nå, fortæl så, bedstemama."

"Jeg kan huske en af Jacks gale streger, hvor den blev brugt med stor virkning," sagde bedstemoderen efter at have tænkt sig om en stund, hvilken pause Tom benyttede til at drille de unge piger ved at lade låsen på pistolen smække af for ørene af dem.

"Engang for lang tid siden," fortsatte den gamle dame, højligt smigret ved at se de mange opmærksomme ansigter omkring sig, "måtte min fader gøre en forretningsrejse og overlod moder, tante og os pigebørn til Jacks varetægt. Det kan nok være, at han følte sig stolt af sit ansvar, og det allerførste, han gjorde, var at lade den pistol der og gemme den ved sin seng til stor ængstelse for os, da vi var bange for, at han skulle skyde sig selv med den. En uges tid gik alt godt; men så blev vi sat i uro ved den efterretning, at der havde vist sig tyve i nærheden. Der løb alle hånde historier om i byen (vi boede dengang i provinsen); nogle fortalte, at bestemte huse var blevet mærket med sorte kors, og at de altid var blevet plyndret; andre, at der måtte være en dreng med i banden, for en sådan lille skurk var krøbet ind ad vinduer, som var så små, at man anså dem for sikre. Et sted havde tyvene holdt aftensmåltid og efterladt noget skinke og kage i gården. Fru Jones fandt fru Smiths sjal i sin frugthave med en hammer og en ubekendt tepotte ved siden af. En mand berettede, at én en aften havde pikket på hans vindue og spurgt: 'Er der nogen derinde?', og da han så ud, havde han set to mænd løbe hen ad vejen.

Vi boede tæt uden for byen på et ensomt sted; det var et gammelt hus med bekvemme små vinduer for tyvene på bagsiden og fem yderdøre. Jack var det eneste mandfolk på stedet, og han var ikke mere end tretten år. Moder og tante var meget ængstelige, og de mindre børn var ikke gamle nok til at kunne gøre nogen nytte, hvorfor Jack og jeg kom til at udgøre garnisonen og svor mandigt at forsvare familien."

"Det var godt gjort af jer! Jeg håber da, at krabaterne kom!" udbrød Tom, henrykt over denne begyndelse.

"En dag som der en mand af et mistænkeligt udseende og bad om noget at spise," fortsatte bedstemoderen med et hemmelighedsfuldt nik, "og mens han spiste, så jeg ham sende spejdende blikke omkring fra træslåerne på dørene til den forsølvede temaskine og kanderne på buffeten i spisestuen. En stærk mistanke bemægtigede sig mig, og jeg passede på ham som en kat på en mus.

'Han som for at undersøge forholdene, er jeg vis på; men vi skal tage imod ham,' sagde jeg truende, da jeg fortalte de andre mine iagttagelser.

Denne forestilling satte sig fast hos os alle, og de forholdsregler, vi traf, var meget snurrige. Moder købte en skralde og gemte den under sin hovedpude, tante tog en stor klokke med sig i sengen, de små børn fik den lille terrier Jip ind i deres kammer om natten, mens Jack og jeg besørgede vagttjenesten, han bevæbnet med pistolen, jeg med en økse, for jeg kunne ikke lide skydevåben. Betty, der lå oppe på kvisten, øvede sig i at kravle ud på taget af et tilstødende skur for at kunne tage flugten ved den første alarm. Hver aften anbragte vi faldgruber og marcherede i seng i sluttet trop, belæssede med sølvtøj, penge, våben og genstande til at barrikadere os med, som om vi levede i krigstid.

Vi ventede en uge, men der kom ingen, og vi begyndte at føle os en smule skuffede over, at vi efter de mange forberedelser, vi havde gjort, ikke fik nogen lejlighed til at vise vort mod. Endelig blev der fundet et sort mærke på vor dør, hvilket frembragte en sand panisk skræk, for nu var vi overbeviste om, at vor time også var kommet.

Den aften stillede vi en balje med vand ved foden af køkkentrappen og en stabel blikpander ved det øverste af hovedtrappen, så at ethvert forsøg på at komme op måtte frembringe alarm. Der blev hængt klokker på dørgreb, anbragt stokke i mørke kroge, for at tyvene kunne falde over dem, og familien trak sig tilbage, alle bevæbnede og forsynede med lamper og svovlstikker.

Jack og jeg lod vore døre stå åbne og spurgte uafladeligt hinanden, om vi ikke hørte noget, indtil han faldt i søvn. Jeg var mere årvågen og lå og lyttede efter fårekyllingerne, indtil klokken slog tolv, så blev jeg søvnig og var lige ved at falde hen, da lyden af trin udenfor bragte mig til at fare op og stirre lysvågen omkring mig. Jeg krøb hen til vinduet og kom tids nok til i det svage måneskin at se en skygge glide omkring hjørnet og forsvinde. En underlig gysen gennemfo'r mig, men jeg besluttede at forholde mig rolig, indtil jeg var vis på, at der var noget galt på færde, for jeg havde så ofte gjort blind alarm, at jeg ikke ønskede, at Jack atter skulle le ad mig. Jeg stak hovedet ud ad døren for at lytte, og det varede ikke længe, før jeg hørte en skrabende lyd i nærheden af skuret.

'Der er de, men jeg vil ikke vække huset, før klokken ringer, eller panderne falder. Skurkene kan ikke komme langt uden at gøre rabalder med det ene eller det andet, og hvis vi bare kan fange en af dem, vil vi få belønningen og vinde en ikke ringe ære,' sagde jeg til mig selv og greb fat om min økse.

En dør blev lukket sagte nedenunder, og man kunne høre listende trin hen til bagtrappen. Sikker som jeg nu var på mit bytte, var jeg lige ved at råbe 'Jack', da en genstand med et lydeligt plask plumpede i baljen ved foden af køkkentrappen.

I et nu var alle vågne og på benene; Jack fyrede sin pistol af, før han var kommet halvt ud af sengen, og brølede, 'Fyr!' så højt, at han vækkede hele huset. Moder greb sin skralde, tante ringede med sin klokke, Jip gøede afsindigt, og vi skreg alle til hobe, mens der nedefra lød et ægte irsk hyl:

'Åh! Mord! Jeg er slået ihjel! Alle helgener stå mig bi! Jeg ville bare liste mig stille ind efter en lille spadseretur med Mike Mahoney, min egen dreng, der vil gifte sig med mig næste St. Patricks dag.'

Vi brast i en sådan latter, at vi næppe kunne fiske den stakkels pige op eller høre efter hendes forklaring, hvordan kun havde sneget sig ud ad vinduet for at snakke lidt med Mike og fundet det lukket, da hun gerne ville ind igen; så havde hun sat sig på taget og forsøgt at komme efter grunden til denne hemmelighedsfulde omstændighed, til hun var blevet træt, hvorpå hun havde ransaget omkring huset, til hun havde fundet et vindue i kælderen, som vi trods al vor omhu havde glemt at lukke, og kom meget pænt ind, som hun tænkte, men baljen var en ny forholdsregel, som hun ikke vidste noget om, og da hun faldt i den, blev hun så fortumlet, at hun ikke vidste bedre end at give sig til at hyle.

Dette var ikke al den skade, der skete, for tante besvimede af skræk, moder slog en lampe i stykker og skar sin hånd, børnene blev forkølede ved at springe omkring på den våde trappe, Jip gøede så voldsomt, at den blev syg, og Jack knuste ikke blot et spejl med sit skud, men ødelagde også sin pistol, fordi han havde ladet den alt for stærkt. Da der igen var rådet bod på alt dette, og forstyrrelsen var vel forbi, tilstod Jack, at det var ham, der for løjers skyld havde sat mærket på døren og lukket Betty

ude til straf for hendes 'fjasen', som han misbilligede. Ja, hvad han dog var for en skælmsmester, den dreng!"

"Men kom tyvene da aldrig?" udbrød Tom, der morede sig over historien, men dog følte sig skuffet ved ikke at få den forventede kamp.

"Nej, aldrig, min ven, men vi havde bevist vort mod, og det var os naturligvis en stor tilfredsstillelse," svarede bedstemoderen venligt.

"Ja, jeg synes, at du var den tapreste af hele kompagniet; jeg ville gerne have set dig spankulere om med din økse," tilføjede Tom med et udtryk af beundring, og den gamle dame så så fornøjet ud over denne kompliment, som om hun havde været en ung pige.

"Jeg vælger denne her," sagde Polly og holdt en lang hvid handske i vejret, der var skrumpet ind og gulnet af alderdom, men så ud til at kunne have en historie.

"Oh, den har en historie, som nok er værd at fortælle!" udbrød bedstemoderen og tilføjede stolt: "Behandl den gamle handske med respekt, børn, for den har Lafayettes berømmelige hånd rørt ved."

"Oh, bedstemoder, havde De den på? Har De set ham? Fortæl os alting om den, det vil blive det bedste af det hele," udbrød Polly, der holdt meget af, hvad der var historisk, og kendte en hel del til den tapre franskmand og hans berømmelige liv.

Det var bedstemoderen en sand glæde at fortælle denne historie, og når hun gjorde det, påtog hun sig altid sin mest imponerende mine til ære for genstanden. Hun rettede sig derfor i sædet, foldede sine hænder og begyndte efter at have rømmet sig et par gange med et fraværende blik, som om det

dvælede ved længst fremfarne tider, der blev klarere, jo længere hun betragtede dem.

"Lafayettes første besøg var naturligvis før min tid, men min bedstefader fortalte mig så meget om det, at det var for mig, som om jeg selv havde set det alt sammen. Vor tante, fru Hancock, boede på den tid i guvernørboligen på Beacon Hill." Her knejsede den gamle dame endnu mere, for hun var meget stolt af "vor tante". "Ak, kære børn, det var i de gode gamle dage!" vedblev hun med et suk. "Hvilke middags- og aftenselskaber, hvilke damaskes duge og hvilket fint sølvtøj, hvilke solide og smukke møbler og glimrende ekvipager havde man ikke dengang! Tantes vogn var foret med rødt silkefløjl, og da hun måtte af med den ved guvernørens død, sprættede hun foret af, og vi pigebørn fik spencere af det. Ak ja, hvor tydeligt jeg dog kan huske, hvordan jeg legede i tantes store have og gjorde jagt på Jack op og ned ad vindeltrapperne, og hvordan min velsignede fader i sin blommefarvede kjole og med knæspænder og pisken, som jeg plejede at binde for ham hver dag, bød tante armen, når vi skulle til middagsbordet, og tog sig så værdig og glimrende ud."

Bedstemoderen syntes en stund at glemme sin historie og som lille pige igen at færdes mellem de legekammerater, der var døde for mange år siden. Polly gjorde tegn til de andre, at de skulle forholde sig rolige, og der var ingen, der talte, før den gamle dame med et dybt suk kom tilbage til nutiden og fortsatte: "Nu, hvad det var, jeg ville fortælle, guvernøren ville give de franske officerer en frokost, og hans frue, der var en gæstfri sjæl, gjorde sit bedste for at gøre den rigtig glimrende; men ved et tilfælde blev det i det allersidste øjeblik opdaget, at

der manglede mælk. Der behøvedes en betydelig mængde, og det var kun meget lidt, man kunne få til købs eller til låns, hvorfor kokkene blev fortvivlede, og det ville være gået rent galt med frokosten, hvis ikke fruen med sit køns sædvanlige åndsnærværelse var kommet i tanker om køerne, der græssede på fælleden. Rigtignok tilhørte de naboerne; men der var ikke tid til at bede om tilladelse, og det var et nationalt anliggende, vore allierede måtte da have mad, hvorfor fru Hancock, der ikke tvivlede på, at hendes patriotiske venner med glæde ville ofre deres køer på fædrelandets alter, indlagde sig evig ære ved roligt at udstede den befaling: 'Gå ud og malk dem!'

Befalingen blev udført til stor forbavselse for køerne og ublandet glæde for gæsterne, mellem hvilke Lafayette var. Denne bedrift, at malke andre folks køer, var et så godt påfund, at det opfyldte alle, og ingen synes at have husket synderligt om den store mand; imidlertid udmærkede en af hans officerer, en greve, sig ved at blive meget beruset og gå i seng med støvler og sporer på, hvilket bevirkede, at tantes bedste gule damaskes sengetæppe blev ødelagt ved, at officeren i sin urolige søvn sparkede det rent i pjalter. Tante satte siden megen pris på det og gemte det længe så laset, som det var, som en erindring om sine udmærkede gæster.

Dengang jeg selv så Lafayette, var i året 1825, og da var der ingen berusede grever. Onkel Hancock (en rar mand, kære børn, skønt der nu om stunder er nogle, der kalder ham slet) var død, og tante havde giftet sig med kaptajn Scott. Det skulle hun ikke have gjort, men det kommer jo ingen ved. Hun boede på den tid i Federal Street, dengang en overordentlig aristokratisk gade, børn, og vi boede ikke langt derfra. Gamle Josias Quincy

var borgmester, og han sendte bud til tante, at marquis Lafayette ønskede at gøre hende sin opvartning. Naturligvis blev hun henrykt herover, og vi fik alle sammen frygtelig travlt med at træffe forberedelser til hans modtagelse. Tante var en gammel dame, men hun gjorde alligevel fint toilette og var lige så ivrig som nogen ung pige efter at tage sig godt ud."

"Hvad havde hun på?" spurgte Fanny nysgerrigt.

"Hun havde en stålfarvet atlaskes kjole, pyntet med sorte kniplinger, og på sin kappe havde hun anbragt en Lafayette-dekoration af hvidt atlask. Jeg glemmer aldrig, hvor glimrende hun tog sig ud, som hun sad der i sin stads i sofaen i modtagelsesværelset lige under et stort billede af sin første mand, og på begge sider af hende sad fru Storer og fru Williams, pragtfulde at se til i deres stive silkekjoler, kostbare kniplinger og statelige hovedtøjer. Sådanne fine gamle damer ser man ikke nutildags –"

"Jo, somme tider dog," sagde Polly skælmsk.

Bedstemoderen rystede på hovedet, men det fornøjede hende meget at blive beundret, for hun havde i sin tid været en skønhed.

"Vi unge piger havde pyntet huset med blomster; gamle hr. Coolidge havde sendt os en hel klædekurv fuld. Joe Joy skaffede dekorationerne, og tante sørgede for at få noget af revolutionsvinen fra den gamle kælder i Beacon Street. Jeg havde mit hår sat højt op, min kulørte silkekjole på med de smukke pufærmer, der var så klædelige, og netop disse handsker.

Nå, så kom da generalen, ledsaget af borgmesteren, kørende op for døren. Ak! hvor tydeligt ser jeg ham ikke endnu! – en lille

gammel mand, iført nankins benklæder og vest, en lang blå kjole og kalvekrøs; han støttede sig på en stok, han var nemlig halt, og smilede og bukkede som en ægte franskmand.

Da han nærmede sig, rejste de tre gamle damer sig og nejede med den fineste anstand. Lafayette bukkede først for guvernørens portræt, derpå for guvernørens enke, som han kyssede på hånden, og det var pudsigt nok, for bag på hendes handske var Lafayettes billede trykt, så at den galante gamle herre kom til at kysse sig selv. Derpå blev nogle af de unge piger præsenteret, og som for at undgå oftere at hilse på sig selv, kyssede marquisen de smukke unge piger på kinden. Ja, kære børn, lige her er den plet, hvor den kære gamle mand kyssede mig, og jeg er lige så stolt af den nu, som jeg var dengang, for han var en brav og tapper mand og kom os til hjælp i vor nød.

Han opholdt sig ikke længe hos os; men vi var meget muntre, drak hans skål, tog imod hans komplimenter og nød den ære, han viste os. Nede på gaden var der naturligvis en stor menneskestimmel, og da han tog bort, ville de spænde hestene fra vognen og træffe ham i triumf; men han frabad sig det, og mens der førtes underhandlinger om dette, havde vi unge piger overdænget ham med blomster, som vi tog fra vaserne, væggene og vore egne hoveder. Det syntes han godt om og lo og vinkede med hånden til os, mens vi kastede blomsterne på ham og bad ham om at komme igen.

Vi unge var som rent fra sans og samling den eftermiddag, og jeg har ingen synderlig klar forestilling om, hvordan jeg kom hjem; det sidste, jeg mindes, var, at jeg stod og hældede mig ud af et vindue med en del andre unge piger og så vognen rulle bort under mængdens afsindige hurraråb.

Ak Gud! jeg synes at høre dem endnu. 'Hurra for Lafayette og borgmester Quincy! Hurra for fru Hancock og de smukke unge piger! Hurra for oberst May! Tre hurraer for Boston! Nu da: Hurra! Hurra! Hurra!'"

Her holdt den gamle dame inde, ganske åndeløs, med sine briller dinglende ude på næsetippen og sit strikketøj i en endnu værre forfatning, da hun i sin begejstring havde svinget det rundt i luften, mens hun hældede sig ud over armen på sin lænestol og råbte Hurra for sin indbildte Lafayette.

Pigebørnene klappede i hænderne, Tom råbte hurra af alle kræfter og sagde, da han havde fået vejret igen:

"Lafayette var en rigtig gammel knub; jeg har altid godt kunnet lide ham."

"Gud bevare os! Hvad er det for en respektstridig måde at tale på om den store mand?" sagde bedstemoderen, rystet over det unge Amerikas mangel på ærbødighed.

"Ja, men han var jo da virkelig en knub, hvorfor skal man så ikke kalde ham det?" spurgte Tom, i hvis tanker det påtalte ord indeholdt alt, hvad man kunne ønske sig.

"Det var nogle snurrige handsker, man gik med dengang," ytrede Fanny, der havde prøvet den højt skattede handske og fandt, at den sad temmelig stramt.

"De var meget bedre og billigere end de, man har nu," svarede bedstemoderen, rede til at forsvare "de gode gamle tider" mod enhver insinuation. "I er så ekstravagante nutildags, og jeg begriber virkelig ikke, hvad enden skal blive. Mens jeg husker det, så har jeg et eller andet sted to breve, der er skrevet af to unge damer, det ene 1517, det andet 1868. Modsætningen mellem dem vil more jer, bilder jeg mig ind."

Efter en smule søgen trak den gamle dame en gammel brevmappe frem, og efter at have fundet, hvad hun ville, læste hun følgende brev, der var skrevet af Anne Boleyn før hendes ægteskab med Henrik den 8. og nu var i en berømt antikvitetssamlers eje:

"Kære Mary!
Jeg har nu været næsten en måned her i staden, og jeg kan ikke sige, at jeg har fundet noget videre behageligt ved London. Vi står så sent op om morgenen – sjældent før klokken seks – og sidder så længe oppe om aftenen (vi kommer nemlig sjældent i seng før ti), at jeg er helt utilpas af det, og var det ikke for alle de mange smukke ting, jeg får hver dag, ville jeg længes utålmodigt efter at komme ud på landet igen.

Min rare moder købte mig i går hos en købmand i Cheapside tre nye særke, der kostede fjorten pence alenen, og jeg får et par ny tøjsko, der skal koste tre shillings, til lord Norfolks bal.

Det uregelmæssige liv, jeg har ført, siden jeg som hertil, har aldeles ødelagt min appetit. Du husker nok, at jeg kunne sætte et pund flæsk og et krus godt øl til livs til frokost ude på landet; men her i London finder jeg det vanskeligt at få bugt med halvdelen, skønt jeg må tilstå, at jeg i reglen længes dygtigt efter middagstiden, der her i det fine selskab først er klokken tolv.

Jeg legede blindebuk i aftes hos lord Leicesters. Lord Surrey var der, en meget elegant ung mand,

der sang en vise, han selv havde lavet, om 'Lord Kildares Datter'. Den blev meget rost, og min broder hviskede til mig, at Geraldine, for sådan kalder lord Surrey sin elskede, er nutidens skønneste kvinde. Det ville glæde mig at få hende at se, for man siger, at hun er lige så god som smuk.

Vil du ikke nok sørge for hønsene i min fraværelse? De små stakler! Jeg fodrede dem altid selv; og hvis Margaret har strikket mig de røde uldne vanter, ville jeg gerne have dem tilsendt med første lejlighed.

Lev vel, kære Mary. Jeg skal just nu i messe og skal snart opsende bønner for dig, som jeg nu sender dig den venligste hilsen fra din egen

Anne Boleyn."

"At stå op før seks og synes, at det er sent at komme i seng klokken ti! Hvilket landligt væsen den Anne dog må have været. Flæsk og øl til frokost, og middag klokken tolv! Det må rigtignok have været en løjerlig levemåde!" udbrød Fanny. "Lord Surrey og lord Leicester klinger fint nok; men blindebuk! Og røde vanter og sko til tre shillings, det er rædsomt!"

"Det kan jeg godt lide," sagde Polly tankefuld, "og jeg er glad over, at den stakkels Anne havde en smule fornøjelse, inden hendes sorger begyndte. Må jeg engang skrive det brev af, bedstemoder?"

"Ja, min ven, med største fornøjelse. Nå, her er det andet fra en af nutidens unge piger under hendes første besøg i London, det vil du synes bedre om, Fanny," sagde den gamle dame og

begyndte at læse et brev, som en af hendes veninder havde overladt hende som et pendant til Annes lille skildring af livet i London i gamle dage:

"Kæreste Constance!
Efter tre måneders uafbrudte farten om griber jeg et ledigt øjeblik for at fortælle dig, hvordan jeg har brugt mig på mit første besøg i London. Når man er opdraget udenlands, er det virkelig, som om man kom til et ganske fremmed land. I begyndelsen var røgen, snavset og larmen meget ubehagelig; men jeg blev snart vænnet til dem, og nu finder jeg alt, hvad jeg ser, ganske fortryllende.

Vi blev straks revet ind i en hvirvel af fornøjelser, og jeg havde ikke andet at tænke på end at more mig. Det er lige i hjertet af sæsonen, og hver time er optaget af baller, koncerter, teatre, fester og gudstjeneste eller af forberedelserne til dem. Vi går ofte til to eller tre selskaber på én aften og kommer sjældent hjem før morgen, så vi står naturligvis ikke op før middag. Der levnes os således kun meget knap tid til at foretage køreture, gå i butikker og på visitter, før vi spiser til middag, hvilket er klokken otte, og så begynder aftenfornøjelserne igen.

På et bal hos lady Russell i aftes så jeg prinsen af Wales og dansede i kvadrille med ham. Man præsenterede en meget glimrende og behagelig ung herre fra Amerika for mig; jeg blev meget indtaget i ham og temmelig overrasket ved at

erfare, at det var ham, der havde skrevet de digte, der blev så meget beundrede sidste sæson, og tillige at han var søn af en rig skrædder. Hvor disse amerikanere dog er aparte med deres penge, talenter og uafhængighedsfølelse.

Oh, kære, jeg må ikke glemme at fortælle dig glanspunktet i min første sæson. Jeg skal præsenteres ved hoffet! Du kan nok tænke, hvor optaget mine tanker må være af forberedelserne til denne vigtige begivenhed. Mama har besluttet, at jeg skal gøre hende ære, og vi har tilbragt de sidste fjorten dage med at køre omkring fra modehandlere til dameskræddere, fra manufakturbutikker til juvelerer. Jeg skal have hvidt atlask og fjer, perler og roser; min dragt vil komme til at koste mindst hundrede pund og bliver meget elegant. Mine kusiner og veninder overøser mig med nydelige ting, og du vil spile dine naive øjne op, når jeg viser dig mine silketøjer og kniplinger, smykker og franske hatte, ikke at tale om billetdoux'erne, fotografierne og andre relikvier fra en ung skønheds første sæson.

Du spørger, om jeg nogen sinde tænker på hjemmet. Jeg har virkelig ikke tid til det; men somme tider længes jeg lidt efter stilheden, den rene luft og de barnlige glæder, jeg tidligere satte så megen pris på. Man bliver bleg, gammel og frygtelig medtagen af alle disse adspredelser, hvor

behagelige de også er. Jeg føler mig allerede ganske blaseret.

Hvis du kunne sende mig de røde kinder, klare øjne og det muntre sind, jeg altid havde hjemme, ville jeg være dig taknemmelig; men da du ikke kan det, så send mig en flaske juni-regnvand, for min kammerjomfru siger, at det er bedre for teinten end alle skønhedsmidler, og min begynder at blive ødelagt af nattevågen.

Jeg bilder mig ind, at noget frugt fra vor egen have ville smage mig, for jeg har ingen appetit, og mama er ganske utrøstelig over mig. Man kan ikke leve af fransk mad uden at få dyspepsi, og simple og ligefremme retter er det ikke muligt at få her, da maden som alt andet retter sig efter moden.

Adieu, ma chère, jeg må klæde mig på til kirken. Jeg ville bare ønske, at du kunne se min ny hat og følge med mig, for lord Rockingham har lovet at komme der. *Adieu*!

Din evigt hengivne

Florence."

"Ja, det synes jeg bedre om, og jeg ville ønske, at jeg havde været i den unge piges sted; ville du ikke også, Polly?" sagde Fanny, da bedstemoderen tog sine briller af.

"Jeg ville gerne til London og more mig, men jeg tror ikke, jeg ville bryde mig om at sætte så forfærdelig mange penge over styr eller at komme til hoffet. Imidlertid kunne det gerne være, at jeg fik lyst til det, når jeg kom der, for jeg sætter virkelig

megen pris på fornøjelser og stads," tilføjede den ærlige Polly, der vidste, at adspredelser var en meget stor fristelse.

"Bedstemama ser ud til at være træt; lad os gå ned og lege," foreslog Maud, der fandt, at samtalen begyndte at gå over hendes horisont.

"Lad os kysse bedstemoder og takke hende, fordi hun har moret os så prægtigt, førend vi går," hviskede Polly. Maud og Fanny gik ind på dette forslag, og bedstemoderen så så fornøjet ud ved disse ytringer af taknemmelighed, at Tom fulgte eksemplet; han ventede kun, til pigebørnene var ude af sigte, så omfavnede han den gamle dame hjerteligt og kyssede hende på den samme kind, som Lafayette havde kysset.

Da han kom ned i den stue, der var indrømmet dem til at tumle i, sad Polly i gyngen og sagde meget alvorligt: "Jeg har altid sagt jer, at der var rart oppe hos bedstemoder, og nu har I selv set det. jeg ville ønske, at I oftere ville gå op til hende, hun vil så inderlig gerne have jer hos sig og holder så meget af at fortælle historier og fornøje andre, hun er bare bange for, at I ikke bryder jer om de stilfærdige fornøjelser, hun kan opvarte med. Det gør jeg, og jeg synes, at hun er den venligste, bedste gamle dame, man kan tænke sig, og jeg holder uhyre meget af hende."

"Jeg har aldrig sagt, at hun var andet; men gamle folk er altid kedelige og gnavne, hvorfor jeg skyr dem," sagde Fanny.

"Ja, men det skulle du ikke gøre, for derved går du glip af mange behagelige timer. Moder siger, at man bør være venlig, tålmodig og ærbødig mod alle gamle mennesker, netop fordi de er gamle, og det stræber jeg også altid efter at være."

"Din moder prædiker da også altid," mumlede Fanny, stukket af bevidstheden om sin egen mangel på ærbødighed overfor bedstemoderen.

"Nej, hun prædiker ikke!" udbrød Polly og fo'r op som en raket, "hun gør ikke andet end at vise os til rette og hjælpe os med at være gode og skænder aldrig, og jeg ville ikke bytte hende for nogen som helst anden moder i verden, skønt hun ikke går med fløjlskåber og strålende hatte – det kan du være vig på!"

"Det var ret, Polly!" råbte Tom, der hang i en yndefuld stilling med hovedet nedad over en bjælke, der var anbragt til hans specielle fornøjelse.

"Polly er vred! Polly er vred!" sang Maud, mens hun hoppede i sjippetov rundt i værelset.

"Hvis den unge Sidney så dig nu, ville han ikke mere antage dig for en ren engel," tilføjede Fanny.

Polly *var* vred; hun var meget rød i hovedet, hendes øjne funklede, og hendes læber dirrede; men hun sagde intet og gyngede så stærkt, hun kunne, af frygt for at komme til at sige noget, som hun bagefter ville fortryde. I nogle minutter var der ingen, der talte; Tom fløjtede, og Maud nynnede; men Fanny og Polly var begge optaget af alvorlige tanker, for de havde nået en alder, da børn og især unge piger begynder at anstille iagttagelser, sammenligninger og betragtninger over deres omgivelsers ord, handlinger, adfærd og miner. Der opstår adskillige tanker i disse kløgtige, ungdommelige hoveder, og de ældre skulle give agt på sig selv, for de bliver kritiseret temmelig skarpt og efterlignet meget nøje.

Denne dag havde bragt to ubetydelige tildragelser, og eftervirkningerne af nogle få ord og en ubetænksom handling satte endnu de unge pigers sind i bevægelse.

Den unge Sidney havde aflagt en visit, og mens Fanny sad og talte med ham, havde hun lagt mærke til, at hans blik søgte Polly, der sad afsides og iagttog de tilstedeværende med disse bly og forstandige øjne, der forekom mange så tiltalende. I det samme var den gamle fru Shaw kommet gennem stuen og var standset for at sige noget til den unge pige, der øjeblikkelig havde rejst sig op og var blevet stående, til den gamle dame havde fjernet sig igen.

"Ler De ad Pollys gammeldags manerer?" havde Fanny spurgt, da hun så hr. Sidney smile.

"Nej, jeg beundrer tværtimod frøken Pollys fine væsen," havde han svaret i en alvorlig og agtelsesfuld tone, der havde gjort stærkt indtryk på Fanny, for hr. Sidney blev af alle de unge piger betragtet som et mønster på god levemåde og dette ubeskrivelige noget, som de kaldte "elegance".

Fanny ønskede, at det havde været hende, der havde gjort denne ubetydelige ting og fået dette bifaldende blik, for hun satte megen pris på den unge mands gode mening, fordi den var så vanskelig at vinde, i det mindste af dem, der hørte til hendes kreds. Pollys bemærkninger om gamle folk havde nu genkaldt denne scene i hendes erindring og sat hende i dårlig stemning.

Polly tænkte på, hvorledes fru Shaw, da hun den dag var kommet hjem i sin visitdragt, og Maud usædvanlig kærligt var løbet hen for at tage imod hende, havde samlet sin prægtige

silkekjole op og stødt den lille pige bort, idet hun utålmodigt sagde:

"Rør ikke ved mig, barn; dine hænder er snavsede." Da havde den tanke grebet Polly, at fløjlskåben ikke skjulte noget rigtig moderligt hjerte, at det fortrædelige ansigt under de røde, vajende fjer ikke var noget kærligt moderansigt, og at hænderne med de fine gule handsker havde stødt noget meget smukt og kosteligt bort. Derved var hun kommet til at tænke på en anden kvinde, hvis kjole aldrig var for fin til at berøres af små våde kinder eller små kærlige arme, hvis ansigt trods de mange rynker og det grå hår aldrig var fortrædeligt eller ligegyldigt, når barneøjne så op til det, og hvis hænder aldrig var for beskæftigede, for fulde eller for fine til at rækkes de små sønner og døtre, der frimodigt bragte deres små forhåbninger og ængstelser, synder og sorger til hende, der med så stor forstandighed og kærlighed uddelte tilrettevisninger og tilgivelse. "Oh, det er en moder!" tænkte Polly, og denne tanke gjorde hende varm om hjertet og bragte hende til at føle sig meget rig og til at beklage Maud, fordi hun var så fattig.

Det var det, der foranledigede den pludselige harme hos hende over Fannys krænkende ord, og det var også det, der bragte den let opbrusende Polly til at betvinge sin vrede, før hun måske kom til at tale om Fannys moder i den samme uærbødige tone, der havde gjort hende så opbragt, da det gjaldt hendes egen. Da gyngen standsede efter adskillige gange at have svinget hurtigt frem og tilbage, syntes Polly at have fundet et smil et eller andet sted under farten, for hun så på Fanny og sagde venligt, idet hun for et øjeblik afbrød sit luftige

tidsfordriv: "Jeg er ikke vred mere; skal jeg komme ned og spille bold med dig?"

"Nej, jeg vil sætte mig op og gynge med dig," svarede Fanny, øjeblikkelig rørt over sin venindes forsonlige sind. "Du er virkelig en engel, og jeg skal aldrig mere tale så grimt," føjede hun til, da Polly slyngede armen om hendes liv og glad rømmede halvdelen af sædet for hende.

"Nej, jeg er ikke; men hvis jeg overhovedet nogen sinde kommer til at ligne en, vil det skyldes min moders 'prædikener'," sagde Polly med en fornøjet latter.

"Til lykke med det, Polly Fredsmæglerske," råbte Tom, idet han brugte en af sin faders benævnelser, og gav gyngen et vældigt skub som den hensigtsmæssigste måde at tilkendegive sit bifald på.

Der blev ikke sagt mere; men fra den dag af viste efterhånden familiens medlemmer større ærbødighed over for bedstemoderen, mere overbærelse med hendes svagheder og større interesse for hendes små historier, og den elskelige gamle dame fik sig mangen fornøjelig passiar med børnene, når de samledes om hendes kamin, hvor der så længe havde været tomt og ensomt.

7. Afsked

"Kære Polly, skal du virkelig rejse hjem på lørdag?" sagde Fanny nogle dage efter, hvad Tom kaldte "det store slag".

"Ja, det er ganske nødvendigt; meningen var jo kun, at jeg skulle være her en måned, og nu har jeg været her næsten seks uger," svarede Polly, for hvem det var, som om hun havde været borte et helt år.

"Gør det til to måneder, og bliv julen over. Åh hvad, gør det!" bad Tom indtrængende.

"Det er meget venligt af jer, men jeg ville ikke for alt i verden være hjemmefra i julen. Desuden siger moder, at de slet ikke kan undvære mig."

"Det kan *vi* heller ikke, kan du ikke plage din moder og få dig til at blive?" begyndte Fanny.

"Polly plager aldrig; hun siger, at det er egenkærligt, og jeg gør det heller ikke mere ret meget," faldt Maud ind med en dydig mine.

"Lad nu være at plage Polly; hun vil helst rejse, og det fortænker jeg hende ikke i. Lad os være så glade, som vi kan, mens hun er her, og slutte hendes besøg med dit selskab, Fanny," sagde Tom i en tone, der afgjorde sagen.

Polly havde ventet sig stor glæde af forberedelserne til dette selskab; men da tiden kom, følte hun sig skuffet, for, hvordan det nu kunne være, den slette følelse, der kaldes misundelse, bemægtigede sig hende og tilintetgjorde hendes glæde. Før hun tog hjemmefra, anså hun sin hvide musselins kjole med de splinterny bånd for den eleganteste og klædeligste dragt, hun

kunne tænke sig; men nu, da hun så Fannys blegrøde silkekjole med tilhørende overkjole af hvidt tarlatan og udstafferet med en utallig mængde sløjfer og bånd, tabte hendes egen tarvelige dragt alle tillokkelser i hendes øjne og tog sig meget barnlig og gammeldags ud.

Selv Maud var meget finere klædt end hun og tog sig glimrende ud i sin kirsebærfarvede og hvide dragt med et skærf så stort, at hun næppe kunne bære det, og fine små hvide støvler med røde knapper. Begge havde de halskæder og armbånd, ørenringe og brocher; men Polly havde ikke andre smykker end sin simple kapsel i et stykke blåt fløjlsbånd. Hendes tarvelige skærf var knyttet i en simpel sløjfe, og hendes hovedpynt var et blåt bånd om de smukke lokker. Hendes eneste trøst var bevidstheden om, at den beskedne strimmel, der omsluttede hendes trinde skuldre, bestod af ægte kniplinger, og at hendes støvler havde kostet ni dollars.

Trods alle hendes bestræbelser for at føle sig tilfreds og for ikke at bryde sig om, at hun så anderledes ud end de andre unge piger, faldt det den stakkels Polly vanskeligt den aften at bevare et glad ansigt. Ingen anede, hvorledes det stod til under den hvide musselinskjole, før bedstemoderens erfarne gamle øjne opdagede den lille sky, der formørkede Pollys sind, og gættede årsagen til den. Da de tre unge piger var pyntet, gik de op for at vise sig for de ældre, der opholdt sig oppe hos bedstemoderen, hvor man var i færd med at hjælpe Tom et umådelig stift halsbind på.

Maud kroede sig som en lille påfugl, og Fanny nejede med glimrende anstand, da alle de tilstedeværende vendte sig for at mønstre dem; men Polly stod tavs, og hendes øjne gik fra det

ene ansigt til det andet med et uroligt, mismodigt blik, der syntes at sige: "Jeg ved nok, at jeg ikke er, som jeg skulle være; men jeg håber, at jeg ikke ser alt for uheldig ud."

Bedstemoderen udtydede øjeblikkelig dette blik, og da Fanny med et tilfreds smil spurgte: "Nå, hvordan synes I så, vi tager os ud?" svarede hun, idet hun venligt drog Polly ind til sig:

"Akkurat som om I var klippet ud af en modejournal; men denne dragt synes jeg bedst om."

"Synes De virkelig, jeg er pæn?" spurgte Polly, og hendes ansigt opklaredes, for hun satte overordentlig pris på den gamle dames bifald.

"Ja, min ven; du ser netop ud, som jeg holder af, at et barn i din alder ser ud, og især kan jeg godt lide, at du har holdt dit løfte til din moder og ikke har ladet dig overtale til at tage lånte sager på. Unge piger som du behøver ikke anden pynt end den, du er smykket med i aften – ungdom, sundhed, forstand og beskedenhed."

Med disse ord gav bedstemoderen Polly et kærligt kys, der bragte hende til at rødme som en rose, og for et øjeblik glemte hun, at der var sådan noget til i verden som lyserødt silketøj og koralsmykker.

Hun sagde kun: "Tak, tak", og gengældte hjerteligt kysset; men den gamle dames ord gjorde hende godt, og hendes tarvelige dragt forekom hende på én gang fortryllende.

"Polly er så smuk, at det er lige meget, hvad hun har på," bemærkede Tom, idet han med et bifaldende blik betragtede hende over sit halsbind.

"Hun har ingen stads på sin kjole; men det har jeg," sagde Maud og ordnede sine brusende skulderbånd, der så ud som

kirsebærfarvede vinger på en lille trivelig kerub.

"Jeg ville ønske, at hun blot ville have taget min blå besætning på, bånd alene er så meget tarveligt; men Tom har ret, det har ikke meget at sige," sagde Fanny og rettede lidt på den blå sløjfe over Pollys venstre tinding. "Hun skulle have nogle blomster på, de klæder altid unge piger," sagde fru Shaw, der hemmeligt tænkte, at hendes døtre tog sig anderledes godt ud, men dog måtte indrømme for sig selv, at Polly havde det friskeste og mest tiltalende ansigt.

"Åh, det er sandt! Jeg har rent glemt mine buketter for at beundre skønhederne. Vil du ikke tage dem frem, Tom?" sagde hr. Shaw og pegede på en æske, der stod på bordet og så højst interessant ud.

Tom åbnede æsken og fremtog, idet han vendte op og ned på dem, tre små buketter, der alle var forskellige i farve, størrelse og sammensætning.

"Nej, papa! hvor det var venligt af dig!" udbrød Fanny, der siden den sidste ubehagelige historie ikke havde vovet at lade sig give så meget som et geraniumblad af nogen.

"Din fader var i sin tid en meget galant ung herre," sagde fru Shaw med et affekteret smil.

"Det er et godt tegn, Tom, når du får tid til at tænke på at gøre dine små pigebørn en fornøjelse," sagde bedstemoderen og klappede sin søn på hans skaldede hoved, som om han kun havde været atten år.

Thomas Jr. havde først snøftet en smule hånligt; men da bedstemoderen roste hans faders handling, fik den unge mand bedre tanker om den og betragtede blomsterne med mere

respekt, idet han spurgte: "Hvordan skal de fordeles mellem dem?"

"Ja, gæt!" svarede hr. Shaw, fornøjet over den virkning, hans usædvanlige opmærksomhed havde frembragt.

Den største var en rigtig drivhusbuket af teroser, lyng og smilax; den anden bestod af en håndfuld lathyrus og reseda med et par stedmodersblomster og en duftende rose i midten; den tredje var en lille buket af røde verbener, hvid matrem og grønne blade.

"Det er ikke vanskeligt at gætte. Den fine er til Fanny, den vellugtende til Polly og den livlige til Maud. Vær så god og tag for Dem, mine damer," sagde Tom og overrakte buketterne med så megen gratie, som man kunne vente af en yngling i et sæt ny klæder og med meget snævre støvler på.

"Så, nu er I komplette, og det var meget artigt og opmærksomt af papa. Skynd jer nu ned, for der er allerede nogen, der har ringet på, og husk på ikke at danse for meget, Fanny; vær så stilfærdig, som du kan, Tom, og spis ikke for meget, Maud. Bedstemama vil tage sig af sagerne, for mine stakkels nerver tillader mig ikke at komme ned til jer."

Med disse ord blev de afskediget af fru Shaw og gik ned for at modtage det første hold fremmede, nogle små piger, der var blevet indbudt i det udtrykkelige øjemed at befri Fanny for at besværes af Maud. Toms gunstige stemning havde man ligeledes søgt at sikre sig ved at give ham tilladelse til at medtage tre af sine bedste venner.

"De kan bruges til danseheste, da der er mangel på herrer, og eftersom selskabet er for Polly, må jeg jo også have nogle unge

mennesker til hende," havde Fanny sagt til sig selv, da hun udsendte sine indbydelseskort.

Naturligvis indfandt drengene sig i god tid og stod omkring i krogene og så ud, som om de havde flere arme og ben, end de havde brug for. Tom gjorde sit bedste for at vise sig som en god vært; men den ceremonielle stivhed virkede trykkende på ham, og det kostede ham stor anstrengelse at bekæmpe en afsindig lyst til at foreslå, at man skulle springe buk, hvortil han følte sig stærkt fristet af den store stue, der var ryddet til dansen.

Polly sad på den plads, man havde anvist hende, og led forlegenhedens kvaler, mens Fanny forestillede en del fine unge damer og meget stive unge herrer for hende, som alle sammen opvartede hende med omtrent de samme høflighedsformularer og derpå syntes ganske at glemme hendes tilværelse. Da dansen skulle begynde, fangede Fanny Tom, der havde søgt at undgå hende, da han vidste, hvad der forestod, i et hjørne og hviskede indtrængende til ham:

"Nu må du danse denne dans med Polly, Tom. Du er husets unge herre, og det er ikke passende andet end, at du tager en dame først."

"Polly bryder sig ikke om den slags komplimenter. Jeg afskyr at danse, jeg forstår det slet ikke; slip mig, og lad være med at plage mig, ellers stikker jeg helt af," brummede Tom, forskrækket ved den frygtelige udsigt til at komme til at åbne ballet med Polly.

"Jeg tilgiver dig aldrig, hvis du gør det. Kom nu og hjælp mig, så er du rar. Du ved, at vi begge to har opført os frygtelig uartigt mod Polly og er blevet enige om, at vi ville være så venlige og opmærksomme imod hende, som vi kunne. Jeg skal nok holde

ord og sørge for, at hun ikke føler sig tilsidesat ved mit selskab, for jeg vil gerne have, at hun skal holde af mig og synes, at hun har haft det godt her, når hun rejser hjem."

Denne vel beregnede tale gjorde indtryk på den oprørske Tom, der kastede et hurtigt blik på Pollys glade ansigt, kom sit løfte i hu og med et suk besluttede at gøre sin pligt.

"Godt, så tager jeg hende; men jeg siger dig, at det går rent galt, for jeg kender ikke jeres fortvivlede danse."

"Jo vist gør du så; jeg har jo lært dig trinnene mindst en halv snes gange. Jeg har i sinde at begynde med en polka, fordi de unge piger holder meget af den, og den er også morsommere end de danse med kvadriller i. Træk nu dine handsker på og gå hen og engager Polly som en rigtig kavaler."

"Gid pokker havde det!" brummede Tom, og efter at have sprængt de forhadte handsker ved at trække dem på tog han sig med en kraftanstrengelse sammen, gik med gravitetiske skridt hen til Polly, gjorde et stift buk, krummede armene og sagde højtideligt: "Må jeg have den fornøjelse, frøken Milton?"

Han efterlignede de større kavalerer, så godt han formåede, og ventede, at Polly ville blive imponeret; men det blev hun ikke i mindste måde, for efter at have betragtet ham med et overrasket blik gav hun sig til at le ham op i ansigtet, greb hans hånd og sagde hjerteligt:

"Ja vist må du så; men vær nu ingen tosse, Tom."

"Fanny sagde til mig, at jeg skulle vise mig som en rigtig kavaler, og derfor prøvede jeg på det," hviskede Tom og tilføjede, idet han lagde armen om sin dame med en temmelig fortvivlet mine: "Hold godt fast, så klarer vi os vel."

Musikken spillede op, og af sted fo'r de, idet Tom hoppede den ene vej og Polly den anden i en alt andet end yndefuld dans.

"Hold takt," gispede Polly.

"Jeg kan ikke; det har jeg aldrig kunnet," svarede Tom.

"Hold da trit med mig, og lad være med at træde mig på tæerne," bad Polly.

"Bryd dig ikke om det; hop bare væk, så bliver det nok rigtigt om lidt," brummede Tom og svang pludselig sin ulykkelige dame rundt med en sådan kraft, at de nær var faldet begge to.

Men det blev ikke "rigtigt om lidt", derimod ødelagde Tom næsten den stakkels Polly i sine vanvittige anstrengelser for at gøre sin pligt. Han trampede, han hoppede, og han gled; han hvirvlede hende rundt til højre og halede hende så igen til venstre, puffede hende mod mennesker og møbler, trådte hende på fødderne, krøllede hendes kjole og var i det hele en højst uheldig kavaler. Det var en ren kval for Polly; men da alle de andre blev ved, holdt hun ud, så længe hun kunne, fordi hun vidste, at Tom havde gjort sig til martyr, og hun var ham taknemmelig for dette offer.

"Oh, hold nu op; det er forfærdeligt!" udbrød Polly åndeløs efter at være blevet svinget nogle gange voldsomt rundt.

"Ja, er det ikke?" sagde Tom og tørrede sit røde ansigt med et sådant udtryk af dybt følt lettelse, at Polly ikke nænnede at skænde på ham, men indskrænkede sig til at sige: "Tak" og udmattet synke ned på en stol.

"Jeg ved nok, at jeg har båret mig ad som en klodrian; men Fanny ville absolut have det af frygt for, at du skulle blive fornærmet, hvis jeg ikke dansede den første dans med dig," sagde Tom angerfuldt, mens han så på, at Polly ordnede sløjfen

på sit forkrøllede skærf, som Tom havde benyttet som en slags hank til at svinge hende rundt ved. "Lanciers danser jeg brillant; men du har nok ikke lyst til at danse mere med mig," tilføjede han og begyndte at vifte hende så voldsomt, at hendes hår stod om hovedet på hende, som om der blæste en hel storm.

"Jo, jeg har; det vil jeg gerne, og skriv dit navn her på bladene af min vifte. Sådan siger Beatrice at man gør, når man ingen balkort har."

Tom så meget fornøjet ud, trak en stump blyant frem og skrev sit navn med et flot sving, hvorpå han gav hende viften tilbage og sagde:

"Nu går jeg hen og får fat på en, der rigtig forstår at danse polka, for at du kan få en ordentlig tur, før musikken stopper."

Hermed fjernede Tom sig; men før han kunne finde en passende kavaler, havde Polly fået den bedste danser på hele ballet. Hr. Sidney havde set og hørt alt, hvad der var foregået, og skønt han ikke havde kunnet nægte sig en stille latter, syntes han kun så meget bedre om den ærlige Tom og den godmodige Polly for deres ligefremhed. Polly sad og slog takt med foden til musikken, mens hendes øjne længselsfuldt fulgte parrene, der svævede forbi, da hr. Sidney kom hen til hende og sagde i den muntre, men dog ærbødige tone, som hun syntes så godt om:

"Frøken Polly, vil De unde mig en dans?"

"Ja, ja; jeg er nær ved at briste af længsel efter at komme til at danse igen," svarede Polly og sprang op med begge hænder udstrakte og et så taknemmeligt ansigt, at hr. Sidney besluttede at give hende så mange danse, hun ønskede.

Denne gang gik alt godt, og Tom, der kom tilbage efter en frugtesløs søgen, forbavsedes ved at se Polly kredse yndefuldt

rundt, ført af den mest fuldendte kavaler.

"Ja, det ligner da noget," tænkte han, mens han betragtede, hvordan de bronzefarvede støvler bevægede sig frem og tilbage i fuldkommen takt til musikken. "Jeg begriber ikke, hvordan Sidney bærer sig ad med at føre så godt; men det må være morsomt, og jeg vil, sandt for dyden! lære det," tilføjede Shaw Jr. med en forsikrende gestus, der bragte den sidste knap i hans handsker til at springe af.

Polly blev ved at danse, til musikken holdt inde, og før hun kunne få tid til at takke hr. Sidney så varmt, som hun ønskede, kom Tom til og sagde med sin mest herreagtige mine:

"Du danser udmærket, Polly. Vis mig bare en, som du synes ser godt ud, så skal jeg få fat i ham til dig, hvem det så er."

"Jeg har ikke lyst til at danse med nogen af herrerne; de er så stive og bryder sig ikke om at danse med mig; men jeg synes godt om de drenge derhenne og vil gerne danse med en af dem, hvis de har lyst," sagde Polly efter at have kastet et blik rundt i salen.

"Jeg skal bringe dig hele kompagniet," sagde Tom glad og hentede sine venner, der alle beundrede Polly umådeligt og var stolte af at blive foretrukket for de "flotte fyre".

Polly fik ikke lov til at sidde stille mere, for de unge knøse bød hende uafladeligt op; og hun var så glad, hun hverken så eller anede alle de små intriger, der spilledes, eller al den forfængelighed, affektation og dårskab, der kom til syne rundt omkring hende. Hun holdt overordentlig meget af at danse og hengav sig så uforbeholdent til glæden, at det var en fornøjelse at se på hende. Hendes øjne skinnede, hendes ansigt glødede, hendes læber smilede, og hendes brune lokker bølgede i luften,

mens hun dansede med et hjerte, der var lige så let som hendes fødder.

"Morer du dig godt, Polly?" spurgte hr. Shaw, der nu og da gjorde et kig ind for at kunne melde bedstemoderen, at alt gik godt.

"Oh, så udmærket!" udbrød Polly med en begejstret gestus, idet hun dansede ind i den krog, hvor han stod.

"Hun er ligefrem drengenes baldronning," sagde Fanny, der just promenerede forbi.

"De er så venlige at engagere mig, og jeg er ikke bange for dem," forklarede Polly, der stod og trippede, blot fordi det var hende umuligt at stå stille.

"Så du er altså bange for de unge herrer, hvad?" spurgte hr. Shaw og holdt hende fast i en af hendes lokker.

"Ja, for dem alle sammen undtagen hr. Sidney. Han påtager sig ingen vigtige miner eller siger dumheder, og oh! så danser han 'som en engel', som Beatrice siger."

"Papa, jeg ville ønske, at du ville valse med mig. Fanny sagde, at jeg ikke måtte komme hende nær, fordi min røde kjole får hendes blegrøde til at se grim ud; og Tom vil ikke, og jeg vil så frygtelig gerne."

"Jeg har glemt, hvordan det er, lille Maud. Bed Polly; hun vil snurre dig rundt som en spindekone."

"Hr. Sidney har tegnet sig for denne dans," svarede Polly og så på sin vifte med et svagt anstrøg af vigtighed; "men jeg tænker ikke, han tager mig det fortrydeligt op, at jeg tager stakkels Maud i stedet. Hun har næsten ikke fået danset endnu, og jeg har fået mere end min part. Vil det være meget uartigt, om jeg

gør det?" spurgte Polly og så op på sin høje kavaler med et blik, der tydeligt røbede, at byttet var et offer.

"Nej, ikke i mindste måde. Giv bare den lille pige en ordentlig svingom, så vil jeg se til," svarede hr. Sidney med et nik og et smil.

"Det er et naturligt lille væsen, som det er en ren vederkvægelse at se på," bemærkede hr. Shaw, da Polly og Maud hvirvlede af sted.

"Hun vil blive en fortryllende kvinde, hvis hun ikke bliver spoleret."

"Det er der ingen fare for; hun har en fornuftig moder."

"Det tænkte jeg nok," sagde Sidney med et suk, han havde for ikke ret længe siden mistet sin egen fortræffelige moder.

Da man skulle spise til aften, stod Polly tilfældigvis og talte eller forsøgte at tale med en af de vigtige unge herrer, som Fanny havde præsenteret for hende. Han tog naturligvis frøken Milton til bords og fik hende anbragt i en krog, hvor han lod hende blive efter at have skaffet hende en forsvindende portion is og en makron, mens han sørgede for sig selv med en så udelt interesse, at Polly ville have været ilde faren, hvis ikke Tom var kommet hende til undsætning.

"Jeg har ledt efter dig alle vegne. Følg med mig, og sid ikke her og dø af sult," sagde Tom med et hånligt blik fra hendes tomme tallerken til hendes troløse kavalers, der var dynget fuld af gode sager.

Polly fulgte med Tom og blev ført til det store rum mellem spisestuen og køkkenet, hvor hun fandt et muntert lille selskab, der gjorde sig til gode i ro og mag. Maud og hendes bedste veninde Grace sad på et par kagekasser af blik, Sherry og

Spider, de to af Toms venner, tronede på isskabet, mens Tom selv og hans tredje ven, Rumple, sørgede for levnedsmidler til selskabet.

"Her er morsomt," sagde Polly, der blev modtaget med en raslen af skeer og viften af servietter.

"Kryb nu blot op på denne bøtte her, så skal jeg sørge for, at du får nok at leve af," sagde Tom og stillede en stum tjener hen foran hende, hvorpå han udstedte sine ordrer med stor myndighed.

"Vi er en bande røvere; jeg er kaptajn, og her er vor hule; vi gør udfald og griber dem, der kommer forbi, og bringer bytte hjem. Gå nu du, Rumple, ud og røv en kurv med kage, så skal jeg passe på her, når Katy kommer forbi med en frisk levering østers; Polly må have nogle. Stik ud i køkkenet, Sherry, og hent en kop kaffe. Spider, skrab salaten af fadet, og stik det ud gennem hullet efter mere. Spis bare væk, Polly! Mine folk vil i en snub bringe forstærkning."

Det var evige løjer med disse dristige røverier af syltetøjskrukker og kagedåser, disse heldige indfald i spisestuen eller strejftog til køkkenet, disse lumske angreb på Katy og den farvede tjener, der gjorde sit bedste, men var hjælpeløs over for denne røverbande. For øvrigt havde dette gilde ingen skadelige følger, for vin var forbudt, og de galante røvere havde så travlt med at fægte for at forsyne deres damer, at de ikke fik tid til at spise for meget. Ingen savnede dem, og da de kom til syne igen, var taflet hævet undtagen for nogle få forslugne unge herrers vedkommende, der endnu nølede mellem ruinerne.

"Sådan bærer de sig altid ad; de putter pigerne ind i krogene og giver dem en eneste lille bid af et eller andet, og så går de deres vej og propper sig selv som kalkuner," hviskede Tom med en overlegen mine, idet han ganske glemte visse private gilder, han selv havde holdt, efter at selskabet havde fjernet sig.

Resten af aftenen blev anvendt til forskellige indviklede ture, som Polly ikke kendte, hvorfor hun trak sig tilbage til en vinduesfordybning, hvorfra hun betragtede de dansende. En tid lang fandt hun fornøjelse i dette, fordi det var noget ganske nyt for hende; men lidt efter lidt skød det bitre ukrudt, misundelsen, op igen, og hun formåede ikke at føle sig glad ved således at sidde forglemt, mens de andre unge piger fik buketter og forskellige andre smagfulde småting. Alle var optaget af et eller andet, hr. Sidney dansede, Tom og hans kammerater havde taget plads ude på trappen, hvor de drøftede forskellige problemer i boldspil, og Maud og hendes veninder havde trukket sig tilbage til biblioteket for at lege. Polly bestræbte sig for at bekæmpe sin misstemning; men hun kunne ikke få bugt med den, før hun kom til at huske på, hvad hendes moder engang havde sagt til hende: "Når du føler dig mismodig, forsøg da at gøre en anden glad, så vil du snart selv også blive det."

"Jeg vil prøve det," tænkte Polly og så sig omkring for at se, hvad der kunne være at gøre for hende i den retning. Inde fra biblioteket kunne hun høre ytringer, der røbede, at der var opstået en trætte, hvorfor hun gik derind. Her sad Maud og de andre små piger i sofaen og snakkede om hinandens dragter, som de havde hørt deres mødre gøre. "Er din kjole forskreven?" spurgte Grace.

"Nej; er din?" svarede Blanche.

"Ja, og den har kostet så meget – *så* meget!"

"Jeg synes ikke, den er så smuk som Mauds."

"Min er syet i New York," sagde den lille frøken Shaw og glattede sin kjoles nederdel velbehageligt.

"Jeg kan ikke pynte mig synderligt nu, skal jeg sige jer, fordi mama går i sort for en eller anden," bemærkede frøken Alice Lovett i bevidstheden om den betydning, sorgen gav hende, når den viste sig i form af et gagathalsbånd.

"Jeg bryder mig ikke om, at min kjole ikke er forskreven; men min kusine havde tre slags vin til sit selskab, kan jeg fortælle jer," sagde Blanche.

"Nej, havde hun virkelig?" lød det fra alle de små piger, der så højst imponerede ud, indtil Maud med en komisk efterligning af sin faders manerer bemærkede: "Papa siger, at det var 'skandiløst', for nogle af de små drenge drak sig fulde og måtte bringes hjem. Han ville ikke give os vin, og bedstemama siger, at det var upassende for børn at bære sig sådan ad."

"Min moder siger, at din moders vogn ikke er halvt så fin som vores," faldt Alice ind.

"Jo, det er den rigtignok, den er helt foret med grønt silketøj, og det er pænere end noget gammelt rødt klæde," udbrød Maud, der brusede op som en fornærmet kylling.

"Ja, men min broder går ikke med en rædsom gammel hue, og han har pænt hår. Jeg ville ikke eje sådan en broder som Tom; min søster siger, at han er så gyseligt rå," tog Alice til genmæle.

"Nej, han er ikke; men din broder er en gris."

"Du er en lille løgnhals."

"Det kan du selv være."

Det gør mig ondt at måtte fortælle det; men her gav frøken Shaw frøken Lovett en ørefigen, hvilken kompliment den sidste øjeblikkelig gengældte, hvorpå de begge gav sig til at græde.

Polly, der var standset for at lytte til den opbyggelige passiar, adskilte de kæmpende, og da hun så, at de stakkels små væsener var gnavne af træthed og søvnighed, og de alligevel ikke kunne komme hjem, før der kom bud efter dem, foreslog hun, at man skulle lege. De unge damer samtykkede, og den yndede leg "bytte gårde" viste sig som en heldig fredsmægler. Kort efter kom drengene til, og da de var forvist fra dansesalen, tog de med glæde del i legene, der snart blev livlige nok til at vække selv den søvnigste. Man var just i fuld gang med blindebuk, da hr. Shaw kiggede ind, og da han så Polly fare omkring med tilbundne øjne, gav han sig til at lege med for at bringe hende i forlegenhed. Han blev i øjeblikkelig fanget, og Pollys forvirring vakte stor munterhed, da hun ikke kunne gætte, hvem det var, før hun følte den skaldede plet på hans isse.

Denne lystighed satte alle i så godt humør igen, at Polly glemte sit mismod, og de små piger kyssede hinanden til afsked så kærligt, som om der ikke var noget til i verden, der hed forskrevne kjoler, vogne og rivaliserende brødre.

"Nå, Polly, hvad synes du så om at være til selskab?" spurgte Fanny, da den sidste gæst var forsvundet.

"Rigtig godt; men jeg tror ikke, jeg ville have godt af at komme med til for mange," svarede Polly langsomt.

"Hvorfor ikke?"

"Jeg ville ikke more mig, hvis jeg ikke havde en fin kjole på og kunne komme til at danse hele tiden og blev beundret og – så

meget andet."

"Jeg troede ikke, du brød dig om sådan noget," udbrød Fanny overrasket.

"Det troede jeg heller ikke før i aften; men det gør jeg alligevel, og da det nu ikke kan være sådan, er det en ren lykke, at jeg skal rejse hjem i morgen."

"Ak ja, kære; det er sandt, det skal du jo! Hvordan skal jeg dog komme ud af det uden min 'elskelige Polly', som Sidney falder dig?" sukkede Fanny og drog Polly af sted med sig, for at hun også kunne blive omfavnet af de andre.

Den samme beklagelse gentog sig fra alles læber den følgende dag, og mange kærlige øjne fulgte den lille skikkelse i den grå kjole, mens den stilfærdigt gik omkring og for sidste gang ydede de små tjenester, der skulle bidrage til, at den efterlod sig et dybt savn. Man skulle spise tidligt til middag, og umiddelbart derefter skulle Polly rejse. Da hun var helt færdig med at pakke sin kuffert på ét rum nær, opfordrede man hende til at gå sig en lille tur, mens bedstemoderen fuldendte indpakningen. Polly anede, at man ville berede hende en overraskelse, for Fanny tilbød ikke at ledsage hende, Maud vimsede omkring med et eller andet under sit forklæde, og Tom var netop på en hemmelighedsfuld måde smuttet ind i sin moders værelse. Polly fulgte disse vink og gik sin vej, idet hun glædede sig ved tanken om de ubekendte skatte, hun skulle bringe hjem med sig.

Hr. Shaw havde ikke sagt, at han ville komme så tidligt hjem, men Polly tænkte nok, at han ville det, og gik ham i møde. Hun havde haft meget travlt, da hr. Shaw gik hjemmefra, hvorfor han ikke ventede hende, så meget mindre, som der nu faldt en

let sne; men da han drejede ind i parken, var den runde hat der og under den det glade ansigt, hvis friske farve trådte endnu stærkere frem under et pudder af sneflokke, da Polly løb ham i møde.

"I morgen vil der ikke være nogen til at hjælpe den gamle herre hjem i god behold," sagde han, da Polly tog hans hånd i begge sine og trykkede den kærligt.

"Jo, der vil; se blot ad, om der ikke er," udbrød Polly nikkende og smilende, for Fanny havde betroet hende, at hun havde i sinde at overtage dette hverv, når hendes veninde var rejst.

"Det skulle ret glæde mig. Men, min lille ven, jeg ville så gerne, at du skulle love mig at komme her hver vinter og besøge os – et rigtig langt besøg," sagde hr. Shaw og klappede de blå vanter, der omfattede hans hånd.

"Hvis de kan undvære mig hjemme, vil jeg inderligt gerne komme."

"De må låne os dig for en kort tid, for du gør os alle godt, og vi trænger til dig."

"Gør jeg Dem noget godt? Det kan jeg ikke begribe; men det glæder mig at høre Dem sige det," udbrød Polly inderlig rørt.

"Jeg kan ikke så lige sige dig, hvordan du gør det; men du har bragt noget ind i mit hjem, der har gjort det varmere og hyggeligere, og som ikke helt vil forsvinde igen, håber jeg, når du rejser, mit barn."

Polly havde aldrig før hørt hr. Shaw tale således og vidste ikke, hvad hun skulle sige; men hun følte sig stolt og glad over dette bevis på sandheden af moderens ord, da hun sagde, at "selv en lille pige kunne udøve nogen indflydelse og udrette noget godt i denne store, travle verden". Hun sendte blot sin

faderlige ven et taknemmeligt blik, der talte bedre end ord, og de fulgtes hjem hånd i hånd gennem den sagte faldende sne.

Hvis Polly havde kunnet se, hvad der blev lagt i det øverste rum af hendes kuffert, ville hun være blevet ganske overvældet; Fanny havde nemlig fortalt bedstemoderen om de små fattige presenter, hun engang havde leet ad, og de havde så alle lagt deres hoveder i blød for at finde på noget rigtig smukt og passende til ethvert medlem af den Miltonske familie. Det var en samling af sande skatte, og der var pakket så megen velvilje, kærlighed og venlig omtanke ind i disse fristende pakker, at ingen kunne føle sig stødt, men enhver måtte finde dem så tiltalende, at de blev dobbelt velkomne. Jeg ved kun, at hvis Polly havde anet, at et lille ur dikkede i en lille æske med hendes navn på i hendes kuffert, ville hun umuligt have kunnet lade den forblive låset, som bedstemoderen rådede hende til, eller have spist sin middagsmad så roligt. Selv uden det var hendes hjerte fuldt, og hun fik mere end én gang tårer i øjnene, så venlige var de alle sammen imod hende og så bedrøvede over at skulle af med hende.

Denne gang behøvede man ikke at nøde Tom til at ledsage hende, og både Fanny og Maud gjorde også påstand på at være med. Fru Shaw glemte sine nerver og indpakkede egenhændigt nogle honningkager til hende; hr. Shaw kyssede Polly, som om hun havde været hans egen yndlingsdatter, og i bedstemoderen omfavnede hende inderligt, idet hun hviskede: "Kom snart igen, min lille trøsterinde," mens Katy viftede med sit forklæde fra et vindue, da de kørte af sted, og råbte: "Gud velsigne Dem, kære frøken Polly, og give Dem al mulig glæde og lykke!"

Men kronen på det hele var Toms afskedshilsen, for da Polly var blevet vel anbragt i kupeen, det sidste "Alle på plads!" havde lydt, og toget allerede var i gang, trak Tom pludselig en lille knudret pakke frem og stak den ind ad vinduet, mens han hang på døren i en halsbrækkende stilling og med en pudsig blanding af lystighed og rørelse sagde:

"Det er rædsomt; men du ville gerne have det, derfor puttede jeg det i, for at du kunne have noget at le ad. Farvel, Polly! Farvel! Farvel!"

Det sidste Farvel lød lidt hæst, og Tom forsvandt umiddelbart efter det. Hans afskedserindring fik Polly til at le, indtil tårerne trillede ned ad hendes kinder; det var nemlig en papirspose med nødder, og allernederst på bunden lå et fotografi af ham selv.

Det var "rædsomt", for han så ud, som om han var blevet taget af ved skinnet af et lyn, så mørkt, vildt og stirrende var billedet; men Polly syntes godt om det, og når hun følte sig en smule beklemt ved afskeden fra sine venner, tog hun sig en nød eller kastede et blik på Toms komiske portræt, og det satte hende i godt humør igen.

Således gik den korte rejse fornøjeligt for hende, og i skumringen så hun en gruppe kærlige ansigter i døren til et beskedent lille hus, der i hendes øjne var skønnere end noget palads, for det var hendes hjem.

8. Seks år senere

"Hvad tror I Polly agter at tage sig for i vinter?" udbrød Fanny og så op fra det brev, hun havde været ivrigt beskæftiget med at læse.

"Holde forelæsninger over kvindens rettigheder," sagde den unge herre, som med albuerne hvilende på kamingesimsen omhyggeligt mønstrede sit yppige hår, der var af en afgjort kastanjebrun farve.

"Bestræbe sig for at gøre indtryk på en eller anden ung præst og gifte sig med ham til foråret," formodede fru Shaw, hvis tanker netop på denne tid ivrigt beskæftigede sig med giftermålsplaner.

"Jeg tror, at hun vil blive hjemme og gøre alt arbejdet selv, fordi det er så dyrt at holde tjenestefolk; det kunne rigtig ligne hende," bemærkede Maud.

"Jeg tror nu, at hun vil oprette en skole eller sådan noget for at hjælpe sine brødre frem," sagde hr. Shaw, der havde lagt avisen fra sig, da Pollys navn blev nævnet.

"I tager alle sammen fejl, skønt papa kommer sandheden nærmest," udbrød Fanny; "hun vil give undervisning i musik og tjene brødet selv, for at William kan komme til kollegiet; det er ham, der har lyst til at studere, og Polly er meget stolt af ham. Den anden broder, Edward, har anlæg for forretninger og ingen interesse for bøgerne, og han er derfor rejst til Vesten for at bane sig en vej. Polly siger, at de ikke trænger til hende hjemme nu, da familien er så lille, og Kitty godt kan overtage hendes plads, så hun tænker virkelig på selv at tjene sit brød og

overdrage sine fordringer på understøttelse fra hjemmet til William. Hvor den pige dog gør sig selv til martyr!" sagde Fanny og så så højtidelig ud, som om Polly havde i sinde at anstille en forfærdelig ofring af sig selv.

"Hun er en forstandig, ædelsindet pige, og jeg respekterer hende, fordi hun gør det," sagde hr. Shaw med eftertryk. "Man ved aldrig, hvad der kan ske, og det er ingen skade for unge mennesker at lære at sørge for sig selv."

"Hvis hun er lige så indtagende, som hun var sidste gang, jeg så hende, vil hun snart få elever nok. Jeg skulle ikke have noget imod selv at tage undervisning hos hende," bemærkede Shaw Jr. nådigt og vendte sig fra spejlet med den beroligende vished, at hans kedelige hår virkelig efterhånden blev mørkere.

"Hun ville ikke tage imod dig for nogen pris," sagde Fanny, der mindedes Pollys skuffede og misbilligende blik, da hun sidste gang kom på besøg hos dem og opdagede, at han var blevet en umiskendelig laps.

"Ja, ja; vent du blot, så skal du få det at se," var hans sagtmodige svar.

"Hvis Polly sætter sin plan igennem," sagde hr. Shaw, "ønsker jeg, at Maud skal tage undervisning hos hende; Fanny kan gøre, som hun vil; men jeg ville sætte megen pris på, om et af mine pigebørn kunne komme til at synge som Polly; det falder meget mere i ældre folks smag end jeres operasager, og det fornøjede altid moder så meget."

Mens han sagde dette, vendte hans blik sig til kaminkrogen, hvor bedstemoderen havde plejet at sidde. Hendes lænestol var nu tom, det venlige gamle ansigt var der ikke mere, og der var ikke andet tilbage end et kærligt minde.

"Jeg ville gerne lære at synge, papa, og Polly er en udmærket lærerinde; hun er altid så tålmodig og forstår at gøre alting så fornøjeligt. Jeg vil håbe, at hun får elever nok, så at hun kan begynde straks," sagde Maud.

"Hvornår kommer hun?" spurgte fru Shaw, der var meget rede til at hjælpe Polly, men i sit stille sind besluttede, at fuldendelsen af Mauds musikalske uddannelse skulle overdrages til byens mest ansete lærer.

"Det skriver hun ikke noget om. Hun takker mig, fordi jeg som sædvanlig har indbudt hende til at komme her, men siger, at hun straks vil begynde at arbejde og anser det for det bedste, at hun med det samme indretter sig i sit eget lille værelse. Vil det ikke være underligt at have Polly her i byen og dog ikke hos os?"

"Vi skal nok få fat i hende. Det lille værelse vil altid komme til at koste noget, og hun kan lige så godt bo hos os som et andet sted, selv om hun giver undervisning. Sig hende det fra mig af," sagde hr. Shaw.

"Hun kommer ikke, det er jeg vis på; for hvis hun har sat sig for at stå på sine egne ben, så vil hun sætte det igennem med den største ihærdighed," svarede Fanny, og fru Shaw håbede oprigtigt, at hun ville det. Det kunne være meget fornøjeligt at tage den lille musiklærerinde under sin beskyttelse; men det var ikke så rart at have hende i huset som et medlem af familien.

"Jeg skal gøre, hvad jeg kan for hende hos mine venner, og jeg er vis på, at hun sagtens kan få nogle unge elever at begynde med. Hvis hun tager det rigtigt, sætter sit honorar højt nok og sikrer sig et par gode navne til at skaffe sig entré hos vore første familier, tvivler jeg ikke om, at det vil gå glimrende for hende,

for det må jeg sige, Polly har virkelig et væsen som en fuldendt dame," bemærkede fru Shaw.

"Hun er en svært indtagende lille én, og jeg er glad over, at hun kommer her til byen, skønt jeg hellere så, at hun var fri for at plage sig med undervisning og kun opholdt sig hos os for at more sig," sagde Tom i en lad tone.

"Hun ville uden tvivl føle sig højlig æret ved at få lov til at ofre sin tid til din underholdning, men hun har ikke råd til kostbar luksus og lider ikke fjas, så du kommer til at lade hende gå sine egne veje og lade hende nøjes med de oplivende glimt af dig, som hendes beskæftigelse vil levne hende tid til," sagde Fanny i den sarkastiske tone, der var blevet en vane hos hende.

"Du er ved at blive en rigtig gammel jomfru, skarp som eddike og dobbelt så sur, Fanny," svarede Tom og så ned på hende med en mine af rolig overlegenhed.

"Ti nu stille, børn; I ved, jeg ikke kan tåle skænderi. Maud, giv mig mit shetlandske sjal og stop en pude ned bag min ryg."

Da Maud adlød sin moder med et bebrejdende blik på sine brødefulde søskende, fulgte der en pause, som syntes at være alle kærkommen. De sad omkring kaminen efter middagsbordet og så alle sammen ud, som om en smule solskin ville gøre dem godt. Det havde været en mørk novemberdag; men pludselig skiltes skyerne ad, og en lysstråle trængte ind i stuen. Alle vendte sig uvilkårligt om for at byde den velkommen og udbrød som med én mund: "Nej, Polly!" for der stod der en ung pige på dørtærsklen og smilede til dem med et strålende ansigt, som om der ikke fandtes noget sådant i verden som en trist novemberdag.

"Kære Polly, hvornår er du kommet?" udbrød Fanny og kyssede begge de blomstrende kinder med oprigtig inderlighed, mens de andre trængte sig om dem for også at bringe Polly deres velkomsthilsen.

"Jeg kom i går og har haft travlt med at få min rede i orden; men nu kunne jeg ikke styre min lyst længere og løb herhen for at spørge, hvordan I har det," svarede Polly med den muntre stemme, som det gjorde ens hjerte godt at høre.

"Min lille Polly bringer altid solskin med sig," sagde hr. Shaw og rakte hende begge sine hænder; hun var endnu stadig hans yndling.

Det var smukt at se hende slå begge sine arme om hans hals og give ham et kærligt kys, der sagde en hel del; for bedstemoderen var død, siden hun sidst havde set ham, og hun længtes efter at trøste ham, da hun så, hvor gråhåret og gammel han var blevet.

Hvis Tom måske havde tænkt på at følge sin faders eksempel, så var der noget i Pollys væsen, der bragte ham til at opgive det og blot give hende hånden med et hjerteligt: "Det glæder mig meget at se dig, Polly," idet han føjede til for sig selv, mens han kastede et blik på ansigtet under den beskedne lille hat: "Kønnere end nogen sinde, ved Jupiter!"

Pollys ansigt var mere end blot kønt, skønt Tom endnu ikke havde lært at se det. Blikket i de blå øjne var klart og roligt, der var et behageligt træk af frimodighed om den friske mund, hagen var fast trods sin kløft, og den glatte, bredt hvælvede pande under de små lokker udtrykte velvilje, mens der i ansigtet i dets helhed fandtes disse træk og linjer, der gør selv et almindeligt ansigt tiltalende, fordi de røber en smuk og elskelig

karakter. Polly var blevet voksen, men hendes dragt var endnu lige så tarvelig som i de dage, da hun gik med sin runde hat og simple kåbe; for hun var helt klædt i gråt som en ung kvækerinde uden anden prydelse end en blå sløjfe på brystet og en lignende i håret. Imidlertid klædte den simple dragt hende udmærket, og ingen skænkede klæderne en tanke, når man så den virksomme skikkelse, der bar dem; for den frihed, Polly havde nydt i sin barndom, havde givet hende sundhedens kostelige gave, og enhver af hendes bevægelser var fuld af den kraft, ynde og utvungenhed, som intet andet så sikkert fremkalder. En sund sjæl i et sundt legeme er et sjældent syn nu om stunder, da lægerne har nok at bestille, og alle lider af en eller anden svaghed, og det var denne lykkelige forening, der gjorde Polly så tiltrækkende, uden at hun vidste af det.

"Hvor det dog er rart at have dig her igen!" sagde Maud, der havde sat sig ned ved Pollys fødder og knugede hendes kolde hænder, efter at hun var blevet anbragt mellem Fanny og hr. Shaw, mens Tom stod lænet til ryggen af sin moders stol og betragtede gruppen.

"Hvordan går det for dig? Hvornår tænker du på at begynde? Hvor har du opslået dit paulun? Fortæl os det nu alt sammen," begyndte Fanny, der var meget nysgerrig efter at få at vide, hvordan Polly agtede at gennemføre sin ny plan.

"Jeg tænker, det vil gå meget godt, for jeg har allerede fået tolv elever at begynde med, som alle sammen er i stand til at betale godt for sig, og på mandag skal jeg give min første time."

"Er du ikke ængstelig ved det?"

"Nej, ikke videre; hvorfor skulle jeg også være det?" svarede Polly kækt.

"Ja, jeg ved ikke; det er jo noget nyt og må være lidt svært i begyndelsen," stammede Fanny, der krympede sig ved at sige, at det forekom hende forfærdelig hårdt at måtte arbejde for sit brød.

"Det vil naturligvis blive trættende; men efterhånden vænner jeg mig nok til det, desuden er jeg glad ved den motion, det vil medføre, og det vil more mig at gøre bekendtskab med de ny mennesker og steder. Så vil det også være dejligt at skaffe sig en uafhængig stilling, og det bedste af det alt sammen ville være, om jeg kunne spare lidt sammen til at hjælpe Kitty frem med."

Pollys ansigt strålede, som om det var en udsigt til lutter glæde i stedet for til arbejde, og den iver og gode vilje, hvormed hun tog fat på sin ny opgave, syntes at give hendes beskedne forhåbninger og planer betydning og interesse i de andres øjne.

"Hvad er det for elever, du har fået?" spurgte fru Shaw, der et øjeblik glemte sine nerver.

Polly opregnede sin liste og følte en hemmelig tilfredsstillelse ved at bemærke det indtryk, visse navne gjorde på hendes tilhørere.

"Hvordan i alverden er du kommet i forbindelse med Davenports og Greys, kære barn?" spurgte fru Shaw, der i sin overraskelse havde rejst sig ret op i stolen.

"Fru Davenport og moder er i familie med hinanden."

"Det har du aldrig før sagt os noget om!"

"Nej; Davenports har været borte i nogle år, og jeg havde rent glemt dem; men da jeg fattede min plan, vidste jeg, at jeg måtte have et par gode navne til at sætte mig i gang, og derfor skrev jeg uden videre til fru Davenport, om hun ville hjælpe mig; så

kom den rare kone og besøgte os og var meget venlig, og det er hende, der har skaffet mig disse elever."

"Hvor har du lært så megen verdensklogskab, Polly?" spurgte hr. Shaw, da hans kone sank tilbage i sin stol og tog sin lugteflaske frem, som om den opdagelse, hun havde gjort, havde været for meget for hende.

"Den har jeg lært her, hr. Shaw," svarede Polly leende. "Tidligere anså jeg patronisering og den slags ting for noget meget ubehageligt og noget, det ikke var værd at lægge sig efter; men nu er jeg blevet klogere og vil med glæde til en vis grad benytte alle de fordele, der tilbyder sig for mig, for så vidt jeg kan gøre det på en hæderlig måde."

"Hvorfor lod du ikke os hjælpe dig i begyndelsen? Det ville vi have gjort med den største glæde, forsikrer jeg dig," sagde fru Shaw, der brændte af længsel efter at stå som beskytterinde ved siden af fru Davenport.

"Det er jeg overbevist om, De ville; men De har alle været så venlige imod mig, at jeg ikke ville falde Dem til besvær med mine små planer, før de første skridt var gjort. Desuden vidste jeg ikke, om De just ville synes om at anbefale mig som lærerinde, om De også måske kan lide mig, når jeg ikke er andet end slet og ret Polly."

"Jo, det ville jeg rigtignok, kære barn, og vi ønsker, at du straks vil tage imod Maud og lære hende dine søde sange. Hun har en smuk stemme og bør virkelig have undervisning,"

Der fo'r et svagt smil over Pollys ansigt, da hun takkede for den ny elev, for hun mindedes meget vel, at fru Shaw engang havde ment, at hendes "søde sange" ikke hørte hjemme i en fashionabel ung dames repertoire.

"Hvor bor du?" spurgte Maud.

"Min gamle veninde, frøken Mills, har overladt mig et værelse i sit hus. Moder synkes ikke om, at jeg skulle bo i et fremmed pensionat, hvorfor frøken Mills var så venlig at skaffe plads til mig. Hun lejer ellers kun værelser ud uden kost, men mig vil hun også give middagsmad; morgen- og aftensmad skal jeg selv sørge for. Den måde kan jeg godt lide at have det på, og jeg er så tarveligt vant, at det ikke vil volde mig synderligt besvær; en skål mælkebrød aften og morgen med et par stegte æbler eller lignende er alt, hvad jeg behøver, og det kan jeg få, når jeg vil."

"Er dit værelse hyggeligt møbleret? Vil du ikke låne noget af os, min ven, en lænestol eller en lille sofa, der er så nødvendig, når man kommer træt hjem?" spurgte fru Shaw, der følte en usædvanlig interesse for hele denne sag.

"Tak; men jeg trænger ikke til noget, for jeg har bragt alt, hvad der behøves for at gøre det hyggeligt, med hjemmefra. Åh, Fanny! Du skulle have set mit triumfindtog i byen på en bondevogn midt imellem mine møbler og pakkenelliker," udbrød Polly leende, og hendes latter var så smitsom, at de alle måtte le med og glemte at føle sig forargede. "Ja," vedblev hun, "jeg ønskede hele tiden, at jeg måtte møde dig, bare for at se dit forfærdede ansigt når du så mig sidde på min lille sofa med kasser og pakker omkring mig på alle kanter, et fuglebur på den ene side og på den anden en fiskekurv med en kattekilling i, der stak hovedet op af åbningen, og den lystige gamle hr. Brown, der tronede foran i sin blå kavaj på en tønde med æbler. Det var et dejligt vejr, og jeg morede mig rigtigt på den køretur, for vi oplevede en mængde eventyr."

"Åh, fortæl os dem," bad Maud, da den almindelige latter over Pollys skildring var standset.

"Ja, først glemte vi min vedbend, som Kitty kom løbende med efter mig; så kom vi i gang igen, men blev snart stoppet af et højt brøl, og der kom William farende ned ad bakken og vinkede med en pude i den ene hånd og en postej i den anden. Hvor vi dog lo, da han kom hen til os og forklarede, at vor naboerske, den gamle fru Todd havde sendt en humlepude ind til mig for det tilfælde, at jeg skulle få hovedpine, og en postej til at begynde min husholdning med. Det syntes at være en så stor skuffelse for hende, at hun var kommet for sent, at William lovede at skaffe mig hendes gaver i hænde, om han så skulle løbe hele vejen her til byen. Puden var det let nok at få anbragt; men postejen! Jeg tror, vi anbragte den på alle mulige steder i vognen; men den ville ikke blive noget sted. Først lå den i mit skød, så på bunden af vognen, dernæst imellem mine bøger med undersiden opad, så var den i færd med at glide ned ad en kuffert og falde på jorden, og til sidst landede den i min gyngestol. Det var en højst mærkværdig postej, for trods alle disse vandringer blev den hverken tabt eller gik i stykker, og til sidst spiste vi den til frokost for at få fred for den. Så slap min killing væk, og jeg måtte springe både over gærder og bække, før jeg fik fat på den igen, og imens sad hr. Brown og rystede af latter ved at se på min jagt. Til syvende og sidst fik vi min bogreol i hovedet, da vi kørte ned ad en bakke, og tabte min stol bag af vognen, da vi kørte op ad en anden. Et råb bragte os til at standse, og da vi så os tilbage, stod min stakkels lille stol og gyngede ganske alene midt på landevejen, mens en lille dreng

sad på et gærde og råbte efter os. Det var mageløst morsomt, kan du tro."

Polly havde snakket væk på sin livlige måde, ikke fordi hun mente, at hendes eventyr var så overmåde interessante, men tilskyndet af et ønske om at opmuntre de tilstedeværende, hvis triste og mismodige udseende havde slået hende, især hr. Shaws; og da hun så ham læne sig tilbage i sin stol med den gamle, hjertelige latter, var hun tilfreds og velsignede den uheldige postej, fordi den havde voldt ham morskab.

"Oh, Polly, hvilke morsomme historier du dog kan fortælle!" gispede Maud og tørrede sine øjne.

"Bare jeg havde mødt jer, så havde jeg givet jer tre hurraer, for det må have været et imponerende skuespil," sagde Tom.

"Nej, du havde ikke; hvis du havde fået øje på mig, var du smuttet omkring hjørnet eller havde stirret lige ud, som om du ikke havde det mindste bekendtskab til den unge dame på pakvognen."

Mens Polly sagde dette, lo hun Tom lige i øjnene, som hun plejede, og trods den tvivl, der således blev kastet på hans artighed, følte han sig slet ikke stødt, skønt han ikke kunne finde på andet til sit forsvar end et bebrejdende:

"Nej, Polly, nu er du for slem."

"Da er det ikke desto mindre sandhed. Du må komme hen og se mine små yndlinge, Maud, for min kat og min fugl lever sammen som broder og søster," sagde Polly, idet hun vendte sig til Maud, der slugte hvert af hendes ord.

"Det er just ikke nogen stor ros," mumlede Tom, der syntes, at Polly burde skænke ham noget mere opmærksomhed.

"Polly ved nok, hvad hun siger; *hendes* brødre sætter pris på deres søstre," bemærkede Fanny skarpt.

"Og Polly sætter også pris på sine brødre; glem ikke at føje det til, min bedste," svarede Tom.

"Har jeg fortalt jer, at William skal på kollegiet?" faldt Polly ind for at afvende det truende uvejr.

"Jeg håber, det må gå ham godt," bemærkede Tom med en mine som en mand, der havde gennemgået alle mysterierne og nået det standpunkt af ophøjet ligegyldighed, som unge herrer synes at være så stolte af.

"Det gør det nok; han holder så meget af at læse og er så ivrig efter at komme frem. Jeg håber blot, at han ikke må overanstrenge sig og blive syg, som så mange unge mennesker gør," sagde den enfoldige Polly med en så ærbødig tro på den brændende tørst efter kundskab hos studenterne som klasse, at Tom fra sin udstrakte og mangesidige erfarings højde betragtede den lettroende unge pige med et overlegent, medlidende smil.

"Jeg tænker ikke, han tager nogen skade; jeg skal nok sørge for, at han ikke læser alt for meget," sagde Tom, og hans øjne lyste, som de plejede at gøre i gamle dage, når han pønsede på et eller andet af sine drengeagtige skælmsstykker.

"Jeg er bange for, at man ikke rigtig tør stole på dig som vejleder, hvis forskellige rygter, jeg har hørt, er sande," sagde Polly og betragtede ham med et ængsteligt blik, der bragte ham til at lægge sit ansigt i alvorlige folder.

"Lumpen bagtalelse; jeg er så stadig som et urværk, en prydelse for min stand og et rent mønster på en ung mand, ikke sandt, moder?" sagde Tom og klappede kærtegnende hendes

magre kind, sikker på at finde en forsvarerinde i hende, for efter at han ikke mere var en vild og ustyrlig dreng, havde fru Shaw begyndt at føle sig meget stolt af sin søn, og han, der savnede bedstemoderen, søgte at udfylde hendes plads med sin svage moder.

"Ja, min ven; du er alt, hvad jeg kan ønske mig," svarede fru Shaw og så op på ham med et så kærligt og tillidsfuldt udtryk i sine øjne, at Polly sendte Tom det første bifaldende blik, hun havde værdiget ham efter sit komme.

Hun kunne ikke forstå, hvad der kunne foranledige Tom til pludselig at se forvirret ud og blive ganske alvorlig; men det glædede hende at se ham klappe moderens kind så blidt, mens han stod der med hovedet hvilende på den høje ryg af hendes stol; for Polly bildte sig ind, at han havde en mands medfølelse med hendes svaghed og følte en søns tålmodige kærlighed til en moder, der havde måttet gå så meget igennem for hans skyld.

"Jeg er glad ved, at du bliver her hele vinteren, for vi skal have det meget muntert, og det vil rigtig more mig at føre dig omkring med mig," begyndte Fanny, der et øjeblik fuldstændig glemte Pollys planer.

Polly rystede bestemt på hovedet og svarede: "Det lyder meget tillokkende; men det kan ikke lade sig gøre, Fanny; jeg er kommet her for at arbejde, ikke for at more mig, for at spare og ikke for at give penge ud, så selskaber er noget, jeg ganske må slå af tankerne."

"Du vil da ikke slide i det hele tiden uden at have den mindste smule fornøjelse, håber jeg," udbrød Fanny, nedslået ved denne udsigt.

"Jeg har i sinde at gennemføre, hvad jeg har foresat mig, og ikke at lade mig lokke bort fra mit mål af noget som helst. Tror du, at jeg ville være oplagt til at give undervisning, hvis jeg var oppe til langt ud på natten? Og hvor langt ville mine indtægter strække til til at pynte mig og leje kareter og til alle disse små udgifter, der ville kræves, hvis jeg ville træde op som en ung dame af den fine verden? Det er umuligt, og jeg vil slet ikke prøve på det; men derfor kan jeg godt tage de små fornøjelser, der tilbyder sig på min vej, og vil være tilfreds med gratis koncerter og forelæsninger og med ret ofte at besøge jer; desuden vil William tilbringe hver søndag sammen med mig, så jeg vil få al den adspredelse, jeg trænger til."

"Jeg tilgiver dig aldrig, hvis du ikke indfinder dig ved de selskaber, jeg giver," sagde Fanny, da Polly tav, mens Tom lo indvendig ved tanken om at betragte en broders besøg som "adspredelse".

"Et lille selskab, hvor det kan gå an at møde med en simpel sort silkekjole, kan jeg nok være med til, men store kan jeg slet ikke tænke på, ellers tak."

Det var fortryllende at se den bestemthed, der udtalte sig i Pollys ansigt, da hun sagde dette, for hun kendte sin egen svaghed og havde fast besluttet ikke at gå videre end til den sorte silkekjole. Fanny sagde ikke mere, for hun følte sig overbevist om, at Polly ville give efter, når tiden kom, og foresatte sig at forære hende en smuk kjole til julen, for at hun ikke skulle komme med dén undskyldning.

"Hør, Polly, vil du ikke også give unge herrer undervisning i musik? Man så gerne, at jeg lærte at spille, og jeg ville hellere

lære det af dig end af en eller anden signor Klimprello," sagde Tom, der ikke fandt samtalen videre interessant.

"Åh jo, hvis der nogle af jer unge fyre, der virkelig ønsker at lære at spille og vil opføre sig ordentligt; men det må jeg have ekstra godt betalt," svarede Polly og blinkede skælmsk med øjnene, mens hendes ansigt i øvrigt var fuldstændig alvorligt og hendes stemme komisk forretningsmæssig.

"Nej hør, Polly; Tom er ingen fyr, han er tyve år og siger, jeg skal behandle ham med respekt. Desuden er han forlovet og har et imponerende væsen," bemærkede Maud, der betragtede sin broder som et ærefrygtindgydende væsen.

"Hvad hedder den lille pige?" spurgte Polly, der optog denne meddelelse som en spøg.

"Det er Trix; vidste du virkelig ikke det?" svarede Maud, som om det var en begivenhed af national betydning.

"Nej, er det sandt, Fanny?" udbrød Polly og vendte sig til sin veninde med et ansigt, der røbede den højeste overraskelse, mens Tom indtog en imponerende stilling og lod, som om hans tanker var ganske andre steder henne.

"Jeg glemte at fortælle dig det i mit sidste brev; det er blevet deklareret for nylig, og vi synes ikke videre om det," bemærkede Fanny, der ville have foretrukket at være den første, der blev forlovet.

"Det er et meget passende parti, og *jeg* er fuldkommen tilfreds med det," forkyndte fru Shaw, der vågnede op af en blid slummer.

"Polly ser ud, som om hun ikke troede på det. Kan man ikke se på mig, at jeg er det lykkeligste menneske under solen?"

spurgte Tom, der undrede sig over, om det kunne være medlidenhed, han så i de rolige øjne.

"Nej, det kan jeg ikke," sagde hun langsomt.

"Hvordan pokker skulle da en forlovet ung mand se ud?" udbrød Tom, irriteret over den kølighed, hvormed hun havde modtaget den store nyhed.

"Som om han havde lært at tænke en hel del mere på en anden end sig selv," svarede Polly, idet blodet pludselig skød op i hendes kinder, og hendes stemme sænkede sig, mens hendes øjne vendte sig fra Tom, der stod som en typus på en selvbehagelig laps lige fra den øverste tot af hans nøddebrune hår til spidserne af hans aristokratiske støvler.

"Jeg er enig med dig, Polly; Tom tager det noget køligt. Jeg har aldrig syntes videre om Trix og håber, at det hele kun er en barnagtig grille, der snart vil dø en naturlig død," sagde hr. Shaw, der syntes at have ondt ved ikke at falde i tanke trods den livlige passiar, der førtes omkring ham.

Den unge Shaw, der følte sig højlig opbragt over den mangel på respekt, hvormed hans forlovelse blev omtalt, prøvede på at påtage sig en overmodig mine af ligegyldighed, og da det fuldstændig mislykkedes for ham, var han i begreb med at forlade stuen med et udtryksfuldt nik, da hans moder råbte efter ham:

"Hvor skal du hen, min ven?"

"Naturligvis hen at se til Trix. Farvel, Polly," svarede hr. Thomas og fjernede sig i det håb, at den vellykkede overgang i hans tone fra utålmodig heftighed til kølig nedladenhed i det mindste havde bragt én af de tilstedeværende på det rene med,

at han betragtede Trix som sit livs sol og Polly som en lille indbildsk ting.

Hvis han knude have hørt hendes latter og Fannys bemærkninger, ville han have kogt over af forbitrelse, men heldigvis blev han sparet for denne prøvelse og gik bort med det håb, at hans Trixes koketterier ville bringe ham til at glemme det blik, Polly havde besvaret hans spørgsmål med.

"Kære Polly, han er blevet så skammeligt taget ved næsen, som man kan tænke sig," begyndte Fanny, da gadedøren blev smældet i. "Belle og Trix bestræbte sig begge to for at fange ham, og den listigste gik af med sejren; for trods det mandige væsen, han påtager sig, er han så blød som et lille barn. Trix, skal jeg fortælle dig, har allerede hævet to forlovelser, og den tredje gang blev hun selv narret. Det gjorde hun rent ud et latterligt væsen af; men jeg tror dog nok, det gik hende meget nær, for hun ville slet ikke gå ud, blev mager og bleg, og man havde rigtig ondt af hende. Jeg følte også medlidenhed med hende og fik hende tit herhen, og Tom tog hendes parti; han holder altid med den tabende part, og det er et smukt træk hos ham, må jeg indrømme. Nå, hun spillede den forskudte meget godt, lod Tom more sig og lokkede ham så vidt, at den stakkels fyr tabte samlingen; en dag, da han traf hende grædende (det var, fordi hendes hat ikke klædte hende rigtigt), troede han, at hun sørgede over hr. Banks, og for at trøste hende friede så den dumrian til hende. Det var netop, hvad hun ønskede; hun slog øjeblikkelig til, og nu sidder han i en net klemme, for efter at hun er blevet forlovet med ham, er hun så lystig igen som nogen sinde, fjaser forfærdeligt med alle mulige unge herrer og holder Tom i en stadig ophidselse. Jeg tror ikke, at han i virkeligheden

bryder sig halvt så meget om hende, som han bilder sig ind; men han vil holde fast ved hende gennem tykt og tyndt hellere end at bære sig ad som Banks."

"Stakkels Tom!" var alt, hvad Polly sagde, da Fanny havde meddelt hende denne historie, mens de sad og hviskede sammen i et sofahjørne.

"Min eneste trøst er, at Trix vil slå op med ham før foråret; det plejer hun altid at gøre for at have frie hænder til sommerfelttoget. Tom vil ikke lide ved det, og det ærgrer mig at se ham gøre sig til nar af medlidenhed, for der er mere af en mand i ham, end det ser ud til, og jeg kan ikke lide, at nogen plager ham."

"Undtagen du selv," sagde Polly smilende.

"Nå ja, det er i sin orden; han plager virkelig også undertiden mig; men alligevel holder jeg dog en klat af ham; de andre unge mennesker er jeg blevet ked af, det er nogle sære fyre, og når Tom er i sit gode lune, er han meget net og ganske opmuntrende."

"Det glæder mig," sagde Polly og noterede sig i sit stille sind denne omstændighed.

"Ja, og da bedstemama lå syg, var han rigtig opofrende mod hende; jeg havde aldrig vidst, at han kunne være så kærlig. Han tog sig hendes død meget nær, for skønt han ikke sagde ret meget, var han i lang tid derefter meget alvorlig og stille. Jeg bestræbte mig for at trøste ham, hvorved vi fik et par rigtig rare samtaler med hinanden, og det var, som om vi da først lærte hinanden ret at kende. Det var så rart; men det gode forhold varede ikke ret længe, det gør det aldrig imellem os; det kom

snart igen i den gamle gænge, og nu skændes vi lige så stærkt som tidligere."

Fanny sukkede; men derpå gabte hun og faldt tilbage i sin sædvanlige, ligegyldige stilling, som om den kortvarige bevægelse, hvori Pollys komme havde sat hende, var i færd med at tabe sig igen.

"Gå hjem med mig og se mit morsomme lille værelse; det er godt vejr nu, og den friske luft vil gøre dig godt. Kom med, begge to, og lad os have lidt morskab som i gamle dage," sagde Polly, for den nedgående sol, der rødmede i Vesten, syntes ret at indbyde til en spadseretur.

De gik ind på forslaget, og snart vandrede de alle tre rask af sted til Pollys ny hjem i en stille gade, hvor nogle få gamle træer raslede med deres blade om sommeren og morgensolen skinnede fornøjeligt om vinteren.

"En vindeltrappe fører
op til mit stille bo,"

sang Polly, mens hun ilede op ad to afsatser af brede, gammeldags trappetrin og åbnede døren til et bagværelse, hvorfra der udstrømmede et indbydende lys fra kaminen.

"Her kan du se mine kæledægger, Maud," føjede hun til, idet hun standsede på tærsklen for at vinke ad de to andre unge piger, at de skulle kigge forsigtigt ind.

På kamintæppet lå en grå kattekilling og gjorde sig det velbehageligt til gode i varmen, mens en buttet kanariefugl stod ved siden af den i en eftertænksom stilling på ét ben og fæstede sit klare øje på de fremmede; derpå udstødte den et lydeligt pip, som for at vække sin kammerat, og fløj lige hen på Pollys

skulder, hvor den gav sig til at synge af fuld hals for at byde sin herskerinde velkommen tilbage.

"Tillad mig at forestille min familie," sagde Polly; "denne lille skrighals har drengene givet navnet Nikodemus, og den dovne kat hedder Askepot, fordi dens største glæde i livet er at varme sig ved asken. Tag nu jeres tøj af og lad mig vise mig som værtinde, for I skal blive og drikke te hos mig, og vognen kommer efter jer klokken otte, det aftalte jeg med jeres moder, mens I var ovenpå."

"Jeg vil gerne se alt, hvad her er," sagde Maud, da de havde fået deres hatte af og deres hænder varmet.

"Det skal du også få lov til; jeg tænker, det vil more jer at se, hvordan jeg har indrettet min husholdning."

Så viste Polly dem sit lille riges herligheder, hvilket var til stor fornøjelse for dem alle tre. Det store piano indtog så stort et rum, at der ingen plads var til en seng; men Polly udviklede med stolthed, hvordan hun hjalp sig med sin lille sovesofa med sirtses betræk, hun slog den blot ned for den ene ende, og når man løftede sædet op, fandt man gemt i den de behørige puder og tæpper. "Det er så bekvemt, ser I, og så er det af vejen om dagen, for der er et par af mine elever, der kommer her hjem til mig," forklarede Polly.

Det falmede gulvtæppe var til dels dækket af et andet lyst uldent tæppe, ved det ene vindue stod den lille gyngestol og sybordet, det andet var helt omslynget af vedbender, der skjulte de små gilder, der blev holdt i den krog. Over sofaen hang bogreoler, på væggene et par billeder, og en stor vase med efterårsblomster og græs smykkede den lave kamingesims. Det var et såre beskedent lille værelse; men Polly havde gjort sit

bedste for at gøre det hyggeligt, hvortil allerede den muntre ild, den kvidrende kanariefugl og den spindende kat på kamintæppet bidrog ikke så lidt.

"Hvor det er pænt!" udbrød Maud, da hun havde undersøgt det store skab, hvori Polly gemte sine forråd af husholdningssager. "Hvilken smuk tekedel og kasserolle! Og så kan du dække til to og har en mængde delikate fødevarer. Lad os få noget ristet brød til teen, Polly, og lad mig lave det på den ny ristegaffel; det er så morsomt at lege kokkepige."

Fanny var ikke så begejstret som hendes søster, for hendes blik opdagede mange kendetegn på, hvad hun anså for fattigdom; men Polly var så fornøjet, så tilfreds med sit lille hjem og så fuld af glade forhåbninger og planer, at hendes veninde ikke havde hjerte til at gøre opmærksom på nogen mangel eller foreslå nogen forbedring, men sad, hvor hun havde fået sin plads anvist, og lo og snakkede, mens de to andre lavede tebordet i stand.

"Det bliver et landligt aftensmåltid," sagde Polly, idet hun vimsede omkring. "Her er rigtig fløde, groft brød, hjemmebagt kage og honning fra mine egne bikuber. Moder har forsynet mig med sådanne masser, at jeg er glad ved at få selskab, for alene kan jeg ikke få det fortæret hurtigt nok. Smør smør på det ristede brød, Maud, og læg dette lille låg over det. Sig mig, når kedlen koger, og træd for alting ikke på Nikodemus."

"Hvilken dygtig husmoder du engang vil blive!" sagde Fanny, der sad og iagttog Polly, mens hun dækkede bordet så net og hurtigt, at det var en ren fornøjelse at se på.

"Ja, det er godt at øve sig i tide," lo Polly, mens hun hældte på sin bliktepotte og indtog sin plads foran bakken med en komisk

matroneagtig mine.

"Det er det delikateste selskab, jeg nogen sinde har været med til," bemærkede Maud med munden fuld af honning, da gildet var i fuld gang. "Jeg ville ønske, at jeg havde et pænt værelse som dette her og en kat og en fugl, der ikke ville spise hinanden, og en sød lille tekedel og kunne lave så meget ristet brød, som jeg havde lyst til."

Mauds ønsker, der blev udtalt med dyb inderlighed, vakte et sådant udbrud af latter, at frøken Mills inde ved siden af kom til at smile ved sin ensomme kop te, og den lille Nikodemus brød ud i en begejstret kvidren, mens den sad på sukkerskålen og hjalp sig selv til noget.

"Jeg bryder mig ikke om det ristede brød og tekedlen; men dit gode humør misunder jeg dig, Polly," sagde Fanny, da lystigheden havde lagt sig noget. "Jeg er så ked af alt og alle, at jeg undertiden har en følelse af, at jeg kunne dø af kedsomhed; har du aldrig det?"

"Undertiden føler jeg mig mismodig, men så griber jeg bare fejekosten eller giver mig til at vaske eller spadserer eller anstrenger mig af alle mine kræfter med et eller andet og gør så sædvanlig den erfaring, at når jeg er færdig, så er mismodet også forbi, eller jeg har fået mod til at bære det uden knurren," svarede Polly og skar energisk en skive brød af.

"Jeg kan ikke tage mig den slags ting for, ved du nok; det behøves ikke, og jeg tænker heller ikke, at det ville kurere mig for min kedsomhed," sagde Fanny, mens hun mageligt fodrede Askepot, som sad adstadig ved siden af hende ved bordet og skelede til flødekanden.

"Du ville have godt af en smule fattigdom, Fanny; blot så meget, at det var nødvendigt for dig at bestille noget, indtil du lærte, hvilken velsignelse arbejde er; og når du først én gang havde lært det, ville du aldrig mere klage over kedsomhed," sagde Polly, der med blidt sind havde draget nytte af den strenge lære, tyve års tilfredse fattigdom havde givet hende.

"Vorherre bevare mig! Fattigdom er det værste, jeg ved; men jeg ville ønske, at en eller anden ville opfinde en ny adspredelse for rige folk. Jeg er dødeligt ked af at gå i selskab, kokettere, søge at overbyde mine bekendte i fine klæder og at gå den samme kredsgang det ene år efter det andet som et egern i sit bur."

Fannys tone var både bitter og mismodig, hendes ansigt både bedrøvet og ligegyldigt, og Polly fik en instinktiv følelse af, at en eller anden bekymring, der var dybere end nogen, hun tidligere havde kendt, tyngede på hendes venindes hjerte. Det var ikke øjeblikket nu til at tale om det; men Polly besluttede at holde sig rede til at yde deltagelse, om ikke andet, når tiden til fortrolig meddelelse kom; og hun viste en sådan opmuntrende venlighed, at dens tavse trylleri virkede på Fanny, der blev mere og mere oplivet, mens de sad om kaminen i det hyggelige lille værelse og passiarede som i gamle dage, hvorfor hun ved afskeden gav sin værtinde et hjerteligt kys og med et taknemmeligt blik sagde:

"Kære Polly, jeg vil komme ret ofte herhen, det gør mig så godt at være sammen med dig."

9. Undervisning

De første par uger var strenge, for Polly havde endnu ikke overvundet sin medfødte forlegenhed, og hun følte sig ofte i høj grad ængstelig til mode ved at komme i berøring med så mange fremmede mennesker; men hendes faste forsæt gav hende mod, og da isen først var brudt, lærte hendes små elever snart at elske hende. Det varede imidlertid ikke ret længe, inden det ophørte at have nyhedens interesse for hende, og skønt hun mente at være forberedt på et trælsomt arbejde, fandt hun det meget kedeligt at beskæftige sig med ét og det samme dag ud og dag ind. Hun følte sig også ensom, for William kunne kun besøge hende én gang om ugen, Fanny havde netop allertravlest i hendes fritider, og de små adspredelser var så få og indtraf med så lange mellemrum, at de kun tjente til at vække tantaluskvaler hos hende. Selv hendes lille husholdning tabte sine tillokkelser, for Polly var en selskabelig natur, og de ensomme måltider var ofte triste nok. Askepot og Nikodemus gjorde deres bedste for at opmuntre hende, men også de syntes at længes efter landlig frihed og hjemmets luft. Den stakkels mis kunne efter at have siddet i vinduet og stirret ud på de forsultne bykatte, der luskede omkring i gården, trække sig tilbage til kamintæppet og rulle sig sammen, som om den havde opgivet alt håb om at finde jævnbyrdigt selskab; og lille Nikodemus kunne synge, til den dinglede på sin pind, uden at modtage andet svar end en inkvisitorisk kvidren fra de næsvise spurve, der syntes at håne den for dens fangenskab. Ja, da den lille tekedel havde tabt sin glans, var Polly kommet til den

erfaring, at det ingen spøg var selv at tjene sit brød, og mange af hendes glimrende forhåbninger havde delt skæbne med kedlen.

Hvis hun blot kunne have bragt hele sit offer på én gang og så haft det overstået, ville det være faldet hende meget lettere; men uafbrudt dag efter dag at måtte ofre sine ønsker, tilbøjeligheder og fornøjelser, det er meget hårdt, især når man er ung, smuk og livlig. Efter undervisningstimer hele dagen var en højst belærende læsning ved en ensom kamin eller musik uden andre tilhørere end en søvnig kat og en fugl, der sad med hovedet under vingen, just ikke nogen opmuntrende aftenunderholdning, hvorfor Polly trods fine kække beslutninger undertiden længtes efter lidt morskab, og efter klokken ni at have sagt til sig selv: "Ja, det er meget fornuftigere af mig at gå tidligt til sengs for at være kvik til mit arbejde i morgen," kunne hun ligge længe vågen og lytte efter de forbirullende vogne og forestille sig de glade unge piger, som de bragte til selskaber eller til teatrene, så at fru Dodds humlepude med hensyn til den søvn, den bragte, lige så godt kunne have været stoppet med nælder og ikke gjorde anden nytte end at opfange og skjule de tårer, der faldt på den, når Pollys hjerte var alt for fuldt.

En anden torn, der sårede Polly ved hendes første bestræbelser for at bryde gennem det krat, der altid spærrer vejen for en kvinde, der ønsker at komme frem, var den opdagelse, at arbejde for brødet lukker mange døre lige for næsen af én selv i det demokratiske Amerika. Som Fannys gæst var hun både som barn og senere som voksen trods sin fattigdom blevet vel modtaget, hvor som helst hendes veninde

indførte hende; nu var det anderledes, de velvillige påtog sig et beskyttende væsen over for hende, de ligegyldige glemte hende aldeles, og selv Fanny havde, hvor meget hun end holdt af Polly, en følelse af, at musiklærerinden Polly ikke ville være velkommen på mange steder, hvor frøken Polly var blevet modtaget som "frøken Shaws veninde".

Nogle af de unge piger gav hende endnu et venligt nik, når de mødte hende, men opfordrede hende aldrig til at besøge sig; andre slog blot øjnene ned og gik forbi hende uden at tale til hende; men de fleste ignorerede hende så fuldstændigt, som om hun ikke havde været andet end luft. Dette sårede Polly mere, end hun ville tilstå, for i hendes hjem arbejdede alle og blev agtet for det. Hun bestræbte sig for ikke at bryde sig om det; men unge piger føler små tilsidesættelser bittert, og mere end én gang følte hun sig stærkt fristet til at løbe sin vej fra det hele og søge ly under hjemmets beskyttende tag.

Fanny forsømte aldrig at indbyde Polly, når som helst der var en festlighed i hendes hjem, men efter et par forsøg afslog hun standhaftigt alt undtagen en visit nu og da, når familien var alene. Hun opdagede nemlig snart, at selv hendes ny sorte silkekjole ikke engang var fin nok til Fannys allermindste selskaber, og efter at have bemærket et par af de udtryksfulde blikke, hvormed kvinder tilkendegiver deres mening om andres toilette, og have hørt nogle spøgefulde ytringer om "den uundgåelige sorte kjole" og "den lille solsort" lagde Polly den engang så højt skattede kjole til side, idet hun med en lidt skælvende stemme sagde:

"Jeg vil tage den på, når William kommer; han kan godt lide den, og klæder kan ikke forringe hans kærlighed til mig."

Jeg er bange for, at Pollys rene og milde sind var i begreb med at blive lidt bittert ved denne modgang; men førend der var forårsaget nogen varig skade, modtog hun fra en uventet side noget af den virkelige hjælp, der lærer unge mennesker at bære sådanne små kors ved at vise dem de tungere, som de er blevet forskånet for, og ved at gøre dem opmærksomme på de højere glæder, man kan forskaffe sig på god gammeldags måde, og som holder sindet mildt, hovedet klart og hænderne beskæftigede.

Enhver har sine prøvelsesdage, og Polly begyndte at tro, at hun fik flere, end der tilkom hende. En af disse endte imidlertid på en måde, der fik indflydelse på hele hendes liv, hvorfor vi vil meddele den. Prøvelserne begyndte tidligt om morgenen, for den lille forhærdede kaminrist ville ikke opføre sig skikkeligt, før hun havde ødet en forfærdelig mængde ildtændere; så væltede hun sin kaffekande og skoldede den stakkels Askepot; i stedet for at nyde en hyggelig morgenmad i ro og mag måtte hun skynde sig af sted over hals og hoved, og alting gik forkert for hende; om det så var hendes hattebånd, så gik de begge to af i det sidste øjebliks hastværk. Da hun kom for sent af sted, glemte hun naturligvis sine noder, og da hun ilede tilbage for at hente dem, faldt hun i en vandpyt, hvilket gjorde hendes fortvivlelse fuldstændig.

Det var en højst pinagtig formiddag; Polly selv var forstemt, og alle pianoerne syntes at være det i lige få høj grad; eleverne var mere end almindeligt dumme, og to af dem meddelte hende, at de skulle ledsage deres moder på en pludselig rejse til syden. Dette var et slag for hende, for de var lige akkurat begyndt, og Polly havde ikke mod til at sende regning for et helt

kvartal, skønt der kom en slem forstyrrelse i hendes overslag og beregninger ved, at hun mistede denne sum.

Da stakkels Polly træt og skuffet traskede hjem til middag, blev hun ramt af et andet slag, der smertede hende mere end tabet af hendes elever. Mens hun ilede af sted med en stor nodebog i den ene hånd og en papirspose med franskbrød til sin te i den anden, så hun Tom og Trix komme. Som hun nu iagttog dem, mens de langsomt nærmede sig så muntre, smukke og glade, forekom det hende, at de havde alt solskinnet og det gode føre på deres side af gaden, mens hun havde al kulden og snavset på sin. I sin længsel efter at se et velvilligt ansigt og modtage et venligt ord, skråede hun over gaden for i det mindste at sende dem et nik og et smil. Trix opdagede hende først og blev pludselig optaget af en eller anden fjern genstand, mens det lod til, at Tom ikke så hende, for hans øjne var fængslet af en smuk hest, der netop paraderede forbi. Polly havde ham alligevel mistænkt for at have set hende og nærmede sig med en underlig hjertebanken, for hvis Tom ikke ville være hende bekendt, følte hun, at det ville bringe bægeret til at flyde over.

Nu mødtes de, Beatrice stadig optaget af det fjerne syn, Tom stirrende på den smukke hest og Polly med blussende kinder, forventningsfuldt blik og den brune pose fuldstændig synlig. Det var et frygteligt øjeblik, da de passerede hinanden, uden at nogen af dem talte eller hilste, så var det hele forbi, og Polly fortsatte sin gang med en følelse, som om en havde slået hende i ansigtet. "Det ville jeg ikke have troet om Tom, det er alt sammen den afskyelige Trixes skyld; nå, jeg skal ikke falde ham til besvær mere, når han er sådan en stivstikker, at han

skammer sig over mig, bare fordi jeg går med en pakke og arbejder før mit brød," sagde hun til sig selv, idet hun stolt trykkede papirsposen ind til sig, men føjede derpå til med tårefyldte øjne og skælvende læber: "Hvor kunne han dog gøre det, og oven i købet i hendes nærværelse?"

Tom var imidlertid ganske uskyldig i denne fornærmelse og havde altid nikket til Polly, når de mødtes, men dette var tilfældigvis første gang, at Trix var med, og det var grunden til, at det sårede Polly så dybt, især da hun aldrig havde kunnet lide hende. Før hun kunne få sine øjne tørret og genvinde sin fatning, mødte hun en herre, der tog hatten af for hende og med et forekommende smil sagde:

"God morgen, frøken Polly; det glæder mig at se Dem;" men derpå føjede han til med forandret stemme og udtryk: "Om forladelse – er der tilstødt Dem noget? – Kan jeg være Dem til nogen nytte?"

Det var grumme uheldigt, men der var ikke andet at gøre end at fortælle hele sandheden og fremstille sagen så mildt som muligt.

"Det er meget tåbeligt af mig, men det gør mig ondt at blive overset af mine gamle venner; imidlertid vænner jeg mig forhåbentlig snart til det."

Hr. Sidney så sig tilbage, genkendte parret, der var gået forbi, og vendte sig om med et udtryk af uvilje. Polly famlede efter sit lommetørklæde, og uden at sige et ord tog han både bogen og posen fra hende, en lille venlighed, der netop i det øjeblik havde meget at betyde. Det følte Polly også, og det gjorde hende godt; hun fik i en hast de forræderske øjne tørret og sagde så med en munter latter:

"Se så, nu er det forbi; tak, De skal da ikke slæbe på mine pakker."

"De generer mig ikke, forsikrer jeg Dem, og denne bog minder mig om noget, jeg skulle sige Dem. Har De en time at undvære til min lille niece? Hendes moder ville gerne have, at hun skulle begynde at spille og har bedt mig om at forhøre mig hos Dem."

"Har hun virkelig?" spurgte Polly og så op på ham, som om hun mistænkte ham for af bar venlighed at have opfundet det hele.

Hr. Sidney tog smilende en billet frem af sin lomme og rakte hende den, idet han med et bebrejdende blik sagde:

"Se, her beviset på min sanddruhed, og tvivl så aldrig mere på den."

Polly bad om forladelse, læste billetten, der var fra den lille piges moder og skulle afleveres i hendes bolig, hvis hun ikke var hjemme, og sendte overbringeren et meget taknemmeligt blik, idet hun modtog denne kærkomne tilvækst til sine elever. Vel tilfreds med det heldige udfald af sin sendelse, ledte Sidney snildt samtalen hen på musik, og for en stund glemte Polly sine sorger, mens hun begejstret udbredte sig over dette sit yndlingsemne. Da de var kommet til hendes dør, og han overleverede hende hendes bog og pose, sagde hun på sin åbne og ligefremme måde:

"Jeg takker Dem mange gange, fordi De har hjulpet mig med at glemme mine tåbelige små sorger."

"Tillad mig få at sige ét endnu: skønt skinnet er imod ham, tror jeg ikke, at Tom Shaw så Dem. Frøken Trix kan man vente

sig sligt af; men det ligner ikke Tom, for med alt sit lapseri er han en godhjertet fyr."

Ved denne ytring af hr. Sidney rakte Polly ham hånden med et hjerteligt: "Tak for de ord." Den unge mand trykkede den lille hånd i den grå uldvante, bukkede for hende lige så dybt, som han ville have bukket for den højbårne fru Davenport, og fjernede sig, mens Polly gik op på sit værelse, hvor hun henvendte denne snurrige bemærkning til Askepot:

"Han er en rigtig gentleman! Hvor det var venligt af ham at sige det om Tom! Jeg vil tro, at han har ret, og den lille Mimi skal jeg gøre mig al den umage med, jeg formår."

Askepot knurrede, og Nikodemus kvidrede for at udtrykke deres bifald, og Polly spiste sin middagsmad med bedre appetit, end hun havde ventet, men inderst i hendes hjerte var der endnu en øm plet, og eftermiddagstimerne sneg sig af sted med en bedrøvelig langsomhed. Hun kom hjem i mørkningen, og mens hun sad og spiste sin mælk og sit brød, faldt der adskillige tårer på dette sidste, og selv honningen hjemmefra havde en bitter smag.

"Nej, det duer ikke!" udbrød hun pludselig. "Det er tåbeligt og stygt og aldeles utilladeligt. Jeg vil prøve det gamle middel og forsøge på, om jeg ikke kan komme i godt humør igen ved at vise en eller anden lidt venlighed; men hvad skal det være? Oh, nu har jeg det! Fanny skal til selskab i aften; jeg vil løbe derhen og hjælpe hende med at klæde sig på, det sætter hun pris på, og det morer mig at se på hendes smukke ting. Ja, og så vil jeg tage et par kviste af mit laurbærtræ med, det er så smukt."

Med disse ord rejste Polly sig, tog de omtalte kviste og skyndte sig hen til Shaws med den faste beslutning at være glad

og tilfreds trods Trix og sit strenge arbejde.

Hun traf Fanny i færd med at blive pint af en frisør, der gjorde sit bedste for at ødelægge hendes hår og give hendes hoved en fuldstændig vanskabt form ved en masse krøller, fletninger, krusninger og bukler, og skønt jeg vel skal vogte mig for at give en detaljeret beskrivelse af hans kunstværk, tør jeg dog nok, efter nutidens moder at dømme, forudsige, at det om seks år vil blive anset for noget aldeles forfærdeligt.

"Hvor det var venligt af dig, Polly! Jeg sad just og ønskede, at jeg havde dig her til at ordne mine blomster. Disse nydelige laurbær vil give mine kamelier duft, og det var rigtig pænt af dig at tage dem med til mig. Der ser du min kjole; hvad synes du om den?" sagde Fanny, der næppe vovede at løfte øjnene for ikke at bringe forstyrrelse i det kunstige tårn på sit hoved.

"Det er et rent pragtstykke; men hvordan vil du bære dig ad med at få den på?" svarede Polly, idet hun med en ung piges interesse betragtede den sky af blegrøde og hvide kniplinger, der lå på sengen.

"Den er frygtelig fin og aldeles vidunderlig, og så klæder den mig så mageløst, skal du se. Trix tror, at jeg kommer i blåt, hvorfor hun har fået sig en grøn kjole, for at min ikke skal tage sig så godt ud, da vi naturligvis vil komme til at være en del sammen; det har hun sagt til Belle. Var det ikke rigtig net gjort af hende? Men Belle fortalte mig det i rette tid, så at jeg kunne få blegrødt i stedet og tilintetgøre min elskværdige svigerindes smukke rænker."

"Hun har formodentlig læst historien om Josefine, der, som du nok husker, fik en smuk dame, hun var skinsyg på, til at sætte sig ved siden af sig på en grøn sofa, der hævede hendes

egen hvide dragt og aldeles spolerede virkningen af hendes gæsts blå," svarede Polly, ivrigt beskæftiget med at ordne blomsterne.

"Trix læser aldrig noget; men du kan altid få mange interessante små historier; denne skal jeg huske og benytte ved lejlighed. Se så, er jeg nu færdig? Det er fortryllende, er det ikke, Polly?" sagde Fanny og rejste sig for at betragte resultatet af frisørens langvarige anstrengelser.

"Du ved nok," svarede Polly, "at jeg ikke sætter så megen pris, som jeg burde, på sådan en moderne frisure og holder mest af den måde, du sætter dit hår på til dagligdags, men det er sagtens, som det skal være, og så er der jo ikke noget at sige til det."

"Ja, det er det naturligvis; desuden har jeg krøllet og brændt mit hår så meget, at jeg ser ud, som om jeg var gal, når jeg går med det i dets naturlige tilstand, og må bøde på skaden, så godt jeg kan. Anbring nu blomsterne her," sagde Fanny og lagde en rød kamelia i en rede af krøller, mens hun stak en laurbærkvist i nakken.

"O nej, Fanny! Det ser forfærdeligt ud sådan!" udbrød Polly, der gerne ville forskønne sin venindes blege ansigt lidt ved en smagfuld ordning af hendes blomster.

"Det får ikke hjælpe, sådan bruger man det, og sådan må det være," svarede Fanny og plantede nok en kvist midt oppe på tårnet.

Polly sukkede og kom ikke med flere råd, men da Fannys påklædning var færdig, beundrede hun, hvad hun oprigtigt kunne beundre, og bestræbte sig for resten for at beholde sine

tanker for sig selv; men hendes ærlige ansigt forrådte hende, og Fanny vendte sig pludselig om imod hende med de ord:

"Du kan lige så godt sige rent ud, hvad du mener, Polly; for jeg kan se på dig, at der er noget du ikke synes om."

"Jeg stod blot og tænkte på, hvad din bedstemoder engang sagde, at 'sårbarhed er gået af mode'," svarede Polly med et blik på sin venindes kjoleliv, der kun bestod af et bælte, en lille strimmel kniplinger og et par skulderbånd.

Fanny lo godmodigt og sagde, idet hun lukkede sin halskæde: "Hvis jeg havde sådan et par skuldre som dine, ville jeg ikke bryde mig om moden; men lad nu være med at holde forelæsninger og hjælp mig pænt mit overtøj på, for at vi kan komme af sted, for jeg skal træffe Tom og Trix og lovede at komme tidligt."

Vognen skulle køre Polly til hendes hjem, når Fanny var blevet sat af hos Belle.

"Jeg har en fornemmelse, som om jeg selv skulle med," sagde hun, mens de rullede af sted.

"Ja, bare du skulle, og du ville også komme med, Polly, hvis du ikke var sådan en stivnakke; jeg har jo bedt og tigget dig og tilbudt dig alt, hvad jeg ejer og har, bare du ville bryde dit tåbelige forsæt og være med til at more dig."

"Tak skal du have, men jeg vil ikke, og dit venlige hjerte skal ikke foruroliges for min skyld, jeg er meget tilfreds med det, som det er," svarede Polly standhaftigt.

Men da de kørte op for det oplyste hus, og hun så sig midt i den festlige vrimmel af vogne, der kørte til og fra, da hun opfangede glimt af prægtige farver, skønne skikkelser og strålende ansigter og hørte musikkens toner, mens alt genlød af

liv og glæde, fik Polly en følelse af, at hun ikke var så meget tilfreds endda, og da hun kørte bort for at tilbringe en trist aften på sit ensomme lille værelse, gav hun sig til at græde lige så heftigt som et barn kan græde, når man nægter det et stykke brystsukker.

"Det er forfærdelig grimt af mig, men jeg kan ikke gøre ved det," hulkede hun for sig selv, trykket op i et hjørne af vognen. "Den musik får det til at sitre helt igennem mig, og jeg ville have taget mig godt ud i Fannys blå tarlatans kjole; jeg ved også, at jeg kunne føre mig lige så godt som nogen af de andre og ville have fået kavalerer nok, skønt jeg ikke hører til deres kreds. Oh, bare en eneste rigtig galopade med hr. Sidney eller Tom! Nej, Tom ville ikke engagere mig der, og jeg ville heller ikke tage imod det, hvis han gjorde det. Ak Gud! Jeg ville ønske, at jeg var lige så gammel og god og glad som frøken Mills!"

Således klagede Polly, og da hun nåede sit hjem, var hun mest oplagt til at gå til sengs og græde sig i søvn, som unge piger jævnligt gør, når deres små sorger bliver dem for tunge at bære.

Men Polly fik ikke lejlighed til at føle sig ulykkelig ret længe, for da hun gik op ad trappen med en fornemmelse af, at hun var den mest forurettede unge pige i verden, opfangede hun et glimt af frøken Mills, der sad og syede ivrigt med et så glad ansigt, at hun ikke kunne lade være at standse for at henvende et par ord til hende.

"Sid ned, min kære, det glæder mig at se Dem; men De undskylder nok, at jeg fortsætter mit arbejde, for jeg har forfærdelig travlt med at få disse sager færdige i aften," sagde den virksomme lille dame med et smil og et nik, idet hun tog en

ny ende tråd og lagde en søm med et hastværk, som om det gjaldt et væddemål.

"Lad mig hjælpe Dem; jeg er doven og i dårligt humør, og det vil gøre mig godt," sagde Polly og satte sig ned, idet hun resigneret tænkte: "Nå, kan jeg ikke være glad, kan jeg måske dog gøre nogen nytte."

"Tak, lille ven; hvis De blot vil gøre denne søm færdig, mens jeg syr ærmerne i, så vil det være en stor hjælp."

Polly stak tavs sit fingerbøl på fingeren; men da frøken Mills bredte det hvide flonel ud over hendes skød, udbrød hun: "Det ser jo ud som en ligdragt! Er det det?"

"Nej, Gud ske lov, det er det ikke; men det kunne let være blevet det, hvis vi ikke havde frelst den stakkels lille sjæl," svarede frøken Mills med et så strålende ansigt, at det blev smukt trods den stride grå lok, der dinglede ved hver tinding, den tandløse mund og den krogede næse.

"Vil De ikke fortælle mig noget om det? Jeg holder så meget af at høre om alt, hvad De oplever, og det meget gode, De gør," sagde Polly, rede til at lade sig adsprede af alt, hvad der kunne få hende til at glemme sig selv.

"Ak, min ven! det er en meget almindelig historie, og det er det sørgeligste ved den. Jeg skal fortælle Dem det hele, for jeg bilder mig ind, at De måske kan hjælpe mig. Sidste nat vågede jeg hos den stakkels Mary Floyd; hun ligger for døden af tæring, skal jeg sige Dem," begyndte frøken Mills, mens hendes rappe fingre fløj af sted, og hendes venlige gamle ansigt strålede over hendes arbejde, som om hun med hvert eneste sting fæstede en velsignelse til det. "Det var meget dårligt med Mary; men ved midnat faldt hun i søvn, og jeg var just ved at træffe anstalter

til, at hun ikke skulle blive forstyrret, da fru Finn – det er værtinden i huset – kom med et forfærdet ansigt og vinkede mig ud. 'Lille Jenny har taget livet af sig selv, og jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre,' sagde hun og førte mig op til et tagkammer."

"Hvem var lille Jenny?" faldt Polly ind og tabte sit arbejde.

"Jeg kendte hende kun som en bleg, undselig ung pige, der kom og gik og sjældent talte til nogen. Fru Finn fortalte mig, at hun var fattig, men en flittig og ærbar lille pige, der ikke blandede sig mellem andre, men levede og arbejdede alene. 'Hun har i en uges tid set så nedslået og bleg ud, at jeg troede, hun var syg, og spurgte hende om det,' sagde fru Finn; 'men hun takkede mig på sin undselige måde og sagde, at hun befandt sig fuldkommen vel, hvorfor jeg lod hende være i fred. Men nu i aften, da jeg gik op for at gå til sengs, var der noget, der tilskyndede mig til at kigge ind og se, hvordan den lille stakkel havde det, for hun havde ikke forladt sit kammer hele dagen. Jeg kiggede ind, og så så jeg dette.' Med disse ord åbnede fru Finn døren til tagkammeret, og jeg få noget nær det sørgeligste syn, mine gamle øjne nogen sinde har set."

"Oh, hvad var det?" udbrød Polly, ganske bleg af spænding.

"Et nøgent kammer, koldt som en kælder, og i sengen et lille dødt, blegt ansigt, der var nær ved at få mit hjerte til at briste, så magert, så tålmodigt og så ungt var det. På bordet stod en flaske halvt fuld af opium, og ved siden af den lå der en gammel lommebog og et brev. Læs det, min ven, og døm ikke strengt om lille Jenny."

Polly tog den stump papir, frøken Mills rakte hende, og læste følgende:

"Kære fru Finn!

Tilgiv mig den bekymring, jeg volder Dem; men jeg ser ingen anden udvej. Jeg kan intet arbejde få, der kan indbringe mig få meget, at jeg kan leve af det, og doktoren siger, at jeg ikke kan blive rask igen, undtagen jeg holder mig i ro. Jeg vil så nødigt falde andre til byrde, og derfor går jeg bort for ikke at volde nogen besvær mere. Jeg har solgt mine ejendele for at betale Dem, hvad jeg skylder Dem. De vil nok lade mig blive, som jeg er, og ikke lade andre få lov til at se mig. Jeg håber, at det ikke er alt for slet handlet af mig; der synes ikke at være nogen plads for mig i verden, og jeg er ikke bange for at dø nu, men ville måske blive det, hvis jeg blev ved at leve og blev et slet menneske, fordi jeg ikke havde styrke nok til at holde mig på den rette vej. Hils den lille fra mig, og så farvel, farvel!

Jenny Bryant."

"Oh, frøken Mills, hvor det dog er forfærdeligt!" udbrød Polly med øjnene så fulde af tårer, at hun næppe havde kunnet læse det lille brev.

"Ikke så forfærdeligt, som det kunne have været, men det var alligevel tungt og sørgeligt at se dette barn, kun sytten år gammel, ligge der i sin rene gamle natkjole og vente på, at døden skulle komme og hente hende, fordi der ikke syntes at være nogen plads for hende i verden. Nå, vi frelste hende da, Himlen være lovet, før det var for sent, og det første, hun sagde, var: 'Oh, hvorfor har I bragt mig tilbage?' Jeg har plejet hende hele dagen, ladet hende fortælle mig sin historie og bestræbt mig for at vise hende, at der både er plads og kærlighed for

hende også her i verden. For et års tid siden døde hendes moder, og siden har hun stridt og stræbt alene. Hun er et af disse frygtsomme, uskyldige, ydmyge væsener, der ikke kan trænge sig frem og derfor bliver puffet til side og glemt. Hun har forsøgt al slags dårligt lønnet arbejde, men kunne ikke leve anstændigt af det, blev mismodig, syg og forknyt og kunne ikke se nogen anden tilflugt for den store, onde verden end at forlade den, mens hun endnu ikke var bange for at dø. En meget gammel historie, kære, skønt den forekommer Dem ny og frygtelig, og jeg bilder mig ind, at De ingen skade vil have af at se til og hjælpe denne lille pige, der har vandret gennem mørke steder, som De sandsynligvis aldrig lærer at kende."

"Ja, det vil jeg; jeg vil gøre alt, hvad jeg formår, for hende. Hvor er hun nu?" spurgte Polly, inderlig rørt over denne simple, men så sørgelige historie.

"Derinde," svarede frøken Mills og pegede på døren til sit eget lille soveværelse. "Hun var rask nok til at kunne flyttes i aften, hvorfor jeg tog hende med herhjem og lagde hende i god behold i min egen seng. Den lille stakkel! Hun så sig et øjeblik omkring. Så forsvandt det modfaldne udtryk af hendes ansigt, med et dybt suk tog hun min hånd mellem begge sine små, magre hænder og sagde: 'Oh, frøken, det er for mig, som om jeg er født til et nyt liv, hjælp mig at begynde igen, så skal jeg gøre det bedre.' Så sagde jeg til hende, at nu var hun mit barn og kunne blive her og være sikker på et hjem, så længe jeg selv havde noget."

Mens frøken Mills sagde dette i en moderlig tone og sendte et stolt og glad blik til den rolige, varme rede, hvor hun havde givet den lille, venneløse fugl ly, overbevist om, at Gud havde

bestemt hende til at frelse den fra at styrte ned og knuses, lagde Polly begge sine arme om hendes hals og kyssede hendes indfaldne kind med en så kærlighedsfuld ærbødighed, som om hun havde været en forklaret helgen, for i denne enfoldige gamle pige så hun et billede af den kærlighed og barmhjertighed, der opholder og velsigner verden.

"Hvor De dog er god! Sig mig, kære frøken Mills, hvad jeg skal gøre, lad mig hjælpe Dem, jeg vil gøre, hvad det skal være," sagde Polly meget ydmyg; hendes egne sorger forekom hende nu så små og tåbelige i sammenligning med de hårde prøvelser, der nær havde ført til en så sørgelig slutning, at hun inderligt skammede sig over sig selv og længtes efter at udsone sin svaghed.

Frøken Mills klappede hende smilende på hendes friske kind og sagde:

"Ja, Polly, så tror jeg, jeg vil bede Dem gå ind og sige et par venlige ord til min lille pige. Synet af Dem vil gøre hende godt, og De har netop den rigtige måde at trøste på uden at gøre for meget væsen af det."

"Har jeg?" sagde Polly, øjensynligt glad over den gamle dames ord.

"Ja, min ven, De har den gave at kunne føle deltagelse og forstår den sjældne kunst at vise den uden at støde. Der er ikke mange unge piger, som jeg ville lade komme ind til min stakkels Jenny, for de ville kun skræmme og plage hende; men De vil vide, hvordan De skal bære Dem ad; gå derfor derind og tag dette med Dem, nu er det færdigt, takket være Deres rappe fingre."

Polly kastede det varme klædningsstykke over armen med en følelse af inderlig taknemmelighed, fordi det skulle omslutte en levende ung pige og ikke dække over et ungdommeligt hjerte, der for tidligt havde hørt op at slå. Sagte åbnede hun døren og trådte ind i det svagt oplyste værelse, hvor hun så et ansigt hvile på puden, der med en uimodståelig magt drog hende til sig; for en højtidelig skygge var udbredt over det og gav dets ungdommelige træk noget inderligt rørende. Da hun standsede ved siden af sengen i den tro, at den unge pige sov, åbnede et par mørke, indfaldne øjne sig og så op på hende, først forskrækkede, derpå med et udtryk af beroligelse ved synet af det venlige ansigt, der stod for dem, og endelig med et ydmygt, bønfaldende blik, som om de bad om tilgivelse for den overilede handling, der var blevet begået, og om medfølelse med den hårde skæbne, der havde tilskyndet til den. Polly forstod disse øjnes sprog og besvarede deres stumme bøn med en veltalenhed, der trods sin simpelhed sagde mere, end hvilke som helst ord kunne have sagt; for hun bøjede sig ned og kyssede det stakkels barn med øjnene fulde af tårer og med læber, der skælvede af den medlidenhed, som hun ikke formåede at udtale. Jenny slog begge sine arme om hendes hals og begyndte at udgyde de stille tårer, der er så vederkvægende og trøstende for tunge hjerter, når deres kilde åbnes af en kærlig hånd.

"Alle mennesker er så venlige imod mig," hulkede hun, "og jeg har været så ond, jeg fortjener det ikke."

"Jo vist gør De; tænk nu ikke på det, men hvil Dem og lad os pusle om Dem. Det gamle liv var for strengt for sådan en lille skrøbelig én som Dem, og vi vil prøve på at gøre det ny så meget

lettere og gladere," sagde Polly, der glemte alt andet og kun tænkte på, at det var en ung pige som hun selv, der trængte til opmuntring.

"Bor De her?" spurgte Jenny, der havde tørret sine tårer og stadig holdt sin nyfundne veninde omfavnet.

"Ja, frøken Mills har overladt mig et lille værelse ovenpå, og der bor jeg med min kat og min fugl, mit piano og mine urtepotter og har det som en dronning. Kom op og besøg mig i morgen, hvis De er stærk nok til det; det er tit meget ensomt for mig, for der er ingen ungdom her i huset," svarede Polly med et indbydende smil.

"Syr De?" spurgte Jenny.

"Nej, jeg er musiklærerinde og traver omkring hele dagen og giver timer."

"Hvor det må være dejligt, og hvor De må være lykkelig, så stærk og smuk og i stand til at gå omkring og spille altid!" sukkede Jenny og betragtede med ærbødig beundring den faste, buttede hånd, som hun holdt mellem begge sine svage og tynde hænder.

Det klang nu også helt lysteligt i Pollys øren, og hun følte sig på én gang så rig og så tilfreds, at hun syntes at være blevet et helt andet væsen end den tåbelige pige, der græd, fordi hun ikke kunne komme til selskab. Den store forskel mellem hendes liv og den blege unge piges, der lå foran hende, slog som et lyn ned i hendes sjæl, og det forekom hende, som om hun ikke kunne give nok af fin overflod til denne lille nødlidende søster, der ikke besad andet i hele den vide verden end det liv, der netop var blevet frelst. Dette øjeblik gjorde Polly mere gavn end mange prædikener eller de bedste bøger, for det stillede hende

ansigt til ansigt med bitre sandheder, viste hende den mørke side af livet og syntes at blæse hendes små forfængeligheder og intetsigende ønsker bort som en vintervind, der efterlader en sund og renset luft. Hun sad på sengekanten og hørte til, mens Jenny fortalte sin historie, der var så ny for hendes tilhørerinde, at hvert eneste ord sænkede sig dybt i dennes hjerte og aldrig gik i glemme.

"Nu skal De sove. Lad nu være med at græde eller tænke eller at gøre noget som helst andet end at hvile; det er det, der vil glæde frøken Mills allermest. Jeg skal lade dørene stå åbne og spille en vuggevise for Dem, som De ikke kan modstå. Godnat, kære." Med disse ord og nok et kys fjernede Polly sig og gik op på sit eget mørke kammer, hvor hun satte sig ved pianoet og spillede fine blideste melodier, indtil de trætte øjne underneden lukkede sig, og det forekom den lille Jenny, som om hun gled hen over et hav af liflige toner til det lykkeligere liv, der netop havde begyndt at gry for hende.

Det havde været Pollys oprigtige mening at føle sig meget ulykkelig og græde sig i søvn, men da hun endelig var kommet til ro, forekom hendes hovedpude hende så blød, og så hendes lille kammer så hyggeligt ud i skinnet fra kaminilden, der flimrede på alle de mange hjemlige genstande, mens hendes nys udsprungne roser sendte hende et venligt, duftende godnat. Nu følte hun sig ikke længere som den forurettede, ulykkelige Polly, der måtte arbejde strengt for sit brød, men som et menneske, der var overøst med velsignelser, for hvilke hun ikke nær var taknemmelig nok. Hun havde vel før hørt tale om fattigdom og lidelse; men de havde hidtil stået for hende som noget dunkelt og fjernt, hvilket for mange unge piger, der

lever trygt i lykkelige hjem, er alt, hvad de nogen sinde lærer at kende til dem; nu derimod havde hun set dem i en skikkelse, som hun kunne føle og forstå, og fra dette øjeblik af fik livet større alvor før hende. Der var så meget at udrette i den støre, travle verden, og hun havde endnu kun udrettet så lidt. Hvor skulle hun begynde? Da faldt lille Jennys ord om at være stærk og smuk og gå omkring og spille altid hende ind som et svar på hendes spørgsmål og fik en ny betydning for hende. Ja, det kunne hun gøre, og i en inderlig bøn bad hun om den styrke, der består i en ærlig vilje, den skønhed, et kærligt hjerte giver, og evne til at gøre sit liv til en liflig, opmuntrende sang, der bragte drøft og glæde, mens den lød, og mindedes, når den engang var forstummet.

Lille Jennys sidste tanke havde været et inderligt ønske om, at "Gud ville velsigne den kære, venlige unge pige deroppe og give hende alt, hvad hun bad ham om." Det er min tro, at begge disse bønner, for ydmyge til at iklædes ord, nåede op til Himlen for til sin tid at blive rigeligt opfyldte.

10. Søskende

Pollys gladeste dag var søndagen; for den forsømte William aldrig at tilbringe hos hende. I stedet for at sove længere end sædvanligt den morgen var hun altid tidligt oppe og vimsede omkring for at gøre alting rede til at modtage sin gæst, for hendes broder kom til morgenmaden, og de gjorde en lang dag ud af det. William betragtede sin søster som den bedste og smukkeste pige i verden, og skønt Polly vel vidste, at der ville komme en tid, da han ville finde én, der var bedre og smukkere, var hun taknemmelig for hans gode mening om hende og stræbte efter at fortjene den. Derfor gav hun både sit værelse og sig selv så net og indbydende et udseende som muligt og ilede ham altid i mode med et strålende ansigt og en moderlig hilsen, når han rødmosset og munter kom trampende ind med brød og en lille krukke bønner, som han havde fået i bagerbutikken ved siden af.

De satte megen pris på en god landlig morgenmad, og det var Pollys største glæde at se hendes store dreng tømme tallerkenerne og den lille kaffekande og så sidde og le til hende over det plyndrede bord. Ligeledes morede det hende at lade ham hjælpe med til at tage af bordet, som de havde plejet at gøre hjemme, mens de latterudbrud, der stadigt ledsagede denne beskæftigelse, voldte frøken Mills stor nydelse, for værelset var så lille og William så stor, at han syntes at være over alt på én gang, og Polly og Askepot havde stadigt deres nød med at undgå hans lange arme og ben. Derefter plejede de at inspicere urtepotterne, aflægge Nikodemus en visit og

musicere lidt som en god begyndelse på dagen, hvorpå de gik i kirke og så spiste til middag med frøken Mills, der fandt, at William var "en fortræffelig ung mand". Var vejret smukt om eftermiddagen, gik de en lang spadseretur sammen ud på landet eller omkring i byens søndagsstille gader. De fleste af dem, der mødte dem, så sikkert ikke andet i dem end en kejtet ung mand med et drengeagtigt hoved på sin lange krop og en tarveligt klædt ung pige med et frisk ansigt, der hang ved hans arm; men nogle få, der havde den gave at kunne læse romaner og interessante historier ud af alting, fandt noget særdeles tiltrækkende hos dette par og smilede til det, idet de gik forbi, uvisse, om de snarest skulle antage dem for et par unge kærestefolk eller for søskendebørn, der var kommet ind fra landet for at se sig lidt om.

Hvis det var dårligt vejr, blev de hjemme og læste, skrev breve, talte sammen om deres stilling og omstændigheder og gav hinanden gode råd, for skønt William næsten var tre år yngre end Polly, kunne han ikke, om det så gjaldt hans liv, lade være med at påtage sig en morsom ærværdig mine fra det øjeblik af, da han var blevet rus. I tusmørket tog han sig det rigtig mageligt på sofaen, mens Polly sang for ham, og det var en ordning, der i høj grad faldt i hans smag, for det var så "behageligt og hyggeligt". Klokken ni pakkede Polly noget rent og pænt istandsat tøj i hans vadsæk tillige med de rester af det festlige aftensmåltid, som kunne transporteres, og kyssede ham til godnat med mange formaninger om at svøbe halsen godt ind, når han gik over broen, og endelig sørge for, at hans fødder var tørre og varme, til han gik i seng. Disse formaninger tog William nådigt imod, lo ad dem og fulgte dem ikke, men

syntes alligevel godt om dem og traskede af sted til en ny uges arbejde, udhvilet, opmuntret og styrket af den stille, fornøjelige dag, han havde tilbragt sammen med Polly; for han var fra barnsben blevet opdraget til at tro på et hjems gode indflydelse, og disse to søskende elskede hinanden inderligt og skammede sig ikke ved at tilstå det.

Der var endnu en, der nød disse beskedne søndagsglæder lige så meget som Polly og William. Maud plejede at bede om at måtte komme der til te, og Polly, der var glad ved at kunne gøre noget for dem, der havde gjort så meget for hende, glemte aldrig at hente den lille pige, når de kom hjem fra deres spadseretur, eller at sende William for at ledsage hende i vognen, som Maud altid passede på at sikre sig, når dårligt vejr truede med at tilintetgøre hendes forhåbninger. Tom og Fanny lo ad denne grille hos hende; men det gjorde ingen virkning på hende, for det stakkels barn følte sig ensomt og fandt i det lille værelse noget, som det store hus ikke kunne give hende.

Maud var nu tolv år gammel, et barn med et blegt udseende, et par skarpe, forstandige øjne og en virksom lille sjæl, der tænkte en hel del mere, end nogen troede. Hun var netop i den lidet tiltrækkende, urolige alder, da ingen vidste, hvad man skulle tage sig for med hende, og man lod hende famle sig frem, så godt hun kunne, hvorfor hun søgte at adsprede sig på de besynderligste måder og levede meget alene; hun gik nemlig ikke i skole, fordi hendes ryg truede med at blive skæv, og fru Shaw på ingen måde ville finde sig i, at hendes figur blev spoleret. Dette faldt i høj grad i Mauds smag, og når som helst hendes fader lod et ord falde om at sende hende i skole igen eller antage en lærerinde til hende, blev hun angrebet af en slem

hovedpine, smerter i ryggen eller en svaghed i øjnene, som hr. Shaw rigtignok lo ad; men imidlertid lod han hendes ferie blive ved. Der var ingen, der syntes at bryde sig synderlig om den stakkels lille braknæsede Maud; hendes fader havde altid travlt, hendes moder var syg og nervøs, Fanny optaget af fine egne sager, og Tom betragtede hende, således som de fleste unge mænd betragter deres yngre søstre, som et væsen, der udelukkende var skabt til hans underholdning og opvartning. Maud beundrede Tom af ganske hjerte, gjorde sig selv til hans lille slavinde og fandt sig rigeligt belønnet, når han blot sagde: "Tak, min unge", eller lod være at knibe hende i næsen eller nappe hende i øret, som han plejede at gøre, "akkurat som om jeg var en dukke eller en hund eller et væsen uden følelse", kunne hun undertiden sige til Fanny, når en tjeneste eller et offer af hende var blevet modtaget med utaknemmelighed og ligegyldighed. Det faldt aldrig Tom ind, at Maud, når hun sad og betragtede ham med et vemodigt ansigt, kunne længes efter at blive kælet for lige så inderligt, som han nogen sinde havde længtes efter det i sin forsømte barndom, eller at hun, når han i andres nærværelse kaldte hende "braknæse", tog sig det lige så nær, som han havde taget sig det, når de andre drenge kaldte ham "rødtop". Han holdt på sin vis af hende, men gjorde sig ikke den ulejlighed at vise det, hvorfor Maud tilbad ham på afstand, bange for at røbe den hengivenhed, som ingen afvisning kunne dræbe eller kølne.

En søndag eftermiddag, da det sneede, lå Tom på sofaen i sin yndlingsstilling og læste "Pendennis" for fjerde gang, mens han udsendte røgskyer som en skorstenspibe. Maud stod ved

vinduet og betragtede med et bekymret ansigt de faldende sneflokker, og til sidst udstødte hun et dybt suk.

"Gør ikke det nok en gang, min unge, ellers blæser du mig rent væk. Hvad er der i vejen?" spurgte Tom og slængte sin bog til side med en gaben, der truede med at bringe hans kæber af led.

"Jeg er bange for, at jeg ikke kan komme hen til Polly," sagde Maud i en trøstesløs tone.

"Nej, det kan du naturligvis ikke; det sner stærkt, og fader kommer ikke hjem med vognen før i aften. Hvorfor render du altid derhen til Polly?"

"Jeg kan godt lide det; vi har det så rart, og William er der, og så bager vi kager i kaminen, og de synger, og det er så morsomt."

"Ja, det må være højst interessant at bage kager til musik. Kom herhen og fortæl mig noget mere om det."

"Nej, du ler bare ad mig."

"Det giver jeg dig mit ord på, at jeg ikke skal, hvis jeg da kan lade være; men jeg brænder af nysgerrighed efter at høre, hvad I tager jer for derhenne. Du vil gerne høre mine hemmeligheder; men så må du også fortælle mig dine, og jeg skal være så stum som en fisk."

"Det er ingen hemmelighed, og det vil ikke interessere dig at høre det. Vil du have en anden pude?" føjede hun til, da Tom gav den, han havde, et puf.

"Denne her er god nok; men det er mig ufatteligt, hvorfor I fruentimmer anbringer kvaster og frynser på alle kanter af en sofapude til at drille og kildre en stakkels fyr."

"Noget af det, Polly gør søndag aften, er at tage Williams hoved i sit skød og stryge ham over panden, det gør ham godt efter at have læst så strengt, siger hun. Hvis du ikke synes om puden, kunne jeg jo gøre det samme ved dig, for du ser ud til at være mere træt af at læse end William," sagde Maud med en vis tøven, men øjensynligt længselsfuld efter at gøre sig nyttig og behagelig.

"Ja, du kan jo gerne prøve det, for jeg er virkelig forfærdelig træt," sagde Tom og lo ved erindringen om den svir, han havde været til den foregående aften.

Maud satte sig med stor tilfredsstillelse ved siden af ham, og Tom indrømmede, at et silketørklæde virkelig var behageligere end en frynset pude.

"Kan du godt lide det?" spurgte Maud efter et par gange at have strøget ham over den hede pande, som hun troede brændte på grund af den anstrengte flid, hvormed han studerede græsk og latin.

"Det er ikke så galt, bliv kun ved," var Toms nådige svar, mens han lukkede øjnene og lå så stille, at Maud var henrykt over det heldige udfald af sit forsøg. Lidt efter spurgte hun sagte:

"Sover du, Tom?"

"Jeg er lige ved det."

"Vil du ikke, før du falder helt i søvn, fortælle mig, hvad en offentlig advarsel er for noget?"

"Hvorfor vil du gerne vide det?" spurgte Tom og spærrede øjnene vidt op.

"Jeg hørte William tale om offentlige og private advarsler og ville have spurgt ham om det, men så glemte jeg det."

"Hvad sagde han da?"

"Det husker jeg ikke rigtig; han fortalte om en, der havde gjort noget galt og fået en privat advarsel, og så havde han bagefter gjort en hel mængde slemme ting og fået et par offentlige. Jeg hørte ikke navnet og brød mig heller ikke om det, jeg ville bare gerne vide, hvad de ord betød."

"Nå, så William går og sladrer?" spurgte Tom og rynkede panden.

"Nej, det gør han ikke; Polly havde hørt noget om det og spurgte ham."

"William er en rigtig tørvetriller," brummede Tom og lukkede øjnene igen, som om der ikke kunne siges mere om den brødefulde William.

"Det kan være det samme; jeg holder grumme meget af ham, og det gør Polly også."

"O lykkelige rus!" sagde Tom med et komisk suk.

"Du skal slet ikke gøre nar af ham, for han er virkelig rar og behandler mig med respekt," udbrød Maud med et eftertryk, der bragte Tom til at skoggerle.

"Han er altid god imod Polly og hjælper hende hendes kåbe på og siger 'kære søster' og kysser hende til godnat og synes ikke, at det er tosset; jeg ville ønske, at jeg havde en broder, der lignede ham, ja, det ville jeg!" fortsatte Maud og begyndte at røbe tegn på fortvivlelse; for det var en stor skuffelse for hende, at hun ikke kunne komme afsted.

"Nu har jeg set det med! Hvad pokker bruser du lille kylling op for og hakker løs på mig? Er det sådan, Polly kæler for sit pragteksemplar af en broder?" sagde Tom, stadigt leende.

"Oh, det er sandt! Nej, jeg skal ikke græde; men jeg ville så gerne derhen," svarede Maud, idet hun kvalte sine tårer og gav

sig til at stryge Tom over panden igen.

Toms hest og kane stod rigtignok i stalden, for det var hans hensigt at køre til kollegiet om aftenen; men han lod, som om han ikke forstod Mauds vink. Det var mageligere at blive liggende og i en forsonende tone sige:

"Fortæl mig noget mere om den skikkelige fyr, det er meget interessant."

"Nej, jeg vil ikke; men jeg skal fortælle dig om, hvordan Askepot spiller på klaver," sagde Maud, ivrig efter at udslette mindet om sin øjeblikkelige svaghed. "Polly peger på den rigtige tangent med en lille pind, og Askepot sidder på stolen og slår med poten på de tangenter, der bliver peget på, så at det bliver til en rigtig melodi. Det er så morsomt at se på den, og Nikodemus sidder på nodestolen og synger, som den skulle skrige halsen i stykker."

"Overmåde morsomt," sagde Tom i en søvnig tone.

Maud mærkede, at hendes underholdning ikke var så interessant, som hun havde håbet, og gjorde et nyt forsøg.

"Polly synes, at du er smukkere end hr. Sidney."

"Meget forbunden."

"Jeg spurgte hende om, hvem hun syntes der havde det kønneste ansigt, og så sagde hun, at dit var det smukkeste, men hans det rareste."

"Kommer han der nogen sinde?" spurgte en skarp stemme bag ved dem, og da Maud vendte sig om, så hun Fanny, der sad i en lænestol og varmede sine fødder ved ilden.

"Jeg har aldrig set ham der; han sendte hende en dag nogle bøger, og det drillede William hende med."

"Hvad gjorde hun så?" spurgte Fanny.

"Hun gav sig til at ruske ham."

"Det må have set morsomt ud!" udbrød Tom, og det lod til, at han kunne have haft lyst til at nyde det syn; men Fannys ansigt fik et få afskrækkende udtryk, at Toms lille hund, der nærmede sig hende for at byde hende velkommen, stak halen mellem benene og flygtede ind under bordet.

"Så er der ingen ugler i mosen," sagde Tom, der syntes at være vågnet igen.

"Nej, det er der rigtignok ikke. Polly vil aldrig gifte sig; hun vil holde hus for William, når han bliver præst; det har jeg hørt hende selv sige," sagde Maud vigtigt.

"Hvilken skæbne for den kønne Polly!" udbrød Tom.

"Det vil hun gerne, og det kan jeg godt forstå; det er så morsomt at høre dem lægge planer til, hvordan alting skal være."

"Har du ikke mere at kramme ud med, min unge?" spurgte Tom et øjeblik efter, da Maud syntes hensunken i betragtningen af fremtidssyner.

"Han fortalte en pudsig historie om en professor, der var blevet sprængt i luften. Det har du aldrig fortalt os, så du har sagtens ikke hørt noget om det. Der var en ondskabsfuld fyr, der havde lagt en torpedo eller en anden tingest med krudt i under stolen, og den gik af midt under forelæsningen. Den stakkels mand fo'r i vejret og var nær død af forskrækkelse, og de unge mennesker rendte efter spande med vand for at slukke ilden. Men det, William lo mest ad, var, at den samme fyr, der havde gjort det, fik sine bukser brændt, da han prøvede at slukke ilden, og så bad han – kan det have været fakultetet eller præsidenten?"

"Det er lige godt," mumlede Tom, der rystede af undertrykt latter.

"Nå, så bad han dem om at give sig et par ny, og de gav ham penge nok til et par rigtig fine, men han købte sig et par billige, som han altid tog på til den forelæsning, og for resten af pengene gav han et punchegilde. Var det ikke forfærdeligt?"

"Jo, rædsomt!" udbrød Tom og brast i en så voldsom latter, at Fanny måtte stikke fingrene i ørene, og den lille hund gav sig til at gø af alle kræfter.

"Kender du ham, der gjorde det?" spurgte den uskyldige Maud.

"Ja, ganske lidt," gispede Tom, i hvis skab på kollegiet det selv samme par benklæder hang.

"Gør ikke sådan et spektakel; jeg har en forfærdelig hovedpine," sagde Fanny gnavent.

"Unge piger har også altid hovedpine," svarede Tom og dæmpede sin latter fra et brøl til en klukken.

"Jeg kan ikke begribe, hvad fornøjelse I unge mennesker kan finde i sådanne rå optøjer," sagde Fanny, der øjensynlig var i dårligt humør.

"Det er lige så stor en gåde for os, hvad fornøjelse I unge piger kan finde i evig og altid at sladre og pynte jer," genmælede Tom.

Der opstod en lille pause efter denne skærmydsel; men Fanny, for hvem tiden faldt overordentlig lang, trængte til underholdning, hvorfor hun i en mere elskværdig tone spurgte:

"Hvordan har Trix det?"

"Hun er lige så behagelig som altid," svarede Tom bittert.

"Har hun skændt på dig igen, som hun plejer?"

"Ja."

"Hvad var der så i vejen?"

"Nu skal du høre, og jeg vil så spørge dig, om du ikke synes, at det er urimeligt; hun vil ikke selv danse med mig, men vil alligevel ikke have, at jeg danser med andre. Jeg sagde, at jeg syntes, at når en kavaler ledsagede en ung pige i selskab, så burde hun i det mindste danse en eneste dans med ham, allerhelst når de var forlovede. Hun sagde så, at det var netop en grund til, at hun ikke skulle gøre det; derfor lod jeg hende sidde den sidste dans og trøstede mig med Belle; men nu i dag fik jeg både læst og påskrevet i den anledning af Trix, da hun kom fra kirke."

"Når du går hen og forlover dig med sådan en pige, kan du vente dig alt muligt. Havde hun sin pariserhat på i dag?" spurgte Fanny med pludselig interesse.

"Hun havde en blå tingest på med en fordømt paradisfugl, der daskede mig i ansigtet, hver gang hun drejede hovedet."

"Mænd har slet intet blik for, hvad der er smukt; den hat er overordentlig nydelig."

"Nej, men vi har blik for, hvordan en dame skal se ud, og sådan ser Trix ikke ud; hun har alt for meget krimskrams og stads på sig efter min smag. Du ser meget finere ud, skønt din dragt aldrig er iøjnefaldende eller pralende."

Rørt over denne usædvanlige kompliment flyttede Fanny sin stol nærmere og sagde venligt:

"Ja, jeg smigrer mig selv med, at jeg nok forstår at klæde mig med smag. Det har Trix aldrig gjort; hun holder meget af livlige former og ligner for det meste en vandrende regnbue."

"Kan du ikke give hende et lille vink? Sig til hende, at hun for alting ikke må gå med blå handsker; hun ved, at jeg afskyr dem."

"Jeg har gjort mit bedste for din skyld, Tom; men hun er så egensindig og bryder sig ikke en døjt om, hvad jeg siger, selv om ting, der er meget værre end blå handsker."

"Maud, spring ud og hent mig mit andet cigarfoderal; det må ligge et eller andet sted."

Maud gik, og få snart hun havde lukket døren efter sig, rejste Tom sig på albuen og sagde med forsigtig dæmpet stemme:

"Fanny, maler Trix sig?"

"Ja, og hun tegner også," svarede Fanny med et skælmsk smil.

"Hør, du ved godt, hvad jeg mener; jeg har ret til at spørge om det, og du det fortælle mig det," sagde Tom alvorligt, for han begyndte at gøre den opdagelse, at det ikke var en ublandet lyksalighed at være forlovet.

"Hvad bringer dig på de tanker?"

"Jo, mellem os sagt," sagde Tom og så lidt undselig ud, men ivrig efter at komme på det rene med sin tvivl, "hun vil aldrig tillade mig at kysse sig på kinden, men tillader mig kun lige at berøre hendes læber. Og så forleden dag, da jeg tog en heliotrop ud af en vase for at stikke den i knaphullet, kom jeg til at stænke hende en dråbe vand i ansigtet; jeg ville viske den af; men hun stødte min hånd bort og løb hen til spejlet, hvor hun omhyggeligt tørrede den våde plet, og da hun kom tilbage, var den ene kind ikke så rød som den anden. Jeg sagde ingenting, men jeg havde min mistanke. Hør, gør hun det virkelig?"

"Ja, hun gør; men sig ikke et ord til hende om det, for hvis hun får at vide, at jeg har fortalt det, tilgiver hun mig aldrig."

"Det kan være det samme; jeg kan ikke lide det og vil ikke have det," sagde Tom bestemt.

"Det nytter dig ikke noget; halvdelen af de unge piger gør det. Enten bruger de sminke eller pudder, de sværter deres øjenbryn og tager Eau-de-Cologne på sukker eller belladonna for at få klare øjne. Clara prøvede på at bruge arsenik for at forbedre sin ansigtsfarve; men det satte hendes moder en stopper for," sagde Fanny, der således på den laveste måde forrådte toilettets hemmeligheder.

"Jeg vidste nok, at der er meget humbug ved jer unge piger, og synes også, at det klæder nogle af jer godt; men jeg kan ikke sige, at jeg synes om at se jer malede og sminkede som skuespillerinder," sagde Tom med et udtryk af modbydelighed.

"Jeg gør ikke noget af den slags og behøver det heller ikke; men det gør Trix; og da du nu engang har valgt hende, må du finde dig i hende, sådan som hun er."

"Så vidt er det da ikke kommet endnu," mumlede Tom og lagde sig ned igen med en oprørsk mine.

Mauds tilbagekomst gjorde ende på disse fortrolige meddelelser, skønt Tom vakte hendes nysgerrighed ved det gådefulde spørgsmål: "Hør, Fanny, giver Polly sig af med den slags ting?"

"Nej, hun finder, at det er afskyeligt; men når hun bliver bleg og udslidt, kommer hun formodentlig på andre tanker."

"Det tvivler jeg på," sagde Tom.

"Polly siger, at det ikke er passende at tale om hemmeligheder i andres nærværelse, som ikke er inde i dem," bemærkede Maud med værdighed.

"Hold for Guds skyld op med at snakke om Polly, det keder mig så grueligt," udbrød Fanny iltert.

"Halløj!" råbte Tom og rejste sig op for at overskue situationen. "Jeg troede, at I var perleveninder og aldeles forgabte i hinanden."

"Ja, jeg holder også meget af Polly; men det keder mig at høre Maud synge hendes pris til enhver tid. Lad nu være at rapportere det, din lille sladdertaske."

"Gud bevare os, hvor hun er gnaven!" hviskede Maud til Tom.

"Lad hende bare gnave; men det ringede; se, hvem det er, min unge," sagde Tom, da dørklokken afbrød den stilhed, der herskede i huset.

Maud gik ud for at kigge over trapperækværket og kom henrykt ilende tilbage.

"Det er William efter mig; kan jeg ikke nok gå med? Det sner ikke stærkt; jeg kan hæfte mit tøj op, og I kan sende vognen efter mig, når papa kommer hjem."

"Mig er det lige meget, hvad du gør," sagde Fanny, der var i meget dårligt humør.

Uden at afvente anden tilladelse fo'r Maud af sted for at gøre sig færdig. William ville ikke komme ovenpå, fordi han var så tilsneet, hvilket Fanny var glad over, for i hendes nærværelse var han undselig, kejtet og fåtalende, hvorimod Tom gik ned og gav sig i snak med ham om, hvad Maud havde meddelt ham. De var meget gode venner, men førte et helt forskelligt liv; William var en "tørvetriller" eller på almindeligt sprog en flittig student, mens Tom var en lystig ung herre. Denne sidste havde vist tilbøjelighed til at optræde beskyttende over for William, der ikke syntes om det og viste dette ved at afslå både at låne penge

af ham og at gå ind i de klubber og selskaber, som Tom var medlem af. Derfor lod Shaw nu Milton skøtte sig selv, og denne kom meget godt ud af det uden hjælp, idet han stædigt hang over sine bøger uden at give efter for andre fristelser end den, der bestod i biblioteker, gymnastiske lege og sådanne billige fornøjelser, der ikke oversteg hans evne, for denne uerfarne yngling havde endnu ikke opdaget, at et universitet nutildags er et sted, hvis formål er, at man skal tilbringe sin tid der med at svire og sværme og ikke med at studere.

Da Maud var kommet ned og fornøjet traskede af sted ved Williams hånd, blev Tom stående og så efter dem, indtil de forsvandt, hvorpå han fløjtende og grublende drev omkring i hele huset, indtil han til sidst lagde sig til at sove i sin faders lænestol af mangel på noget bedre at tage sig for. Han vågnede op til et ensomt aftensbords glæder, for hans moder kom aldrig ned, og Fanny havde lukket sig selv og sin hovedpine inde på sit eget værelse.

"Nå, det er lysteligt," sagde han, da klokken slog otte, og hans fjerde cigar var røget ud. "Trix er vred og Fanny forstemt, så er det bedst, jeg forsvinder. Jeg tror, jeg vil tage hen til Polly og spørge William, om han vil køre med mig, så sparer han sine ben, stakkels fyr. Så kan jeg også køre Maud hjem, det vil fornøje hende, og hvem ved, når den gamle kommer hjem."

Med disse tanker begav Tom sig i ro og mag på vej og satte sin hest ind i en stald i nærheden, da det var hans hensigt at aflægge en lille visit for at se, hvad det var, Maud fandt så fornøjeligt.

"Polly holder nok foredrag," sagde han til sig selv, mens han sagte gik op ad trappen, og lyden af en behagelig stemme nåede

hans øren. Tom lo gerne ad den alvor, hvormed Polly talte om, hvad der interesserede hende, men han syntes alligevel godt om den, fordi den var så forskellig fra det kokette pjank, de fleste andre unge piger opvartede ham med. Unge mænd ler ofte ad de forstandige unge piger, som de hemmeligt føler agtelse for, mens de lader, som om de beundrer de tåbelige, som de i deres stille sind ringeagter, fordi alvor, forstandighed og kvindelig værdighed ikke er på mode nutildags.

Døren stod på klem, og Tom blev stående i den mørke entré for at tage et overblik over selskabet, før han trådte ind. Udsigten var ikke blændende, men hyggelig og tiltalende. En klart flammende ild oplyste det lille værelse, og på en skammel foran den sad Maud og iagttog med dyb interesse et æble, som hun stegte for sin egen mund. På sofaen lå William og strakte sig med sine tankefulde øjne fæstede på Polly, der talte med ham og imidlertid strøg sin "gulhårede knøs" over hans brede pande på en måde, der forekom Tom at måtte være endnu langt behageligere end den, Maud brugte. De havde øjensynligt været beskæftiget med at bygge luftkasteller, for Polly sagde i sin mest indtrængende tone:

"Hvad du så gør, William, så må du ikke skaffe dig en stor, kostbar kirke, der ville koste så meget at bygge og vedligeholde, at du ingenting fik til at give bort. Jeg kan godt lide de simple, gammeldags kirker, der var bygget til nytte og ikke til stads, hvor folk samledes for at opsende hjertelige bønner og høre en oprigtig prædiken, og hvor menigheden selv besørgede sangen i stedet for at høre på operasangere, sådan som vi gør nutildags. Det kan gerne være, at de gamle kirker var noget tomme og kolde, og at bænkene var hårde; men de blev søgt med virkelig

fromhed, der også prægede sig i folks liv. Jeg sætter ingen pris på en religion, som jeg lægger til side tillige med mine søndagsklæder og ikke tager frem igen før næste søndag; jeg vil have noget, som man kan se og mærke og leve i hver dag, og jeg håber, at du vil blive en af de sande præster, der ved lære og eksempel formår at vise, hvordan man skal erhverve og bevare det."

"Det håber jeg også, at jeg vil; men du ved nok, Polly, at når der i en eller anden familie er en søn, som ikke duer til andet, så siger man, at han kan blive præst. Somme tider synes jeg, at jeg ikke duer til ret meget, og det forekommer mig at være grund nok til ikke engang at forsøge at blive præst," sagde William smilende, men dog med et udtryk, som om han med al sin ydmyghed alligevel troede på opfyldelsen af de ønsker, der besjælede ham i hans bedste øjeblikke.

"Der var engang en, der sagde det samme til fader, og jeg kan huske, at han svarede: 'Jeg er glad ved, at min bedste og mest begavede søn ofrer sig til Guds tjeneste'."

"Sagde han virkelig det?" udbrød William rødmende, for dette lange, bogslugende menneske var lige så modtagelig som nogen ung pige for ros af sine kæreste.

"Ja," svarede Polly, der uafvidende gav sin broders forhåbninger og mod den virksomste opmuntring. "Ja, og han føjede til: 'Jeg vil lade mine sønner følge deres indre kald og kun forlange af dem, at de samvittighedsfuldt skal bruge deres gaver og blive retskafne og nyttige mennesker'."

"Ja, det vil vi! Edward kommer godt efter det ude i Vesten, og jeg gør mit bedste her. Når fader gør alt, hvad han formår, for at

hjælpe os frem på den vej, vi har valgt, så er det da også det mindste, vi kan gøre, at arbejde alvorligt."

"Og det gør du sandelig også!" udbrød Tom, hvis interesse var blevet vakt i den grad, at han glemte sin rolle som lurer.

Polly sprang op og syntes at blive så glad overrasket, at Tom bebrejdede sig selv, at han ikke oftere havde aflagt hende et besøg.

"Jeg kommer efter Maud," meddelte han i en faderlig tone, der fik den unge dame til at spærre øjnene op.

"Jeg kan ikke gå, før mit æble er færdigt; desuden er klokken ikke ni endnu, og William vil følge mig hjem, når han går. Jeg vil hellere følges med ham."

"Jeg havde i sinde at tage jer begge to med i kanen. Det blæser ikke mere, men det er besværligt at gå, så du vil jo nok køre med mig, gamle ven?" sagde Tom med et nik til William.

"Det vil han naturligvis gerne og siger dig mange tak. Jeg har forsøgt på at få ham til at blive her i nat; frøken Mills kan altid finde en eller anden krog til en husvild; men han vil absolut af sted for at kunne tage fat på sit arbejde tidligt i morgen," sagde Polly, der til sin glæde så, at Tom var i færd med at skille sig af med sin overfrakke, som om han havde i sinde at vente efter Mauds æble, hvilket Polly velsignede for dets langsomhed til at steges.

Hun fik sin ny gæst anbragt i sin bedste stol og satte sig selv ned og betragtede ham med blikke, hvori der lyste så megen glæde over hans besøg, at Tom steg adskillige grader i sin egen agtelse.

"Du kommer her just ikke så meget tit, derfor føler vi os temmelig overvældede, når du gør os den ære," sagde hun

beskedent.

"Ja, du ved jo nok, at vi unge mennesker har så travlt, at der ikke bliver megen tid til at more os i," svarede Tom.

"Hm, hm!" hostede William lydeligt.

"Du skulle tage et stykke brystsukker," sagde Tom, hvorpå de begge brast i latter, og Polly, der fuldt vel forstod spøgen, lo med og sagde:

"Her er nogle nødder, Tom; mor dig med dem, mens du har tid."

"Nå, det kalder jeg en udsøgt opmærksomhed!" udbrød Tom, der ikke havde mistet sin tidligere smag for den slags forfriskninger, men nu kun sjældent gav efter for den, fordi nødder blev betragtet som noget simpelt, og med stor fornøjelse begyndte han at knække og gnaske.

"Kan du huske den første gang, jeg kom på besøg hos jer, hvordan du da trakterede mig med nødder, da vi kørte hjem fra stationen, og hvordan du nær havde skræmt livet af mig ved at bilde mig ind, at kusken var fuld?" spurgte Polly.

"Ja, det kan jeg rigtignok, og også hvordan vi kørte i slæde en dag," sagde Tom leende.

"Ja, og cyklen; du har endnu et ar efter det stød, ser jeg."

"Jeg kan også godt huske, at du stod ved siden af og hjalp til, da jeg blev syet sammen; det var tappert gjort, Polly."

"Jeg var forfærdelig angst; men jeg husker nok, at jeg gerne ville synes meget modig, fordi du havde kaldt mig en kryster."

"Havde jeg? Jeg burde have skammet mig over mig selv. Jeg var tit skammeligt grov imod dig, Polly, og du var godmodig nok til at finde dig i det."

"Det var jeg nok nødt til," lo Polly. "Jeg syntes tit, at du var en forfærdelig dreng; men det står for mig, som om jeg alligevel ganske godt kunne lide det."

"Hun havde så meget af det hjemme, at hun var vant til det," faldt William ind og rykkede Polly i den lille krølle bag øret.

"I drenge drillede mig aldrig sådan som Tom, det var sagtens grunden til, at det morede mig; nyheden har sine tillokkelser, ved du nok."

"Bedstemama skændte tit på Tom, fordi han plagede dig, Polly, og så lovede han, at han vilde være et pragteksemplar af en dreng; men han holdt det aldrig," bemærkede Maud med en værdig mine.

"Hun gjorde sit bedste, den kære gamle bedstemama; men jeg er en dårlig makker," sagde Tom og rystede på hovedet med et alvorligt ansigt.

"Det er altid for mig, som om hun måtte være oppe i sine værelser, og jeg kan ikke vænne mig til at finde dem tomme," føjede Polly sagte til.

"Fader ville ikke have, at der måtte røres ved noget i dem, og Tom sidder somme tider deroppe; det gør ham godt, siger han," sagde Maud, der havde et sandt talent til at røbe små hemmeligheder, som man helst ikke ville have omtalt for andre.

"Du gør bedst i at se at få dit æble stegt i en fart, for hvis det ikke snart er færdigt, kommer du til at gå fra det, min unge," sagde Tom med en misfornøjet mine.

"Hvordan har Fanny det?" spurgte Polly med takt.

"Jo, tak; barometret står temmelig lavt; hun siger, hun er nervøs, det vil sige gnaven."

"Ja, hun er gnaven; men hun er også syg, for en dag traf jeg hende grædende, og hun sagde, at der var ingen, som brød sig om hende, og at hun kunne lige så gerne lægge sig til at dø," sagde Maud, efter at hun med kærlig omhu havde vendt sit æble.

"Vi må prøve på at opmuntre hende. Hvis jeg ikke havde så meget at bestille, ville jeg med glæde ofre min tid på hende, hun har gjort så meget for mig," sagde Polly taknemmeligt.

"Jeg ville ønske, at du kunne. Jeg begriber hende ikke, for hun er ligesom en vejrhane, og jeg ved aldrig, hvor jeg skal finde hende. Jeg synes, det er hæsligt at se hende gå sådan og gnave; men om det så gjaldt mit liv, ved jeg ikke, hvad jeg skal stille op med hende," sagde Tom; men mens han ytrede dette, gik der et lys op for ham ved det syn, han havde for sig. Der var mangel på stole i det lille værelse, og Polly havde bemægtiget sig det halve af Williams, da de flyttede sammen omkring kaminen; nu sad hun og lænede sig op til ham så kærligt og fortroligt, at det måtte glæde ens hjerte at se det, mens William havde slynget sin stærke arm om hende med en beskyttende mine, der sagde lige så tydeligt, som ord kunne have sagt det, at denne store broder og lille søster forstod at elske og hjælpe hinanden. Det var et tiltalende lille billede, som de vedkommendes ubevidsthed gjorde endnu mere tiltalende, og som Tom fandt både smukt og lærerigt.

"Stakkels Fanny, der bliver ikke kælet meget for hende, måske det er det, hun savner. Jeg vil prøve ad, for hun er en knub til at holde med mig. Hvis hun var sådan en smilende og hyggelig lille en som Polly, ville det alligevel falde mig lettere," sagde Tom til sig selv, mens han eftertænksomt spiste sin sidste nød med

en følelse af, at det ikke kunne være så overmåde vanskeligt at vise broderlig kærlighed, når man var velsignet med kønne, godhjertede søstre.

"Jeg fortalte Tom om den slemme fyr, der fik professoren til at springe i luften, og han sagde, at han kendte lidt til ham; det følte jeg mig så lettet ved at høre, for jeg bildte mig næsten ind, at det var Tom selv, fordi du og William lo sådan ad det," sagde Maud, der havde den ejendommelige vane at beskæftige sig med sine egne tanker og pludselig komme frem med, hvad som helst der lå nærmest, uden at tage hensyn til tid eller sted. Ved denne bemærkning af hende smilede de andre, og Polly sagde med påtagen alvor:

"Det var en styg historie, og jeg er overbevist om, at det vildledte unge menneske fortryder det oprigtigt nu."

"Han lod til at være aldeles sønderknust af anger, sidste gang jeg så ham," sagde William med et skalkagtigt blik til Tom; for skønt William var en bogorm, var han dog et ungt menneske og kunne nyde en spas lige så godt som den letsindige Tom.

"Han fortryder det altid, når han har lavet et nummer, har jeg hørt, for han er ikke så meget slem endda; han er blot lidt vel kåd og holder ikke så meget af bøgerne som en anden af mine bekendte."

"Jeg er bange for, at han bliver jaget bort, hvis han ikke tager sig i agt," sagde Polly formanende.

"Det skulle ikke undre mig, om han blev det, han har altid sådan et uheld med sig," bemærkede Tom temmelig alvorligt.

"Jeg håber, at han vil tænke på, hvor stor en skuffelse han vil volde sine venner, hvis han bliver det. Han kunne gøre dem så stolte og glade, og det tænker jeg også han vil, for han er ikke

halvt så letsindig, som han giver sig udseende af," sagde Polly og så på Tom med et så venligt blik, at han blev ganske rørt, skønt han naturligvis ikke lod sig mærke med det.

"Tak, Polly; det kan være, at han slipper igennem; men jeg tvivler på det. Nå, gamle ven, lad os nu komme af sted, det bliver sent for den små," sagde Tom.

Polly benyttede sig af det øjeblik, da William gjorde sig rejsefærdig, og Maud var beskæftiget med at pakke sit æble ned i en stor kurv, og sagde i en dæmpet tone til Tom:

"Jeg takker dig hjerteligt, fordi du viser William så megen venlighed."

"Gud velsigne dig, jeg har ingen venlighed vist ham; han er så stolt, at jeg ikke får lov til det," svarede Tom.

"Jo, du har, på mange måder, for eksempel også i aften; og tror du ikke, jeg ved, at den dragt, han netop har fået, ville have kostet en hel del mere, hvis den ikke var blevet syet hos din skrædder? I den slags ting er han ikke stort mere end et barn og forstår sig slet ikke på dem; men jeg ved godt, hvordan du hjælper stolte mennesker, sådan at de ikke mærker det, og jeg siger dig tak, Tom, tusind tak."

"Nej, hør, Polly, der tager du fejl. Hvad forstår du dig på skræddere og forholdene ved universitetet?" sagde Tom og så så forvirret ud, som om hun havde grebet ham i noget lastværdigt.

"Jeg forstår mig ikke stort på dem, og det er netop derfor, at jeg er så taknemmelig for din venlighed mod William. Hvilke historier man så fortæller om dig, er jeg overbevist om, at du aldrig vil bringe *ham* i forlegenhed, men for min skyld vil hjælpe ham, hvor du kan. Du ved, jeg har mistet én broder, og nu har William indtaget Jimmys plads hos mig."

Tårerne i Pollys øjne, mens hun sagde dette, fik Tom til i sit stille sind at sværge en frygtelig ed på at stå William bi gennem tykt og tyndt og hjælpe ham for Pollys skyld, skønt han vel vidste, hvor lidet skikket han var til at udføre et sådant hverv.

"Jeg skal gøre mit bedste," sagde han hjerteligt og trykkede den hånd, Polly rakte ham, med et blik, der forvissede hende om, at han følte den appel, der var rettet til hans æresfølelse, og at hendes broder for eftertiden ville være tryg for de fristelser, Tom ellers kunne have ledet ham i.

"Se få! Nu vil jeg give mama dette her til at tage sine piller i; det holder hun netop meget af, og det fornøjer hende, når nogen tænker på hende," sagde Maud med et tilfreds blik på sin gave, idet hun tog sit tøj på.

"Du er en god lille en, at du sådan husker på den stakkels mama," sagde Tom med et bifaldende nik.

"Ja, hun blev så glad over de druer, du bragte hende, at jeg også gerne ville finde på noget, og hun vil måske også sige: 'Tak, min egen ven' til mig. Tror du, hun vil?" hviskede Maud med det længselsfulde udtryk, der så ofte viste sig i hendes lille ansigt.

"Ja, det kan du være vis på, at hun vil," svarede Tom, og til Mauds store overraskelse lo han ikke ad hende.

"God nat, kære William! Vær nu forsigtig og bind dit tørklæde over munden, når du går over broen, ellers vil du være så hæs som en ravn i morgen," sagde Polly og gav sin broder et kys, som denne gengældte, uden at det lod til, at han betragtede det som "barnagtige narrestreger". Derpå steg de tre op i kanen og kørte af sted, mens Polly blev stående i gadedøren og nikkede til dem.

Maud fandt køreturen alt for kort, men blev trøstet med løftet om en længere, hvis kaneføret varede til næste lørdag, og da Tom løb op for at sige farvel til sin moder og give hende et vink om den foræring, Maud havde tiltænkt hende, blev hun stående nedenunder for i det sidste øjeblik at sige, idet hun ubevidst efterlignede Polly:

"God nat! Vær endelig forsigtig, kære Tom."

Tom brast i latter og var i begreb med at knibe hende i hendes lille næse; men som om hendes ord havde mindet ham om et eller andet, gav han hende et kys i stedet for, et tegn på venlighed, der var nær ved at tage vejret fra Maud af overraskelse og glæde.

Det var en temmelig tavs køretur, for William bandt samvittighedsfuldt sit tørklæde for munden, og Tom henfaldt i dybe tanker.

Han var ikke meget tilbøjelig til at hengive sig til refleksioner; men det kunne dog hænde ham, når et eller andet gav særlig anledning til det, og ved sådanne lejligheder var han så alvorlig og oprigtig, som man kunne ønske sig. Hvem det skulle være, kunne have prædiket en hel time for ham uden at gøre så meget indtryk på ham, som dette lille besøg og den dermed følgende samtale havde gjort, for uden at der var blevet sagt noget enten vist eller åndrigt, var der dog adskilligt, der havde vakt ham til eftertanke, og det er en bekendt sag, at ubevidste formaninger virke langt bedre end nok så megen moraliseren. Hverken Polly eller William gav sig af med denne sidste, og det var så tiltalende; der er ingen, der holder af at høre på forelæsninger; men på den anden side er der heller ingen, der kan modstå den veltalenhed, der ligger i ubevidste påmindelser. Trods al sin

tankeløshed var Tom hurtig til at se og føle dette, og han var ikke endnu fordærvet nok til at le ad der. Syner af den naturlige kærlighed, der herskede mellem William og Polly, havde på en så tiltalende måde mindet ham om en forsømt pligt, at han ikke kunne lade være at tænke på det. Omtalen af gamle dage havde bragt ham til at ønske, at han kunne begynde forfra igen og gøre det bedre. Bedstemoderens navn havde vakt det kærlige minde, der altid gjorde ham godt, og den tanke, at Polly havde betroet sin kæreste broder til hans varetægt, fremkaldte det mandige ønske hos ham, at fortjene denne tillid. Ingen pinebænk ville have vristet et ord ud af ham om alt dette; men det gjorde sin virkning, for unge mennesker kaster ikke hjerte og samvittighed over bord, når de kommer til universitetet, og sådanne småting bidrager meget til at bevare dem rene i de år, der for de fleste af dem er begyndelsen til livets kamp.

11. Nåle og tunger

"Kære Polly!
Syforeningen samles hjemme hos os i
eftermiddag. Det er noget for dig, kom derfor og
hjælp mig. Jeg stoler på dig.

Din hengivne

Fanny."

"Har De fået dårlige efterretninger, lille ven?" spurgte frøken Mills, der just havde leveret Polly denne pillet, da hun kom hjem en middag nogle få uger efter Jennys ankomst.

Polly fortalte hende, hvad det var, og føjede til: "Jeg bør vist gå derhen og hjælpe Fanny; men jeg kan ikke sige, at jeg har megen lyst til det. De unge piger taler om ting, der ikke angår mig, og jeg finder ikke deres passiar synderlig morsom. Jeg hører ikke til deres kreds og bliver kun modtaget for Fannys skyld, derfor sidder jeg i en krog og syr, mens de pjatter og ler."

"Kunne det ikke være en god lejlighed til at lægge et ord ind for Jenny? Hun vil gerne have arbejde, og disse unge damer lader formodentlig en masse ting sy ude. Jenny syr udmærket smukt og begynder at længes efter at tjene noget. Jeg vil nødigt, at hun skal føle sig afhængig og ulykkelig, og lidt syning, som hun fik godt betalt ville være alt, hvad hun behøvede for at komme rigtig godt ud af det. Jeg kunne nok skaffe hende det ved at løbe omkring til mine venner; men det har jeg virkelig ikke tid til, før jeg bliver af med Müllers. Her er det den rene armod for dem; men ude i Vesten kan de nok slå sig igennem;

derfor har jeg tigget rejsepenge sammen til dem, og så snart jeg kan få nogle klæder til dem, rejser de af sted. Det er sådan, man hjælper folk til at hjælpe sig selv," sagde frøken Mills og klirrede eftertrykkeligt med sin store saks, mens hun klippede en lille rød flonelsskjorte til.

"Det ved jeg det er, og jeg vil også gerne hjælpe, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal begynde," sagde Polly, der følte sig ganske overvældet af et så umådeligt arbejde.

"Ingen af os kan gøre alt, hvad vi gerne ville; men i hvert enkelt tilfælde, der møder os, kan vi gøre vort bedste, og det er forbavsende, hvor det hjælper. Begynd med Jenny, min ven; fortæl disse unge piger hendes historie, og jeg skulle tage meget fejl, om De ikke vil finde dem rede til at hjælpe, for som oftest er det ikke hårdhjertethed, men uvidenhed og tankeløshed hos de rige, der gør, at de synes så ligegyldige for de fattige."

"Oprigtigt talt er jeg bange for at blive leet ud, hvis jeg prøver på at tale alvorligt til de unge piger om den slags ting," sagde Polly åbenhjertigt.

"De tror jo, at 'den slags ting' virkelig finder sted? Det er jo Deres oprigtige ønske at hjælpe til at råde bod på dem, og De ærer og agter dem, der arbejder i dette øjemed?"

"Ja, jeg gør."

"Og kan De så, min ven, ikke finde Dem i en smule spot for en god sags skyld? De sagde i går, at De ville gøre det til en af Deres livs opgaver at bidrage til at hæve Deres køn, så vidt Deres evne strakte til. Det gjorde mit hjerte godt at høre Dem sige det, for jeg følte mig overbevist om, at De ville holde ord, når tiden kom. Men, Polly, en opgave, der ikke kan tåle, at man

ler, rynker panden eller trækker på skulderen ad den, fortjener ikke det navn."

"Jeg vil gerne være virksom, men vil nødigt kaldes overspændt af folk, der ikke forstår mig, og det vil jeg blive kaldt, hvis jeg prøver på at få de unge piger til at tænke alvorligt på noget, der står i forbindelse med følelse eller menneskekærlighed. Nu kalder de mig gammeldags, og skønt det ikke er behageligt, vil jeg hellere anses for det end stemples som en fremtrædende forkæmper for kvindens rettigheder," sagde Polly, der endnu mindedes mangt et latterudbrud og mangen en sarkastisk spot, som hun vel havde tilgivet, men derfor ikke glemt.

"Den kristenkærlighed, som består i at elske, tænke på og drage omsorg for dem, der er svagere, fattigere og mindre lykkelige end vi selv, er noget meget gammeldags, min ven. Den blev indført for atten hundrede år siden, og kun de, der ærligt stræber at følge det smukke eksempel, der dengang blev givet os, finder sand lykke i livet. Jeg er ikke nogen 'fremtrædende forkæmper for kvindens rettigheder'," tilføjede frøken Mills med et smil over Pollys alvorlige ansigt; "men jeg tror, at kvinder kan gøre en hel del for hinanden, hvis de blot vil lade være at ængstes for, hvad 'folk vil tænke', og føle oprigtig interesse for alt, hvad der kan gøre deres søstre og dem selv skikkede til at benytte de rettigheder, Gud har givet dem. Der er så mange måder, hvorpå dette kan gøres, og jeg undrer mig over, at de ikke ser dem og gør brug af dem. Jeg forlanger ikke, at man skal træde op og holde taler, det er der kun få, der har gaver til; men jeg vil, at enhver kvinde, både yngre og ældre, skal have en følelse af denne pligt og bringe alle de små ofre af tid og

tilbøjeligheder, der måtte kræves af hende, fordi der er så meget at gøre, og ingen kan gøre det bedre end vi selv, hvis vi blot vil."

"Jeg skal forsøge på det," sagde Polly, mere tilskyndet af ønsket om at bevare frøken Mills' gode omdømme end af lyst til at opofre sig for sit køn. Det var et strengt forlangende at stille til en undselig, følsom ung pige, og det vidste den venlige gamle dame helt vel, for trods de grå hår og det rynkede ansigt var hendes hjerte meget ungt, og hun havde endnu ikke glemt de prøvelser, hun selv havde gennemgået som ung pige. Men hun vidste også, at Polly ene og alene på grund af sin ærlige og åbne karakter havde større indflydelse på andre, end hun selv anede, og at hun ved at prøve på at hjælpe andre ville gavne sig selv og udvikle hjerte og sjæl bedre, end det kunne ske ved hvilken som helst lykke, hun måtte gøre i verden ved at følge det fashionable livs forskrifter, der berøver unge piger al karakter, indtil de ligner hinanden som knappenålene i et brev og omtrent har lige så megen sund forstand og følelse i deres små hoveder som dem. Der var godt, endnu ufordærvet stof i Polly, og frøken Mills gennemførte kun sit princip, at den ene kvinde skulle hjælpe den anden. Den forstandige gamle dame så, at Polly var nået til det tidspunkt, da den unge pige pludselig udvikler sig til kvinde og forlanger noget mere indholdsrigt end adspredelser til at tilfredsstille de ny savn, der vågner, et tidspunkt, der er lige så afgørende og vigtigt for det senere liv som den tid er for æblehøsten, når blomsterne falder, og den unge frugt venter på de kræfter, der enten skal modne den eller tilintetgøre den.

Dette vidste Polly ikke, men var så lykkelig at eje en veninde, der vidste, hvad der ville udøve den bedste indflydelse på hende,

og som kunne give hende, hvad alle kvinder kunne ønske at give hinanden, nemlig et godt eksempel i en ren og smuk vandel, hvilket er mere veltalende og virksomt end alverdens ord, og at give det er en rettighed, som ingen kan gøre os stridig.

Polly overvejede sagen, mens hun klædte sig på, og Jenny gjorde tjeneste som hendes kammerpige, kun lidet drømmende om, hvad hendes ny veninde havde i sinde at gøre for hende, hvis hun fik mod til det.

"Skal det være et aftenselskab, frøken?" spurgte Jenny, da den sorte silkekjole raslede hen ad gulvet og vakte hendes store beundring, for i hendes øjne var Polly dejlig.

"Åh nej, jeg tænker snarere, det bliver en forelæsning," svarede Polly leende; for Jennys taknemmelige opmærksomhed og hengivne blik bestyrkede det forsæt, som frøken Mills' lille prædiken havde vakt hos hende.

Da hun en time eller to senere trådte ind i familien Shaws dagligstue, fandt hun der en afskrækkende forsamling af fint påklædte unge piger, hver især forsynet med en nydelig ridicule, kurv eller pose. Alle tungerne gik en hel del rappere end nålene, mens de hvide fingre syede ærmer til ved den forkerte ende, samlede flonelstrøjer med bagstykket fortil eller anbragte knaphuller på urimelige steder i den bedste hensigt af verden.

"Det var rigtig pænt af dig, at du kom så tidligt. Her er en fortræffelig plads til dig mellem Belle og frøken Perkins, og her har du en lille rød kjole at sy, medmindre du hellere vil have noget andet," sagde Fanny, idet hun modtog sin veninde med hjertelig varme og anbragte hende på en plads, hvor hun ville føle sig vel tilpas.

"Tak, jeg vil foretrække en skjorte af ubleget bomuldstøj, hvis du har noget af den slags, for der bliver sandsynligvis snarere brug for den end for en kjole af batist," svarede Polly og trak sig hurtigst muligt tilbage i sin krog; for i det mindste seks lorgnetter var kommet frem, og hun fandt det ikke behageligt at blive begloet.

Frøken Perkins, en alvorlig ung dame med et koldt udtryk og en aristokratisk næse, hilste artigt på hende og tog så atter fat på sit arbejde, der gav hende anledning til at vise to diamantringe på det fordelagtigste. Belle, der hørte til de meddelsomme, smilede og nikkede, trak sin stol nærmere hen til hende og begyndte at give hende en hviskende beretning om Trixes sidste strid med Tom. Polly lyttede opmærksomt til, mens hun syede flittigt og lejlighedsvis tillod sig at studere de højst indviklede udstafferinger på frøken Perkins' dragt, for denne unge dame sad som en statue og koketterede med sine fine fingre, der omtrent fik to sting gjort i minuttet.

Da Belle var midt i sin historie, blev hendes opmærksomhed fængslet af en mere spændende passiar, hvorfor hun styrtede sig ind i samtalen tværs over bordet og gav Polly lejlighed til uforstyrret at lytte til og beundre den åndrighed, forstand og velvilje, der udfoldedes af de fuldendte unge damer rundt omkring hende. Det var et sandt Babel, men midt under den forvirrede summen opsnappede Polly dog nogle stumper af fashionabel intelligens, der betydeligt forringede hendes respekt for medlemmerne af de højere samfundslag. Et velvilligt væsen påstod, at Jack et eller andet ved det sidste bal havde nydt så megen champagne, at han måtte bringes ud og følges hjem af et par tjenere. En anden af de unge damer

meddelte den forfærdelige kendsgerning, at halvdelen af Carrie P.'s brudegaver havde været lejet til den lejlighed. En tredje fortalte, at der gik det rygte, at fru Buckminsters drenge kun havde ét lagen i deres senge, mens hun selv gik med en kåbe til tusinde dollars; og en fjerde sladdertaske forsikrede selskabet, at en vis person aldrig havde friet til en vis anden person, skønt folk, der var interesserede i det, havde været meget ivrige for at få dette rygte udspredt. Denne sidste bemærkning vakte et sådant røre i forsamlingen, at Fanny måtte kalde den til orden, hvilket hun gjorde på den mest uparlamentariske måde.

"Hør, pigebørn! I må virkelig snakke noget mindre og sy noget mere, hvis vi ikke skal blive til skandale. Ved I, at vi sidste måned sendte mindre ind end nogen af de andre foreninger, og at fru Fitz-George ytrede, at hun ikke kunne begribe, hvordan femten unge damer kunne bære sig ad med at udrette så lidt?"

"Vi snakker ikke den mindste smule mere end de gamle damer. Jeg ville bare ønske, I kunne have hørt, hvordan knæveren gik på dem sidste gang. Når de får så meget færdigt, så er det, fordi de tager arbejde hjem med sig og lader deres sypiger sy det, og på den måde får de ord for at være uhyre flittige," sagde Belle, der altid udtalte sin mening med en fortryllende åbenhjertighed.

"Det minder mig om, at mama har sagt, at de har brug for alt, hvad vi kan få færdigt, for det er en streng vinter, og det er meget hårdt for de fattige. Er der nogen af jer, der ønsker at tage noget arbejde med hjem til at sy på i ledige timer?" spurgte Fanny, der var præsident i denne energiske velgørenhedsforening.

"Gud bevare os, nej. Jeg bruger al min fritid til at reparere mine handsker og pudse mit eget tøj op," svarede Belle.

"Hvis vi samles en gang om ugen, tænker jeg, at det er alt, hvad man kan forlange af os, i betragtning af det meget andet, vi har at gøre. De fattige klager *altid* over, at vinteren er streng, og er *aldrig* fornøjede," bemærkede frøken Perkins og lod sine diamanter funkle, mens hun syede knapper på den gale side af et lyserødt kattuns forklæde, der så ud til næppe at kunne overleve den første vask.

"Ingen kan forlange, at jeg skal gøre mere, når man betænker alt det, jeg skal have i stand før sommer," sagde Trix med en vigtig mine. "Jeg har tre sypiger i fuldt arbejde og har brug for en til, men de har alle sammen så meget at bestille og forlanger en så forfærdelig høj løn, at jeg er nær ved at fortvivle og frygter for, at jeg kommer til selv at tage fat."

"Der kan vist blive noget for Jenny," tænkte Polly, men havde ikke mod til i det øjeblik at give sine tanker ord i forsamlingen og besluttede at anmode Trix om arbejde til hende under fire øjne.

"Ja, arbejdslønnen er virkelig høj; men du må også huske på, at det koster meget mere at leve nu, end det har kostet tidligere. Moder tillader os aldrig at afprutte dem noget, der arbejder for os, men vil have, at vi skal betale dem godt og så spare på andre kanter, hvis det gøres nødigt," sagde Emma Davenport, en stille, klarøjet ung pige, som de andre unge damer kaldte "sær", fordi hun gik simpelt klædt, skønt hendes fader var millionær.

"Nej, hør bare hende tale om at spare! Om forladelse, hun er nok i familie med Dem," sagde Belle i en lav tone.

"Ja, meget langt ude; men jeg er stolt af det, for hendes sparsommelighed er ikke af den slags, der kniber i én retning for at kunne prale i en anden. Hvis alle fulgte Davenporternes eksempel, ville ingen kvinde, der må arbejde for sit brød, sulte, eller tjenestefolk være sådan en plage. Emma er den tarveligst klædte af de unge piger herinde næst efter mig selv, og alligevel kan enhver se, at hun er en rigtig dame," sagde Polly med varme.

"Og det er De også," sagde Belle, der altid havde holdt af Polly på sin tankeløse måde.

"Tys! Trix har ordet."

"Når de så endda brugte deres løn godt, ville jeg ikke sige videre til det, men de mener, at de skal være lige så fine som andre, og klæder sig så godt, at det er vanskeligt at kende forskel på en frue og hendes pige. Tænk bare, vor kokkepige anskaffede sig en hat akkurat ligesom min; stoffet var nok billigere, men den så lige sådan ud, og så havde hun den uforskammethed at gå med den lige for mine øjne. Jeg forbød hende det, og hun sagde så naturligvis op, og papa blev så gnaven over det, at han ikke ville lade mig få det kamelhårssjal, han havde lovet mig i år."

"Det er rent ud skændigt!" sagde frøken Perkins, da Beatrice tav stille for at trække vejret. "Det skulle pålægges tjenestepigerne at klæde sig som tjenestepiger, sådan som de gør udenlands, så ville vi være fri for den ærgrelse." Frøken Perkins havde nylig gjort den store rundrejse og bragt en fransk pige hjem med sig.

"Perkins følger ikke sin egen prædiken," hviskede Belle til Polly, da frøken Perkins' opmærksomhed var blevet optaget af

hendes andre naboerskers passiar. "Hun lønner sin kammerpige med sin gamle stads, og forleden dag, da Betsey var ude at paradere i sin madmoders aflagte røde plysses dragt, troede hr. Curtis, at det par frøkenen selv, og hilste på hende. Han er så blind som en muldvarp, men kendte dragten og tog nok så fint sin hat af for den. Perkins tilbeder ham og blev så vred, at hun slog Betsey, da hun fortalte hende historien og lo ad den. Betsey er lige så fin og meget nettere end Perkins og ved det, hvilket gør hendes forbrydelse endnu større."

Polly kunne ikke bare sig for at le, men blev et øjeblik efter alvorlig igen, da Beatrice i en ærgerlig tone sagde:

"Hør, nu er jeg led og ked af at høre tale om tiggere; jeg tror, at halvparten af dem er bedragere, og at de, hvis man lød dem skøtte sig selv, ville give sig til at arbejde og sørge for sig selv. Man gør i det hele taget alt for meget væsen af den velgørenhed, og jeg ville ønske, vi kunne få lov til at være i fred."

"Man kan aldrig vise *for stor* velgørenhed," brast det ud af Polly, der pludselig glemte sin undselighed.

"Nej, virkelig! Da tillader jeg mig dog at være af en anden mening," svarede Trix, idet hun satte sin lorgnet op for øjet og sendte Polly et af sine mest "majestætiske" blikke, som de unge piger kaldte dem.

Desværre må jeg tilstå, at Polly aldrig kunne tale med eller overhovedet være sammen med Trix uden at føle sig irriteret og stridslysten. Hun prøvede på at bekæmpe denne følelse, men det ville ikke lykkes hende, og når Trix påtog sig sit hovmodige væsen, følte hun den inderligste lyst til at varme hendes øren. Især var den lorgnet hende en torn i øjet, for Beatrice var ikke mere nærsynet end hun selv, men foregav at være det, fordi det

var moderne, og fordi hun stundom benyttede den uskyldige lorgnet som et våben til at knuse enhver med, der fordristede sig til at sætte sig op imod hende. Det hovmodige blik, der ledsagede hendes ironisk høflige ord, opbragte Polly, så at hun blev blussende rød og med flammende øjne svarede:

"Jeg tænker ikke, at ret mange af os ville kunne nyde sådan en egenkærlig fred, mens små børn dør rundt omkring os af sult, og unge piger, der ikke er ældre end vi, tager livet af sig selv, fordi deres forfærdelige fattigdom kun giver dem valget mellem synd og død."

Der indtrådte en pludselig stilhed, for skønt Polly ikke havde hævet sin stemme, havde den dog skælvet af harme og bevægelse, og selv den letsindigste af de unge piger følte sig grebet af en smule medfølelse, for end ikke det mest fashionable liv kvæler hjertet hos en kvinde, før en hel række år, tilbragt i egenkærlig nydelse, er gået over hendes hoved. Trix skammede sig over sig selv; men hun nærede den samme uvilje mod Polly, som Polly nærede mod hende, og da hun var mindre ædelmodig, gav hun den luft ved at drille og ærgre hende. Polly vidste ikke, at den hemmelige grund til dette var, at Tom ofte stillede hende frem som et følgeværdigt mønster for sin forlovede, hvilket gjorde denne endnu mindre gunstigt stemt imod hende.

"Halvdelen af de forfærdelige historier i aviserne er opdigtet for at vække sensation, og det er tåbeligt at tro på dem, med mindre man har lyst til at pine sig selv. Det har jeg ikke, og hvad fred angår, da har jeg ikke meget af den, så længe jeg har Tom at passe på," sagde Trix med en fortrædelig latter.

Pollys nål knækkede, men hun lagde ikke mærke til det og sagde med et blik, der bragte selv den skarptungede Trix til tavshed:

"Jeg kan ikke godt andet end tro, hvad jeg har set med mine egne øjne og hørt med mine egne øren. De fører sådant et trygt og lykkeligt liv, at De ikke kan forestille Dem den elendighed, der hersker rundt omkring Dem, men hvis De blot kunne få et glimt af den at se, ville det stikke Dem i hjertet, som det har stukket mig."

"Lider De af et hjerteonde? Der var nok en, der kom med en antydning af noget sådant til mig, men De så så rask ud, at jeg ikke rigtig kunne tro det."

Det var grusomt sagt af Trix, grusommere, end nogen anede, men unge pigers tunger kunne tilføje lige så skarpe og pludselige stik som den tynde stilet, de spanske kvinder bærer i deres hår, og Polly blegnede, da disse ord gennemborede hende. Belle bemærkede det og skyndte sig at bringe hende en mere velment end klog undsætning.

"Der er ingen, der nogen sinde har beskyldt dig for at have et hjerte, det kunne gøre ondt i. Polly og jeg er ikke gamle nok endnu til at være hårde og kolde, og vi er endnu tåbelige nok til at føle medlidenhed med ulykkelige mennesker og særlig med Tom," sagde hun.

Det var et tveægget stik, for Trix var uimodsigeligt en ældre pige, og Tom blev almindeligt betragtet som et ulykkeligt offer. Trix blev rød i hovedet, men før hun kunne få ladet og fyre igen, sagde Emma Davenport, der nærede den falske forestilling, at den slags skærmydsler var ondskabsfulde og derfor stred mod god opdragelse, på sin venlige måde:

"Siden vi taler om at have medlidenhed med de fattige, så har det altid undret mig, hvad det kommer af, at vi alle sammen nok kan lide at læse om deres nød og græde over den, når den skildres i bøger, men, når vi har virkeligheden for os, synes, at den er kedelig og ubehagelig."

"Det er forfatternes ånd og talent, der gør, at vi gerne læser om fattigdom, bilder jeg mig ind. Men for øvrigt er jeg ikke enig med Dem i, at virkeligheden mangler interesse; jeg tænker, den ville have den, hvis vi havde det rette blik og den rette følelse," sagde Polly roligt og flyttede sin stol fra den kolde zone omkring frøken Perkins til den tempererede hos den venlige Emma.

"Ja, men hvordan skal vi få dem? Jeg ser ikke, at vi unge piger kan gøre mere, end vi gør for øjeblikket. Vi har ikke mange penge at råde over til den slags ting, og selv om vi havde, ville vi ikke forstå at anvende dem; desuden passer det sig ikke for os at færdes på smudsige steder for at opsøge nødlidende. At køre omkring i karet og gøre godt kan måske lade sig gøre i England, men her fører det ikke til noget," sagde Fanny, der i den sidste tid havde begyndt at tænke en hel del på andre end sig selv og derfor også med hver dag følte større interesse for sine medmennesker.

"Vi kan måske ikke gøre meget endnu; men imidlertid undlader vi dog at gøre adskilligt, som naturligt tilfalder os. Jeg kender et hus," sagde Polly og syede ivrigt, mens hun talte, "hvor enhver pige, der kommer i tjeneste der, bliver en genstand af interesse for husmoderen og døtrene. Disse kvinder lærer gode sæder, man giver dem lejlighed til at læse gode bøger, nu og da skaffer man dem uskyldige fornøjelser, og de mærker snart, at

de ikke bliver betragtede blot som maskiner, der skal gøre så meget arbejde som muligt med den mindst mulige bekostning, men som medhjælpere i familien, der bliver elskede og agtede i forhold til deres troskab. Denne husmoder føler sin pligt imod dem, erkender den og opfylder den lige så samvittighedsfuldt, som hun ønsker, at de skal opfylde deres imod hende; og således burde det være alle steder, mener jeg."

Da Polly tav, bemærkede adskillige skarptseende øjne, at Emmas kinder rødmede stærkt, og at der lurede et smil i hendes mundvige, skønt hun bestræbte sig for at se alvorlig ud, hvilken omstændighed røbede dem, som Polly sigtede til.

"Bliver så alle tjenestepigerne helgener i dette velordnede hus?" spurgte den uforbederlige Trix.

"Nej; der er kun få af os, der bliver det, selv af dem, der opholder sig i stuerne; men der er ingen af pigerne, der ikke har godt af at være der, hvad enten hun er taknemmelig for det eller ikke. Jeg burde måske ikke have omtalt dette, men jeg ville gerne gøre opmærksom på en ting, som vi unge piger kan gøre. Vi klager alle sammen over dårlige tjenestepiger, de fleste af os så stærkt, som om vi selv var husmødre, men det falder os aldrig ind at prøve på at forbedre forholdet ved at fremkalde en bedre ånd mellem husmoder og tjenestepige. Så er der også en anden ting, vi kan gøre," tilføjede Polly, der blev varm; "de fleste af os finder altid penge nok til vore forfængeligheder og fornøjelser, men synes, at vi er forfærdelig fattige, når vi skal betale for et eller andet arbejde, især syning. Kunne vi ikke give afkald på et par små forfængeligheder og betale sypigerne bedre?"

"Jo, det vil jeg bestemt gøre!" udbrød Belle, hvis samvittighed pludselig vågnede og slog hende, fordi hun havde afpruttet en sypige noget af hendes betaling for at kunne få en ekstragarnering på en ny kjole.

"Belle har fået et anfald af dyd, desværre varer det ikke en uge ud," sagde Trix.

"Ja, vent blot, så skal du se," svarede Belle, der tog den faste beslutning, at det skulle vare, blot for at drille "den ondskabsfulde tøs", som hun venligt kaldte sin tidligere skolekammerat.

"Nu skal vi se Belle galopere af sted i fuld karriere på sin ny kæphest. Det skulle slet ikke overraske mig en skøn dag at høre, at hun prædikede i fængslerne eller havde adopteret en lille snavset forældreløs unge eller uddelt småskrifter ved et møde om hævdelsen af kvindens rettigheder," sagde same, der aldrig kunne tilgive Belle, at hun havde en smuk ansigtsfarve og så meget hår på hovedet, at hun ikke behøvede at tage sin tilflugt til kunstige midler.

"Nå, jeg kunne gøre det, der var værre; og ét af to, så tror jeg hellere, jeg vil more mig på den måde end sådan, som visse andre unge damer gør, der kommer i aviserne for deres vidtløftigheder," svarede Belle med en dydig mine.

"Skal vi ikke holde op et øjeblik og hvile, mens Polly spiller for os? Vil du ikke nok, Polly? Det vil gøre os godt; de vil alle sammen gerne høre dig spille og har bedt mig om at anmode dig om det."

"Jo, med fornøjelse," svarede Polly og gik hen til pianoet med en så forekommende beredvillighed, at der rettedes adskillige

bebrejdende blikke på Trix, der ikke havde sin lorgnet nødig for at se dem.

Polly var aldrig for mismodig, forstemt eller doven til at synge, da det næsten faldt hende lige så let som at trække vejret og syntes at være det naturligste udtryk for hendes følelser. Et øjeblik famlede hendes hænder over tangenterne, som om hun ikke rigtig vidste, hvad hun skulle synge; derpå faldt hun ind i en tungsindig, blid melodi og sang "*Sukkenes Bro*". Polly vidste ikke, hvorfor hun just valgte den sang; men det lod til, at hun var blevet ledet af et rigtigt instinkt for den gamle sang gik lige til tilhørerindernes hjerter, og Polly fang den bedre, end hun nogen sinde før havde sunget den, da tanken på den lille Jenny lagde en rørende ømhed i hendes stemme, som ingen kunst havde kunnet give den. Pollys sang forbedrede den almindelige stemning, for der ligger et betagende trylleri i musik, hvis magt kun få kan modstå. De unge piger blev rørte ved denne appel til deres følelse, Polly glemte sig selv, og da hun vendte sig om, viste det mildere udtryk i alle ansigter, at alle tåbelige uenigheder og letsindige tanker for øjeblikket var glemt for den ene kvindelige følelse af deltagelse for de forurettelser og sorger, som tilhørerinderne levede i lykkeligt ubekendtskab med.

"Den sang får mig altid til at græde og vækker en følelse hos mig af, at jeg ingen ret har til at have det så godt," sagde Belle og tørrede åbenlyst sine øjne med et groft håndklæde.

"Heldigvis er den slags begivenheder meget sjældne," sagde en anden ung dame, der sjældent læste aviserne.

"Det ville jeg ønske de var; men jeg er bange for, at det ikke er tilfældet, for det er ikke mere end tre uger siden, at jeg så en

pige, der ikke var så gammel som nogen af os og ikke slettere, som forsøgte at tage sig selv af dage, og det blot fordi hun var så modløs, syg og fattig," sagde Polly.

"Fortæl os noget om hende," udbrød Belle ivrigt.

Polly, der følte, at hendes sang havde banet vejen for historien og givet hende mod til at komme frem med den, fortalte den, og måtte have gjort det godt, for de unge piger holdt op at arbejde for at høre efter, og da hun sluttede, var den varmhjertede Belle ikke den eneste, der havde våde øjne. Beatrice så ganske forknyt ud; frøken Perkins var i den grad tøet op, da hun atter bøjede sig over det lyserøde tørklæde, at der glimrede noget på hendes hånd med en større og renere glans end hendes største diamant; Emma rejste sig og gik hen til Polly med et ansigt, der lyste af agtelse og kærlighed, mens Fanny, drevet af en pludselig indskydelse, tog en kostbar tallerken af Sèvres-porcelæn, der stod på etageren, lagde en femdollarseddel på den og lod den gå rundt, idet hun gentog Pollys ord:

"Pigebørn, jeg er vis på, at I gerne vil hjælpe den stakkels lille Jenny til at begynde igen og så gøre det bedre."

Det var smukt at se, hvor hurtigt de små punge kom frem, og hvor gavmildt enhver gav af sin overflod, og at høre det hjertelige bifald, der lød fra de andre, da Belle lagde sit guldfingerbøl på tallerkenen, idet hun med et melankolsk smil sagde:

"Der, tag det; jeg har aldrig penge, de vil aldrig blive hos mig; men ved denne lejlighed kan jeg ikke lade tallerkenen gå forbi."

Da Fanny overrakte Polly den sammenskudte sum, tog hun imod den med begge hænder og med et så glad og

taknemmeligt ansigt, at de unge piger ønskede, at de havde haft mere at give.

"Jeg kan ikke takke Dem nok," sagde hun med en veltalende dirren i stemmen. "Det vil være en stor hjælp for Jenny; men den måde, hvorpå det er skaffet til veje, vil gøre hende mere godt end dobbelt så mange penge, fordi det vil vise hende, at hun ikke er uden venner, og at der virkelig er plads for hende i verden; hun beder ikke om almisse, hun ønsker kun beskæftigelse og lidt venlighed, og den bedste måde, vi kan vise os velgørende mod hende på, er ved at skaffe hende begge dele."

"Jeg vil give hende så meget at sy, som hun ønsker, og hun kan bo hjemme hos os, mens hun arbejder på det, hvis hun savner et hjem," sagde Beatrice i et anfald af godgørenhed.

"Tak, men det gør hun ikke. Frøken Mills har indrømmet hende halvdelen af sit og betragter hende som sit eget barn," svarede Polly med stolt tilfredshed.

"Hvilken rar gammel dame!" udbrød Belle.

"Jeg ville gerne gøre hendes bekendtskab. Kan det gå an?" hviskede Emma.

"Ja, det kan det rigtignok. Det vil være mig en stor glæde at bringe hvem som helst i berøring med hende. Hun er en lille fordringsløs gammel dame; men hun gør overordentlig meget godt og lærer en, hvordan man skal være velgørende på den forstandigste måde."

"Fortæl os noget om det. Jeg vil sandelig gerne gøre min pligt; men jeg er fuldstændig i vildrede med, hvordan jeg skal bære mig ad," sagde Belle.

Samtalen faldt nu ganske naturligt på det store værk, som ingen skulle have for travlt til at tænke på, og som så er for unge

eller for fattige til at hjælpe med til med deres ringe skærv. Ansigterne blev mere alvorlige, og fingrene fløj hurtigere af sted, efter som de livlige unge hjerter og sind opfyldtes af de ny tanker og forsætter, der opstod i dem ved de sandfærdige historier, de forstandige vink og heldige bestræbelser, Polly fortalte dem om, således som hun selv havde hørt det af frøken Mills; for i den senere tid havde Polly talt meget med den gode dame og hurtigt tilegnet sig de lærdomme, hendes uegennyttige liv meddelte. De unge piger fandt dette mere interessant end deres sædvanlige sladder, hvilket uden tvivl for en del havde sin grund i, at det var noget nyt; men begejstringen var oprigtig, så længe den varede, og havde en heldig virkning på dem. En uge efter havde mange af dem fuldstændig glemt det hele; men Pollys anstrengelser var derfor ikke spildte, for Emma, Belle og Fanny blev ved at vise sig som trofaste veninder af Jenny og stod hende så kærligt bi, at det forekom det stakkels barn, som om hun virkelig havde begyndt livet på ny i en ganske anden og lykkeligere verden.

Det var først længe efter, at Polly indså, hvor megen gavn hun havde haft af denne lille anstrengelse, for den første lille opofrelse af den slags fører til flere, og det er forbavsende, hvor en eneste ærlig håndsrækning til verdens store arbejde hjælper en i ens egne små forehavender. Denne erfaring gjorde Polly ved, at hendes liv efterhånden blev lettere og lysere, og til belønning for, hvad hun gjorde for andre, blev hendes egne tanker og forsætter bedre, og fandt hun renere glæder end dem, hun havde måttet give afkald på. Forældrene til nogle af hendes elever var virkelig fint dannede mennesker, og sådanne opdager hurtigt kendetegnene på dannelse hos andre, ligegyldigt under

hvilke forhold de træffer dem. Disse mennesker, som først havde følt sig tiltrukket af Pollys glade ansigt, beskedne væsen og trofasthed i hendes gerning, fandt snart noget mere i hende end en dygtig lærerinde; de opdagede et virkeligt musikalsk talent hos hende, en ivrig attrå efter at hjælpe andre, hvor hun kunne, og et taknemmeligt hjerte for den venlige deltagelse, der gør de knudrede veje jævne. Heldigvis forstår de, der har evne til at opdage sådanne egenskaber hos andre, også at vurdere dem og er ofte i stand til at understøtte og udvikle dem. Disse mennesker viste Polly deres agtelse på en så hensynsfuld måde, at selv den mest ømtålige stolthed ikke kunne føle sig såret; de skaffede hende mange fornøjelser, og når de betalte hende for hendes arbejde, ytrede de tillige den oprigtige taknemmelighed, der betager selv den mest beskedne tjeneste alt ydmygende, for penge, der bliver tjent og betalt på den måde, forsøder det daglige brød, der købes for dem, og gør den gensidige forbindtlighed til en gensidig fordel og glæde.

Adskillige sådanne beskyttere gjorde meget for Polly, og gennem hendes musik lød der en tone af taknemmelighed, der i disse rige huse efterlod en blid genklang, som ikke kunne købes for penge.

Da hendes sommerfuglebekendtskaber svigtede hende, fandt hun desuden en kube med venlige bier, der tog vel imod hende og viste hende, hvor hun skulle finde den honning, der giver livet sødme og sundhed. Gennem frøken Mills, der var manges rådgiverinde og trøsterinde, lærte Polly et lille søsterskab at kende, der bestod af flittige, lykkelige og uafhængige unge piger, som hver især havde et mål at nå, et talent at udvikle, et ærgerrigt ønske at virkeliggøre, og som arbejdede med

tålmodighed og udholdenhed, håb og mod. Her fandt Polly hurtigt sin plads; penge, mode og selskabelig stilling regnedes bogstaveligt for intet, for her syntes, ligesom i den store verden udenfor, geniet at blomstre bedst, når fattigdom var gartner. Her fandtes unge lærerinder, der arbejdede strengt for en ringe løn, unge kunstnerinder, der søgte at tegne, male eller modellere sig til Rom, unge forfatterinder, der higede efter at udmærke sig, unge sangerinder, der drømte om at vinde lige så store triumfer som Jenny Lind, og endelig unge piger, der kun bevæbnet med en nål ligesom den stakkels Jenny stræbte efter at skaffe sig en uafhængig stilling. Alle hjalp de Polly lige så ubevidst, som hun hjalp dem; for mål og livsplan er de bedste læremestre, der gives, og manglen af dem gør halvdelen af Amerikas kvinder til, hvad de er, nogle ustadige, viljeløse, letsindige og sygelige skabninger.

For udenforstående var det en meget streng og indholdsløs vinter for Polly; det fandt hun også selv; men da foråret kom, udfoldede de frø til ny dyder, der var lagt om vinteren og modnet i arbejdets solskin, sig i Pollys sjæl og røbede ved hendes karakters forøgede styrke og mildhed deres tilstedeværelse for andre, længe førend hun selv opdagede disse forårsblomster, der var spiret frem hos hende under sneen.

12. Forbuden frugt

"Jeg længes inderligt efter lidt morskab," sagde Polly en morgen til sig selv, da hun åbnede vinduet, og solskinnet og den frostklare luft fik hendes blod til at strømme hurtigere og hendes øjne til at funkle af ungdom, sundhed og overflødig livslyst. "Jeg må virkelig slå mig løs og muntre mig lidt; det er mig ganske umuligt at holde mig rolig længere; men hvad skal jeg tage mig for?" Polly strøede brødsmuler for duerne, som hver dag kom flyvende for at blive fodret af hende, og mens hun betragtede deres glinsende halse og røde fødder, brød hun sin hjerne for at hitte på noget ualmindelig morsomt, for hun havde virkelig stængt sit livsmod inde så længe, at det var i en tilstand af ubetvingelig gæring.

"Jeg vil gå i operaen," var den beslutning, hun pludselig forkyndte duerne. "Det er dyrt, det ved jeg nok; men det er så mageløst morsomt, og det er sådan en fornøjelse for mig at høre musik. Ja, jeg vil tage to af de billigste billetter, jeg kan få, og sende William et par ord – stakkels fyr! han trænger lige så meget til lidt adspredelse som jeg –, og så vil vi sætte os i en eller anden krog og nyde, som Charles Lamb og hans søster plejede at gøre."

Dermed smældede Polly vinduet i til sorg for sine venlige små plejebørn og begyndte at vimse omkring med stor travlhed, mens hun sang og talte med sig selv, som om det var hende aldeles umuligt at forholde sig rolig.

I god tid begav hun sig på vej til sin første undervisningstime for at få stunder til at købe billetterne, hvortil hun stak en

femdollarseddel i sin pung i det håb, at de ikke måtte være meget dyre; for hun følte, at hun ville være ude af stand til at modstå fristelsen. Men hun blev sparet for enhver sjælekamp, for da hun nåede stedet, var billetkontoret belejret af begærlige købere, og de skuffede ansigter, hvormed de gik derfra, fortalte Polly, at der intet håb var for hende.

"Nå, det kan også være det samme, så vil jeg gå et andet sted hen, for more mig vil jeg," sagde hun med stor bestemthed, for skuffelsen syntes kun at forøge hendes begærlighed. Men komedieplakaterne frembød intet tillokkende for hende, og hun så sig nødsaget til at gå til sit arbejde med pengene, der brændte hende i lommen, og med hovedet opfyldt af alle hånde vilde planer. Om middagen gik hun ikke hjem til sig selv for at spise, men tog i dets sted en portion is, idet hun forsøgte på egen hånd at sætte sig i en glad og festlig stemning. Det mislykkedes imidlertid, og efter at have vandret omkring og set på billedbutikkerne gik hun hen for at give Maud en time, skønt det faldt hende meget svært at dæmpe sine længsler og atter at synke tilbage til at blive en adstadig lille musiklærerinde.

Heldigvis behøvede hun ikke at gøre vold på sine følelser ret længe; for det første Fanny sagde til hende, var:

"Går du så med?"

"Hvorhen?"

"Har du ikke fået min billet?"

"Nej, jeg gik ikke hjem i middags."

"Tom vil gerne have, at vi skal gå med i operaen i aften, og –"

Fanny kom ikke videre, for Polly udstødte et udråb af henrykkelse og gav sig til at klappe i hænderne.

"Gå med? Ja, det vil jeg rigtignok; jeg har hele dagen haft den inderligste lyst til at komme der og forsøgte i morges at få billetter, men kunne ingen få. Jeg har været rasende over det lige siden, og nu – nej, det er mageløst!" udbrød Polly og kunne ikke lade være at gøre et hop af henrykkelse, i den grad havde glæden gjort hende fortumlet.

"Godt; du kommer her til te, så klæder vi os på sammen, og det er rart, vi har Tom til at ledsage os; han er i perlehumør i dag."

"Jeg må løbe hjem og hente mine sager," sagde Polly og besluttede på stedet at købe sig det fineste par handsker, der kunne opdrives i byen.

"Du kan få mit hvide overstykke på og hvad andre småting du trænger til. Tom vil gerne have, at hans damer skal gøre ham ære, skal jeg sige dig," sagde Fanny, idet hun trak sig tilbage for at tage sig en lille lur.

Polly besluttede øjeblikkelig, at hun ikke ville låne Rebekkas stadshat, som hun havde haft til hensigt, men købe sig en ny, for i hendes nuværende oprømte sindsstemning forekom ingen udgift hende for ødsel i betragtning af den højtidelige lejlighed. Jeg er bange for, at den undervisning, hun gav Maud, ikke var så grundig, som den burde have været, for i Pollys hoved var der et sådant kaos af hatte, handsker, overstykker og vifter, at Maud fik lov til at begå den ene bommert efter den anden og slå tiden og melodierne ihjel efter eget godtbefindende. Så snart timen var forbi, ilede Polly af sted og købte ikke blot handsker, men også en hatteform, en stump flor og en blegrød rose af crepe, der i adskillige uger havde fristet hende i et vist butiksvindue;

derpå skyndte hun sig hjem og gav sig til at arbejde med en stærkt optaget modehandlerindes hele færdighed og iver.

"Jeg styrter mig i afsindige udgifter, er jeg bange for, men jeg har nu engang fået et anfald af ødselhed, og så vil jeg en hel uge leve på vand og brød for at bøde på det. Jeg må absolut være pæn, for det går sjældent på, at Tom indbyder mig til noget, og når han gør det, bør han have fornøjelse af det. Jeg vil gerne blot en eneste gang bære mig ad som andre unge piger og more mig uden at tænke på, om det er rigtigt eller galt. Nu en stump rødt bånd til at binde den med, og så bliver jeg tids nok færdig til at få min fineste krave strøget," sagde hun og vendte op og ned på sine æsker for at finde det nødvendige bånd med det fornøjelige hastværk, som unge damer lægger for dagen ved slige lejligheder.

Det er min private mening, at de små bryderier og anstrengelser, vi ubemidlede unge piger først må underkaste os, giver vore fornøjelser en særlig tillokkelse, når vi endelig kommer til at nyde dem. Denne omstændighed vil kunne forklare den henrykte sindsstemning, Polly var i, da hun til sidst efter at have syet sin hat færdig, vasket og strøget sin fineste krave, blanket sine støvler og gjort sin vifte i stand iførte sig sin sorte silkekjole og med sine mindre prydelser indpakket i et stykke papir begav sig på vejen til Shaws, på hvilken vandring det faldt hende svært at spadsere adstadigt, mens hjertet hoppede i livet på hende.

Maud sad tilfældigvis og spillede en polka i dagligstuen, da Polly kom hoppende ind med så øjensynlig lyst til at få en dans, at Tom, der var til stede, umuligt kunne modstå lysten til at

gribe hende om livet og svinge hende rundt i de mest indviklede hvirvler, indtil Mauds fingre blev trætte.

"Det var herligt! Oh, tusind tak, Tom, for din indbydelse til i aften. Jeg føler mig rigtig oplagt til at more mig," udbrød Polly, da hun standsede med hatten hængende ned ad nakken og håret opløst, som om hun havde været ude i en storm.

"Det glæder mig. Jeg følte mig også oplagt og tænkte, at vi ville have os en lille lystighed ganske *en famille*," sagde Tom og så meget tilfreds ud over hendes glæde.

"Er Trix syg?" spurgte Polly.

"Nej, hun er rejst til New York og bliver der en uge."

"Ah! når katten er borte, spiller musene på bordet."

"Ja netop; kom, lad os tage en svingom endnu."

Før de imidlertid fik begyndt, bragte det forfærdelige syn af en lille hund, der travede ud af stuen med en papirspakke i munden, Polly til at slå hænderne sammen med et fortvivlelsens råb:

"Min hat! Oh, min hat!"

"Hvor? Hvad? Hvad for noget?" udbrød Tom og så sig forvildet omkring.

"Snip har taget den. Red den! red den!"

"Straks!" råbte Tom og satte efter hunden med større iver end klogskab.

Snip, der øjensynligt betragtede det hele som en leg, der var sat i gang til speciel fornøjelse for den, fandt en umådelig nydelse i dette væddeløb og fo'r omkring i hele huset, idet den rystede den kostbare pakke, som om det havde været en rotte, mens dens herre forgæves løb efter den og skiftevis fløjtede, kommanderede og lokkede for den. Polly fulgte bagefter i den

dødeligste angst for sin hat og Maud lo så længe, til fru Shaw sendte bud ned for at spørge, om der var nogen, der havde fået krampe. Et ynkeligt bjæf fra de lavere regioner tilkendegav endelig, at tyven var blevet grebet, og Tom viste sig med Snip, som han transporterede ved nakken med den ene hånd, mens han i den anden holdt Pollys dyrebare hat.

"Den lille slubbert skulle lige til at rive den i stykker, da jeg nappede ham. Jeg er bange for, at han har ædt den ene af dine handsker; jeg kan ikke finde den, og denne her er dygtigt fortygget," sagde Tom, idet han rev den lasede handske fra Snip, der hårdnakket søgte at holde fast på den.

"Det er ikke mere, end jeg har fortjent," sagde Polly med et suk. "Jeg behøvede ikke at købe ny handsker; men jeg ville gerne være ekstrafin i aften, og dette her er straffen for den tåbelige luksus."

"Var der andet?" spurgte Tom.

"Kun mine fineste manchetter og krave; dem vil du formodentlig finde i kulkassen," sagde Polly med fortvivlelsens ro.

"Jeg så noget hvidt på gulvet i spisestuen, da jeg løb igennem den. Gå ind og hent det, Maud, så vil vi se at reparere skaden," sagde Tom og lukkede den forbryderske hund ind i et aflukke til skotøj, hvor den ganske roligt rullede sig sammen og lagde sig til at sove.

"De er ikke kommet det mindste til," erklærede Maud, da hun kom tilbage med de forsvundne skatte.

"Min hat har heller ikke lidt noget, hvad jeg er inderligt taknemmelig for," sagde Polly, som havde undersøgt den med en bekymring, der bragte Tom til at smile.

"Det er jeg også, for jeg synes, det er en ualmindelig fiks lille tingest," sagde han bifaldende. Tom havde en svaghed for blegrøde roser, og det er ikke umuligt, at Polly kendte den.

"Jeg er bange for, at den er for lys," sagde Polly med et tvivlende blik.

"Nej, ikke det mindste, den ser ud, som den kunne være til en brud. Den må absolut klæde dig udmærket. Tag den på og lad os se."

"Nej, ikke for alt i verden, med håret hængende sådan. Se ikke på mig, før jeg er præsentabel, og fortæl ikke til nogen, hvordan jeg har båret mig ad. Jeg tror, jeg må have en skrue løs i aften," sagde Polly, idet hun samlede sin reddede stads sammen og lavede sig til at gå for at finde Fanny.

"Den galskab klæder dig glimrende, Polly; gør det om igen," svarede Tom, der fulgte hende med øjnene, da hun leende gik sin vej, endnu skønnere med sit udslagne hår. "Fiks den pige op, så vil hun blive en knusende skønhed," føjede Tom til i en lavere tone til Maud, idet han tog hende under armen og gik ind i dagligstuen med hende.

Polly hørte denne ytring og besluttede at gøre sig så "knusende", som hun formåede, "blot for en eneste aften," sagde hun til sig selv, idet hun kiggede over rækværket og til sin glæde bemærkede, at dansen og jagten efter Snip havde taget det pertentlige bort fra Toms elegante toilette.

Veninderne nød i hinandens selskab en kop te, hvilket Polly betragtede som en stor delikatesse, hvorpå de hver tog sit spejl og gav sig til at pynte sig efter hjertens lyst. Det var en ren fornøjelse at se, med hvilket alvor Polly gjorde sit toilette den aften. Da hun i den stemning, hvori hun var, følte sig

ualmindelig dristig, befriede hun sit smukke hår for de fletninger, hun som regel bar det i, og tillod lokkerne at brede sig i hele deres brune yppighed, især nogle farlige små tingester omkring panden og tindingerne. Anbringelsen af den reddede krave med tilhørende manchetter var et arbejde, der optog alle hendes tanker, og med samme omhu anbragte hun et ganske lille stykke engelsk plaster som en skønhedsplet lige til venstre for kløften i sin hage, et usædvanligt lille koketteri, som hun ikke ville have tilladt sig, hvis ikke en næsten usynlig rift havde givet hende en undskyldning for det. Det hvide overstykke med svanedunskant og en imponerende pynt på hætten blev taget på med behørig værdighed og draperet under megen gåen frem og tilbage foran spejlet, mens den unge dame, der bar det, øvede sig i den rigtige bostonske gang med albuerne tilbage og skuldrene frem under en jævnt fremskridende bevægelse med et lille hop nu og da til afveksling. Men da hatten skulle på, holdt Polly formelig sit vejr, til den sad på hendes hoved i god behold med den blegrøde rose prangende over de bølgende lokker, hvor den, for at bruge Fannys udtryk, gjorde en "bedårende virkning". Efter disse heldige bestræbelser fandt Polly det umuligt at modstå fristelsen til at låne et par guldarmbånd af Fanny tillige med hendes hvide vifte med det lille spejl i.

"Jeg kan stikke dem i lommen, hvis jeg synes, at jeg er alt for pyntet," sagde Polly, da hun lukkede armbåndene; men efter at have gjort et par bevægelser med viften, følte hun, at det ville være hende umuligt at skille sig ved dem, før aftenen var omme, så forførerisk glimrede de.

Fanny lånte hende også et par handsker med tre knapper, hvilket gjorde hendes tilfredshed med sig selv fuldstændig, og da Tom hilste hende med et: "Nej, det er et syn for guder og mennesker! Ved du hvad, Polly, du er virkelig blændende!" havde hun en tydelig følelse af, at "morskaben" var begyndt.

"Hvor Polly ville være en nydelig brud!" sagde Maud, der kredsede om de to unge piger og søgte at komme på det rene med, om hun ville have et blåt eller et hvidt overstykke, når hun blev voksen og skulle i operaen.

"Ja, det ville hun, min tro! Må jeg gratulere Dem, fru Sidney?" tilføjede Tom, idet han nærmede sig hende med et højtideligt buk og et skælmsk blik til Fanny.

"Fy! hvor kan det falde dig ind?" udbrød Polly og blev meget rødere end rosen på hendes hat.

"Hvis vi skal i operaen i aften, er det vist det bedste, vi kommer af sted, vognen har allerede ventet noget," bemærkede Fanny koldt og sejlede ud af stuen med en mere end almindelig stolt holdning.

"Synes du ikke om det, Polly?" hviskede Tom, da de fulgtes ad ned ad trappen.

"Jo, det gør jeg rigtignok."

"Du gør pokker, gør du!"

"Skulle jeg ikke det, jeg, der elsker musik?"

"Jeg taler om Sidney."

"Ja, men det gør jeg ikke."

"Du skulle dog lægge an på ham."

"Jeg skal tænke på det."

"Oh, Polly, Polly, hvad skal det blive til?"

"At jeg kommer til at ligge på gaden, lader det til," svarede Polly, der i det samme gled lidt på vogntrinnet og Tom standsede midt i sit latterudbrud for at hjælpe hende i god behold ind i vognen, hvor Fanny allerede sad.

"Det er en herlighed!" sagde Polly til sig selv, da hun rullede af sted i en stemning, der sandsynligvis lignede Askepots, dengang hun i græskarkareten kørte til det første bal, kun at Polly havde to prinser at tænke på, mens stakkels Askepot ved hin lejlighed ikke engang havde én. Fanny syntes ikke at være synderlig oplagt til at snakke, og Tom blev ved at tale til Polly i en sådan spottende tone, at hun erklærede ham, at hun ikke mere ville høre på ham, og begyndte at nynne stumper af den opera, de skulle høre. Men hun lagde ikke desto mindre mærke til hvert ord, han sagde, og lovede i sit stille sind at betale ham hans uforskammethed, så snart som muligt, ved at vise ham, hvad han havde forskertset.

Deres pladser var på balkonen, og de var næppe kommet til sæde, før hr. Sidney og Fannys gamle ven, Frank Moore, ved et af disse mærkelige sammentræf, der jævnligt forefalder i vor ungdom, indtog deres pladser lige bag ved dem.

"Oh, du forræder! Det har du fået lavet," hviskede Polly, da hun vendte sig om efter at have hilst på de unge herrer og bemærkede et ejendommeligt udtryk i Toms ansigt.

"Nej det er ikke min skyld, det giver jeg dig mit ord på. Det er tiltrækningskraften, ser du."

"Hvis Fanny ikke har noget imod det, kan det være mig det samme."

"Det lader til, at hun finder sig ganske godt i det, synes jeg."

Det gjorde det ganske vist; for hun sad og snakkede og lo nok så muntert med Frank, mens Sidney hemmeligt betragtede Polly, som om han ikke kunne begribe, hvordan den grå larve så pludselig var blevet forvandlet til en hvid sommerfugl. Det er en bekendt sag, at klædedragten spiller en meget vigtig rolle i de fleste kvinders liv; og selv de forstandigste må undertiden tilstå, at en klædelig kjole, en net hårsætning eller en hat, som fremhævede de fordelagtigste partier i deres ansigt, har voldt dem megen glæde og sat dem i godt humør. En stor mand skal engang have sagt, at det, der først tiltrak ham hos hans elskede hustru, var at se hende i en hvid musselins kjole med et blåt sjal over stolen bag ved sig. Denne kjole fængslede først hans blik, og da han blev stående for at beundre den, vakte ejerindens forstandige konversation hans interesse, hvilket i tidens løb førte til, at hun ved sin ynde vandt hans hjerte. Det er ikke den fineste dragt, der gør den stærkeste virkning, bilder jeg mig ind, men den, der bedst udtrykker den individuelle smag og karakter. Erfarne mennesker ved dette, og på alle øver det måske en større indflydelse, end de ved af. Polly var ikke meget erfaren, men hun havde en fornemmelse af, at alle de tilstedeværende fandt noget mere end almindeligt tiltrækkende ved hende, og i sin beskedenhed mente hun, at Toms opmærksomhed, Sidneys interesse, og Franks uforstilte beundring skyldtes den ny hat eller måske snarere den fortryllende forening af cachemere, silke og svanedun, der som en barmhjertighedens kåbe syntes at dække over syndernes mangfoldighed i andre folks øjne og at ophøje den lille musiklærerinde til en ung dames rang.

Undertiden spottede Polly over sligt; men denne aften fandt hun ikke noget urimeligt i det, hun glædede sig snarere over det, lod sine armbånd skinne for de unge herrer og følte behag ved at synes tækkelig i deres øjne. Hun glemte imidlertid den ene ting, at hendes eget glade humør lånte det billede, som alle fandt fornøjelse i at betragte, nemlig en ung livsglad pige, der morede sig af hjertens lyst, dets største tiltrækning. Musikken og den stærke belysning, den pyntelige dragt og selskabet æggede Polly og fik hende til at sige og gøre meget, som ellers aldrig ville være faldet hende ind. Det var ikke hendes hensigt at kokettere; men hvordan det nu kunne være, den koketteren kom af sig selv, og hun kunne ikke lade være med den, for da hun først havde begyndt, var det vanskeligt for hende at holde op igen, så længe Tom opmuntrede hende, og Sidney så på hende med dette ny udtryk af interesse. Pollys koketteri var en så svag efterligning af det, der dreves i den fine verden, at Trix og konsorter ikke ville have anerkendt det som sådant, men for en begynder var det ganske godt, og Polly kom den aften til at forstå, hvori dets trylleri ligger, for hun havde en fornemmelse, som om hun pludselig havde opdaget en ny gave hos sig og var i færd med at lære, hvordan hun skulle bruge den; hun vidste vel, at det var en farlig gave; men det var netop det mest tillokkende ved den.

Tom vidste i begyndelsen ikke rigtigt, hvad han skulle tro om hende, men fandt den foregåede forandring særdeles heldig og kom til slutningen til det resultat, at Polly havde lagt sig hans råd på sinde og "lagde an" på Sidney, som han så smagfuldt udtrykte sig. Sidney, der var en beskeden ung mand, tænkte intet sådant, men kun, at den lille Polly var i begreb med at

udvikle sig til en såre fortryllende kvinde. Han havde kendt hende siden hendes første besøg hos Shaws og havde altid godt kunnet lide hende som barn; denne vinter havde han følt interesse for et heldigt udfald af hendes planer, hvortil han havde bidraget efter evne, men han havde aldrig tænkt på muligheden af at blive forelsket i Polly før denne aften. Nu begyndte han at føle, at han hidtil ikke til fulde havde vurderet sin unge veninde, at hun var sådan en livlig og elskelig ung pige, at det var skade, om hun ikke altid kunne være glad og pyntet og more sig, at hun ville blive en fortræffelig hustru, og at det måske virkelig var på tiden at tænke på at sætte eget bo, som hans søster så ofte sagde. Disse tanker kom og gik, mens han sad og betragtede den hvide skikkelse foran sig, følte musikkens trylleri og syntes, at alle mennesker så ualmindelig glade og smukke ud. Han havde hørt den opera mange gange; men den var aldrig før forekommet ham så smuk, måske fordi han aldrig før havde været så heldig at have et frimodigt ungt ansigt så nær ved sig, i hvilket de vekslende indtryk, musikken frembragte, og den handling, den ledsagede, afspejlede sig så levende, at det var umuligt at lade være med at betragte det. Polly vidste ikke, at det var grunden til, at han så ofte bøjede sig frem for at tale til hende med et udtryk, som hun ikke forstod, men ikke desto mindre fandt overordentlig behageligt.

"Luk ikke dine øjne i, Polly, de er så fulde af skælmeri i aften, at jeg godt kan lide at se dem," sagde Tom efter et øjebliks ørkesløse grublen over, om hun vel vidste, hvor lange hendes øjenhår var.

"Jeg vil nødigt se affekteret ud; men musikken skildrer handlingen så meget bedre end spillet, at jeg ikke bryder mig

om at se på det," svarede Polly i det håb, at Tom ikke ville opdage de tårer, hun så omhyggeligt havde stræbt at holde tilbage.

"Ja, jeg sætter nu mest pris på spillet; musikken er meget smuk, det ved jeg nok; men det forekommer mig så tåbeligt, at folk går omkring og himmelhøjt udråber forskrækkelige hemmeligheder; det kan jeg aldrig vænne mig til."

"Det kommer af, at du er begavet med mere sund fornuft end romantik. Jeg bryder mig ikke om det tåbelige i dette, men føler den inderligste lyst til at gå ned og trøste den stakkels pige, hvis hjerte er knust," sagde Polly med et suk, da tæppet gik ned efter en højst gribende scene.

"Han er også en rigtig muldvarp, hvad han nu hedder, at han ikke kan se, at hun tilbeder ham; i det virkelige liv er vi unge fyre min sandten ikke så stærblinde," bemærkede Tom, som havde bestemte meninger om mange ting, han kun forstod sig grumme lidt på, og udtalte dem med stor åbenhjertighed.

Der gik et pudsigt smil over Pollys ansigt, og hun satte kikkerten for øjnene for at skjule dem, mens hun sagde:

"Da forekommer I mig dog somme tider temmelig blinde; men kvinderne plejer at bære maske, det forklarer det måske."

"Det er jeg ikke enig med dig i; der bruges pokkers lidt maske nutildags, somme tider ville jeg ønske, at der brugtes lidt mere," tilføjede Tom og tænkte på forskellige blomstrende møer, hvis bønfaldende blikke havde anråbt ham om ikke at lade dem blive siddende og visne i fædrehjemmet.

"Det er forhåbentlig ikke din mening; men jeg bilder mig ind, at der er mange, der i stilhed lider mere, end nogen aner."

"Hvad kan De kende til knuste hjerter og den slags sorger?" spurgte Sidney, smilende ved den unge piges alvorlige tone.

Polly så op på ham, og hendes ansigt opklaredes igen, idet hun leende svarede:

"Ikke synderligt; men min tid kommer vel også."

"Jeg kan ikke tænke mig dig vandre omkring i verden med udslået hår og græde over en hårdhjertet elsket," sagde Tom.

"Det kan jeg heller ikke; det ville ikke ligge for mig."

"Nej, frøken Polly ville lade den hemmelige sorg gnave på sine rosenkinder og blive ved at smile, som man gør i romanerne; eller også ville hun blive en barmhjertig søster og pleje sin hjerteløse elskede, når han blev angrebet af kopperne eller en anden smitsom sygdom, og så dø som en engel, mens han blev tilbage som et bytte for en ond samvittigheds og en for sildig kærligheds kvaler."

Polly sendte Sidney et harmfuldt blik, da han sagde dette i en langsom, satirisk tone, der sårede hende dybt, for hun ville overordentlig nødigt anses for sentimental.

"Det ligger heller ikke for mig," sagde hun bestemt. "Jeg ville forsøge at komme ud over det, og hvis det ikke lykkedes mig, ville jeg i det mindste stræbe efter at blive et bedre menneske derved. Skuffelse behøver just ikke at gøre en kvinde til en tåbe."

"Og heller ikke til en gammel jomfru, når hun er smuk og god; husk på det og lad ikke hele resten af mandkønnet undgælde for en enkelt dumrians synder," sagde Tom, der måtte smile ad den alvor, hun tog sagen med.

"Jeg tror ikke, at der er den svageste mulighed for, at frøken Polly skulle blive nogen af delene," tilføjede Sidney med et blik,

der tydeligt sagde, at ingen hemmelig sorg endnu havde tilføjet Pollys rosenkinder alvorlig skade.

"Der er Clara Bird! Jeg har kun set hende én gang, siden hun er blevet gift. Hvor hun ser godt ud!" sagde Polly og skjulte sig igen bag den store kikkert, da hun syntes, at samtalen var i begreb med at blive temmelig personlig.

"Ja, der er nu en ung pige, der har prøvet en helt anden kur for ubesvaret kærlighed end nogen af dem, I har omtalt. Folk siger, at hun var forelsket i Belles broder; han gengældte ikke hendes følelse, men rejste til Indien for at ødelægge sit helbred, hvorfor Clara giftede sig med en mand, der er tyve år ældre end hun, og trøster sig nu med at være den finest klædte dame i byen," hviskede Tom til Polly.

"Så kan jeg forstå det," sagde Polly.

"Hvilket?" spurgte Tom.

"Det trætte udtryk i hendes øjne."

"Det kan jeg ikke se," sagde Tom efter at have kastet et blik på hende gennem kikkerten.

"Det ventede jeg heller ikke."

"Jeg forstår, hvad De mener; der er mange kvinder, der har det nutildags," sagde Sidney, idet han bøjede sig over Pollys skulder.

"Hvad er hun træt af? Er det af den gamle mand?" spurgte Tom.

"Ja, og sig selv," tilføjede Polly.

"Du har læst franske romaner, det kan jeg mærke; det er netop sådan, det går med heltinderne i dem," udbrød Tom.

"Nej, jeg har ikke læst en eneste; men det er klart, at du har gjort det, så du gjorde bedst i ikke at tale mere om det."

"De interesserer mig ikke videre; jeg læser dem kun for at vedligeholde mit fransk. Men hvordan er du blevet så klog?"

"Iagttagelse, min herre. Jeg holder meget af at studere ansigter, og jeg ser sjældent et voksent menneskes, der ser fuldstændig lykkeligt ud."

"Det kan være sandt for dit vedkommende, Polly, og det gør du også, nu jeg tænker over det. Jeg kender kun ét, der altid ser sådan ud, og der er det."

"Hvor?" spurgte Polly nysgerrigt.

"Se lige ud, så ser du det."

Polly så lige ud; men alt, hvad hun opdagede, var hendes eget ansigt i det lille spejl på viften, som Tom holdt op for hende og smilende kiggede over.

"Ser jeg lykkelig ud? Det glæder mig," sagde Polly og betragtede sig selv opmærksomt.

Begge de unge herrer troede, at hun gjorde det af ungdommelig forfængelighed, og smilede ad den naive måde, den ytrede sig på; men Polly så efter noget dybere end skønhed og var glad over ikke at finde det.

"Et ganske net lille billede, hvad, Polly?"

"Min hat sidder lige, og det er alt, hvad jeg bryder mig om. Har du nogen sinde set et billede af Uglspil?" spurgte Polly rask.

"Nej."

"Så kan du der se et, der er moderniseret," sagde Polly og vendte viften, så at spejlet viste ham ham selv.

"Har De ikke flere portrætter i Deres galleri?" spurgte Sidney, som om han gerne ville tage del i spøgen.

"Jo, ét endnu."

"Hvad er det for et?"

"Portrættet af en gentleman," svarede Polly, og det lille spejl gengav i et par sekunder et fornøjet ansigt.

"Tak; det glæder mig, at jeg ikke har gjort mig uværdig til den benævnelse," sagde Sidney og så ind i de muntre blå øjne, der sendte ham en tavs tak for mange af de små opmærksomheder, som en kvinde aldrig glemmer.

"Meget godt Polly; du kommer flinkt efter det," hviskede Tom og klappede bifaldende i hænderne.

"Tys! Gud bevare os, hvor her er varmt!" udbrød Polly og rynkede panden ad ham til hans store fornøjelse.

"Kom med ud og få en portion is, det kan vi nok få tid til."

"Fanny er så optaget, at det ikke kunne falde mig ind at forstyrre hende," svarede Polly, der bildte sig ind, at hendes veninde nød denne aften i lige få høj grad som hun selv; men deri tog hun imidlertid storlig fejl, for Fanny ønskede at gøre effekt, og skønt hun længtes efter at vende sig om og tage del i deres samtale, ville hun ikke gøre det, medmindre en vis person viste tegn til, at han savnede hende. Det gjorde han imidlertid ikke, og Fanny snakkede væk, indvendig rasende over sin skuffelse og undrende sig over, at Polly kunne være så munter og egenkærlig.

Det var morsomt at se Pollys små forsøg på at give sig en mine, for hun havde en fornemmelse, som om hun var en helt anden person og spillede en rolle. Hun lænede sig tilbage, som om hun var ganske overvældet af varmen, tillod Sidney at vifte sig og betalte ham for denne tjeneste ved at give ham en blomst af sin buket, hvilket alt sammen morede Tom umådeligt, skønt han til samme tid følte sig lidt stødt over at blive behandlet som en gammel ven, man ingen videre notits tog af.

"Bliv ved og vind, Polly; du har min velsignelse," hviskede han, da tæppet gik op igen.

"Det hører kun med til morskaben, der er ingenting at gøre nar ad, du uærbødige krabat," hviskede hun tilbage i en tone, som hun aldrig betjente sig af over for Sidney.

Tom syntes ikke rigtigt om den forskellige måde, hun behandlede dem på, og benævnelsen "krabat" krænkede hans værdighed, for han var næsten enogtyve år, så Polly burde behandle ham med mere respekt. Sidney ønskede til samme tid, at han havde været i Toms sted – ung, net og en så fortrolig ven, at Polly kunne skænde på ham og moralisere for ham på den fornøjelige måde, på hvilken hun gjorde det for Tom; og imidlertid glemte Polly dem begge to, da musikken begyndte, og lod dem have rigelig tid til at betragte hende og beskæftige sig med deres egne tanker.

Da operaen var forbi, og de ventede på at komme ud, hørte Polly Fanny hviske til Tom:

"Hvad tror du Trix vil sige til dette her?"

"Hvilket mener du?"

"Naturligvis sådan som du har opført dig i aften."

"Det ved jeg ikke og bryder mig heller ikke om det; det er jo ikke andre end Polly."

"Det er netop det gale; hun kan ikke udstå Polly."

"Ja, men det kan jeg, og jeg kan ikke indse, hvorfor jeg ikke skulle have lov til at more mig lige så vel som Trix."

"Den morskab vil komme dig dyrt at stå, hvis du ikke tager dig i agt. Polly er vågnet."

"Det er jeg glad over, og det er Sidney også."

"Jeg taler kun om dig."

"Gør dig ingen bekymringer for min skyld; jeg får forelæsninger nok andetsteds og kan ikke tåle mere af den slags. Kom så, Polly."

Hun tog vel den arm, han bød hende; men i sit indre følte hun sig såret og opbragt, for de ord "ikke andre end Polly" havde krænket hende dybt.

"Som om jeg ikke var nogen, ingen følelse havde og kun var skabt til at more folk eller arbejde for dem! Fanny og Tom tager begge to fejl, og jeg skal vise dem, at Polly virkelig er vågnet," tænkte hun harmfuld. "Hvorfor skulle jeg ikke more mig lige så vel som alle andre? Desuden er det jo ikke andre end Tom," føjede hun til med et bittert smil, idet hun tænkte på Trix.

"Er du træt, Polly?" spurgte Tom og bøjede sig ned for at se hende ind i ansigtet.

"Ja, af ikke at være nogen."

"Men du er ikke 'ikke nogen'; du er Polly, og noget bedre kunne du aldrig blive, om du så gjorde dig aldrig så megen umage," sagde Tom med varme, for han holdt virkelig af Polly og havde en ualmindelig stærk følelse af det netop i det øjeblik.

"Det glæder mig under alle omstændigheder, at du mener det; det er så behageligt at vinde bifald," sagde hun og så op på ham med et ansigt, der nu var ganske opklaret igen.

"Jeg har altid syntes godt om dig, ved du nok, lige siden dit første besøg hos os."

"Da har du dog altid drillet mig skammeligt."

"Ja, det har jeg; men nu gør jeg det ikke mere."

Polly svarede ikke, og Tom spurgte med mere bekymring, end lejligheden egentlig syntes at kræve:

"Gør jeg vel, Polly?"

"Jo, men ikke på den samme måde, Tom," svarede hun i en tone, der ikke lød ganske naturlig.

"Godt; jeg vil så aldrig gøre det mere."

"Jo, du vil; du kan ikke lade være," sagde Polly og sendte et blik efter Sidney, der gik foran med Fanny.

Tom kom til at le og drog Polly tættere ind til sig i trængslen, idet han med påtagen ømhed sagde:

"Nå, så du synes ikke om, at man gør løjer med dig om dine flammer? Så skal jeg også lade være, hvis jeg kan. Du lille stakkel, der på én gang har fået din lille hat klemt flad og dit gode humør spoleret!"

Polly kunne nu heller ikke på sin side lade være at le, og til trods for trængslen havde hun intet imod den langsomme vandring ud af teatret til vognen, for Tom var så omhyggelig for hende, at hun næsten var ked af at den ikke varede længere.

De havde et muntert lille aftensmåltid efter at de var kommet hjem, og derpå sang Polly en komisk sang for dem, der vakte tilhørernes hjertelige latter, for nu gav hun atter sin lystighed frit løb og ville tømme glædens bæger til sidste dråbe, før hun vendte tilbage til sit trælsomme liv.

"Tusind tak, Tom; jeg har moret mig ganske udmærket i aften," sagde hun, da man skiltes ad.

"Det har jeg også; lad os gøre det om igen i morgen," svarede han og beholdt hendes hånd, som han havde hjulpet hende at befri for en genstridig handske.

"Nej, tak, ikke for lang tid; alt for megen fornøjelse ville snart ødelægge mig," svarede Polly og rystede på hovedet.

"Det tror jeg ikke. God nat, 'søde frøken Milton', som Sidney kalder dig. Sov behageligt og drøm om – nå, det er sandt, jeg

må ikke drille," sagde Tom og trak sig tilbage med en teatralsk hilsen.

"Nu er det forbi alt sammen," tænkte Polly, da hun endelig faldt i søvn efter at have ligget længe vågen. Men det var det ikke, og Pollys morskab kostede mere, end hvad hun havde givet ud til hat og handsker; hun havde nippet til den forbudne frugt, og det måtte hun bøde for. Hun havde kun haft til hensigt at more sig, og det var der ikke noget ondt i; men desværre havde hun givet efter for forskellige små fristelser, som smukke unge piger er udsat for, og havde voldt andre større skade end sig selv. Fannys venskab blev køligere efter den aften; Tom ønskede ofte, at Trix blot var halvt så elskværdig som Polly, og hr. Sidney begyndte at bygge luftkasteller, der savnede fast grund.

13. Solskin

"Jeg har vundet væddemålet, Tom."

"Jeg ved ikke af, at vi har væddet."

"Kan du ikke huske, at du sagde, at Polly ville blive træt af at undervise og opgive det, inden der var gået tre måneder, og jeg sagde, at hun ikke ville gøre det?"

"Nå, er hun ikke blevet træt af det?"

"Nej, ikke det mindste. Jeg troede engang, hun var det, og ventede hver dag at se hende træde ind og høre hende sige, at hun ikke kunne holde det ud mere; men, hvordan det nu kan være, i den sidste tid er hun altid munter og glad; hun synes at gøre sin gerning med lyst og har ikke det trætte og matte udtryk, som hun tit havde i begyndelsen. De tre måneder er gået, så du kommer til at betale, Tom."

"Ja, ja da; hvad vil du have?"

"Du kan betale mig med handsker; det er noget, jeg altid trænger til, og fader ser så gnaven ud, når jeg beder ham om penge."

Der var et øjebliks pause, mens Fanny vendte tilbage til pianoet for at fortsætte sine øvelser, og Tom atter hensank i sine drømmerier, siddende overskrævs på en stol med hagen støttet på de korslagte arme.

"Det forekommer mig, at Polly ikke kommer her så ofte nu som tidligere," sagde han en stund efter.

"Nej, hun synes at have meget at bestille; hun har fået nogle ny venner, tror jeg – nogle gamle damer, sypiger og sådanne nogle. Jeg savner hende; men jeg er overbevist om, at det ikke

varer ret længe, inden hun bliver ked af at være gammelfornuftig og kommer til mig igen."

"Det skal du ikke være så vis på, min bedste," sagde Tom, og der var noget i hans tone, der bragte Fanny til at vende sig om og spørge:

"Hvad mener du?"

"Det falder mig ind, at Sidney vistnok er en af Pollys ny venner. Har du ikke lagt mærke til, at hun er mere end almindelig munter, og mon det ikke skulle være grunden?"

"Åh snak!" svarede Fanny skarpt.

"Ja, gid det var," sagde Tom.

"Hvad har bragt dig på de tanker?" spurgte Fanny og drejede sig hurtigt omkring igen for at skjule sit ansigt.

"Åh jo, jeg møder jævnlig Sidney og Polly på de samme veje; hun ser ud, som om hun havde gjort en ualmindelig behagelig opdagelse, og han ser ud, som om der ikke eksisterede andet i verden for ham end Polly. Det undrer mig, at du ikke har lagt mærke til det."

"Jo, jeg har."

Nu var det Toms tur at se overrasket ud, for Fannys stemme lød ham så underlig fremmed. Han iagttog hende ufravendt et øjeblik, men opdagede ikke andet end et stærkt farvet øre og et bøjet hoved. Der gik en sky over hans ansigt, og han støttede atter sin hage på sin arm med en forknyt fløjten, idet han sagde til sig selv:

"Stakkels Fanny! Det ser galt ud for os begge to."

"Tror du ikke, det ville være godt?" spurgte Fanny efter at have spillet et par takter meget slet.

"Jo, for Sidney."

"Ikke for Polly? Han er jo rig og dygtig og bedre end de fleste af jer andre døgenigter. Hvad bedre kan hun vente?"

"Det ved jeg ikke; men jeg holder ikke af det parti."

"Du er da vel aldrig skinsyg, Tom?"

"Gud velsigne dig, nej; jeg føler kun en broderlig interesse for Polly. Hun er en fortræffelig pige og burde have en missionær eller en af jeres reformatorer, så at hendes lys kunne få lov til at skinne. Jeg tror ikke, det ville passe for hende at blive en fin verdensdame."

"Ja, men det tror jeg det ville, og jeg håber, at det vil falde i hendes lod," sagde Fanny, der øjensynligt anstrengte sig for at tale venligt.

"Det er smukt af dig, Fanny!" sagde Tom med et eftertrykkeligt nik, som om der lå mere i hans ord, end hun anede. "Læg vel mærke til," tilføjede han, "at jeg ingenting ved og kun har tænkt mig, at det hele var en smule koketteri; det har sikkert ingenting at sige."

"Det vil tiden vise," svarede Fanny og begyndte derpå at synge. Toms hest blev et øjeblik efter trukket frem for døren, og han tog en ualmindelig kærlig afsked fra sin søster, idet han klappede hende på hovedet og venligt sagde:

"Det var ret, lille Fanny, hold dig bare munter." Det var just ikke nogen fin måde at udtrykke sin sympati på, men det var hjerteligt ment, og Fanny var ham taknemmelig for det, skønt hun ikke sagde andet end:

"Bræk nu ikke halsen, kære Tom."

Da han var gået, stoppede hendes sang lige så pludselig, som den var begyndt, og hun blev siddende i dybe tanker, mens hastigt vekslende udtryk af tvivl og uro gik over hendes ansigt.

"Nå, jeg kan jo ikke gøre andet end vente!" sagde hun til sidst og slog nodebogen i med et fortvivlet blik. "Jo, jeg kan dog," tilføjede hun et øjeblik efter; "Polly har fri i dag; jeg kan gå hen og besøge hende, og hvis der er noget i det, skal jeg nok komme efter det."

Fanny skjulte sit ansigt i sine hænder med en svag skælven, idet hun sagde dette; derpå rejste hun sig med et bestemt udtryk i sit ansigt, der var så blegt, som om hun skulle gå for at høre en eller anden forfærdelig dom, tog sit tøj på og gav sig på vej hen til Pollys bolig med få hastige skridt, som hendes værdighed ville tillade.

Lørdag formiddag gjorde Polly rent, og Fanny traf hende med et tørklæde bundet om hovedet og et stort forklæde for, i færd med at lægge den sidste hånd på ordningen af det nette lille værelse, der havde et så frisk og tiltalende udseende, som vand, luft og et par hænder kunne give det.

"Færdig til at tage mod visitter! Jeg skal bare skille mig ved uniformen, så bliver Polly tjenestepige til Polly husfrue. Det var prægtigt, at du kom så tidligt; tag nu tøjet af. Hvad, en ny hat! Du er en flot ung dame, må jeg sige! Hvordan har din moder og Maud det? Det er smukt vejr i dag; vi vil gå en tur, ikke sandt?"

Da Polly var blevet færdig med denne velkomsthilsen, havde hun fået Fanny anbragt på sofaen ved siden af sig og sad og smilede til hende på en så smittende måde, at Fanny også uvilkårligt kom til at smile.

"Jeg er kommet herhen for at se, hvad du har taget dig for i den sidste tid. Du kommer aldrig og fortæller os noget, så jeg var bange for, at der skulle være noget galt," sagde Fanny og så ind i de klare øjne, der hvilede på hende.

"Jeg har haft meget travlt, og jeg vidste, at du ikke ville bryde dig om at høre noget om, hvad jeg tager mig for, da det ikke er af den slags, der interesserer dig," svarede Polly.

"Tidligere var ikke al din tid optaget af dine timer. Det er min private mening, at du lige så vel tager timer, som du giver dem, min lille frøken," sagde Fanny og påtog sig en spøgende streng mine for at skjule sin virkelige uro.

"Ja, det gør jeg også," svarede Polly alvorligt.

"I hvad? Er det i kærlighed?"

Der steg en pludselig rødme op i Pollys kinder, idet hun leende og med bortvendt blik svarede:

"Nej, i venskab og gode gerninger."

"Nej, virkelig! Og må jeg spørge, hvem der er din lærer?"

"Jeg har mere end én; men frøken Mills er overlærerinde."

"Ja, hun giver undervisning i gode gerninger; men hvem giver dig timer i venskab?"

"Nogle fortræffelige unge piger; jeg ville ønske, du kendte dem, Fanny. De er så dygtige, så energiske, så venlige og glade, at det altid gør mig godt at være sammen med dem," udbrød Polly med et ansigt, der lyste af begejstring.

"Er der ikke andre?" spurgte Fanny og sendte hende et blik, der udtrykte en sær blanding af skuffelse og lettelse.

"Ja, sagde jeg ikke nok, at det ikke ville interessere dig at høre, hvad jeg tager mig for! Det forekommer dig dagligdags og prosaisk i sammenligning med dine egne glimrende eventyr. Lad os tale om noget andet," sagde Polly og så ud til også at føle sig lettet.

"Nej se! Hvem af vore tilbedere sender os nydelige violbuketter så tidligt på morgenstunden?" spurgte Fanny, der

pludselig opdagede en samling af disse blomster i en smuk lille skål på pianoet.

"Han sender mig en hver uge; han ved, at jeg holder så meget af dem," svarede Polly og så hen på blomsterne med et blik, der strålede af stolthed og glæde.

"Jeg havde ingen anelse om, at han tilbad dig i den grad," sagde Fanny, idet hun bøjede sig ned over buketten for at lugte til den og med det samme læse et kort, der lå ved siden af.

"Lad nu være med at drille mig med det, nu, da jeg har fortalt dig det. Jeg taler aldrig om vor kærlighed til hinanden, fordi den slags ting forekommer andre tåbelige. William er ikke alt det for mig, som Jimmy var; men han gør sig umage for at være det, og det elsker jeg ham inderligt for."

"William?" udbrød Fanny så skarpt og pludseligt, at det bragte Polly til at fare sammen; hendes ansigt blev på én gang rødt og blegt, og i sin overraskelse væltede hun den lille skål.

"Ja, naturligvis; hvem troede du jeg mente?" spurgte Polly, mens hun tørrede vandet op, for at det ikke skulle beskadige hendes piano.

"Det kan være det samme; jeg troede, du gik og koketterede så småt med en eller anden. Jeg syntes, jeg havde et vist ansvar, skal jeg sige dig, fordi jeg havde lovet din moder at tage mig af dig. Det er i sin orden med den buket; jeg har sådan en hovedpine i dag, at jeg næppe ved, hvad jeg selv gør."

Fanny talte hurtigt og tog derpå med en tvungen latter atter plads i sofaen, idet hun tænkte på, om Polly ikke havde sagt usandhed. Polly syntes at gætte hendes tanker, da hendes blik faldt på kortet; hun holdt det frem for hende og sagde med et udtryksfuldt blik:

"Du troede, at det var hr. Sidney, der havde sendt mig blomsterne? Det tog du imidlertid fejl i, og når du en anden gang ønsker at vide noget, vil jeg bede dig at spørge ligefrem derom; det holder jeg mere af, end at man taler i gåder."

"Nå, kære Polly, vær nu ikke vred; jeg drillede dig bare for løjer. Tom havde fat sig i sit tossede hoved, at der var noget i gære, og det vakte naturligvis min nysgerrighed, kan du nok begribe."

"Tom! Hvad kender han til mine sager?" spurgte Polly.

"Han har ofte mødt jer sammen på gaden, og da han selv er i en sentimental stemning, har han lavet en hel roman om dig og Sidney."

"Jeg er ham meget taknemmelig for hans interesse; men den er ganske overflødig."

Fannys næste stemningsudbrud voldte hendes veninde en ny overraskelse; hun følte sig nemlig meget lettet, men tillige temmelig skamfuld, og da hun slet ikke kunne finde på, hvad hun skulle sige, greb hun til den udvej at briste i en krampagtig gråd, der øjeblikkelig forvandlede Pollys vrede til ømhed.

"Er det den sorg, hun har gået og gemt på hele vinteren? Den stakkel! Bare jeg havde vidst det noget før!" tænkte Polly og bestræbte sig for at berolige hende ved at kærtegne hende og lade hende lugte til Eau-de-Cologne, mens hun udtalte sin medfølelse for hendes hovedpine og omhyggeligt undgik at berøre den anden kvindelige svaghed, der skrev sig fra hjertet.

"Så, nu har jeg det bedre. Jeg har i nogen tid trængt til at få ordentlig grædt ud, og nu vil det nok blive godt igen. Bryd dig ikke om det, Polly; jeg er nervøs og træt, jeg har danset for

meget i den sidste tid, og mit ildebefindende gør, at jeg er i dårligt humør," sagde Fanny og tørrede smilende sine øjne.

"Ja, det er så naturligt; du trænger til ro og venlighed, og få skænder jeg på dig, mens jeg burde være mere end almindelig god imod dig. Sig mig blot, hvad jeg kan gøre for dig," sagde Polly med et angergivent ansigt.

"Tal med mig og fortæl mig om alt, hvad der angår dig. Du synes ikke at have så meget, der tynger på dig, som andre mennesker, hvad kommer det af?" spurgte Fanny og så med fugtige øjne og et vemodigt ansigt op på Polly, der badede hendes hoved med Eau-de-Cologne.

"Det skal jeg sige dig," svarede Polly langsomt. "Jeg gør mig umage for at se den lyse side ved tingene, og det er forbavsende, hvor det hjælper en. Du har intet begreb om, hvor meget godt og glædeligt man kan få ud selv af det, der ser mindst lovende ud, når man tager det på den rette måde."

"Ja, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad med det," sagde Fanny mismodigt.

"Det kan du lære; det har jeg gjort. Tidligere knurrede og gnavede jeg tit forfærdeligt og blev så utilfreds, at jeg blev uskikket til alting; jeg gør det somme tider endnu, oftere end jeg burde, men jeg gør mig umage for at lade være, og det falder mig efterhånden lettere, synes jeg. Hæv dig over dine bekymringer, så er de allerede halvvejs fjernet, som frøken Mills siger."

"Alting er også så tvært og drilagtigt," sagde Fanny utålmodig.

"Hvad i alverden kan du have at ærgre dig over?" spurgte Polly lidt nysgerrig.

"Åh, mangfoldige ting," begyndte Fanny, men holdt pludselig inde, for hun skammede sig dog for at tilstå, at hun var mismodig, fordi hun ikke kunne få et nyt sæt pelsværk, ikke kunne komme til Paris til foråret og ikke kunne få hr. Sidney til at elske sig. Hun søgte at hitte på noget, der tog sig bedre ud, og sagde i en modfalden tone:

"Det er meget dårligt med moder; Tom og Trix skændes uafladeligt; Maud bliver mere og mere umedgørlig, og papa går og er tynget af forretningssorger."

"Det er jo bedrøveligt nok, men da ikke til at fortvivle rent over. Kan du ikke hjælpe på det i den ene eller anden retning? Det kunne måske forbedre tilstanden i det hele."

"Nej, jeg har ingen gaver til at hjælpe folk til rette, skønt jeg nok kan se, hvad der burde gøres."

"Nå, så klag ikke over det; hold selv humøret oppe, hvis du kan; det vil allerede hjælpe de andre, at se dig glad."

"Det var det samme, Tom sagde, at jeg skulle holde mig munter; men sig mig blot, hvordan man kan det, når alting er så fortrædeligt og pinagtigt."

"Hvis nogen sinde en ung pige har trængt til at få noget at bestille, så gør du det!" udbrød Polly. "Du har begyndt så tidligt med at være fin dame, at du nu i en alder af toogtyve år er led og ked af alt. Bare du ville tage fat på et eller andet, så skulle du se, hvor mange gaver og hvor megen energi du virkelig er i besiddelse af."

"Jeg kender en mængde unge piger, der har det ligesom jeg og er inderligt kede af livet i den fine verden, men ikke ved, hvad de skal tage i stedet derfor. Jeg ville gerne rejse; men papa

siger, at han ikke har råd til det, så at der ikke er andet for mig at gøre end at slæbe mig videre, så godt jeg formår."

"Jeg beklager virkelig jer rige unge piger; I har så mange midler til at føre et lykkeligt liv, men synes ikke at forstå at bruge dem. Formodentlig ville det gå mig lige sådan, hvis jeg var i jeres sted; men nu forekommer det mig, at jeg kunne være meget lykkelig og gøre megen nytte, hvis jeg havde penge nok."

"Det kan du uden det. Nå, nu vil jeg ikke knurre mere. Lad os gå en ordentlig tur, og du må ikke fortælle nogen, at jeg har været hos dig og grædt som et lille barn."

"Nej, ikke til en levende sjæl," sagde Polly, idet hun tog sin hat på.

"Jeg skulle egentlig ud og gøre visitter," sagde Fanny; "men jeg er for øjeblikket til mode, som om jeg aldrig mere kunne få lyst til at besøge nogen af de andre unge piger. En forfærdelig sindsstemning, ikke sandt?"

"Så vil du måske gå med og besøge nogle af mine veninder i stedet for? De er ikke fine eller formelle, men livlige, ejendommelige og fornøjelige. Gå med, det vil more dig."

"Ja, det vil jeg," udbrød Fanny, der syntes at være kommet i bedre humør efter den foregående byge. "En rar gammel dame, ikke sandt?" føjede hun til, da hun, idet de gik ned ad trappen, fik øje på frøken Mills, der sad ved et med arbejde opfyldt bord og syede med en iver, der fik hendes grå lokker til at dirre.

"Ja, det er en rig kvinde, som har forstået at skabe lykke med sine penge," sagde Polly, mens de gik videre. "Hun var fattig, til hun var næsten halvtreds år, så arvede hun en net lille formue, og hun vidste, hvordan hun skulle bruge den. Hun arvede også dette hus; men i stedet for at bo alene i det, fyldte hun det med

agtværdige fattige mennesker, der savnede et net og ordentligt hjem og ikke havde råd til at skaffe sig det. Jeg er et af dem og føler værdien af det, hun har gjort for mig. Neden under mig bor der to gamle enker, ovenpå nogle studenter, den stakkels fru Kean og hendes lamme søn har en stue til gården, og Jenny det lille soveværelse ved siden af frøken Mills. Enhver betaler, hvad han kan; det giver os en følelse af uafhængighed og gør, at vi befinder os bedre; men den kære dame gør tusinde ting, som ikke kan betales med penge, og vi mærker hendes indflydelse over alt i hele huset. Jeg vil helst engang giftes og have mit eget hjem; men næst efter det ville jeg ønske at blive sådan en gammel pige som frøken Mills."

Det alvor og eftertryk, Polly sagde dette med, fik Fanny til at le, og ved den muntre lyd af hendes latter vendte en ung pige, der kørte en barnevogn, sig om og smilede.

"Et par yndige øjne!" hviskede Fanny.

"Ja, det er lille Jenny," svarede Polly, og efter at de var kommet forbi, og hun havde sendt den ringe pige et nik og et venligt: "Bliv nu ikke for træt, Jenny," fortsatte hun: "Hjemme hos os hjælper vi hinanden, og hver eneste morgen, når det er godt vejr, tager Jenny lille John Kean med sig ud, når hun går sin tur. Dermed får hans moder lidt ro, både Jenny og barnet har godt af det, og det bidrager samtidig til et godt naboskab. Det var frøken Mills, der foreslog det, og det er sådan en glæde for Jenny, når hun kan gøre andre end tjeneste, at det er en ren fornøjelse at bede hende om det."

"Jeg har før hørt tale om frøken Mills. Men jeg synes, hun må blive led og ked af at sidde sådan og sy kyser og skørter dag ud og dag ind," sagde Fanny, hvis tanker et øjeblik havde

beskæftiget sig med Jennys historie, for synet af den unge pige havde ligesom gjort den mere nærværende og virkelig.

"Ja, men hun sidder heller ikke altid sådan. Folk kommer til hende med deres sorger, og hun går igen til dem og bringer dem hjælp i alle former lige fra sæbe og suppe til ligdragter for de døde og trøst for de levende. Jeg følger somme tider med hende, og det er mere rystende end nogen tragedie at se, hvorledes de fattige lever, og høre dem skildre deres nød."

"Hvordan kan du holde ud at se og høre så meget forfærdeligt, at indånde den forpestede luft og være vidne til en fattigdom, som du ikke kan afhjælpe?"

"Det er ikke alt sammen forfærdeligt; man finder også meget smukt og elskeligt der, hvis man blot har øjne til at se det. Det gør mig taknemmelig og tilfreds, viser mig, hvor rig jeg er, og får mig til at længes efter at gøre alt, hvad jeg formår, for disse stakkels væsener."

"Hvor du er god, Polly!" udbrød Fanny og trykkede kærligt sin venindes arm, idet hun tænkte på, om dette alene havde fremkaldt forandringen hos Polly.

"Du har allerede set to af mine ny veninder, frøken Mills og Jenny; nu skal jeg vise dig to til," sagde Polly kort efter, da de var kommet til en dør, gennem hvilken hun viste vej op ad adskillige trapper. "Rebecca Jeffrey er en fortræffelig ung pige med stort talent – hun vil ikke have, at vi må kalde det geni; hun vil engang blive berømt, det er jeg overbevist om; hun er så beskeden og tillige så ihærdig ved sit arbejde. Lizzie Small er kobberstikkerske og laver de nydeligste små billeder. Rebecca og hun bor sammen og viser en rørende omhu for hinanden. Dette atelier her er deres hjem, her arbejder, spiser, sover og

bor de og deler alt med hinanden. De står ganske alene i verden, men føler sig glade og fri som et par fugle, og deres venskab kan intet i verden rokke."

"Lad en elsker komme imellem dem, så vil deres venskab ikke vare længe," sagde Fanny.

"Jo, det tror jeg det vil. Se dem bare én gang, så vil du få andre tanker," svarede Polly og bankede på en dør, på hvilken der var fæstet to beskedne kort.

"Kom ind!" sagde en stemme, og idet Fanny adlød denne opfordring, kom hun ind i et stort, besynderligt møbleret værelse, der fik sit lys fra oven, og i hvilket der befandt sig to unge piger. Den ene stod henne i et hjørne foran en stor lerfigur; hun var høj med et markeret ansigt, gennemtrængende øjne, kort, krøllet hår og et smukt formet hoved. Fanny blev øjeblikkelig slået af dette ansigt og denne skikkelse, skønt det første ikke var smukt og den anden halvt skjult af et stort forklæde, der smurt til med ler. Ved et bord på det sted i værelset, hvor lyset faldt klarest, sad en ung pige med et svageligt udseende, et magert ansigt, store øjne og lyst hår – en drømmende, fraværende lille skikkelse, der sad bøjet over sit arbejde og håndterede sit værktøj med rastløs færdighed.

"Hvordan har I det, Rebecca og Lizzie? Det er min veninde, Fanny Shaw. Vi er bare ude at lufte os lidt, så pas I blot jeres arbejde og lad os, der ikke har andet at bestille, se til og beundre."

Begge de unge piger så op og smilede. Lizzie bød Fanny den eneste lænestol, der fandtes, Rebecca kastede et kunstnerblik på den fremmede med et par øjne, der syntes at se alt, derpå

tog de igen fat på deres arbejde, og en almindelig samtale begyndte.

"De kommer netop, som De var kaldet, Polly. Smøg Deres ærmer op og giv mig model til en arm, mens De sidder der; disse muskler her duer ikke, og De har netop, hvad jeg behøver," sagde Rebecca og gav statuen, som Fanny sad og stirrede på med ærefrygt, et dask på dens trinde arm.

"Hvordan går det for Dem?" spurgte Polly, idet hun lagde sit overtøj fra sig og smøgede ærmerne op, som om hun skulle til at vaske.

"Langsomt. Ideen arbejder sig frem til større og større klarhed, og hænderne følger med, så hurtigt de kan. Er ansigtet nu bedre, synes De?" sagde Rebecca, idet hun tog et vådt klæde af, så at statuens hoved kom til syne.

"Hvor det er smukt!" udbrød Fanny og stirrede på det med forøget ærefrygt.

"Hvad tror De det skal forestille?" spurgte Rebecca og vendte sig om imod hende med et pludseligt glimt i sine gennemtrængende øjne.

"Jeg ved ikke, om det skal forestille en helgeninde eller en muse, en parce eller en anden gudinde, for mig er det kun en skøn kvindeskikkelse, større, smukkere og mere imponerende end nogen kvinde, jeg hidtil har set," svarede Fanny langsomt, idet hun bestræbte sig for at lægge for dagen, hvilket indtryk statuen havde gjort på hende.

Rebecca smilede tilfreds, og Lizzie vendte sig om for at sende Fanny et bifaldende nik, mens Polly klappede i hænderne og udbrød:

"Bravo, Fanny! Jeg havde ikke troet, du ville have opfattet ideen så godt og jeg er stolt af din kunstsans. Nu skal jeg fortælle dig noget, det vil Rebecca nok tillade mig, siden du har gjort hende den kompliment at forstå hendes kunstværk. For nogen tid siden havde vi en vidtløftig samtale om, hvordan kvinderne burde være, og Rebecca sagde da, at hun ville vise os sit ideal af fremtidens kvinde. Der står hun nu, som du siger, større, smukkere og mere imponerende end nogen af dem, vi ser nutildags, og til samme tid er hun dog en virkelig kvinde. Se, hvilken smuk pande hun har, og munden er på én gang fast og mild, som om den ikke blot kunne tale strengt og forstandigt, men også kunne undervise og kysse små børn. Vi kunne ikke komme på det rene med, hvad vi skulle give hende i hænderne som det mest passende attribut. Hvad mener du?"

"Giv hende et scepter; hun ville blive en prægtig dronning," svarede Fanny.

"Nej, det har vi fået nok af; man har længe kaldt kvinden dronning; men det rige, man giver hende, er det ikke værd at regere over," svarede Rebecca.

"Nej, det er sandt, i det mindste nu om stunder," sagde Fanny med et mismodigt suk.

"Læg da en mands hånd i hendes til at hjælpe hende frem," sagde Polly, som skæbnen havde forundt den lykke at finde venner og hjælpere i sin fader og sine brødre.

"Nej, min kvinde skal stå alene og hjælpe sig selv," sagde Rebecca bestemt.

"Hun skal altså have en stærk karakter?" spurgte Fanny.

"Ja, en stærk karakter, et stærkt hjerte, en stærk sjæl og et stærkt legeme; det er derfor, at jeg har gjort hende større og

kraftigere end nutidens ynkelige, indsnørede kvinder. Styrke og skønhed må følges ad. Tror De ikke nok, at disse brede skuldre kan bære byrder uden at segne, disse hænder arbejde dygtigt, disse øjne se klart og denne mund gøre andet end pjatte?"

Fanny tav stille; men henne fra Lizzies plads lød det:

"Læg et barn i hendes arme, Rebecca."

"Nej, ikke engang det duer, for hun skal være noget mere end en amme."

"Giv hende en stemmeurne," lød en ny røst, og da de vendte sig om, så de en kvinde af et ejendommeligt udseende, som havde anbragt sig på enden af en sofa bag ved dem.

"Tak for den idé, Kate. Jeg vil anbringe den tillige med de andre attributter ved hendes fødder; jeg har nemlig i sinde at anbringe en nål, en pen, en palet og en støvekost et eller andet sted for at antyde de forskellige talenter, hun er i besiddelse af, og stemmeurnen kan så vise, at hun har erhvervet sig ret til at bruge dem. Hvordan går det?" tilføjede Rebecca og rakte en med ler tilsølet hånd frem, som den nyankomne hjerteligt trykkede.

"Store nyheder, pigebørn! Anna skal til Italien!" udbrød Kate og kastede sin hat i vejret som en skoledreng.

"Nej, det var dog mageløst! Hvem tager hende med? Har hun arvet en formue? Fortæl os det hele!" udbrød de unge piger i munden på hinanden og stimlede sammen om den talende.

"Ja, det er virkelig mageløst, en af de glædelige begivenheder, der må fryde enhver; det er en ædelmodighed, der er vel anvendt. I ved, at Anna længe har længtes efter at komme til at rejse, hvordan hun har arbejdet i det håb, at det skulle lykkes hende engang, men aldrig har opnået det, før frøken Burton nu

på én gang får den indskydelse at indbyde hende til at rejse med til Italien for flere år. Tænk, hvilken lykke for den kære sjæl, hvilken gavn hun kan have af det! Og det bedste af det hele er den behagelige måde, hvorpå det bydes hende. Frøken Burton indbyder hende som veninde, forlanger ikke andet af hende end hendes selskab, og Anna er naturligvis beredt til at gå igennem ild og vand for hende. Nå, er det ikke prægtigt?"

Det var en fryd at se, hvilken hjertelig del disse unge piger tog i deres venindes lykke. Polly dansede omkring i værelset, Lizzie og Rebecca omfavnede hinanden, og Kate lo med tårer i øjnene, ja, om det så var Fanny, så følte hun sit hjerte udvides af stolthed og glæde over denne kærlighedsgerning.

"Hvem er det?" hviskede hun til Polly, der var sunket ned i en krog.

"Ih! det er jo Kate King, forfatterinden. Gud bevare os, hvor det er uopdragent af mig ikke at præsentere dig! Kate King, må jeg forestille Dem en af Deres beundrerinder og min hjertensveninde, Fanny Shaw," udbrød Polly, idet hun præsenterede Fanny, der betragtede den yderst tarveligt klædte unge kvinde med lige så skor agtelse, som om hun havde været klædt i fløjl og hermelin, for Kate havde nylig skrevet en bog, der havde gjort lykke, og var derfor netop på den tid et af dagens emner.

"Nu kunne det ellers være på tide at få noget frokost; jeg har taget min med mig, det er meget morsommere at spise i selskab. Lad os skyde sammen og gøre et knald," sagde Kate og trak en pose frem med appelsiner og nogle søsterkager.

"Vi har sardiner, tvebakker og ost," sagde Lizzie og skyndte sig at rydde et bord.

"Vent lidt, så skal jeg levere min part," råbte Polly og kastede sin kåbe om sig for at løbe hen til urteboden ved siden af.

"De vil føle Dem forarget over os, frøken Shaw; men De kan kalde det en picnic og lade være at fortælle nogen, hvilke forfærdelige ting De har set os gøre," sagde Rebecca, der rensede en farvekniv ved at gnide den frem og tilbage på en urtepotte, mens Kate anbragte delikatesserne på forskellige umage tallerkener og et par flade muslingeskaller.

"Vi vil have kaffe bagefter; sæt vandet over, Lizzie, og skum fløden af mælken," vedblev Rebecca og hentede kopper, krus og en sær lille vase frem, for at selskabet kunne blive forsynet med drikkekar.

"Her er nødder, en krukke syltede frugter og nogle kager. Fanny holder meget af søde sager, og vi må vise, at vi har opdragelse, når vi har fremmede," sagde Polly, idet hun kom tilbage igen og lagde sit bidrag til måltidet på bordet.

"Vær så god, mine damer, fald an og hjælp Dem selv til noget. De skal ikke bryde Dem om, at det er noget knapt med porcelænet; tag sardinerne ved deres små haler og tør fingrene af på mine servietter af karduspapir," sagde Kate og gav eksemplet med et sådant velbehag, at de andre fulgte det under stormende munterhed.

Fanny havde været med til mange elegante frokostgilder, men havde aldrig moret sig så godt ved noget af dem, som hun morede sig ved denne picnic på det tarvelige atelier, for der herskede en frihed, der var yderst tiltalende, der var en kunstnerisk duft over alting, og den velviljens og munterhedens ånd, der rådede på dette sted, bevirkede, at hun øjeblikkelig følte sig hjemme. Under måltidet talte de andre, mens hun

lyttede efter og fandt det mere interessant end mangen roman, hvad disse unge kvinder meddelte hinanden om deres planer, ærgerrige drømme og opfyldte eller fejlslagne forhåbninger. Det var en ganske ny verden for hende, og disse unge piger syntes at være en helt anden slags skabninger end de, hvis hele liv gik op i pynt, sladder, fornøjelser eller kedsomhed. Ikke desto mindre var de rigtige unge piger, fulde af liv og ungdommelig lystighed; men under det glade og sorgløse ydre gemte hver enkelt af dem sin livsplan, der syntes at forædle hende, at give hende en vis kraft og styrkende tilfredshed og at anspore hende til daglige anstrengelser, der engang i tiden skulle bringe hende et udbytte med hensyn til ydre stilling eller karakterudvikling, der lønnede hende for al hendes tålmod, al hendes venten og møje.

Fanny var netop i stemning til at se det smukke i dette, for den oprigtigste bekymring, hun nogen sinde havde følt, havde begyndt at gøre hende misfornøjet med sig selv og det planløse liv, hun førte. "Mændene må føle respekt for sådanne unge piger som disse," tænkte hun; "ja, og de må også elske dem, for til trods for deres uafhængighed er de alligevel kvindelige. Jeg ville ønske, jeg havde et talent at leve for, hvis det ville have den samme indflydelse på mig, som det har på dem. Det er sådan noget, der udvikler Polly og gør hendes selskab interessant for Sidney og hende selv så afholdt af alle; det er egenskaber, jeg ikke kan købe for penge, og jeg ville så inderligt gerne besidde dem. "

Mens disse tanker gik igennem Fannys hoved, hørte hun allehånde emner blive behandlet med kvindelig begejstring og utvungenhed: kunst, sæder, politik, samfundsforhold,

litteratur, husholdning, pynt og sparsommelighed; for tanker og tunger fløj fra det ene til det andet med ungdommelig bevægelighed og syntes at vinde udbytte selv af de tørreste og kedeligste genstande.

"Hvordan går det med den ny bog?" spurgte Polly, mens hun i ro og mag sugede saften af en appelsin.

"Bedre end den fortjener; men tag jer i agt for popularitet, børn; den er en lygtemand og en snare, den opblæser mændene og endnu mere kvinderne, den gør sit offer blindt for sine egne fejl og ophøjer dets tarvelige evner utilbørligt, den er tilbøjelig til lunefuldhed, og allerbedst som man begynder at få smag for den berusende drik, er der pludselig ikke mere af den, og man ligger og gisper som en fisk, der er kommet op af vandet," svarede Kate og illustrerede sine ord ved at spidde en sardin på en pennekniv og spise den med et suk.

"Jeg tænker ikke, du vil have synderlig skade af det; du har arbejdet og ventet så længe, at du trænger til en ordentlig dosis," sagde Rebecca og gav hende en dygtig skefuld af de syltede frugter, som om hun var ivrig efter, så vidt det stod til hende, at forsøde et liv, der hidtil havde været alt andet end let.

"Hvornår hæver De og Rebecca kompagniskabet?" spurgte Polly, der gerne ville vide besked om dem alle.

"Aldrig! George ved, at han ikke kan få den ene uden også at tage den anden, og han har ikke engang hentydet til en sådan mulighed, som at vi kunne skilles ad. Der vil altid være plads i mit hjem for Rebecca, og hun lader mig handle, som hun selv ville handle i mit sted," svarede Lizzie med et blik, som hendes veninde besvarede med et smil.

"Ser du nu, at elskeren ikke vil skille disse to veninder ad?" hviskede Polly til Fanny. "Lizzie skal giftes til foråret, og så skal Rebecca bo hos hende."

"Mens jeg husker det, Polly, så har jeg nogle billetter til Dem. Jeg får stadigt billetter sendende til forskellige ting, og da jeg ikke selv bryder mig om dem, er jeg glad ved at kunne blive af med dem til jer unge, forlystelsessyge børn. Her er nogle kort til udstillingen for billedhuggerarbejder, dem skal Rebecca have, og her er nogle koncertbilletter til Dem, min musikalske veninde; dette er et adgangskort til en række forelæsninger over litteraturhistorie, og det beholder jeg selv."

Mens Kate uddelte billetterne til de taknemmelige unge piger, havde Fanny siddet og opmærksomt betragtet hende og tænkt på, om den tid vel nogen sinde ville komme, da kvinder kunne tjene en smule penge og skabe sig en nogenlunde gunstig stilling uden at betale så høj en pris for det; for Kate så ud til at være svagelig og træt og til at være blevet gammel før tiden. Derpå vendte hun sit blik til den ufuldendte statue og sagde opmuntrende:

"Jeg håber, at De vil hugge den i marmor og vise os, hvad vi burde være."

"Ja, Gud give, jeg kunne!" svarede Rebecca, og det inderligste ønske lyste ud af hendes ansigt, idet hun så på sit mangelfulde værk og følte, hvor smuk modellen stod for hendes fantasi.

En stund sad de fem unge kvinder tavse og betragtede den skønne, kraftige figur, der stod for dem, og som de alle længtes efter at se fuldført, uden at vide, at de hver især ved deres personlige anstrengelser og erfaringer bidrog til at fremskynde

den dag, da deres ædleste ideal af en kvinde skulle blive legemliggjort i kød og blod og ikke i ler.

Byens ure slog ét, og Polly fo'r op.

"Nu må jeg gå; jeg har lovet at komme et sted og give en time klokken to."

"Jeg troede, det var din fridag," sagde Fanny.

"Det er det også; men det er en lille kærlighedsgerning og ødelægger slet ikke min dag. Barnet har talent, elsker musik og trænger til hjælp. Penge kan jeg ikke give hende; men undervise hende kan jeg, derfor gør jeg det, og hun er den mest lovende elev, jeg har. At hjælpe hinanden, det er en af forskrifterne i vort søsterskabs religion, Fanny."

"Jeg må have Dem ind i en historie, Polly. Jeg mangler en heltinde, og De kan bruges," sagde Kate.

"Jeg! Der er da ikke noget kedeligere og mere uromantisk væsen til end jeg!" udbrød Polly forundret.

"Jeg har ikke desto mindre noteret Dem, så De kan ikke slippe; men De må gerne levere mig så megen romantik, som De lyster, det er på tide, at De får noget mere af den."

"Jeg er beredt til at tage imod den, når den kommer; men den kan ikke fremtvinges, ved De nok," sagde Polly rødmende og smilende, som om en stråle af den allerede havde listet sig ind i hendes liv, hvor prosaisk det end så ud.

Det morede Fanny at se, at de unge piger ikke kyssede hinanden ved afskeden, men gav hinanden hånden på en utvungen og ligefrem måde og så på hinanden med blikke, der sagde mere end de mest overstrømmende ord.

"Jeg synes overordentlig godt om dine veninder, Polly. Jeg var bange for at finde dem mandhaftige og simple eller også

sentimentale og affekterte; men de er ligefremme og forstandige piger med mange talenter og smukke egenskaber. Jeg beundrer og respekterer dem og vil gerne besøge dem tiere, hvis det kan gå an," sagde Fanny.

"Hvor det glæder mig!" svarede Polly. "Jeg vidste, at de ville gøre dig godt, og håbede, at du ville synes om dem, og jeg skal gerne tage dig med til dem, når som helst du vil, for du bestod prøven bedre, end jeg havde ventet. Rebecca bad mig om at tage dig med en anden gang igen, og det gør hun ikke ret ofte, når det er unge damer af den fine verden, kan jeg sige dig."

"Jeg ville gerne blive uendelig meget bedre, end jeg er, og jeg tænker, at du og de andre kan lære mig, hvordan jeg skal bære mig ad," sagde Fanny med en forrædersk skælven i stemmen.

"Vi skal vise dig den lyse side ved fattigdom og arbejde, og det er en nyttig lære for alle, siger frøken Mills," svarede Polly i det håb, at Fanny virkelig ville lære, hvor meget den rige kan lære af den fattige, og hvor meget unge piger kunne hjælpe hinanden.

14. Kvalt i spiren

Om aftenen på den dag, da Fanny havde besøgt hende, sad Polly foran kaminen med en bestemt og tankefuld mine. Hun løste sit hår op, løftede kjolen, satte sine fødder på kamingitteret og tog Askepot på skødet, alt sammen ting, der antydede, at hun havde tænkt på noget meget vigtigt og var kommet til en afgørelse. Polly talte ikke højt med sig selv, som heltinderne på scenen og i bøger plejer at gøre, men indholdet af den samtale, hun i sit stille sind førte med sig selv, var omtrent følgende:

"Jeg er bange for, at der virkelig er noget i det. Jeg har bestræbt mig for at tro, at det ikke var andet end forfængelighed og indbildning af mig, men jeg mærker tydeligt, at det er noget andet, og det går ikke an, at jeg lader, som om jeg ikke så det. Jeg ved nok, at man anser det for passende for unge piger at lukke øjnene og lade det komme til en krisis uden at bryde sig om, hvor megen skade der anrettes. Men jeg synes ikke, at det er at handle, som man ønsker, at der skal handles mod én selv, og det forekommer mig meget hæderligere at vise en mand, at man ikke elsker ham, før han helt har tabt sit hjerte. De andre unge piger lo ad mig, da jeg sagde det, og erklærede, at det ville være aldeles upassende at gøre det, men jeg har bemærket, at de selv ikke tager i betænkning at afvise 'umulige partier', som de kalder fattige, meget unge eller ubekendte mænd. Så er det i sin orden, men kommer der en net og antagelig mand, så er det umådelig morsomt at lade ham løbe linen ud, hvad enten de bryder sig om ham eller ikke. Jo flere friere, des større anseelse. Fanny siger, at Trix, hver gang

hun kommer hjem efter sine sommerudflugter, spørger hende: 'Hvor mange fugle har du fanget?', som om mænd var agerhøns. Hvilke slette væsner vi dog er! i det mindste nogle af os. Jeg kan ikke begribe, hvorfor der er indplantet os en sådan lyst til at gøre erobringer? Moder siger, at den for en stor del skyldes nutidens slette opdragelse; men der er unge piger, der synes udtrykkeligt skabt til at gøre ulykker, og som ville finde midler dertil, om de så levede i den yderste ørken. Jeg er bange for, at jeg har en lille rem af huden, og at jeg, hvis jeg havde lejlighed til det, ville blive lige så slem som nogen af de andre. Jeg har prøvet på det og fandt smag i det, og dette her er måske følgen af hin aftens morskab."

Her lænede Polly sig tilbage og så op i det lille spejl over kaminhylden, som var ophængt således, at det gengav deres ansigter, der sad omkring kaminen. I det bemærkede Polly et par sladderagtige øjne, der så ud fra en skov af lysebrunt hår, og et par kinder, der pludselig rødmede, da den friske mund smilede med et halvt stolt, halvt undseligt udtryk af bevidst magt, der var lige så indtagende at se som den kokette bevægelse, hun strøg sine lokker tilbage med og fremviste en lille hvid hånd. Et øjeblik betragtede hun det tiltalende billede, mens syner af ungdommelig romantik og fremtidige triumfer fremstillede sig for hendes indre øje; derpå rystede hun sit hår ned over ansigtet og skød stolen til side, så at hun ikke længere kunne se sig i spejlet, idet hun med en pudsig blanding af selvbebrejdelse og selvtilfredshed sagde:

"Åh, Askepot, hvad jeg dog er for en tåbe!"

Hendes yndling syntes at bekræfte rigtigheden heraf ved en lydelig snurren og yndefuld viften med halen, og Pollys tanker

vendte tilbage til det emne, hvorfra det lille anfald af forfængelighed havde draget dem bort.

"Sæt nu, at han virkelig friede til mig, og jeg sagde ja! Det ville vække et ordentligt røre, og det ville være morsomt at se de andre unge pigers ansigter, når det blev bekendt. Han står højt hos dem alle sammen, fordi han er så vanskelig at behage, og næsten hver eneste af dem ville føle sig umådelig smigret ved hans gode omdømme, hvad enten hun ville gifte sig med ham eller ikke. Trix har i flere år bestræbt sig for at bedåre ham, men han kan ikke udstå hende, og det glæder mig overordentligt. Fy, hvor jeg dog er ondskabsfuld! Men jeg kan ikke gøre ved det, hun ærgrer mig så grueligt," sagde Polly til sig selv og rykkede Askepot så stærkt i øret, at den yderst fortørnet sprang ned af hendes skød.

"Jeg vil ikke tænke på hende, det duer ikke," sagde Polly fremdeles til sig selv og kneb læberne sammen med et bistert blik, der aldeles ikke klædte hende. "Hvilket sorgfrit liv ville jeg ikke komme til at føre! Fuldt op af penge, venner i mængde, alle mulige fornøjelser og intet arbejde, ingen fattigdom, ingen sårende behandling og ingen lappede støvler. Jeg kunne gøre så meget for alle dem derhjemme – hvilken glæde ville det ikke være!" sagde hun og lod sine tanker svælge i den overdådige fremtid, hendes fantasi afmalede for hende. Det var et meget lyst billede, men det syntes dog at have sine skyggesider, for hun udstødte et suk og rystede bedrøvet på høvedet. "Ak; men jeg elsker ham ikke, og jeg er bange for, at jeg aldrig vil komme til at gøre det, som jeg burde. Han er hjertensgod og ædelmodig og klog, og han ville være venlig imod mig, det er jeg overbevist om, men jeg kan alligevel ikke forsone mig med den tanke at

skulle tilbringe hele mit liv sammen med ham; jeg er så bange for, at jeg ville blive ked af ham, og hvad skulle jeg få gøre? Polly Sidney lyder ikke godt, og fru Arthur Sidney synes aldeles ikke at passe for mig. Det ville være underligt at kalde ham 'Arthur'," hviskede Polly og så sig over skulderen for at forvisse sig om, at ingen hørte det. "Det er et smukt navn, men næsten for fint, og jeg ville ikke kunne få mig til at kalde ham 'Sid', som hans søster gør. Jeg holder af korte, simple og hyggelige navne som Will, Ned eller Tom. Nej, nej, jeg kan aldrig komme til at elske ham, og det er ingen nytte til at prøve på det!" Dette udbrud brast ud af Polly, som om hun var blevet grebet af en pludselig uro; hun skjulte sit hoved i sine hænder og sad længe således ubevægelig.

Da hun få op igen, havde hendes ansigt et udtryk, som ingen nogensinde før havde set i det, en blanding af smerte og resignation, som om hun havde lidt et tab, der havde efterladt et bittert savn.

"Jeg vil ikke tænke på mig selv eller forsøge på at bøde på én fejl ved at begå en anden," sagde hun med et tungt suk. "Jeg vil gøre, hvad jeg kan, for Fanny og ikke stå imellem hende og hendes mulige lykke. Lad mig se, hvad kan jeg gøre til en begyndelse? Jeg vil aldrig mere spadsere med ham; jeg vil undgå ham og gå omveje, for at vi ikke skal mødes. Jeg har aldrig haft rigtig tro til det mærkværdige træf, at han altid skal komme hjem til middag, netop når jeg skal ud og give min time hos Roths. Sandheden er, at jeg gerne vil møde ham, at jeg er glad over at blive set sammen med ham og bryster mig af det, rent ud sagt, jeg forfængelige gås. Men jeg vil ikke gøre det mere, og det vil i det mindste spare Fanny for én sorg. Den stakkel! hvor jeg må have pint hende i al denne tid, og det har jeg ingen

anelse haft om. Hun har ganske vist ikke været slet så venlig imod mig som tidligere; men når hun var skarp, bildte jeg mig ind, at det var, fordi hun ikke var rask. Ak Gud! Bare det andet kunne bringes lige så let i orden som dette!"

Her viste Askepot en elskværdig tilbøjelighed til at tilgive og glemme, hvorfor Polly tog den op igen og sagde højt:

"Når din herskerinde mishandler dig, Mis, så er det, fordi hun befinder sig ilde; leg nu og bær ikke nag, det er en pinagtig sygdom, kan jeg forsikre dig."

Derpå fortsatte hun sine afbrudte tanker:

"Hvis han ikke forstår det vink, vil jeg give ham et tydeligere, for jeg vil ikke på nogen måde have, at det skal komme til en krisis, skønt jeg ikke kan nægte, at min slette forfængelighed frister mig stærkt til at prøve på at 'fange en fugl', blot for det pikante, der er ved det, og for den anseelse, det giver. Fy, Polly! du må skamme dig! Hvad ville din elskelige moder sige, når hun hørte dig komme med sådanne udtalelser? Jeg kunne have lyst til at skrive til hende og fortælle hende det hele; men det ville ingen nytte være til og ville kun gøre hende urolig. Jeg har desuden ingen ret til at røbe hende Fannys hemmeligheder og skammer mig ved at fortælle hende mine egne. Nej, jeg vil lade moder være i fred og kæmpe striden ud alene. Jeg bilder mig ind, at Fanny med tiden vil komme til at passe udmærket til ham. Han har kendt hende fra barnsben af og har en god indflydelse på hende. Kærligheden ville bidrage så meget til at gøre hende til, hvad hun kunne være, at det ville være synd, om hun ikke skulle blive det, blot fordi han tilfældigvis har truffet på mig. Det var rimeligt, om hun hadede mig; men jeg vil vise hende, at hun ingen grund har til det, og hjælpe hende efter

bedste evne, for hun har været så god imod mig, at jeg aldrig skal glemme det. Det er et delikat og voveligt foretagende, men jeg tænker, jeg kan komme vel fra det; under alle omstændigheder vil jeg forsøge det og ikke have noget at bebrejde mig, hvis alt ikke går efter ønske."

Hvad Polly tænkte, mens hun lå tilbage i sin stol med lukkede øjne og et håbløst udtryk i sit ansigt, kommer os ikke ved, skønt vi nok kunne ønske at vide, hvad der var anledningen til den tåre, der lidt efter lidt samlede sig under hendes øjenhår og trillede ned på Askepots grå pels. Var det sorg over den erobring, hun gav afkald på, var det deltagelse for veninden, eller var det en ubetvingelig bevægelse ved at gennemlæse et sørgeligt eller ømt kapitel i den lille roman, hun gemte i sit eget hjerte?

Den næste morgen begyndte Polly på sit "delikate og vanskelige foretagende". I stedet for at gå til sine elevers hjem gennem parken og de tilstødende livlige gader gik hun en omvej ad nogle baggader og undgik således hr. Sidney, der som sædvanligt kom meget tidligt hjem til middag den dag og lod til at føle sig skuffet ved ikke at opdage det friske ansigt under den beskedne hat. Polly fortsatte dette en uge, og ved tillige omhyggeligt at undgå det Shawske hus i visittiden så hun intet til hr. Sidney, der naturligvis ikke besøgte hende hos frøken Mills. Mimi var tilfældigvis syg den uge, hvorfor det sidste håb blev berøvet onkel Sidney, der så ud, som om hans ration af solskin var blevet betydeligt formindsket.

Nu var Polly på ingen måde noget fuldkomment væsen, og jeg kan derfor gerne tilstå, at hun mere end én gang den uge var udsat for at bukke under for den gamle fristelse, for da hendes

bestræbelser for at undgå hr. Sidney havde tabt nyhedens interesse, savnede hun de behagelige små møder, der tidligere havde kastet et skær af romantik over hendes kedelige, trælsomme liv. Hun holdt overmåde meget af hr. Sidney, der altid havde været forekommende og venlig imod hende lige fra deres bekendtskabs første tid, da han havde behandlet den lille pige med en opmærksomhed, som den unge kvinde nu mindedes med taknemmelighed. Jeg tror ikke, det var hans rigdom, kundskaber eller stilling, der mest tiltrak Polly, skønt de uden tvivl udøvede en større indflydelse på hende, end hun selv anede. Det var dette ubeskrivelige noget, som kvinderne er så hurtige til at opdage og vurdere hos mænd, der har været så lykkelige at have haft gode og forstandige mødre. Dette havde noget særlig tiltalende for Polly, fordi hun snart opdagede, at denne side af hans karakter ikke kom frem over for alle og enhver. Over for de fleste unge piger lignede han i høj grad de andre unge mænd af sin kreds undtagen måske i et vist behageligt væsen, der hørte lige så meget med til hans natur som agtelse for kvindekønnet i det hele taget, men over for Fanny og Polly lagde han disse, om jeg så må sige, huslige egenskaber og dyder for dagen, som sande kvinder sætter mere pris på end nok så megen kold forstand og verdslig visdom.

Polly havde set meget til ham hos Shaws, som han stod på en fortrolig fod med på grund af det venskab, der bestod mellem fru Shaw og hans moder, men hun havde aldrig tænkt sig muligheden af, at han kunne få i sinde at bejle enten til Fanny eller hende selv, da han var seks eller otte år ældre end dem og endnu undertiden ligesom i tidligere tider påtog sig en ærværdig mentors rolle. I den sidste tid var der rigtignok

foregået en forandring med dette, især over for Polly, og det smigrede hende mere, end hun ville tilstå endog for sig selv. Hun havde længe vidst, at han beundrede det eneste talent, hun besad, agtede hendes selvstændighedsfølelse og fandt behag i hendes selskab, men da der nu efterhånden i hans væsen røbede sig noget varmere og mere smigrende end beundring, agtelse og behag, kunne hun ikke undgå at lægge mærke til, at en af dette livs bedste gaver dag for dag var nærmere ved at blive tilbudt hende, og begyndte at spørge sig selv, om hun, hvis hun ville være ærlig og oprigtig, kunne modtage gaven og vise giveren gengæld.

I begyndelsen prøvede hun på at indbilde sig, at hun kunne det; men uheldigvis er hjertet en så genstridig ting, at det ikke adlyder fornuftens, viljens, ja ikke engang taknemmelighedens bud. Polly nærede et inderligt venskab for hr. Sidney, men ikke det mindste gran af den kærlighed, der er den eneste mønt, man kan betale kærlighed med. Så opstod den tanke hos hende, at hun for sin families skyld burde modtage den lykke, der blev budt hende, og glemme sig selv, men denne falske forestilling om rigtigheden af en sådan selvopofrelse tilfredsstillede hende ikke, for hun var ikke som de unge piger af den fine verden opdraget til at anse det for sin første pligt at gøre "et godt parti" og intet hensyn tage til følgerne, selv om det skulle gøre hende ulykkelig for hele livet. Pollys trosbekendelse var ganske simpelt: "Hvis jeg ikke elsker ham, bør jeg ikke gifte mig med ham, især hvis jeg elsker en anden, om så også alt taler imod mig." Hvis hun havde læst lige så mange franske romaner som adskillige andre unge damer, ville hun måske have fundet det interessant at blive gift og at føle en hemmelig angst ved at gøre

sig selv til et romantisk offer, men Pollys opdragelse var blevet forsømt, og efter en hel del naturlig tvivlrådighed gjorde hun, hvad de fleste kvinder gør i lignende tilfælde, hun besluttede at "vente og se det an".

Opdagelsen af Fannys hemmelighed syntes at vise hende, at der måtte gøres noget, for hvis denne beslutning, "at vente og se det an", gjorde hendes veninde ulykkelig, måtte den forandres snarest muligt. Dette gjorde en ende på Pollys tvivlrådighed, og efter den aften tillod hun sig aldrig mere at lytte til den forføreriske fristelse, der kom i en forklædning, som var særlig tillokkende for en ung pige med det mindste gran af den gamle Eva i sit væsen. Så traskede hun da dag efter dag gennem de kedelige baggader og længtes efter den solbeskinnede park og det ansigt, der altid opklaredes, når det så hende komme.

Om lørdagen begav Polly sig som sædvanligt på vej for at aflægge et besøg hos Rebecca og Lizzie, men kunne ikke modstå lysten til at se ind til Shaws og aflevere en lille pakke til Fanny, skønt det var i visittiden. Da hun trådte ind i den hensigt kun at løbe ovenpå et øjeblik, hvis Fanny tilfældigvis skulle være alene, bragte synet af to hatte på bordet i forstuen hende til at standse.

"Hvem er her, Katy?"

"Kun hr. Sidney og hr. Tom. Vil De ikke træde indenfor, frøken Polly?"

"Nej, ikke i dag; jeg har meget travlt," og med disse ord fjernede Polly sig så hurtigt, som om en halv snes ivrige elever krævede hendes nærværelse, men da døren lukkedes efter hende, følte hun sig så ensom og forladt, at hendes øjne fyldtes

af tårer, og da Toms store newfoundlænder, Neptun, kom travende bag efter hende, standsede hun, slog sine arme om dens lådne hoved og sagde sagte, idet hun så ind i dens brune, venlige øjne, hvoraf der lyste næsten menneskelig deltagelse:

"Gå nu hjem igen, gamle dreng; du må ikke følge mig. Oh, Neptun, hvor det er svært at give afkald på en kærlighed, som man så gerne ville eje, men som det ikke er rigtigt at tage imod!"

Det var tåbeligt at sige sådan noget til en hund; men det viste, at Polly var en ømhjertet ung pige, der bestræbte sig for at gøre sin pligt.

"Siden han nu er i god behold hos Fanny, tør jeg nok vove at gå, hvor jeg har lyst. Det er sådan et dejligt vejr, at alverdens småbørn må være ude, og det gør mig altid så godt at se dem," tænkte Polly og drejede ind i den brede, solbeskinnede gade, hvor den fine verden promenerede på den tid.

Alverdens småbørn var virkelig ude og så både glade og søde ud; men, hvordan det nu kunne være, så gjorde det ikke Polly så godt at se dem, som hun havde ventet, skønt de smilede til hende fra deres vogne og kyssede på deres små buttede fingre ad hende, når hun gik forbi dem; Polly havde nemlig et af den slags ansigter, som småbørn synes om. Et lille væsen med en blå plysses hat stod og sendte fortvivlede blikke efter en lille bitte skabningens herre, der sjokkede af sted med en vaklende skønhed i hvidt, mens en anden ung herre i et par pragtfulde røde gamacher bestræbte sig for at trøste den forladte unge dame.

"Hold nu Charles i hånden, Mary, og gå pænt ligesom Willy og Flora," sagde barnepigen.

"Nej, nej, jeg vil då med Willy, men han vil itte la' mig ha' lov. Då din vej, Tarles; jeg tan ikke li' dig," skreg den lille med den blå hat, idet hun slængte sin hermelinsmuffe på jorden og hulkede i et mikroskopisk lommetørklæde, hvis kniplingskant ikke kunne mildne hendes sorg, hvad den måske havde kunnet gøre, hvis hun havde været ældre.

"Willy holder mest af Flora; hold nu op med at skråle og kom lidt gesvindt, din uartige unge."

Den stakkels lille Dido blev slæbt af sted af den udeltagende barnepige, mens ejermanden til de røde gamacher forgæves søgte at tale sin sag, og Polly sagde med et smil og et suk til sig selv:

"Hvor tidligt dog den gamle historie begynder!"

Det syntes, som om forårsluften foruden det friske græs og de første fandens mælkebøtter også havde bragt alle hånde ømme følelser til at spire frem, for mens Polly gik hen ad gaden, bemærkede hun jævnligt forskellige illustrationer til 'den gamle historie', som hun bestræbte sig for at glemme.

På et gadehjørne tog en mørkøjet skoledreng afsked med en rødkindet skolepige, hvis noderuller han kun modstræbende leverede hende tilbage.

"Glem det nu ikke," sagde drengen og så undseligt ind i de klare øjne, der skinnede af liv, idet den unge pige rødmende og smilende i en bebrejdende tone svarede:

"Nej, hvor kan du tro det?"

"Endnu går det nok så roligt med denne lille roman, og jeg håber, det vil blive ved til enden," sagde Polly hjerteligt, da hun så knøsen traske af sted med en munter fløjten, som om hans fornøjelige stemning nødvendigvis måtte have luft, hvis

knapperne i hans trøje ikke skulle udsættes for fare, mens den unge pige blev stående på gadedørstrappen og figurerede, som om hun øvede sig til den dans, hun havde lovet ikke at glemme.

Lidt længere henne gik Polly forbi et par nyforlovede, som hun kendte, og som for første gang spadserede med hinanden under armen, begge med det stolte og bevidste udtryk, der er så fornøjeligt at se hos disse væsener, der for en tid svæver i den syvende himmel.

"Ak Gud, hvor de ser lykkelige ud!" sagde Polly og travede videre, idet hun tænkte på, om hendes tur vel nogen sinde ville komme, hvilket hun var bange for var umuligt.

Et glimt af en dame med et moderligt udseende, der gik ind ad en dør og blev modtaget af en flok nette børn, der med henrykkelse kastede sig over moder og hendes pakker, virkede opmuntrende på Polly, og da hun et øjeblik efter kom forbi et gammelt gråhåret par, der vandrede adstadigt ved hinandens side i solskinnet, følte hun sig endnu bedre til mode og glædede sig over at se en så lykkelig slutning på den roman, hun havde læst på sin gang hen ad gaden.

Som om den lille skælmske gud havde villet overrumple Polly i et svagt øjeblik eller give hende en gunstig lejlighed endnu en gang, viste hr. Sidney sig netop i dette øjeblik ved hendes side. Hvordan han var kommet der, blev aldrig ganske klart for Polly, men han var der, rød i hovedet og lidt forpustet, men øjensynligt så glad over at se hende, at hun ikke havde hjerte til at vise sig stiv og kold, som hun fuldt og fast havde besluttet at være, når de mødtes.

"Det er svært varmt, er det ikke?" sagde han efter at have givet hende hånden og sat sig i trit med hende efter gammel skik.

"De synes i det mindste at finde det," svarede Polly og lo med et pludseligt blink i sine øjne; hun kunne virkelig ikke lade være, det var så fornøjeligt at se ham igen netop i det øjeblik, da hun følte sig så ene.

"Har De opgivet Deres timer hos Roths?" spurgte Sidney, idet han forandrede emnet for samtalen.

"Nej."

"Går De derhen til sædvanlig tid?"

"Ja."

"Så er det mig en gåde, hvordan De kommer derhen."

"Det er mig lige så stor en gåde, hvordan *De* kommer her så pludseligt."

"Jeg så Dem fra vinduet henne hos Shaws og tog mig den frihed at løbe efter Dem om ad baggaden," sagde han leende.

"Det er den vej, jeg går, når jeg går hen til Roths," sagde Polly. Hun havde ikke haft i sinde at fortælle det; men hans oprigtighed var så vindende, at hun glemte sig selv.

"Det må ikke være nær så morsomt eller nemt for Dem som at gå gennem parken."

"Nej, det er sandt nok; men man bliver undertiden ked af stadig at gå de samme veje og får lyst til at prøve en ny."

Polly sagde ikke dette ganske naturligt, og Sidney sendte hende et hurtigt blik, idet han spurgte:

"Bliver De også ked af Deres gamle venner, frøken Polly?"

"Ikke ofte; men –" svarede Polly og holdt pludselig inde, for frygten for at synes utaknemmelig eller uvenlig fik hende næsten til at håbe, at han ikke ville forstå det vink, hun så omhyggeligt havde forberedt sig på at give ham.

Der indtrådte en højst ubehagelig lille pause, som Polly brød ved pludselig at spørge:

"Hvordan har Fanny det?"

"Stor på det som altid. Ved De hvad, jeg føler mig temmelig skuffet af Fanny, for hun synes ikke at udvikle sig til sin fordel med årene," sagde Sidney, tilsyneladende glad over, at samtalen tog en anden retning.

"Åh, De ser hende aldrig i hendes bedste øjeblikke. Hun påtager sig den storagtige mine over for andre for at skjule sit virkelige væsen. Men jeg kender hende bedre, og jeg kan forsikre Dem, at hun virkelig udvikler sig til sin fordel; hun prøver på at rette sine fejl, skønt hun ikke vil tilstå det, og en skønne dag vil De blive overrasket ved at opdage, hvor meget hjerte og forstand og hvor mange gode egenskaber hun er i besiddelse af."

Polly talte med varme, og Sidney så på hende, som om han syntes endnu bedre om Fannys forsvarerinde end om selve forsvaret.

"Det glæder mig at høre, og jeg tror det gerne, når de siger det; alle mennesker viser Dem deres gode side, tror jeg, og det er sagtens grunden til, at De finder verden så fornøjelig."

"Ak nej, det gør jeg ikke! Ofte forekommer den mig meget hård og bedrøvelig, og så klager jeg over mine prøvelser som et utaknemmeligt skarn."

"Kan vi ikke gøre Deres prøvelser lettere for Dem?" Røsten, dette spørgsmål blev udtalt med, var så mild, at Polly ikke turde se op, da hun vidste, hvad øjnene sagde i deres tavse sprog.

"Tak, nej. Jeg får ikke flere genvordigheder, end jeg har godt af, tænker jeg, og det går så let galt, når man prøver på at undgå

bryderier."

"Eller mennesker," tilføjede Sidney i en tone, der bragte alt Pollys blod til at fare til hovedet.

"Hvor yndig parken dog ser ud!" sagde hun i stor forvirring.

"Ja, det er den behageligste spadsereplads, vi har; synes De ikke?" spurgte den unge mand snedigt, og Polly gik øjeblikkelig i fælden.

"Jo, det gør jeg rigtignok! Det er altid så forfriskende for mig på en måde at få et lille glimt af landet, især på denne årstid."

Oh, Polly, Polly, hvor det var dumt at komme med dette, netop som du havde givet ham at forstå, at du var ked af parken! Sidney var hverken en dumrian eller en nar, og ved at lægge et og andet sammen og tage forskellige småting med i betragtning var han nu kommet til det resultat, at Polly ligesom han selv måtte have hørt noget til den sladder, der knyttede deres navne sammen, at hun ikke syntes om det, og at hun nu på denne måde prøvede på at vise ham det. Han var hurtigere til at forstå et vink, end hun havde ventet, og da han både var stolt og ædelmodig, besluttede han at få sagen afgjort straks såvel for Pollys skyld som for sin egen. Efter hendes sidste mindre heldige bemærkning sagde han derfor roligt, mens han iagttog hendes ansigt skarpt:

"Det tænkte jeg nok; jeg rejser nu bort fra byen i forretninger for flere uger, så kan De nyde Deres "lille glimt af landet" uden at blive kedet af mig."

"Kedet? Oh, nej!" udbrød Polly alvorligt, men standsede pludselig, da hun ikke vidste, hvad hun skulle sige.

Hun troede selv, at der var en hel del af en kokette i hende, og jeg tvivler ikke om, at øvelse med tiden kunne have gjort hende

til en meget farlig lille person, men for øjeblikket var hun alt for oprigtig og ligefrem til at benytte selv blot en såkaldt hvid løgn for at redde sig ud af en knibe. Det vidste Sidney og kunne godt lide hende for det, men ikke desto mindre benyttede han sig af det og spurgte pludselig:

"Hvis De vil være ærlig, ville De så ikke gå den gamle vej og være lige så glad over den som før, hvis jeg ikke kom og gav sladderhankene noget at snakke om?"

"Jo," svarede Polly, før hun kunne tage sig i det, og kunne så gerne have bidt sin tunge af, fordi hun havde svaret så uhøfligt. Der syntes at skulle indtræde nok en frygtelig pause, men netop i samme øjeblik travede en rytter forbi og sendte dem en smilende hilsen, der bragte Polly til at udbryde: "Oh, der er Tom!" i en tone og med et blik, der standsede de ord, der svævede på Sidneys læber, og fik ham til at strække hånden ud imod hende med et udtryk, der i øjeblikket bragte hendes hjerte til at banke voldsomt og lang tid efter fyldte det med dyb medlidenhed, skønt han ikke sagde andet end: "Farvel, Polly."

Han var borte, inden hun kunne gøre andet end se på ham med et angerfuldt ansigt, og hun gik videre med følelsen af, at hendes første og måske eneste bejler havde læst og forstået hendes svar, uden at det var blevet udtalt i ord. Hvad mere han havde læst, vidste hun ikke og trøstede sig med den tanke, at han måske ikke brød sig synderlig meget om hende, siden han havde været så rask til at tage imod det første afslag.

Polly gik ikke sin yndlingsvej igen, før hun gennem Mimi havde erfaret, at "onkel" virkelig havde forladt byen, og så gjorde hun den opdagelse, at det, når alt kom til alt, var hans venlige selskab og samtale, der havde gjort vejen så tiltalende.

Hun sukkede over verdens forkerte gang i almindelighed og knurrede lidt over sine egne genvordigheder i særdeleshed; men i det hele taget forvandt hun dog dette stød bedre, end hun havde ventet, for hun fik snart andre bekymringer foruden sine egne at råde bod på, og det hjælper én bedre end strømme af sorgfulde tårer og mange timer tilbragt med sygelig klagen.

I et par dage lod hun være at besøge Fanny, men vandt intet derved, for så snart denne unge dame havde erfaret Sidneys pludselige bortrejse, havde hun ingen ro, før hun fik opdaget, hvad der havde foranlediget den, og gik hen til Polly en eftermiddag i mørkningen, der er en for fortrolige meddelelser særlig gunstig tid.

"Hvad har du taget dig for i den sidste tid?" spurgte Fanny, der bestræbte sig for at tale i en rolig tone, med ryggen til det hurtigt svindende dagslys.

"Jeg har rendt fra det ene sted til det andet som sædvanligt. Hvad nyt hos jer?" svarede Polly, der havde en fornemmelse af, at der ville komme noget, og var ret glad ved at få det overstået.

"Intet af vigtighed. Trix behandler Tom skændigt, og han finder sig så tålmodigt i det som et lam – jeg har rådet ham til at hæve forbindelsen og ikke lade sig sådan plage, men det vil han ikke, fordi allerede én har slået op med hende, og han anser det for lavt."

"Måske slår hun op med ham."

"Det tvivler jeg ikke om at hun gør, hvis der kommer noget bedre; men Trix er nær ved at være *passée*, og det skulle slet ikke undre mig, om hun holdt fast på ham af ren ondskab, om ikke af anden grund."

"Stakkels Tom, hvilken hård skæbne!" sagde Polly med et suk, der skulle være komisk, men lød så bedrøvet, at hun indså, at det var mislykket, og skyndte sig at bøde på det ved leende at sige: "Når du kalder Beatrice *passée*, hvad vil så alle vi andre være, når vi er fem og tyve år?"

"Aldeles færdige og lagt på hylden. Jeg har allerede en følelse af at være kommet så vidt, for man viser mig ikke halvt så megen opmærksomhed som tidligere, og forleden dag hørte jeg Maud og Grace undre sig over, at de gamle piger 'ikke kunne holde sig hjemme og give plads for dem'."

"Hvorledes har Maud det?"

"Rigtig godt, men hun plager mig med sine besynderlige tilbøjeligheder og begreber. Hun holder mest af at opholde sig i køkkenet, afskyr at læse og sagde forleden, da Vincents var til stede, at hun syntes, det måtte være mageløst morsomt at være en tiggerpige og løbe omkring med en kurv; det måtte være så interessant at se, hvad man fik i den."

"Mimi sagde forleden dag, at hun ville ønske, hun var en due, så at hun kunne trippe omkring i vandpytterne uden at have det mas med at tage galocher på."

"Apropos, hvornår kommer hendes onkel tilbage?" spurgte Fanny, der ikke kunne vente længere og med glæde greb den lejlighed, Polly bød hende.

"Det ved jeg virkelig ikke."

"Og bryder dig formodentlig heller ikke om at vide det, du hårdhjertede skarn."

"Hvad mener du med det, Fanny?"

"Jo, jeg er ikke blind, min kære, og det er Tom heller ikke. Når en ung herre gør en brat ende på en visit og styrter af sted efter

en ung dame, når han derpå bliver set holdende hende i hånden i den mest afsides liggende krog af parken og så pludselig rejser bort, så ved *vi* nok, hvad det betyder, hvis du ikke ved det."

"Hvem har lavet den pæne historie? Det gad jeg nok vide," spurgte Polly, da Fanny holdt inde for at trække vejret.

"Forstil dig nu ikke, Polly; men vær en god pige og fortæl mig blot, om han ikke har friet til dig."

"Nej, han har ikke."

"Tror du ikke, det er hans hensigt?"

"Nej, jeg tror ikke, han nogensinde vil tale et ord til mig om den ting."

"Det overrasker mig virkelig!" udbrød Fanny og trak vejret dybt, som om der var blevet lettet en sten fra hendes hjerte. Derpå føjede hun til i en forandret tone:

"Men elsker du ham da ikke, Polly?"

"Nej."

"Er det sandt?"

"Ja, den rene sandhed."

Et øjeblik talte ingen af dem; men den enes hjerte slog højt af glæde, og tusmørket skjulte et meget lykkeligt ansigt.

"Tror du ikke, han holder af dig, kære Polly?" spurgte Fanny lidt efter. "Det er ikke, fordi jeg vil være nysgerrig; men jeg troede virkelig, han gjorde det."

"Det tør jeg ikke sige noget om; men om så var, så er det kun en flygtig grille, og han vil snart forvinde det."

"Fortæl mig det hele; det interesserer mig i højeste grad, og jeg er vis på, at der er sket noget; jeg kan høre det på din tone, for jeg kan ikke se dit ansigt."

"Husker du den samtale, vi engang havde efter at have læst en af miss Edgeworths fortællinger; vi talte om, hvorvidt man burde forhindre en bejler i at erklære sig, hvis man ikke elskede ham."

"I andre sagde, at det ikke var passende, og jeg påstod, at det under alle omstændigheder var ærligt og åbent. Det har altid været min hensigt at bære mig sådan ad, hvis jeg fik anledning til det, og den har jeg haft. Læg vel mærke til, at jeg ikke siger, at hr. Sidney elskede mig, for det har han aldrig sagt, og nu vil han aldrig komme til at sige det, men jeg bildte mig ind, at han holdt en del af mig og måske kunne komme til at holde endnu mere af mig, hvis jeg ikke lod ham mærke, at det var forgæves."

"Og hvad gjorde du så?" udbrød Fanny i stærk bevægelse.

"Jeg gav ham blot et vink, og han forstod det. Han havde i forvejen besluttet at rejse, så du skal ikke frygte for, at hans hjerte er knust, eller bryde dig om, hvad tåbelige sladderhanke fortæller. Han forstod mig, som sagt, og da han er en gentleman, sørgede han for, at det ikke vakte opsigt. Han tænkte måske, at jeg var en forfængelig gås, og har leet ad mine unyttige sorger."

"Nej, det har han ikke; han har fundet det rigtigt og agter dig sikkert, fordi du har handlet, som du har. Men det ville have været et glimrende parti for dig, Polly."

"Jeg kan ikke sælge mig for et rigt hjem."

"Gud bevare os, hvor falder du på en sådan tanke?"

"Jo, det er det rette udtryk for halvdelen af jeres fashionable giftermål. Jeg er 'sær', ved du nok, og foretrækker at blive en uafhængig gammel jomfru og musiklærerinde alle mine dage."

"Oh, det bliver du ikke, du er skabt til at have dit eget hyggelige og glade hjem, og jeg håber, at du engang må få det, kære Polly," sagde Fanny med varme, for hun følte sig så taknemmelig mod Polly, at det faldt hende vanskeligt ikke at buse ud med hele sin hemmelighed på én gang.

"Ja, det håber jeg også selv at jeg må, men jeg tvivler på det," sagde Polly i en tone, der bragte Fanny til at tænke på, om hun også skulle vide, hvad hjertesorg var.

"Der er noget, der trykker dig, Polly; hvad er det? Betro dig til mig, som jeg betror mig til dig," sagde Fanny kærligt, for al den kulde, hun havde forsøgt at skjule, var smeltet i det solskin, der pludselig var brudt frem.

"Gør du altid det?" spurgte hendes veninde og bøjede sig over mod hende med et uimodståeligt udtryk af længsel efter at genvinde den gamle kærlighed og fortrolighed, der var hende alt for dyrebare til at blive byttet bort for en lille kortvarig rus eller for den tomme ære at have "fanget en fugl", for at bruge Trixes elegante udtryksmåde. I dette øjeblik gik det hele op for Fanny, og under en strøm af taknemmelige tårer kastede hun sig til Pollys bryst, idet hun udbrød:

"Oh, kære, kære Polly! er det for min skyld, du har gjort det?"

Og Polly trykkede hende tættere ind til sig og hviskede så usigelig kærligt:

"Jeg ville ikke, at en elsker skulle skille dette par veninder ad, hvis jeg kunne gøre noget til det."

15. Omvæltninger

En aften, da Polly kom hen for at se til ham, traf hun Maud siddende på trappen med et bedrøvet ansigt.

"Oh, Polly, hvor jeg er glad over, at du kommer!" udbrød den lille pige og løb hende i møde for at omfavne hende.

"Hvad er der i vejen, min ven?"

"Det ved jeg ikke; men der må være sket noget skrækkeligt, for mama og Fanny sidder sammen ovenpå og græder. Papa har lukket sig inde i biblioteket, og Tom farer rasende omkring som en bjørn inde i spisestuen."

"Åh, det er vel ikke noget meget slemt; måske er mama lidt sygere end sædvanligt, eller papa har haft ubehageligheder i forretningen, eller Tom har rodet sig ind i en ny forlegenhed. Se nu ikke så forskrækket ud, lille Maud, men kom med ind i dagligstuen, så skal du se, hvad jeg har til dig," sagde Polly, der havde en fornemmelse af, at der var uvejr i luften, men gerne ville opmuntre barnet, hvis lille ansigt havde et sådant udtryk af bekymring og angst, at det gik hende til hjertet.

"Jeg tror ikke, jeg kan blive glad for nogenting, før jeg får at vide, hvad der er i vejen," svarede Maud. "Det må være noget gyseligt, er jeg vis på; for da papa kom hjem, gik han op på mamas værelse og talte længe med hende, og mama græd ganske højt, og da jeg ville gå ind til dem, måtte jeg ikke for Fanny, og hun så så forskrækket og underlig ud. Da papa kom ned, ville jeg gå ind til ham; men døren var låset, og han sagde: 'Ikke nu, min lille pige'; så satte jeg mig her og ventede på, hvad der ville ske, og så kom Tom hjem; men da jeg løb ind til ham

for at fortælle ham, hvordan det var, sagde han: 'Gå væk, og plag mig ikke', og tog mig ved skuldrene og satte mig udenfor. Ak Gud! Alting er så underligt og rædsomt, at jeg ikke ved, hvad jeg skal gøre."

Maud begyndte at græde, hvorfor Polly satte sig ned ved siden af hende på trappen og forsøgte at trøste hende, mens hendes eget sind var opfyldt af en ubestemt frygt. Pludselig gik døren til spisestuen op, og Toms hoved kom til syne. Et eneste blik overbeviste Polly om, at der virkelig måtte være noget i vejen; for den omhu og elegance, der ellers udmærkede Toms ydre, savnedes fuldstændig. Knuden på hans halstørklæde sad på siden af halsen, hans hår var i uorden, den dyrebare moustache så ud til at være blevet forsømt, og i hele hans ansigt var der et blandet udtryk af harme, undseelse og sorg; selv hans stemme røbede hans sindsoprør, for i stedet for, som han plejede, at hilse venligt på den unge dame, syntes han at være faldet tilbage i den uopdragne tone fra drengeårene, og alt, hvad han sagde, var:

"Halløj, Polly!"

"Hvordan har du det?"

"Jo, tak; jeg er kommet i en pokkers forlegenhed; send den lille kylling ovenpå og kom ind, så skal jeg fortælle dig det," sagde han, som om han længtes efter at kunne meddele sig til nogen og betragtede den forstandige Pollys komme som en Forsynets styrelse.

"Gå ovenpå, lille Maud, og mor dig med denne bog og disse ingefærkager, som jeg har lavet til dig, så er du en god pige," hviskede Polly, mens Maud stod og tørrede sine tårer og stirrede på dem med et par store, spørgende øjne.

"Du vil jo nok fortælle mig det alt sammen siden, vil du ikke?" hviskede hun og beredte sig til at adlyde.

"Jo, hvis jeg kan," svarede Polly.

Maud forsvandt med uventet føjelighed, og Polly gik ind i spisestuen, hvor Tom vandrede uroligt frem og tilbage. Selv om han virkelig havde "raset som en bjørn", ville Polly dog ikke have ladet sig afskrække, sådan en tilfredsstillelse var det for hende, at han trængte til hende, og så glad var hun over igen at blive hans fortrolige som i de gode gamle dage, at hun med fornøjelse ville have stået ansigt til ansigt med en langt frygteligere person end den fremfusende Tom.

"Nå, hvad er det så?" spurgte hun, idet hun gik lige til sagen.

"Ja, gæt en gang."

"Du har vel knækket halsen på din hest ved væddeløbet."

"Det er noget værre end det."

"Har du fået en advarsel igen?"

"Værre end det."

"Er Trix løbet bort med én?" udbrød Polly og snappede efter vejret.

"Værre endnu."

"Oh, Tom! Du har da ikke pryglet eller skudt nogen?"

"Nej; jeg har været lige ved at skyde hovedet i stykker på mig selv; men du ser, at jeg ikke har gjort det."

"Jeg kan ikke gætte det; sig mig det i en fart."

"Nu da, jeg er blevet relegeret."

Tom standsede på kamintæppet, da han sagde dette, og betragtede Polly for at se, hvordan hun tog det. Til hans overraskelse syntes hun næsten at føle sig lettet, og efter et øjebliks tavshed sagde hun alvorligt:

"Det er slemt, meget slemt; men det kunne have været værre."

"Det *er* også værre," sagde Tom og satte sig igen i bevægelse med en fortvivlet stønnen.

"Gå ikke sådan og spark til stolene; men kom og sæt dig ned og fortæl mig det hele roligt."

"Det kan jeg ikke."

"Nå, så bliv ved at gå. Er du virkelig blevet jaget væk? Kan det ikke gøres, godt igen? Hvad har du gjort?"

"Denne gang er det alvor. Jeg kom i klammeri med kirkevægteren og slog ham i gulvet. Hvis det havde været min første bedrift, var jeg sluppet fra det; men, ser du, jeg har så mange gange på et hængende hår været nær ved at blive jaget bort, nu er der ingen pardon mere, og det vil blive en pokkers dyr historie. Jeg vidste, at jeg var kaput, og derfor ventede jeg ikke, til jeg blev smidt ud, men stak frivilligt af."

"Hvad vil dog din fader sige?"

"Det vil gå den gamle nær; men det værste af det er –", her holdt Tom inde og blev et øjeblik stående midt på gulvet med sænket hoved, som om han fandt det svært at fortælle selv den venlige lille Polly det værste; men så brast hele sandheden ud af ham i ét åndedrag, ligesom han i gamle dage plejede at buse frem med sine drengestreger og så trække sig tilbage til væggen, rede til at tage mod følgerne.

"Jeg har en forfærdelig masse gæld, som den gamle ikke ved noget af."

"Oh, Tom, hvor har du kunnet gøre det?"

"Jeg har været et ødselt æsel, det ved jeg nok, og det gør mig knusende ondt; men hvad kan det hjælpe? Jeg bliver nødt til at fortælle den kære gamle det, det er humlen."

Til en anden tid ville Polly have leet ad den modsætning, der var mellem Toms ansigt og udtryksmåde; men det første vidnede om en så oprigtig anger, at selv det afskyelige udtryk "den gamle" snarere lød rørende end anstødeligt.

"Han vil blive meget vred, kan jeg begribe; men han hjælper dig nok, tror du ikke? Det gør han altid, siger Fanny."

"Nej, det er det værste ved det, ser du. Han har så ofte måttet betale for mig, at han sidste gang sagde, at det nu var forbi med hans tålmodighed, og at hans pung heller ikke kunne svare til det mere, så at jeg, hvis jeg kom i flere af den slags forlegenheder, måtte se at komme ud af dem, som jeg bedst kunne. Det var min beslutning at blive så stadig som en milepæl, men nu er det galt igen og værre end nogen sinde, for sidste kvartal sagde jeg ikke noget til fader, han var netop dengang så bekymret over tabet af de skibe, og nu er det vokset op til en forfærdelig sum."

"Hvad har du brugt alle de penge til?"

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg ved det."

"Er du slet ikke i stand til at betale?"

"Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle kunne det; jeg ejer ikke en hvid selv, og jeg har ingen udvej til at skaffe mig pengene, medmindre jeg skulle prøve på at spille."

"For Guds skyld, nej! Sælg din hest," udbrød Polly efter et øjebliks eftertanke.

"Det har jeg gjort; men jeg fik ikke det halve for den af, hvad jeg havde givet. Den blev lam for mig sidste efterår, og det ville det bæst ikke forvinde."

"Og det var ikke nok til at betale din gæld?"

"Nej, kun omtrent en tredjedel."

"Men Tom, hvor meget skylder du da bort?"

"Jeg har undgået at gøre det op lige til i går, men så stod sagerne så fortvivlet, at jeg syntes, jeg lige så godt kunne se sandheden i øjnene, hvorfor jeg gav mine regninger en overhaling, og her er resultatet."

Tom slængte et tilklattet, forkrøllet stykke papir i Pollys skød og begyndte at vandre frem og tilbage igen med endnu hurtigere skridt end før. Polly kastede blot et eneste blik på totalsummen og slog hænderne sammen, thi for hendes uerfarne øjne tog den sig forfærdelig ud.

"En net lille sum, ikke sandt?" spurgte Tom, der ikke kunne udholde tavsheden og det ængstelige, bekymrede udtryk i Pollys øjne.

"Det er forfærdeligt! Det undrer mig ikke, at du er bange for at sige det til din fader."

"Jeg ville hellere lade mig skyde. – Hør, Polly, hvad om vi meddelte ham det på en lempelig måde?" tilføjede Tom efter at have gjort nok en vending.

"Hvordan mener du?"

"Jo, hvad om Fanny eller, hvad der var endnu bedre, om du gik ind til ham og på en måde banede vejen? Jeg kan ikke bringe det over mit hjerte at overvælde ham med hele sandheden på én gang."

"Nå, så du ville gerne have, at jeg skulle gå ind og fortælle ham det for dig?" sagde Polly, og der viste sig en svag krusning om hendes læber, idet hun sendte Tom et blik, der, hvis han havde set det, kunne have vist ham, hvordan et par blå øjne kunne lyne; men han stod og så ud af vinduet, og uden at vende sig om sagde han langsomt:

"Ja, ser du, han holder så meget af dig, og du er ganske som en af familien, så det ville synes ganske naturligt. Fortæl ham blot, at jeg er blevet relegeret, og så meget af det øvrige, som du synes, så skal jeg komme ind og fortælle ham resten."

Polly rejste sig og gik hen imod døren uden at sige et ord; men idet hun gjorde det, fik Tom et glimt at se af hendes ansigt og sagde hastigt:

"Synes du ikke, det er en god plan? "

"Nej, jeg gør ikke."

"Hvorfor ikke? Tror du ikke, at han hellere vil have det fortalt på en skånsom måde af dig, end at jeg skal buse frem med det, som jeg altid gør med den slags ting."

"Nej, jeg ved, at han hellere vil have, at hans søn skal komme og fortælle ham sandheden som en mand i stedet for at sende en pige for at gøre, hvad han selv er bange for at gøre."

Hvis Polly pludselig havde givet ham en ørefigen, kunne Tom ikke have set mere forbavset ud, end han gjorde ved dette udbrud – han kastede et blik på hendes ophidsede ansigtstræk og syntes at forstå udtrykket i det. Det gik pludselig op for ham, at han virkelig gjorde forsøg på at krybe i skjul bag en ung pige; han blev blussende rød, sagde kort: "Bliv her, Polly", og gik lige ud af stuen med en mine, som om han gik til retterstedet, for den stakkels Tom var blevet opdraget til at frygte sin fader og var endnu ikke ganske vokset fra denne frygt.

Polly satte sig ned med et på én gang tilfreds og bedrøvet udtryk. "Jeg håber, at jeg har handlet rigtigt," sagde hun til sig selv. "Jeg kunne ikke finde mig i, at han kneb ud og fik udseende af at være fej, men det er han ikke, han tænkte blot ikke på, hvordan det måtte forekomme mig, og det undrer mig ikke, at

han var lidt bange. Hr. Shaw er så streng mod den stakkels fyr. Ak Gud! hvad skulle vi dog gøre, hvis William kom i sådanne forlegenheder! Gud ske lov, at han er fattig og ikke kan det; det er jeg så inderlig glad for."

Så sad hun stille ved den halvt åbne dør og lyttede til den utydelige lyd af Toms stemme inde i biblioteket på den anden side af forstuen, idet hun inderligt håbede, at hans fader ikke måtte være alt for streng imod ham. Han syntes at aflægge sin bekendelse hastigt og med fast røst uden at blive afbrudt, før den var til ende; derpå hørte Polly hr. Shaws dybere stemme sige nogle få ord, ved hvilke Tom udstødte nogle lydelige udråb som af overraskelse. Polly kunne ikke skelne et ord af, hvad der blev sagt, og blev derfor siddende stille og tænkte med ængstelse på, hvad der vel gik for sig mellem de to mænd. Det syntes, som om der fulgte et øjebliks stilhed på Toms udbrud, derpå talte hr. Shaw længe i en lav, alvorlig tone, der var så langt fra at være vred, som Polly havde ventet, at det gjorde hende urolig, for hr. Shaw plejede "først at buldre løs imod Tom og så tilgive ham bagefter", som Maud sagde. Derpå hørtes Toms røst, som syntes at gøre nogle ivrige spørgsmål, hvorpå der blev givet korte svar. Så blev der dødstille og der hørtes ikke andet end lyden af den sagte faldende forårsregn udenfor, men pludselig hørte hun, at nogen rørte sig, og at Tom sagde: "Lad mig hente Polly."

Et øjeblik efter kom Tom tilbage og så så bleg og elendig ud, at Polly blev bange.

"Gå ind og tal til ham, jeg kan ikke; den stakkels gamle fader, blot jeg havde vidst dette!" sagde Tom, idet han til Pollys største bestyrtelse kastede sig i en stol og lagde sit hoved mod bordet,

som om han havde modtaget et slag, han ikke formåede at bære.

"Oh, Tom, hvad er det?" råbte Polly og ilede hen til ham, så opfyldt af angst, at hun næppe vovede at tale.

Uden at se op svarede Tom med kvalt røst:

"Fallit; det hele i smadder, og i morgen vil alle folk vide det."

Polly måtte et øjeblik holde sig ved ryggen af Toms stol, for denne meddelelse berøvede hende vejret. Det ord "fallit" indeholdt noget så ubestemt rædselsfuldt for hende, at hun havde en fornemmelse, som om verden var ved at forgå.

"Er det meget slemt?" spurgte hun sagte, da hun fandt, at alt var at foretrække for at stå stille og se Tom så sønderknust.

"Ja, han har i sinde at opgive hele sit bo. Han har gjort sit bedste, men nu kan det ikke forhales længere, han er fuldstændig ødelagt."

"Oh, Gud give, jeg havde en million at give ham!" udbrød Polly og slog hænderne sammen, mens tårerne strømmede ned ad hendes kinder. "Hvordan bærer han det, Tom?"

"Som en mand, Polly, og jeg er stolt af ham," svarede Tom og så op, blussende rød af undertrykt bevægelse. "Alting er gået ham imod, og han har kæmpet ganske alene mod ulykken; men den har været ham for stærk, nu kan han ikke mere. Det er en hæderlig fallit, må du vide, og der er ingen, der kan bebrejde ham det mindste; jeg gad nok se nogen prøve på det!" udbrød Tom og knyttede hænderne, som om det ville være ham en lettelse at gennemprygle en halv snes bagvaskere af hans faders hæderlige navn.

"Nej, det er der naturligvis ikke! Det er altså det, der voldte den stakkels Maud så megen ængstelse. Han har fortalt din

moder og Fanny det, før du kom hjem, og det er formodentlig derfor, at de er så forknytte."

"De har ingen nød; fader har ikke rørt moders penge, han kunne ikke 'plyndre sine pigebørn', sagde han, og det hele er i god behold for dem. Er han ikke en knub, Polly? "sagde Tom, og hans ansigt lyste af stolthed, på samme tid som hans læber dirrede af en ømmere følelse.

"Blot jeg kunne være til hjælp på nogen måde," udbrød Polly, nedtrykt ved følelsen af sin afmagt.

"Ja, men det kan du. Gå ind og vær venlig imod ham; du ved, hvordan du skal bære dig ad; han trænger hårdt til det, så alene som han sidder derinde. Jeg kan ikke, for jeg volder ham blot sorg i stedet for at yde ham trøst."

"Hvordan tog han *din* meddelelse?" spurgte Polly, der for en tid havde glemt den mindre sorg for den større.

"Så tålmodigt som et lam, for da jeg var færdig, sagde han blot: 'Min stakkels dreng, vi må bære over med hinanden', og så fortalte han mig, hvordan det stod med hans sager."

"Det glæder mig, at han var venlig," begyndte Polly i en beroligende tone, men Tom udbrød selvbebrejdende:

"Det er det, der piner mig allermest! Netop da jeg skulle være hans stolthed og støtte, bringer jeg ham gæld og skændsel, og han siger ikke et eneste bebrejdende ord. Nej! det er ikke til at holde ud!" Tom lagde igen hovedet ned imod bordet med noget, der i høj grad lignede en hulken, der ville bryde frem trods hans mandige bestræbelser for at kvæle den, for den stakkels fyr havde et varmt hjerte, som alle de fine veste, der dækkede det, ikke var i stand til at fordærve.

Denne lyd skar Fanny mere i hjertet, end en halv snes fallitter og relegationer ville have gjort, og det var hende lige så umuligt at lade være med kærligt at lægge sin hånd på Toms bøjede hoved som at undgå med tilfredshed at lægge mærke til, hvor brunt og blødt hans hår var blevet; trods hendes sorg voldte dette øjeblik hende stor nydelse, for hun var skabt til at trøste andre, og jeg behøver næppe at tilføje, at hun elskede den lastværdige Tom af hele sit hjerte. Det var meget tåbeligt af hende, det indrømmede hun villigt, hun kunne ikke forstå det eller forklare det, men hun kunne ikke andet og følte kun, at hun holdt inderligt af ham trods hans fejl, hans ligegyldighed og hans forlovelse med en anden. Hendes kærlighed var vågnet en sommer, da hun var på besøg i hans hjem; det var før Trix fangede ham, og da hun erfarede dette, kunne hun ikke pludselig kvæle sin kærlighed, skønt hun bestræbte sig alvorligt på det, som det var hendes pligt. Der var så meget tant og fjas ved Toms og Trixes forlovelse, at Polly aldrig havde haft rigtig tro til dens varighed, hvorfor hun gemte sin kærlighed i en krog af sit hjerte og bestræbte sig for at glemme den i det håb, at den enten måtte dø eller få ret til at leve. Hun følte sig ikke meget ulykkelig over dette, fordi tålmodighed, arbejde og hendes sunde forstand hjalp hende, og fordi håbets smilende ansigt jævnligt kiggede frem fra bunden af hendes sorgers Pandora-æske. Nu og da, når en eller anden sagde, at Tom holdt mere af Trix, end han burde, følte hun en bitter smerte, som hun troede at hun umuligt kunne bære; men hun opdagede altid, at hun alligevel formåede det, og kom til det resultat, at det var en barmhjertig omsorg af naturen, at unge piger kunne udholde

så meget og selv bevare en god appetit, mens deres ubesvarede kærlighed døde af mangel på næring.

Nu kunne hun ikke lade være at føle inderlig medlidenhed med den fejlfulde, højt elskede, udsvævende Tom eller at tænke med en lille gnist af håb: "Hvis Trix kun bryder sig om hans penge, giver hun ham måske løbepas nu, da han har mistet dem; men jeg vil elske ham så meget højere, fordi han er fattig." Det var ikke så underligt, at Pollys hånd, når hun nærede slige varme følelser i hjertet, udøvede en beroligende virkning, at Toms skuldre efter et par rystelser hørte op at skælve, og at en vis dæmpet snøften lod formode, at han ville blive sig selv igen, når han blot kunne komme til at tørre sine øjne, uden at nogen så det.

Polly syntes at gætte hans ønske, og idet hun stak et lille rent lommetørklæde i den ene af hans halvt åbnede hænder, sagde hun: "Nu går jeg ind til din fader," hvorpå hun fjernede sig efter til afsked at have strøget ham endnu en gang over håret så blødt og trøstende, at han ønskede, hun ville gøre det igen.

Mens hun standsede et øjeblik i forstuen for at samle sig, kaldte Maud på hende oppefra, og da det faldt hende ind, at kvinderne måske trængte mere til hende end mændene, løb hun ovenpå, hvor hun traf Fanny ventende på sig i hendes eget værelse.

"Mama, den stakkel, er faldet i søvn af udmattelse, så vi kan tale sammen her uden at forstyrre hende," sagde Fanny, der modtog sin veninde med en ro, der forbavsede hende.

"Lad mig være med; jeg skal nok være ganske rolig; det er så grueligt at blive lukket ude alle vegne, mens I andre lukker jer

inde og græder og taler med hinanden, uden at jeg ved, hvad der er i vejen," sagde Maud bedende.

"Jo, nu ved du det jo; jeg har fortalt hende det, Polly," sagde Fanny, idet de satte sig ved siden af hinanden, mens Maud udsøgte sig en plads på sengen, så at hun kunne søge tilflugt i puderne, hvis hendes følelser skulle overvælde hende.

"Det glæder mig, at du tager det så godt, kære Fanny," sagde Polly, der nu bemærkede, at Fannys øjne trods hendes ydre ro havde et ophidset udtryk og hendes kinder en febrilsk rødme.

"Jeg vil nok siden græde og klynke, er jeg bange for, men lige straks ligesom bedøvede det mig, og nu vækker det trang til virksomhed hos mig. Jeg burde være opfyldt af bedrøvelse for stakkels papa, og jeg er virkelig også bedrøvet; men, hvor slet det endog kan synes, så er det dog tilfældet, Polly, at jeg næsten er glad over, at dette er indtruffet, fordi det bringer mig til at glemme mig selv og giver mig noget at virke for."

Fanny sænkede rødmende øjnene, mens hun talte; men Polly forstod, hvorfor hun længtes efter at glemme sig selv, og slog arm en om hendes liv med inderligere deltagelse, end Fanny anede.

"Måske er det ikke så galt, som det ser ud til; jeg forstår mig rigtignok ikke meget på den slags ting, men jeg har kendt folk, der havde spillet fallit og alligevel lod til at have det lige så godt som før," sagde Polly.

"Det vil ikke blive tilfældet med os, for papa har i sinde at opgive hele sit bo, for at ingen skal kunne bebrejde ham noget. Mamas smule penge er sat fast for hende og er ikke blevet sat på spil. Det blev hun så rørt over; hun er endnu mere angst for fattigdom end jeg; men hun tiggede ham alligevel om at tage

dem, hvis de kunne hjælpe ham. Det glædede ham; men han sagde, at intet kunne bevæge ham til at gøre det, for de ville ikke hjælpe synderligt og var næppe tilstrækkelige til at skaffe hende et sorgfrit udkomme."

"Ved du, hvad han tænker på?" spurgte Polly bekymret.

"Han sagde, at han endnu ikke havde taget nogen bestemt beslutning, men at han tænkte på at flytte ind i det lille hus, som havde tilhørt bedstemama, så snart som muligt, fordi det ikke passede sig for en fallent at beholde en sådan lejlighed som den, vi har her."

"Det vil jeg slet ikke tage mig nær, jeg kan godt lide det lille hus, fordi der er en have og et rart lille værelse med et hjørneskab i, som jeg altid har haft stor lyst til. Hvis det er det hele, så synes jeg ikke, det er så meget slemt at gå fallit," sagde Maud, der således tog sagen fra den lyse side.

"Ak, vent blot, til ekvipagen, de fine klæder og tjenestefolkene er væk, og vi må slå os igennem, så godt vi kan, så kommer du nok på andre tanker, stakkels barn," sagde Fanny, hvis forestillinger om en fallit var afgjort tragiske.

"Vil de tage alle mine sager fra mig?" udbrød Maud forknyt.

"Ja, det er jeg bange for; jeg ved ikke, hvor meget vi får lov til at beholde; men det bliver ikke meget, bilder jeg mig ind," svarede Fanny og så ud, som om hun var forberedt på at ofre alt, hvad hun ejede og havde.

"De skal ikke få mine ny ørenringe, – jeg vil skjule dem og min fineste kjole og min lugteflaske af guld. Uh! hu! uh! Det er lumpent, synes jeg, at tage en lille piges ting fra hende!" udbrød Maud og dykkede ned i puderne for at kvæle sin gråd over den sørgelige udsigt til at miste alle sine skatte.

Polly fik hende snart lokket frem igen ved forsikringen om, at hun ikke ville blive fuldstændig udplyndret, og ved det løfte, at hun nok skulle prøve på at formilde sin faders hårdhjertede kreditorer, ifald man ville lægge hånd på hendes ørenringe og lugteflaske.

"Jeg gad vidst, om vi får råd til at holde en tjenestepige, blot til vi selv får lært, hvordan det arbejde gøres," sagde Fanny og betragtede sine hvide hænder med et suk; men Maud klappede i sine og udbrød glad:

"Nu kan jeg komme til at lære at koge! Jeg holder så meget af at slå æg itu! Jeg vil have et forklæde med en smække på ligesom Pollys og en fjerkost og måske kan jeg få lov til at feje trapperne med et tørklæde om hovedet ligesom Katy. Oh, hvor det vil blive morsomt!"

"Du må ikke le ad hende eller nedslå hendes mod; lad hende trøste sig med smækker og støvekoste, hvis hun kan," hviskede Polly til Fanny, mens Maud i sin glæde slog en kolbøtte i sengen og dukkede frem igen med et smilende ansigt og rødmende kinder, for hun holdt meget af at være huslig og var ofte blevet irettesat for sine hemmelige besøg i køkkenet, og fordi hun listede sig til at feje og støve af, når farvandet var klart.

"Mama er så svag, at jeg formodentlig kommer til at styre huset, og du må vise mig, hvordan jeg skal bære mig ad," sagde Fanny.

"Det vil være en øvelse, som engang vil komme dig til nytte, skal du se," svarede Polly med et betydningsfuldt smil.

Fanny smilede også, men så blev de begge igen alvorlige og bedrøvede. "Dette vil vende op og ned på alt," sagde Fanny. "Min gamle omgangskreds vil vende mig ryggen, ligesom vi gjorde

ved Mertons, da deres fader gik fallit, og mine 'udsigter', som man siger, er fuldstændig ødelagte."

"Det tror jeg ikke; dine sande venner vil ikke forlade dig, og nu får du at se, hvem det er. Jeg kender i det mindste én, som vil blive endnu venligere end før."

"Oh, Polly, tror du virkelig?" spurgte Fanny, og hendes øjne fyldtes med tårer.

"Jeg ved, hvem hun mener," udbrød Maud, der altid gerne ville være på det rene med tingene. "Det er hende selv; Polly bryder sig ikke om, at vi er fattige, for hun kan godt lide tiggere."

"Var det din mening?" spurgte Fanny spændt.

"Nej, vist ikke; jeg mente en meget bedre og kærere ven," sagde Polly og kneb Fanny i hendes rødmende kind. "Du vil aldrig kunne gætte, hvem det er, Maud, så jeg ville i dit sted slet ikke prøve på det; tænk du hellere på, hvad du vil putte i dit rare hjørneskab, når du får det."

Efter således at have affærdiget "frøken Nysgerrig", som Tom kaldte Maud, hvis tanker øjeblikkelig blev optaget af det omtalte møbel, gav de to ældre sig til alvorligt at drøfte den pludselige forandring, der var indtrådt, og Polly blev overrasket over den sjælsstyrke og forstand, Fanny lagde for dagen. Den forandring, som kærligheden havde frembragt hos hende selv, var hun sig endnu for lidt bevidst til straks at begribe grunden til sin venindes usædvanlige tålmodighed og uforsagthed, men hun glædede sig over dem og følte sig overbevist om, at hendes spådom nu ville gå i opfyldelse. Lidt efter dukkede Maud frem fra sit skab med det overraskende spørgsmål:

"Går folk, der går fallit" (Maud syntes med et vist velbehag at benytte dette ny ord) "altid fra samlingen?"

"Gud bevare os, nej, barn! Hvor falder du dog på det?" udbrød Polly.

"Jo, for det gjorde jo hr. Merton, og jeg var lidt bange for, at papa før måske havde fået et tilfælde."

"Hr. Mertons var en grim og vanærende fallit, og det undrer mig slet ikke, at han gik fra samlingen – vor er ikke af den slags, og du kan være vis på, at det ikke vil gå sådan med fader," sagde Fanny med så stolt en mine, som om det at gå fallit snarere var en hæder end det modsatte.

"Tror du ikke, det var bedst, at du og Maud gik ned til ham?" spurgte Polly.

"Han ville måske ikke synes om det, og jeg ved heller ikke, hvad jeg skal sige til ham," begyndte Fanny; men Polly afbrød hende ivrigt:

"Ja, men jeg er vis på, at han ville synes om det. Det er det samme, hvad du siger; gå bare ned til ham og vis ham, at du ikke har mistillid til ham eller dadler ham for, hvad der er sket, men holder så meget mere af ham og vil være rede til og glad ved at hjælpe ham med at bære ulykken."

"Jeg vil gå, jeg er ikke bange; jeg vil blot omfavne ham og sige, at jeg er så glad, så glad over, at vi skal flytte ind i det lille hus," udbrød Maud, idet hun kravlede ned af sengen, og ilede nedenunder.

"Følg med mig, Polly, og sig mig, hvad jeg skal gøre," sagde Fanny og trak sin veninde med sig.

"Når du ser ham, vil du forstå, hvad du skal gøre, bedre end jeg kan sige dig det," svarede Polly, der imidlertid beredvilligt

føjede hende i hendes ønske, for hun vidste, at de betragtede hende "ganske som en af familien", som Tom havde sagt.

Ved døren til biblioteket traf de Maud, som modet havde svigtet, for tanken på hr. Mertons fallit blev ved at forfølge hende. Polly åbnede døren, og i samme øjeblik Fanny så sin fader, vidste hun også, hvad hun skulle gøre. Ilden blussede kun svagt i kaminen, gassen brændte dunkelt, og hr. Shaw, der sad i sin lænestol med sit grå hoved skjult i sine hænder, så så forladt, ældet og nedbøjet ud. Fanny sendte Polly et eneste blik, gik derpå hen og trykkede det grå hoved ind til sig og sagde med en af kærlighed skælvende stemme:

"Kære, kære fader, vi kommer for at hjælpe dig med at bære det."

Hr. Shaw så op, og da han i sin datters ansigt opdagede noget, som aldrig havde været der før, slog han sin arm om hende og lænede sit trætte hoved til hendes bryst, som om han havde fundet den trøst, han mest trængte til, hvor han mindst havde ventet det. I dette øjeblik fornemmede Fanny med en blanding af glæde og selvbebrejdelse, hvad en datter kunne være for sin fader; og Polly, der kom til at tænke på den svagelige, egenkærlige fru Shaw, der lå og sov ovenpå, så med pludselig klarhed, hvad en hustru skulle være for sin mand, – en hjælp og ikke en byrde. Rørt ved synet af disse usædvanlige kærlighedsbeviser klavrede Maud sagte op på sin faders skød og hviskede med en stor tåre glinsende på sin lille braknæse:

"Papa, vi bryder os ikke meget om det, og jeg skal nok hjælpe Fanny med at holde hus for dig, det vil jeg rigtig gerne."

Hr. Shaw slog nu sin anden arm om barnet, og en tid lang herskede der almindelig tavshed, for Polly var smuttet bag ved

hans stol, for at intet skulle forstyrre de tre, som ulykken nu var i begreb med at lære, hvor højt de elskede hinanden. Endelig fattede hr. Shaw sig og spurgte:

"Hvor er min tredje datter, hvor er Polly?"

Hun stod hos ham i samme øjeblik, kyssede ham på sin stille måde med mere end almindelig kærlighed, for det havde frydet hende, at han kaldte hende sin tredje datter, og hviskede derpå til ham:

"Vil De ikke også gerne se Tom?"

"Jo naturligvis, hvor er den stakkels fyr?"

"Jeg skal hente ham," svarede Polly og fjernede sig med den mest forekommende skyndsomhed.

I forstuen standsede hun imidlertid et øjeblik for at se i spejlet, om alt sad, som det skulle, for hvordan det nu kunne være, så ønskede hun i denne ulykkens stund endnu ivrigere, end hun nogen sinde havde gjort det i de lykkelige dage, at være net og tækkelig i Toms øjne. Idet hun hævede armen for at rette på sin brystsløjfe, kom hun til at rive en hat ned fra knagen. Nu er en glinsende sort hat just ikke en genstand, der er beregnet på at vække ømme eller romantiske følelser, skulle man tro, men netop den "skorsten" syntes at sætte Polly i rørt stemning, for hun tog den op på en måde, som om dens fald varslede om et større, glattede en lille bule ud, som om den var en symbolsk betegnelse af de hårde slag, der truede dens ejermands hoved, og stod og så på den med lige så megen medlidenhed og ærbødighed, som om det havde været en arveløs fyrstes krone. Unge piger gør ofte sådanne tåbelige små ting, og skønt vi ler ad dem, tror jeg alligevel, at vi holder så meget mere af dem netop derfor.

Tom var blevet sig selv igen, da Polly trådte ind til ham. Lommetørklædet var forsvundet, hans hoved var oprejst, hans ansigt roligt, og i hans hele holdning var der en trodsig fatning, som syntes at sige til skæbnen: "Slå kun løs, jeg er parat". Han hørte ikke Polly komme, for han sad og så stift ind i ilden og så der øjensynligt en ganske anden fremtid end den, den plejede at vise ham; men da hun sagde: "Kære Tom, din fader vil gerne tale med dig," rejste han sig øjeblikkelig, rakte hende hånden, idet han sagde: "Følg med, vi kan ikke undvære dig," og førte hende med tilbage til biblioteket.

Nu forefaldt der en lang samtale, for det var, som om de huslige sorger havde givet den indbyrdes kærlighed og tillid mere varme og styrke, og mens de unge lyttede til hr. Shaws meddelelse af så meget af hans forretningsuheld, som de kunne forstå, bebrejdede de sig hver især, at de havde været så sorgløse og blinde, mens uvejret samlede sig, og havde ladet den stakkels mand være alene om at møde det. Nu, da tordenslaget var kommet, og de efter den første forskrækkelse mærkede, at de ikke var knust, begyndte de imidlertid at føle en vis halvt ængstelig, halvt behagelig spænding ved at tale om det og søge at sætte mod i hinanden, hvorved de følte sig ualmindelig venligt stemte, som det plejer at være tilfældet, når en pludselig byge driver flere personer til at søge ly under den samme paraply.

Det var en alvorlig, men ikke udelukkende bedrøvelig samtale, for hr. Shaw følte sig usigelig trøstet ved sine børns uventede deltagelse, og for disse blev ulykken også lettere at bære netop ved, at de for hans skyld bestræbte sig for at se den fra den lyseste side. Der hørtes endog af og til udbrud af latter,

for de unge piger kom i deres uvidenhed med højst besynderlige spørgsmål, Tom fremsatte nogle latterlige, uforretningsmæssige forslag, og selv Maud fremkaldte engang en ubetvingelig lystighed, da fremtidsplanerne var blevet udviklet for hende, og hun dertil eftertænksomt knyttede følgende bemærkning:

"Jeg føler mig så lettet nu; for da papa sagde, at vi måtte give slip på alting, og mama kaldte os alle sammen tiggere, troede jeg, at jeg ville komme til at gå rundt og tigge med en stor kurv og med et gammelt sjal over hovedet. Jeg sagde nok engang, at jeg kunne have lyst til det, men jeg er bange for, at jeg alligevel ikke ville have det, for jeg kan ikke udstå majsbrød og kolde kartofler, og det synes de fattige børn altid at få, og det ville virkelig være mig højst ubehageligt, at Grace og de andre skulle se mig liste mig omkring ved køkkendørene."

"Så vidt skal det aldrig komme med min lille pige, hvis jeg kan gøre noget til det," sagde hr. Shaw og trykkede hende tættere ind til sig med et blik, der fik hende til at lægge sin kind op til hans og tilføje:

"Ja, men hvis du bad mig om det, fader, ville jeg gøre det, for jeg vil så gerne hjælpe dig."

"Det vil jeg også!" udbrød Fanny og kom i det samme øjeblik til at tænke på, hvordan det vel ville være at gå med vendte silkekjoler og at vaske sine handsker.

Tom sagde intet, men trak et papir med tal, som hans fader havde taget frem, hen til sig og bragte snart sig selv til randen af vanvid ved sine anstrengelser for at forstå dem, ivrig som han var for at vise sin beredvillighed til også at lægge sin skulder til læsset.

"Vi slår os nok igennem, børn," sagde hr. Shaw, "så I skal ikke gøre jer unyttige sorger, I skal blot være rede til at underkaste jer savn og ubehageligheder. Læg jeres stolthed til side og husk på, at fattigdom ikke er vanærende, men det er uredelighed."

Polly havde altid holdt af den venlige hr. Shaw, men nu højagtede hun ham og følte, at hun ikke havde ydet ham retfærdighed, når hun undertiden havde tænkt, at han kun brød sig om at skrabe penge sammen.

"Det skulle ikke undre mig, om dette var en lykkelig begivenhed for hele familien, skønt det ikke ser sådan ud. Fru Shaw vil føle det hårdest, men det kan gerne være, at det vil vække hende, så at hun glemmer sine nerver og bliver lige så flittig og lykkelig, som moder er," sagde Polly til sig selv i en forhåbningsfuld stemning, for fattigdom var en gammel bekendt for hende, og hun havde for længe siden lært ikke at frygte den, men at tage både dens lyse og mørke side og gøre det bedst mulige ud af dem begge.

Da de skiltes ad, listede Polly sig først ud for at lade de andre være uforstyrrede, men kunne dog ikke lade være at tøve udenfor for at se, hvor kærligt døtrene sagde godnat til deres fader. Tom kunne ikke få et ord frem; mænd græder ikke, kysser og kærtegner ikke hinanden, når de er stærkest bevægede, og alt, hvad han formåede at gøre for at udtrykke sin medfølelse og anger, var at knuge sin faders hånd med et ansigt fuldt af ærbødighed, fortrydelse og kærlighed og derpå styrte op ad trappen, som om han blev jaget af furierne, hvad han også blev efter nutidens mildere forestillinger.

16. En garderobeudstilling

De følgende uger lærte Shaws, hvad mange andre familier har lært, nemlig hvor hurtigt rigdom får fødder at gå på, når den først er begyndt at svinde. Hr. Shaw iværksatte sine planer med en viljekraft og tålmodighed, der gjorde vidundere og rørte selv hans hårdeste kreditorers hjerter. Man forlod det store hus, så snart det var muligt, og flyttede ind i det lille, der blev gjort til en hyggelig bolig ved hjælp af de møbler, den gamle fru Shaw havde efterladt der, da hun tog ophold i sin søns hus. Disse gammeldags møbler var blevet udlejet sammen med huset og kom nu næsten som en gave fra bedstemoderen, der var dobbelt værdifuld i denne nødens tid. Ved auktionen forsøgte adskillige af deres bekendte at vise familien, at de dog havde venner, der holdt fast ved dem, skønt de havde mistet deres formue, for en købte Fannys piano og sendte hende det, en anden reddede nogle luksusartikler til fru Shaws bekvemmelighed, og en tredje dem af hr. Shaws bøger, som han satte mest pris på, for han havde holdt sit ord og opgivet alt, hvad han ejede, med den mest nøjeregnende redelighed.

Det lille hus blev således ikke bart, men fik et tiltalende udseende i deres øjne ved dette strandingsgods fra vraget, som den strømning af deltagelse og velvilje, der hurtigt rejste sig, bragte dem.

Alle deres bekendte skyndte sig at aflægge dem besøg, mange af virkelig agtelse, men de fleste af ren nysgerrighed for at "se, hvordan de tog sig i det". Dette var noget af det værste for dem at bære, og Tom brugte mere end én gang hårde udtryk, når en

eller anden fin dame kom for at ytre sin deltagelse og umiddelbart derefter gik et andet sted hen for at sladre. Pollys forhåbninger med gensyn til fru Shaw blev skuffede, for ulykken havde ingen vækkende virkning på hende. Hun lagde sig straks til sengs, modtog sine bekendte med en kniplingskappe og med tårer og opmuntrede sine nærmeste med det klagende spørgsmål, "hvornår hun skulle bringes til fattighuset". Dette var en hård prøvelse for Fanny; men efter at hun i nogen tid havde været fortvivlet over det, kom hun til det resultat, at det under de forhåndenværende omstændigheder var det bedste, hendes moder kunne gøre, og med noget af sin faders energi underkastede hun sig de ny byrder i erkendelse af, at nødvendigheden nu endelig havde givet hende, hvad hun længe havde trængt til, nemlig noget at tage sig til.

Den stakkels pige forstod sig lige så meget på husholdning som Snip, men stoltheden og den beslutning, at stå faderen bi, holdt hendes mod oppe, og hun tog med feberagtig iver fat på hvilket som helst arbejde, der faldt for, indtil der, just som kræfterne og modet var ved at svigte hende, begyndte at komme orden i de forvirrede sager, så at synet af et hjem, der var blevet fornøjeligt og hyggeligt ved hendes dygtighed og omsorg, belønnede hende og gav hende ny kræfter.

Maud, der var blevet befriet for frygten for at skulle gå omkring ved køkkendørene og tigge, forsonede sig snart med forholdene, anså det hele snarest for en fornøjelig spas – børn holder jo af alt, hvad der er nyt – og brød sig ikke synderligt om, hvad folk sagde. Hun betragtede deres ny bolig som et dukkehus i stor stil, hvori hun havde lov til at lege med efter hjertens lyst. Fra det øjeblik af, da hun havde taget det attråede

værelse i besiddelse, havde åbnet hjørneskabet og deri fundet en lille kedel akkurat som Pollys, følte hun, at der var oprundet en morsom tid for hende, og gav sig til at støve møbler af, vaske kopper og riste brød som den gladeste, travleste lille husmoder i hele verden, for Maud havde arvet sin mormoders udmærkede egenskaber og ville, på trods af at hun var opdraget i en stor by, have egnet sig fortræffeligt til at være en landmands datter.

Under alle disse forandringer kom og gik Polly, trofast, hjælpsom og så munter, som hun kunne være under sine venners sorg og bekymring. Nu syntes rollerne at være ombyttet, og det var Polly, der gav og Fanny, der modtog, for der, hvor alt forekom Fanny nyt og fremmed, der var Polly fuldkommen hjemme, og nu fik hun brug for alle sine gammeldags, huslige færdigheder til gavn for Shaws og til glæde for sig selv. Hun syntes aldrig, at hun kunne gøre nok for at vise sin taknemmelighed for tidligere velgerninger, og sled og slæbte, idet hun betragtede det som sin særlige pligt at udføre det sværeste og ubehageligste arbejde. Under flytningen var der intet, der tiltalte hende mere end at løbe op og ned, slæbende på tunge sager, og at hamre sine fingre både sorte og blå ved at slå gulvtæpper på og fæste gardiner op, og da hun en dag faldt ned ad kældertrappen og nær havde brækket halsen i sin iver for at se efter, at fru Shaws vin blev forsvarligt anbragt, syntes hun, at hun kun betalte sin gæld, og sagde til Tom, der samlede hende op så sort som en skorstensfejer, at det var hende en fornøjelse.

"Du er så dygtig og kan udrette alt muligt med dine hænder, kom og giv mig et godt råd, for jeg er i en fortvivlet

forlegenhed," sagde Fanny en dag, da "enepigen", som Polly kaldte sig selv, havde en ledig time.

"Hvad er det? Er der gået møl i vintertøjet? Eller er der en kamin, der ryger? Eller har de måske fået kopper inde ved siden af?" spurgte Polly, idet de trådte ind i Fannys værelse, hvor Maud var i færd med at prøve gamle hatte foran spejlet.

"Sagen er, at jeg intet tøj har," begyndte Fanny i en forsikrende tone, "jeg har haft alt for travlt til at tænke på det eller bryde mig om det før nu; men nu er det snart maj, og jeg har næppe en anstændig klud at tage på. Før, ved du nok, behøvede jeg bare at gå hen til fru O'Grady og sige, hvad jeg skulle have, så syede hun mit forårstøj, papa betalte regningen, og dermed var den historie forbi. Nu er jeg kommet lidt mere ind i tingene, og jeg forsikrer dig, Polly, at jeg er blevet ganske forskrækket ved at se, hvor meget mine klæder koster."

"Ikke så meget som adskillige andre unge pigers af mit bekendtskab," sagde Polly opmuntrende.

"Nej, måske ikke, for jeg har nogen forstand på de ting, og lidt smag gør somme tider én økonomisk, men som det er, Polly, kan jeg ikke for tiden få mig til at bede fader om en skilling, og klæder må jeg dog have. Du er et helt geni til at hitte på udveje og kan gøre vidundere, derfor sætter jeg min lid til dig og spørger dig: 'Hvordan skal jeg få lavet en forårsdragt af ingenting?'"

"Lad mig se, hvad du kalder 'ingenting', før jeg kommer med råd. Tag alle de klude frem, du har, så vil vi se, hvad der kan gøres," sagde Polly med et udtryk, som om hun glædede sig til denne udsigt, for hun var af naturen begavet med en ikke ringe grad af fiffighed, og den var blevet udviklet ved megen øvelse.

Fanny tog sine "klude" frem og blev forbavset ved at se, hvor mange hun havde, for både stolene, sengen, sofaen og bordet blev helt fyldt op af dem, og ikke desto mindre blev Maud, der gennemrodede skabene, ved at råbe: "Her er mere endnu!"

"Nå, der har du en fortvivlet hoben ragelse!" sagde Fanny, idet hun lagde en falmet musselinskjole oven på den sidste dynge.

"Åh, i mine øjne ser dit 'ragelse' ganske opmuntrende ud, for der er godt stof imellem og ikke meget afjasket stads, – det hader jeg, for det kan man ikke bruge til noget. Lad mig se, fem hatte. Læg vinterhattene hen til efteråret og spræt sommerhattene op, så kan vi af de tre gamle få en pæn ny, hvis jeg ikke skulle tage meget fejl."

"Jeg skal sprætte dem op, og må jeg så ikke nok se på dig, hvordan du bærer dig ad med at lave en hat, det vil være så morsomt?" sagde Maud, der i en hast fik fat i en saks og ivrigt gav sig til at opløse en lille forjasket hat i dens oprindelige bestanddele.

"Lad os nu se på kjolerne," fortsatte Polly, der hurtigt havde fået dyngerne sorteret.

"Vil du have den godhed at se på denne her?" sagde Fanny og holdt en grå spadserekjole i vejret, der var så falmet, at den var ganske ubrugelig.

Polly vendte ud og ind på den, svingede den triumferende frem og tilbage med den lyse, rene vrang udad og sagde:

"Se, her har du en ny kjole; en ny, noget mindre besætning, og så er du så net som nogen sinde."

"Jeg har aldrig i mit liv gået med en vendt kjole; tror du, nogen kan kende den igen?" spurgte Fanny med en betænkelig mine.

"Hvad så, hvis de også gør det? Det gør jo ikke noget. Ikke én af hundrede vil tænke andet om din kjole, end at den er pæn. Jeg har gået med vendte og farvede kjoler alle mine dage, og jeg kan ikke skønne, at det har jaget mine venner bort eller skadet mit helbred."

"Nej, det har det ikke; jeg er en tåbe, Polly, og vil overvinde den følelse, at det er ligesom en skam at være fattig og nødt til at spare. Vi vil vende den grå, og jeg vil tappert gå med den."

"Så vil den klæde dig endnu bedre. Oh, her er din smukke violette silkekjole! Den kan blive nydelig," udbrød Polly, der fortsatte mønstringen.

"Jeg begriber ikke, hvordan to tilsølede nederdele og et plettet liv skal kunne forvandles til en hel dragt," sagde Fanny, der sad på sengen snart i en, snart i en anden stilling af håbløs fortvivlelse med sin garderobe strøet omkring sig.

"Jo, ser De, min bedste, jeg har tænkt mig det sådan," begyndte Polly, idet hun efterlignede fru O'Gradys vigtige tone. "Det nederste af denne nederdel duer ikke meget, men det øverste fejler slet ikke noget, derfor tager vi læggene ud, vender op og ned på den og lader den være glat. Overkjolen gør vi snævrere og kanter den med en garnering, så kan livet bødes med det bedste af denne masse besætning, og af stumperne laver vi os en hat. Den sorte knipling, som Maud der har taget af den grønne, vil passe godt til besætning til den violette, og når De så får Deres fine silkemantille på, er De komplet, ikke sandt?"

"Jeg kan ikke rigtig forestille mig det endnu; men jeg er overbevist om, at jeg nok bliver det, og betragter min visitdragt som fiks og færdig," sagde Fanny, hvis interesse mere og mere

vågnede, efter som hendes forskudte garderobe blev ny igen under Pollys magiske behandling.

"Her er to til! Den pikés er færdig, når du blot tager skødet af trøjen og forandrer lidt ved pynten. Den musselins trænger blot til at ses efter og pudses lidt op, så vil den være lige så pæn som før; du skulle ikke lægge dem hen hullede og tilsmudsede, min ven. De to sorte silkekjoler kan godt holde ud endnu nogle år. Hvis jeg var i dit sted, ville jeg få mig et par nette vaskekjoler, og så kan jeg ikke se andet, end at du vil være vel forsynet for vor korte sommer."

"Kan jeg ikke få noget ud af denne baréges kjole? Det er en af dem, jeg holder mest af og jeg vil så nødigt kassere den."

"Nej, den har du slidt helt op, og den duer ikke til andet end til at komme i kludeposen. Ja, den var meget smuk og klædelig, det kan jeg nok huske; men dens tid er forbi."

Fanny lod et øjeblik kjolen blive liggende på sit skød, mens hun åndsfraværende pillede ved frynserne og smilede ved sig selv ved tanken på den glade dag, da hun sidste gang havde haft den på, og Sidney havde sagt, at hun kun manglede nogle primulaer i skødet for at kunne forestille foråret. Derpå foldede hun den sammen og lagde den til side med et suk; men den kom aldrig i kludeposen, og mine følsomme læserinder vil kunne forstå, hvorfor den blev forskånet for det.

"Balkjolerne var det bedst at gemme pænt hen til næste år," begyndte Polly, da hun kom til en dynge, der skinnede i alle regnbuens farver.

"Min tid er forbi, jeg kommer aldrig mere til at bruge dem; gør kun med dem, hvad du vil," sagde Fanny roligt.

"Har du nogen sinde solgt noget af din aflagte stads, som mange damer gør?" spurgte Polly.

"Nej, aldrig; det kan jeg ikke lide. Jeg giver det bort eller lader Maud få det til hendes tableauer."

"Jeg gad vidst, om du ville have noget imod at høre et forslag af Belle?"

"Hvis det er et tilbud om at købe mine klæder, vil jeg helt bestemt have noget imod det," svarede Fanny skarpt.

"Ja, så vil jeg ikke komme med det," sagde Polly og trak sig tilbage bag en sky af arsenikgrønt gaze, der gav hende et udseende, som om hun havde kolera.

"Hvis hun havde lyst til at købe den rædsomme ny 'stikkelsbærfarvede' kjole, som Tom kalder den, ville jeg lade hende få den billigt," bemærkede Maud, der havde praktisk sans.

"Har hun lyst til det, Polly?" spurgte Fanny, hvis nysgerrighed sejrede over hendes stolthed.

"Åh, hun spurgte blot, om jeg troede, du ville blive dødelig fornærmet, hvis hun tilbød at skille dig af med den, da du aldrig havde gået med den. Du kan ikke lide den, og næste år vil den være gået ganske af mode," sagde Polly fra sit grønne skjul.

"Hvad svarede du hende?"

"Jeg så, at hun mente det godt og så sagde jeg, at jeg skulle spørge dig ad. Mellem os sagt, Fanny, så ville det, du fik for den kjole, være tilstrækkeligt til at bestride alt, hvad du mangler til din sommergarderobe, det er én ting, og så er der nok en ting, som vist har nogen vægt hos dig," føjede Polly listigt til. "Trix havde sagt til Belle, at hun ville bede dig om den kjole, da du ikke ville bryde dig om at gå med den nu. Det blev Belle vred

over og sagde, at det var simpelt at forlange en så kostbar genstand uden at tilbyde betaling for den, hvorpå hun på sin sædvanlige ligefremme måde tilføjede: 'Jeg vil give Fanny det samme for den, som hun selv har givet, og mere til, hvis det kan være hende til nogen hjælp. Jeg bryder mig ikke om kjolen, men jeg ville gerne skaffe hende lidt penge, for jeg ved, at hun trænger til dem og er for brav til at bede den kære hr. Shaw om noget, som hun kan skaffe sig på anden måde'."

"Sagde hun virkelig det? Jeg vil forære hende kjolen og ikke tage en hvid for den," udbrød Fanny, rødmende dels af vrede imod Trix, dels af taknemmelighed mod Belle.

"Det vil hun ikke synes om; lad blot mig afgøre det med hende, og du behøver slet ikke at skamme dig eller være urolig over noget. Du har vist Belle mange venligheder, mens du havde evne til det, og det var dig en fornøjelse at gøre det; lad nu hende betale sin gæld og have den samme fornøjelse."

"Hvis hun ser det på den måde, gør det rigtignok en forskel. Måske det var det bedste – pengene ville virkelig komme mig overordentlig tilpas – jeg synes blot ikke rigtig om at tage imod dem."

"Konger og dronninger sælger deres juveler i knappe tider, eller når de bliver stødt fra tronen, og der er ingen, der anser det for upassende, hvorfor skulle du så ikke kunne gøre det samme? Det er kun en lille tuskhandel mellem to veninder, der giver noget, de ingen brug har for, for noget, de trænger til, og jeg ville gøre det, hvis jeg var i dit sted."

"Vi kan jo tænke over det", sagde Fanny og besluttede i sit stille sind at følge Pollys råd.

"Hvis jeg havde en sådan masse sager som Fanny, ville jeg have en auktion og se at få så meget for dem som muligt. Hvorfor vil du ikke det?" spurgte Maud og tog fat på den tredje hat.

"Jo, det vil vi også," sagde Polly, hvorpå hun stod op på en stol og gav sig til at råbe op, byde og slå til, indtil hele Fannys garderobe var solgt til en indbildt kreds af venner, hvis forskellige væsen og tone Polly efterlignede så pudsigt, at stuen genlød af latter.

"Så, nu kan det være nok med de narrestreger, nu til arbejdet igen," sagde Polly og steg ned, åndeløs og tilfreds med virkningen af sit indfald.

"Disse hvide musselins- og smukke silkekjoler kan gerne vare adskillige år endnu, så jeg ville lægge dem hen, til jeg trængte til dem; så kan du spare dig at købe ny og kan, hvad øjeblik det skal være, gå til dit lager og i en hast få i stand, hvad du skal bruge. Sådan bærer moder sig ad; vi har bestandig fået flere ting sendt fra mere velhavende venner, og hvad vi ikke kunne gå med i øjeblikket, det gemte moder, til vi fik brug for det. Det var somme tider pakker med et snurrigt indhold, vi fik – umage sko, hatte uden puld, strømper uden hæle eller tæer og al slags gammel stads. Når der kom en sådan pakke, plejede vi gerne at stimle sammen omkring moder, mens hun lukkede den op, og drengene gjorde altid løjer med tingene, skønt de i virkeligheden ikke var mindre taknemmelige end nogen af os pigebørn. William lavede engang et vers, som jeg syntes var meget godt af sådan en lille fyr:

De fattige folk på landet,
der mangel lider på slæder,
dem aflagte kjoler og andet
fra rige hjælper og glæder."

"William bliver nok lige så stor en digter som Shakespeare," bemærkede Maud i en tone af inderlig overbevisning.

"Han er allerede en Milton; men jeg tror aldrig, der bliver andet af en digter ud af ham end navnet," sagde Polly, der fortsatte sin beskæftigelse, mens hun talte.

"Lod jeres moder jer nogen sinde gå med de smukke ting, som I fik?" spurgte Maud.

"Nej; hun mente, at det ikke var noget for en fattig præsts døtre, at paradere i aflagt stads; derfor gjorde hun det samme, som jeg gør nu, hun gemte, hvad vi med tiden kunne få brug for, og lod os lege med de forjaskede silkehatte og tilsmudsede kjoler; og det kan nok være, at vi morede os med dem oppe på vort store loftskammer! Jeg kan huske en dag, da vi havde leget, at vi havde bal, og alle sammen, om det så var drengene, havde pyntet os ud. Nogle ny naboer, vi havde fået, kom og gjorde visit og ytrede det ønske at få os at se, da de havde hørt, at vi skulle være nogle rene mønsterbørn. Moder kaldte på os, men vi havde spadseret i haven efter ballet og sad nu omkring på kålhoveder, der forestillende grønne fløjls stole, og foranstaltede en koncert, så at vi ikke hørte hende; og netop som de fremmede var ved at gå, fik en stærk støj dem til at standse på trappen; det var Edward, der i fuldt kostume kom raslende omkring hjørnet af huset med Kitty i en trillebør, mens Jimmy, William og jeg, der så ud, som om vi var sluppet lige ud af en dårekiste, løb skrigende og skrålende bagefter; vi

legede nemlig, at fru Fitz-Perkins var besvimet og afmægtig blev kørt hjem i en droske. Jeg troede, at moder skulle være død af latter, og I kan nok tænke jer, hvilke smukke forestillinger de fremmede fik om de mønsterbørn."

Maud følte sig i den grad tiltalt af denne ungdommelige spøg, at hun uforsigtigt satte sig på kanten af en åben kiste for at le af hjertens lyst; men hun tabte øjeblikkelig balancen, faldt ned i kisten, hvis låg slog i, og blev kun med besvær bragt for dagens lys igen.

"Folk på landet har det meget morsommere end vi. Jeg har aldrig siddet på kålhoveder eller kørt i en trillebør, og det synes jeg er en skam," sagde hun med en mine, som om hun følte sig forurettet. "Du behøver ingen gamle silkekjoler at gemme til mig; jeg har ikke i sinde at blive en fin dame, når jeg bliver voksen, jeg vil være en landmands kone og lave smør og ost og have ti børn og lægge grise til," tilføjede hun begejstret.

"Det tror jeg nok, hvis bare du kan finde en landmand, der vil have dig," sagde Fanny.

"Oh, jeg vil have William; jeg spurgte ham engang, om han ville, og han svarede: 'Ja, vel.' Han prædiker så om søndagen og arbejder de andre dage på gården. Jo, han gør; I skal slet ikke le ad det, for vi har aftalt, hvordan det skal være alt sammen," sagde Maud med pudsig værdighed, mens hun undersøgte virkningen af en gammel, hvid hat og tænkte på, om en landmands kone kunne gå i kirke med strudsfjer.

"Oh, du herlige uskyld, ville du ikke ønske, at du var barn og turde sige alt, hvad du tænker?" mumlede Fanny.

"Jeg ville ønske, jeg havde set Williams ansigt, da Maud friede," svarede Polly med et nik, der besvarede hendes

venindes spørgsmål bedre end hendes ord.

"Er der noget nyt fra en vis person?" hviskede Fanny, mens hun lod, som om hun omhyggeligt undersøgte et kjoleærme.

"Endnu i syden; han har formodentlig ikke hørt noget om de sidste begivenheder, det forklarer udeblivelsen," svarede Polly.

"Det kan være, at slaget traf sir Philip hårdere, end man ventede," sagde Fanny.

"Det tvivler jeg på, men under alle omstændigheder er det forbavsende, så hurtigt tiden helbreder den slags sår."

"Ja, Gud give, den gjorde!"

"Hvem er sir Philip?" spurgte Maud og spidsede øren.

"En berømt mand, der levede på dronning Elisabeths tid," svarede Fanny med et blik til Polly.

"Oh, ja så!" udbrød Maud og så ud, som om hendes nysgerrighed var tilfredsstillet; men det kløgtige barn havde ikke desto mindre sin mistanke.

"Det vil blive et umådeligt arbejde at gøre alt dette i stand, og jeg hader at sy," sagde Fanny for at bortlede Mauds tanker.

"Jenny og jeg skal hjælpe dig; vi er i din gæld såvel som Belle og kræver vor ret til at betale den. Velsignelser falder ligesom forbandelser tilbage på giveren, Fanny."

"Mine kommer en god del større tilbage," svarede Fanny, øjensynligt glad over, at hendes små tjenester blev så trofast erindret.

"Renten af kapitaler, der er anbragt på den måde, løber betydeligt op, skal jeg sige dig. Spræt nu den kjole op, så kan Jenny gøre den i stand, og jeg skal i en håndevending lave en hat sammen," sagde Polly, der gerne ville have, at tingene skulle gå

jævnt og uforstyrret, da hun vidste, at Fannys følelser i den sidste tid på mange måder var blevet sat i bevægelse.

"Hatten må passe til den øvrige dragt og pyntes med noget blåt indvendig," sagde Fanny og tog sine båndæsker frem.

"Hvad du vil, min ven; når det gælder hatte, plejer jeg gerne at få gode indskydelser. Nu har jeg det! Ja, sådan skal det være, der kunne ikke tænkes noget pænere," udbrød Polly og dykkede med hånden ned i en hob silkebånd, som Fanny med en mistrøstig mine vendte op og ned på. "Den stump lysegråt der er alt, hvad der behøves, den er tilstrækkelig til en fortryllende hat, og disse forglemmigejer er både smukke og passer til omstændighederne."

"Vil du tie stille, dit afskum!" udbrød Fanny, da Polly sendte hende et skælmsk blik.

"Den skal nok blive færdig til rette tid og kjolen også, sørg du blot for selv at se få godt ud som muligt og modtag min velsignelse," vedblev Polly, da hun så, at Fanny fandt behag i hendes spøg.

"Til hvad for en tid?" spurgte frøken Nysgerrig.

"Dit bryllup, min ven," svarede Fanny mildt, for Pollys opmuntrende hentydninger og forudsigelser havde sat hende i et glimrende humør, så at hun ikke engang tog sig de gamle klæder nær mere.

Maud udstødte en vantro snøften og grundede over, hvorfor "store piger altid skulle være så grueligt hemmelighedsfulde."

"Ved at se dette silkebånd kommer jeg til at tænke på, hvordan Kitty bar sig ad forrige sommer. I en pakke, som fru Davenport sendte os om foråret, var der en lille ternet silkekjole, og moder sagde, at den måtte Kitty have, hvis der

kunne bringes noget ud af den. Så vaskede jeg den, og vi tumlede med den og lagde vore hoveder i blød, men der kom til at mangle tøj til et halvt ærme. Jeg opgav det så; men Kitty tog fat og syede alle de småstumper, der var blevet til rest, sammen, fik virkelig det halve ærme og anbragte det sammensyede på undersiden så snildt, at ingen lagde mærke til det. Hvor mange stykker tror du hun flikkede sammen, Maud?"

"Halvtreds," var det kløgtige svar.

"Nej, det var dog kun ti; men det var ganske godt gjort af en skrædderpige på fjorten år. Du skulle have set den lille heks le nok så polisk, når nogen beundrede hendes kjole, for hun gik med den hele sommeren og så overmåde pyntelig ud i den. Sådan noget er meget morsomt, når man bliver vant til det; desuden skærper det ens opfindelsesevne at måtte hjælpe sig i en snæver vending, og man får en fornemmelse, som om man havde flere hænder end de fleste andre mennesker."

"Jeg tænker, vi vil se at få en gård i nærheden af, hvor I bor; jeg ville gerne lære Kitty at kende," sagde Maud, der følte en nysgerrig interesse for en ung pige, der så udmærket forstod at anvende gamle lapper.

"Nu er udstillingen forbi, og jeg er dig inderlig taknemmelig for din hjælp, og fordi du har vist mig, hvordan jeg bedst skal benytte det alt sammen. Jeg håber, at jeg med tiden skal få lige så mange hænder som du," sagde Fanny, da den simple hat var færdig, og man var kommet på det rene med, hvordan alt det andet skulle være.

"Jeg håber, at du snart vil have et par gode og stærke foruden dine egne at ty til," svarede Polly, idet hun tog afsked med et

skælmsk blik, der lokkede solskin frem på Fannys ansigt for hele dagen.

17. Polly spiller bedstemoder

Jeg tror, at Tom var den af dem alle, der havde det værst, thi foruden de fælles bekymringer havde han en mængde private til at pine og plage sig. Ubehagelighederne på grund af hans forhold ved universitetet blev snart glemte for større sorger, men der var tunger nok til at rive ned på "den forfløjne laban" og hoveder nok til at ryste ildevarslende, når der spåedes, hvorledes Tom Shaw nu ville ile sin fuldstændige undergang i møde. Da der ingen mangel er på referenter her til lands, erfarede Tom naturligvis snart, hvor venligt man på alle kanter ytrede sig om ham og hans fremtid, og han led mere ved dette, end nogen anede, for sandheden, der lå på bunden af sladderen, opfyldte ham med bitter anger og afmægtig vrede imod sig selv såvel som imod andre, hvilket driver mangen en stolt yngling, der er kommet i en sådan stilling, enten i fordærvelse eller til anstrengelser, der genopretter hans ungdoms dårskaber og gør ham til en mand.

Først nu, da Tom havde mistet sin arv, lod han til at få øjnene op for, hvilket gode den havde været, hvilken indflydelse og hvor mange glæder og behageligheder den havde forskaffet ham. Men til samme tid, som han følte dens værd, erkendte han med den retfærdighedsfølelse, der er stærk hos mandige karakterer, hvor lidt han fortjente en gave, som han i den grad havde misbrugt. Disse tanker nagede ham ofte, for ligesom flagermusen i fablen syntes han ikke, han kunne finde nogen plads for sig i det ny liv, der var begyndt for dem alle. Da han ikke forstod sig på forretninger, var han ikke til synderlig nytte

for sin fader, skønt han bestræbte sig for at være det, og kom for det meste til det resultat, at han var til ulejlighed i stedet for til hjælp. Huslige sager var ham lige så fremmede, og søstrene, der var mere åbenhjertige end faderen, tog ikke i betænkning at betyde ham, at han var i vejen, når han tilbød at låne dem en hånd til et eller andet. Efter at den første bevægelse var forbi, og han havde fået tid til at tænke, var det, som om alt mod og al kraft havde forladt ham; samvittighedsnag greb ham, og således som det som regel er tilfældet med ædle, men tankeløse naturer, når samvittigheden pludselig bliver vækket, forstørrede han sine fejl og dårskaber til blodige synder og bildte sig ind, at andre betragtede ham som en skurk og et udskud. Stolthed og anger fik ham til at sky andres selskab så meget som muligt, for han kunne ikke holde ud at være genstand for medlidenhed, selv når denne kun ytrede sig i tavshed ved et venligt håndtryk eller et deltagende blik. Han holdt sig meget hjemme og drev omkring med et tungsindigt og forsømt udseende, forsvandt, når der kom nogen, talte meget lidt og var enten rørende ydmyg eller tvær og fortrædelig. Han ville gerne have noget at bestille, men det lod ikke til, at der ville vise sig noget for ham; og mens han ventede på lejlighed til at rette sig efter sit fald, kom han i den grad til at føle sig ulykkelig, at jeg er bange for, at den stakkels Tom rent ville have fortvivlet og være gået fuldstændig til grunde, hvis han ikke, da han forekom sig selv allermest unyttig, forstødt og fortabt, havde opdaget at der dog var én, som trængte til ham, som aldrig fandt, at han var i vejen, og som altid tog glad imod ham og klyngede sig til ham med al den kærlighed, som en svag natur formår at føle. Denne hans moders afhængighed af ham

var Toms redning på dette vendepunkt i hans liv, og sladdersøstrene, der ved deres te hviskede til hinanden om, at "det ville være en sand lettelse for den hele familie, hvis den stakkels kære fru Shaw – hm! hm! – måtte blive kaldt bort", anede ikke, at det var den skrantende moder i det stille sygeværelse, der ved at give ham det eneste, hun kunne give ham, nemlig en moders kærlighed, uden at hun selv vidste af det, med sine svage og ørkesløse hænder holdt sønnen oppe, indtil han havde fået mod igen og turde se verden i øjnene, rede til mandigt at optage kampen.

"Ak Gud, hvor den stakkels fader er faldet sammen og blevet gammel! Jeg håber, at han ikke glemmer at bestille mine kalvebrisler," sukkede fru Shaw en dag, da hun så sin mand gå langsomt ned ad gaden.

Tom, som stod hos hende og ørkesløst legede med en gardinkvast, lod sit blik følge den velbekendte skikkelse, og da han lagde mærke til, hvor gråt dens hår var blevet, hvorledes bekymringer havde furet det før så friske ansigt, og hvorledes hans før så stærke og smukke fader nu slæbte sig af sted som en livstræt olding, blev han på ny grebet af samvittighedsnag og ilede med sin sædvanlige heftighed at oprette sin forsømmelse, så snart han opdagede den.

"Jeg skal sørge for dine kalvebrisler, moder; farvel, jeg er tilbage igen til middag," sagde Tom, gav sin moder et hastigt kys og var forsvundet.

Det stod ikke klart for ham, hvad han egentlig havde i sinde; men den tanke havde pludselig grebet ham, at han krøb i ly for stormen og lod sin fader møde den alene, for den gamle mand gik hver dag til sit kontor med en regelmæssighed som et

urværk, der ville blive ved at gå sin vante gang, indtil det gik i stå, mens den unge mand blev hjemme hos kvinderne og lod sin moder trøste sig.

"Han har grund til at skamme sig over mig, og jeg bærer mig ad, som om jeg skammede mig over ham; det tror folk vist at jeg gør, men jeg vil vise dem, at det ikke er tilfældet, ja, ved Gud, det vil jeg!" sagde Tom og trak sine handsker på med en mine som en mand, der belaver sig til at gå sin fjende i møde og besejre ham.

"Vil du ikke have mig under armen, fader? Hvis du ikke har noget imod det, vil jeg gøre dig følgeskab – jeg skal udrette et lille ærinde for moder. – Smukt vejr, synes du ikke?"

Stemmen havde nær svigtet Tom ved de sidste ord, for det udtryk af glad overraskelse, hans fader hilste ham med, og den iver, han modtog den stærke arm, der blev ham tilbudt, med, viste, at han virkelig havde fundet sine daglige vandringer ensomme og tunge. Formodentlig forstod hr. Shaw den egentlige betydning af dette lille bevis på agtelse og blev glad over den heldige forandring, det syntes at varsle om; imidlertid ytrede han intet om det, men lod sit ansigt tale for sig og sagde blot:

"Jo, tak, Tom; middagsmaden vil smage moder dobbelt godt, når du har bestilt den."

Derpå begyndte de at tale om forretningssager med en iver, som om de var bange for, at en eller anden antydning af følelse skulle forringe deres mandlige værdighed; men det havde kun lidet at sige, om deres samtale drejede sig om processer eller kærlighed, om panteforskrivninger eller forholdet mellem forældre og børn, deres gensidige følelser var, som de burde

være, og det vidste de, hvorfor hr. Shaw gik strunkere end sædvanligt, mens Tom havde en fornemmelse af, at han nu var på sin rette plads igen. Spadsereturen løb imidlertid ikke af uden prøvelser, for på samme tid, som det gjorde Tom godt at se den hjertelige agtelse, man viste hans fader, sattes hans tålmodighed stærkt på prøve ved at se de forskende og misbilligende blikke, der fæstedes på ham selv, når folk tog hatten af for hans fader, og ved at høre det venlige: "God dag, hr. Shaw," tabe sig til et køligt og ligegyldigt: "Det er sønnen; det har været et ordentligt slag for ham; det har han godt af, den forfløjne kavaler."

"Det har I ret i; men I behøver ikke at sparke til en falden mand," mumlede Tom for sig selv og følte for hvert øjeblik en heftigere længsel efter at gøre et eller andet, der kunne stoppe munden på alle. "Hvis det ikke var for moders skyld, ville jeg stikke af til Australien; en hvilken som helst beskæftigelse og et hvilket som helst sted var mig lige gode, når jeg blot kunne komme bort fra de mennesker, der kender mig. Jeg får mig aldrig rejst igen her, hvor mine kammerater går og passer på mig og vædder om, hvor vidt jeg vil svømme ovenpå eller synke til bunds. Pokker i vold med græsk og latin! Bare jeg havde lært et håndværk, som jeg kunne gribe til. Nu har jeg ikke en døjt andet end den smule fransk, jeg kan, og mine næver. Gud ved, om ikke gamle Bell skulle have brug for en kontorist til sine forretninger med Paris; det ville ikke være så galt; jeg vil, min tro, prøve det."

Da Tom til stor opbyggelse for alle tilskuerne havde sat sin fader af i god behold ved kontoret, skruede han sit mod op og begav sig på vej for at fremkomme med sin forespørgsel med en

følelse af, at udsigterne begyndte at blive lidt lysere. Men hr. Bell var ikke i godt humør; han holdt kun en streng forelæsning for Tom over hans ryggesløse levned, der atter formørkede hans horisont, så at han vendte hjem i en meget nedtrykt stemning.

Da Tom den eftermiddag vandrede rundt i huset og anstillede beregninger over, hvor meget det ville koste at udstyre sig til en rejse til Australien, lokkede lyden af livlige stemmer og klirrende skeer ham ned i køkkenet. Der traf han Polly i færd med at give Maud undervisning i kogekunsten, for den ny medhjælperske, der ikke var synderlig anset, turde man ikke betro at lave desserten, og fru Shaw ville have været til mode, som om hungersnøden stod for døren, hvis der ingen dessert havde været til middagsbordet. Maud havde talent for kogekunsten, mens den aldeles ikke tiltalte Fanny, hvorfor den lille dame var rigtig i sit es, når hun kunne studere i en kogebog, eller Polly havde tid til at give hende undervisning.

"Åh, nej! Kom ikke nu, Tom; vi har forfærdelig travlt. Mandfolk hører ikke til i et køkken," udbrød Maud, da hendes broder viste sig i døren.

"Jeg kunne ikke begribe, hvad I havde for. Moder sover, og Fanny er ude, derfor drev jeg herned for at se, om her var nogen morskab," sagde Tom og blev stående, som om han fandt udsigterne indbydende. Han var en selskabelig karakter og følte sig netop på det tidspunkt meget taknemmelig mod enhver, der hjalp ham til for en stund at glemme sine bekymringer – dette vidste Polly og følte, at hun i det mindste ikke ville være så grumme misfornøjet med hans selskab, hvorfor hun hviskede til Maud: "Han vil ingenting forstå", og derpå tilføjede hun højt:

"Kom kun, hvis du har lyst, og rør rundt i denne kagedej for mig; der skal stærke hænder til, og jeg er træt. Der, tag det forklæde på, for at du ikke skal grise dig til, og sæt dig her og gør dig det mageligt."

"Jeg hjalp tit bedstemama med at røre dej, og det morede mig, så vidt jeg kan huske," sagde Tom, mens Polly bandt et ternet forklæde om ham, gav ham et stort fad i hånden og anbragte ham ved et bord, hvor Maud sad og pillede rosiner, hvorpå hun selv gav sig ivrigt i færd med krydderikasser, kageruller og smørkrukker.

"Du gør det udmærket, Tom. Nu skal jeg give dig en gåde at gætte, så går arbejdet lettere: Hvad lighed er der mellem slemme drenge og kager?" spurgte Polly, ivrig efter at opmuntre ham.

"De har begge godt af at blive ordentligt pisket igennem. For resten tvivler jeg om det for mit vedkommende," svarede Tom og havde nær slået bunden ud af fadet ved sine kraftytringer, for det var en lettelse for ham at tage sig noget for.

"Du er et godt hoved! Der har du noget til belønning," sagde Polly og puttede en stor rosin i munden på ham.

"Kom rigeligt med rosiner i, hører du? Jeg holder så meget af rosinkage," bemærkede Tom, der sammenlignede sig selv med Herkules ved rokken og fandt sin tjeneste behagelig om just ikke klassisk.

"Det gør jeg altid, når jeg har dem; der er intet, jeg hellere vil, end dænge sukker og krydderier i og lave en rigtig udmærket kage til andre. Det er en af de få ting, jeg har gave til."

"Det var et sandt ord, Polly; du har unægtelig gave til at bringe en god slump af begge disse rare sager ind både i dit

eget og andres liv, og det er en lykke, da vi alle må spise vort stykke af kagen, hvad enten vi kan lide den eller ikke," bemærkede Tom så alvorligt, at Polly spilede øjnene op, og Maud udbrød:

"Jeg tror virkelig, han vil holde en prædiken."

"Jeg har somme tider en følelse, som om jeg gerne kunne det," svarede Tom; derpå faldt hans blik på Pollys trinde arme, og med et smil tilføjede han: "Det ligger nok mere for dig, Polly; kan du ikke give os en prædiken?"

"Jo, en ganske kort én. Livet, mine brødre, ligner en rosinkage," begyndte Polly og foldede højtideligt sine melede hænder. "I nogle kager ligger alle rosinerne i det øverste lag, og vi spiser lystigt væk af dem, indtil vi pludselig opdager, at der ikke er flere. I andre synker rosinerne til bunds, og vi spejder forgæves efter dem og kommer ofte først til dem, når vi ikke mere rigtigt kan nyde dem; men i en vellykket kage er rosinerne klogt fordelt over det hele, og så er enhver mundfuld en nydelse. Vi laver for en stor del selv vore kager, og lad os derfor passe vel på, mine brødre, at de bliver lavet efter den bedste opskrift, bagt i den bedste ovn og taknemmeligt spist med en mådeholden appetit."

"Bravo! Bravo!" udbrød Tom og applauderede med sin træske. "Det var en mønsterprædiken, Polly, – kort, tiltalende, forstandig og ikke det mindste søvndyssende. Jeg slutter mig til din menighed og skal nok passe på, at du får dine præstepenge 'pånktlit', som den gamle degn Morse plejede at sige."

"'Tak, broder; mine fornødenheder er kun få, og der er ikke så mange ravne nu, som der tidligere var', som den kære gamle pastor Miller plejede at svare. Nå, Maud, kom nu med citronen,"

sagde Polly og begyndte at røre dejen sammen på den tilsyneladende mest skødesløse og forvirrede måde, mens Tom og Maud så til med den dybeste interesse, indtil den stod i god behold i ovnen.

"Lav nu din flødekage, Maud; Tom vil vistnok gerne piske æggene for dig; det lader til at have en god indflydelse på hans befindende."

"Brillant! Kom med dem," sagde Tom og glattede muntert sit forklæde. "Apropos, Sidney er kommet hjem igen; jeg traf ham i går, og han kom mig i møde som en mand og en broder," føjede han til, som om han også gerne ville bidrage sit til at gøre underholdningen fornøjelig.

"Nej, hvor det glæder mig!" udbrød Polly og slog hænderne sammen uden at tænke på det æg, hun holdt i den ene, og som faldt på gulvet og knustes. "Hvor jeg dog er tankeløs! Skaf det bort, Maud, så skal jeg hente nogle flere," vedblev Polly og smuttede ud af køkkenet, glad over at få en undskyldning til at løbe ovenpå og fortælle Fanny, der netop var kommet hjem, denne nyhed, for at hun ikke, når hun hørte den af andre, skulle blive bragt ud af den velopdragne fatning, man forlanger, at unge damer skal modtage selv de vigtigste tidender med.

"Du kender jo hele verdenshistorien, gør du ikke?" spurgte Maud pludselig.

"Ikke til bunds," svarede Tom beskedent.

"Jeg ville bare gerne vide, om der virkelig levede en mand, der hed Sir Philip, på dronning Elisabeths tid."

"Mener du Sir Philip Sidney? Jo, han levede på den tid og var en dygtig gammel fyr."

"Bah! Jeg vidste nok, at det ikke var ham, de mente," udbrød Maud med en armbevægelse, der bragte citronen til at flyve langt bort.

"Nå! Hvad er det nu for spilopper, du har for, din lille skadeunge?"

"Jeg kan ikke fortælle dig, hvad de sagde, for jeg kan ikke huske ret meget af det; men jeg hørte Polly og Fanny tale forfærdelig hemmelighedsfuldt om en, og da jeg spurgte om, hvem det var, sagde Fanny 'Sir Philip'. Hoho! Hun skal ikke bilde sig ind, at jeg tror det. Jeg så, at de lo og blev røde og puffede til hinanden, og jeg kunne nok begribe, at det ikke var for en gammel mand fra dronning Elisabeths tid," sagde Maud og stak sin næse så højt i vejret, som denne temmelig ubetydelige legemsdel kunne komme.

"Hør, nu er du nok ved at sladre af skole. Det gør for resten ingenting, jeg havde nok tænkt det. De vil ikke fortælle os deres hemmeligheder, men vi er så skarpsindige, at vi sagtens kan udspekulere dem, hvad?" sagde Tom og så så nysgerrig ud, at Maud ikke kunne modstå lysten til at komme frem med lidt af, hvad hun vidste.

"Ja, det kan gerne være, at de ikke det fortælle *dig* det; men jeg er gammel nok nu til, at de kan fortælle mig alting, og de skulle passe bedre på, hvad de siger, for jeg er ikke sådan en dum lille unge som Blanche. Du skulle bare have hørt, hvordan knæveren gik på dem; der er bestemt noget meget glædeligt på færde med hr. Sidney, for de så så fornøjede ud, mens de sad og hviskede og fniste på sengen og troede, at jeg sprættede hatte op og ikke hørte et ord af, hvad de sagde."

"Hvem af dem så mest fornøjet ud?" spurgte Tom og undersøgte samtidig en kedel med dyb interesse.

"Ja, det syntes jeg Polly gjorde; hun talte mest og så hele tiden så polisk og glad ud. Fanny lo nok også en hel del, men jeg tror, det er Polly, han er forelsket i," svarede Maud efter et øjebliks betænkning.

"Tys, der kommer hun!" hviskede Tom og begyndte at pumpe vand, som om der var ild i huset.

Polly kom ned med røde kinder, strålende øjne og uden et eneste æg. Tom kastede et hurtigt blik tilbage på hende over sin skulder og standsede med pumpningen, som om ilden pludselig var blevet slukket. Der var noget i hans ansigt, der fik Polly til at føle sig lidt brødefuld, hvorfor hun gav sig til at rive muskatnødder med en iver, der gjorde røde kinder til den naturligste ting af verden. Den forræderske Maud sad ærbart ved sit arbejde og lignede i høj grad, hvad Tom havde kaldt hende, en skadeunge, der pønsede på skælmsstykker. Polly mærkede at der var foregået en forandring i luften, men troede kun, at Tom var træt, hvorfor hun nådigt afskedigede ham med et stykke kanel, da hun i øjeblikket ikke havde andet ved hånden at byde ham.

"Fanny har fået de bøger og kort, du ønskede. Gå nu op og hvil dig; mange tak skal du have for din hjælp, og her er din løn."

"Held og lykke med kagerne," svarede Tom, idet han fjernede sig, eftertænksomt tyggende på sit stykke kanel, som han syntes ikke at finde så aromatisk som ellers. Han fik sine bøger, men læste ikke i dem, for efter at have lukket sig inde i det lille værelse, der kaldtes "Toms Hule", satte han sig blot ned og grublede.

Da han kom ned til frokosten den næste morgen, blev han modtaget med et almindeligt: "Til lykke, Tom!" Og på hans plads lå der fødselsdagsgaver fra alle familiens medlemmer, måske ikke så kostbare som tidligere, men uendelig meget værdifuldere som tegn på en kærlighed, der havde overlevet de forandrede forhold og kun var blevet varmere ved at gennemgå ulykkens skærsild. I sin nuværende stemning havde Tom en fornemmelse, som om han ikke fortjente den allermindste venlighed, og følte, da de alle som én anstrengte sig for at gøre det til en glad dag for ham, hvad det vil sige "at være nær ved at blive kvalt af kærlighed", hvilket vakte det alvorlige forsæt hos ham, at gøre sin familie ære eller omkomme under forsøget. Om aftenen havde de, hvad Polly kaldte "en festlig te", og da de samledes om bordet, kom der endnu en gave til syne, som, skønt den ikke var af nogen sentimental natur, rørte Tom mere end alle de andre. Det var en yderst delikat kage med en buket i toppen, og rundt omkring den stod der på den hvide glasur af sukker en indskrift med lyserøde bogstaver, akkurat som det havde været tilfældet hvert eneste år, så længe Tom kunne huske tilbage.

"Der står navn, alder og datum, som det kunne være en pæn, hvid gravsten," bemærkede Maud anerkendende, ved hvilken hentydning til begravelse fru Shaw, der var kommet ned til ære for dagen, tabte sin serviet og forlangte sin lugteflaske.

"Hvem har lavet den?" spurgte Tom og betragtede gaven med velbehag, for den mindede ham om de lykkeligere fødselsdage, der nu forekom ham at ligge langt tilbage i tiden.

"Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle give dig, for du har jo alt, hvad en mand kan trænge til, og jeg var aldeles fortvivlet, til jeg

kom til at huske på, at bedstemoder altid lavede sådan en lille kage til dig, og at du engang havde sagt, at det ikke ville være nogen glad fødselsdag, når den manglede, derfor har jeg forsøgt at lave den akkurat som hendes og håber, at den vil være rigtig god og delikat."

"Tak," var alt, hvad Tom sagde, idet han smilede til giverinden, men Polly vidste, at hendes foræring havde glædet ham mere end den smagfuldeste bagatel, hun kunne have lavet.

"Den burde være god, for du har selv rørt dejen til den, Tom," udbrød Maud. "Det var så morsomt at se dig sidde og slide uden at ane, hvem kagen var til. Jeg skælvede ligefrem, hver eneste gang du lukkede munden op, af frygt for, at du skulle komme med et eller andet spørgsmål i den retning; det var derfor, at Polly holdt sin prædiken, og at jeg blev ved at snakke, da hun var gået."

"Det var da også meget dumt af mig, men jeg havde rent glemt, at det var min fødselsdag i dag – skal vi ikke tage hul på den? Jeg brænder af begærlighed efter at smage den," sagde Tom, der ikke havde den ringeste appetit, men følte sig forpligtet til at yde Pollys kage retfærdighed, selv om han skulle falde som et offer for sin taknemmelighed.

"Jeg håber, at ikke alle rosinerne vil ligge på bunden," sagde Polly, idet hun efter almindelig opfordring rejste sig for at skære kagen for.

"Jeg har allerede fundet en god slump i det øverste," svarede Tom, der iagttog operationen med en interesse, som om han virkelig troede på de varsler, kagen måtte give.

Polly skar forsigtigt, og hver eneste skive var fast og mørk og fuld af krydderier og rosiner under den glaserede skal. På en af

bedstemoderens aparte små porcelænstallerkener lagde hun det største stykke tillige med blomsterne og rakte det til Tom med et meget sigende blik, for da hun så, at han huskede hendes prædiken, var hun glad over, at allegorien i den i det mindste i én betydning holdt stik. Toms ansigt lyste, da han tog imod det, og efter en grundig undersøgelse, der voldte de andre megen morskab, så han op og sagde med et lettet udtryk: "Rosiner helt igennem; jeg er stolt af, at jeg har været med til at lave den; men æren for den tilkommer udelukkende Polly, og hun skal have buketten," med hvilke ord han vendte sig til hende og stak rosen i hendes hår med mere galanteri end behændighed, for han stak hende i hovedet med en af tornene, kildrede hende i øret med bladene og lod blomsten vende ned.

Fanny lo ad hans klodsethed, men Polly ville have, at rosen skulle blive siddende, som den sad, og derpå gik alle løs på kagen med sand dødsforagt. Aftensbordet var livligt, og bagefter herskede der den mest oprømte stemning, indtil der blev bragt Tom to breve; han kastede et blik på det ene af dem og trak sig derpå temmelig hovedkulds tilbage til sin hule, efterladende Maud brændende af nysgerrighed og de to andre unge piger i en lidt ængstelig spænding, for Fanny syntes, at hun havde kendt hånden i udskriften på det ene brev, og Polly, at hun havde kendt den i udskriften på det andet.

Der gik en halv time og nok en, og Tom kom ikke tilbage. Hr. Shaw gik ud. Fru Shaw trak sig tilbage til sit eget værelse, ledsaget af Maud, og Fanny og Polly blev siddende alene tilbage i ængstelig bekymring for, at der skulle være sket noget forfærdeligt. Pludselig hørte man en røst kalde "Polly!" og den

unge dame fo'r op af sin stol, som om det havde været et tordenskrald, hun havde hørt.

"Oh, skynd dig! Jeg er nær ved at forgå af spænding efter at få at vide, hvad der er i vejen," sagde Fanny.

"Det er bedst, du går," begyndte Polly, der gerne ville følge opfordringen, men dog følte sig lidt undselig.

"Nej, han vil ikke tale med mig, og desuden ville jeg gå rent fra koncepterne, hvis det brev var fra Sidney," udbrød Fanny og skubbede sin veninde hen imod døren i stærk bevægelse.

Polly gik uden at sige mere, men med en betænkelig mine og standsede på tærsklen til hulen, som om hun var lidt bange for dens beboer. Tom sad i sin yndlingsstilling overskrævs på en stol med armene korslagte på dens ryg og hagen hvilende på dem; det var ingen elegant stilling, men den eneste, hvori han, sagde han, kunne tænke ordentligt.

"Ville du tale med mig, Tom?"

"Ja; vær så god at komme indenfor og se ikke så forskrækket ud; jeg ville bare gerne vise dig en foræring, jeg har fået, og bede om dit råd med hensyn til, om jeg skal tage imod den."

"Oh, Tom, du ser ud, som om der havde ramt dig en ulykke!" udbrød Polly, der fuldstændig glemte sig selv, da hun så hans ansigt, idet han rejste sig og vendte sig om for at modtage hende.

"Det har der også; den slog mig fuldstændig til jorden; men nu er jeg på benene igen og står fastere end nogen sinde. Vil du blot læse dette her og sige mig, hvad du synes om det?"

Tom greb et brev, der lå på bordet, stak hende det i hånden og begyndte at vandre frem og tilbage i det lille værelse som en virkelig bjørn i sit bur. Mens Polly læste det korte brev, veg al

farven fra hendes kinder, og hendes øjne begyndte at lyne. Da hun var færdig med det, stod hun et øjeblik, som om hun var alt for opfyldt af harme til at tale, derpå krøllede hun papiret krampagtigt sammen, lod det falde på gulvet og sagde i ét åndedrag:

"Jeg synes, at hun er en pengekær, hjerteløs, utaknemmelig pige; det er min mening om hende."

"Åh – for pokker! Det var ikke det, jeg ville vise dig, det var det andet," udbrød Tom og tog et andet brev, halvt ærgerlig, halvt skamfuld over sin fejltagelse. "Men det kan være det samme; i morgen vil alle få det at vide alligevel, og måske du vil gøre mig den tjeneste at få pigebørnene til at lade være med at plage mig med deres spørgsmål og snak," føjede han til, som om han ved nøjere eftertanke alligevel følte sig lettet ved, at Polly først havde fået sagen at vide.

"Nu undrer det mig ikke, at du så så rystet ud. Hvis det andet brev indeholder noget lige så slemt, ville jeg helst have en stol, førend jeg læser det," sagde Polly, der mærkede, at hun begyndte at skælve af sindsbevægelse.

"Nej, det er af en helt anden slags, men det rystede mig endnu stærkere end det andet; det gør venlighed altid," svarede Tom og standsede pludselig. En stund stod han og drejede brevet i hænderne, som om det indeholdt noget behageligt, der opvejede det bitre indhold af det mindre brev og rørte ham dybt; derpå trak han en lænestol frem, bød Polly at tage plads i den og sagde i en alvorlig, fast tone, der højligt overraskede hende:

"Når som helst jeg tidligere var i en eller anden forlegenhed, gik jeg gerne til bedstemoder og søgte råd hos hende, og hun

havde altid noget forstandigt eller trøstende at sige mig. Nu er hun borte, men jeg ved ikke, hvordan det kan være, Polly, du synes at indtage hendes plads. Vil du have noget imod at sidde i hendes stol og høre på mig, mens jeg fortæller dig et og andet, ligesom William plejer at gøre?"

Skulle hun have noget imod det? Polly følte, at Tom havde ydet hende den højeste og smukkeste kompliment, han havde kunnet udtænke. Hun havde ofte længtes efter at gøre det, han nu bad hende om, for opdraget under den kærligste og mest utvungne omgang med sine brødre havde hun tidligt lært, hvad de fleste kvinder er temmelig lang tid om at opdage, nemlig at kønnet ikke volder nær så mange forskelligheder i hjerter og sjæle, som vi bilder os ind. Glæde og sorg, kærlighed og frygt, liv og død gør, at vi alle i så mangfoldige retninger trænger til det samme, at det er forunderligt, at vi ikke forstår hinanden bedre, men venter, til trængslens tid lærer os, at den menneskelige natur så noget nær er den samme hos mænd og kvinder. Takket være denne kundskab forstod Polly Tom på en måde, der overraskede og vandt ham. Hun vidste, at han trængte til kvindelig medfølelse, og at hun kunne yde ham den, fordi hun ikke var bange for at strække hånden over den skranke, som vor mærkværdige opdragelse rejser mellem drenge og piger, og sige i fuld oprigtighed: "Lad mig hjælpe dig, hvis jeg kan."

Ti minutter før kunne Polly næsten lige så let have sagt dette til Tom som til William, men i disse ti minutter var der sket noget, som gjorde det vanskeligt for hende. Ved at læse, at Trix havde givet Tom hans frihed igen, fik mange ting et andet udseende for Polly, og det bragte hende til at undgå hans

fortrolighed, fordi hun havde en følelse af, at det nu ville falde hende vanskeligere at holde sit eget Jeg ude af betragtning, for trods sin kvindelige beskedenhed kunne hun ikke forhindre, at kærligheden og håbet vågnede og jublede ved denne glædelige efterretning. Langsomt satte hun sig ned og sagde tøvende med blikket fæstet på gulvet og i en meget ydmyg tone:

"Jeg skal gøre mit bedste, men jeg kan ikke udfylde bedstemoders plads og give dig gode og forstandige råd. Gud give, jeg kunne!"

"Du kan gøre det bedre end nogen anden. Det plager moder at tale, og fader har nok at tænke på foruden mine bekymringer. Fanny er en god sjæl; men hun er ikke praktisk, og vi kommer altid op at skændes, når vi forsøger at slå os sammen; hvem har jeg så undtagen min anden søster, Polly? Den glæde, dette brev her vil volde dig, vil måske erstatte det besvær, jeg forårsager dig."

Mens Tom talte, lagde han det andet brev i hendes skød og gik hen til vinduet, som for at lade hende nyde det uforstyrret, men han kunne ikke lade være med nu og da at sende hende et blik, og efter som Pollys ansigt opklaredes, formørkedes hans eget.

"Oh, Tom, det er en fødselsdagsgave, som det er værd at tage imod, for den gives så smukt, at jeg ikke kan se, hvordan du skulle kunne afslå den. Arthur Sidney er en sand adelsmand!" udbrød Polly, da hun endelig så op med blussende ansigt og glædestrålende øjne.

"Ja, det er han. Jeg kender ikke en mand til i verden med undtagelse af fader, som ville have gjort det, eller som jeg kunne have fået mig til at modtage det af. Ser du, han har ikke blot

betalt den fordømte gæld, men har endog gjort det i mit navn for at skåne mig så meget som muligt?"

"Ja, jeg ser det; det ligner ham, og jeg synes, han må føle sig meget lykkelig ved at være i stand til at gøre sådan noget."

"Det er virkelig en umådelig sten, der er blevet lettet fra mit hjerte, for der var nogle af disse mænd, der ikke havde råd til at vente, til jeg fik tigget, lånt eller tjent pengene. Sidney kan vente, men han vil ikke komme til at gøre det længe, hvis jeg ellers kender mig selv."

"Du vil altså ikke modtage dem som en gave?"

"Ville du?"

"Nej."

"Så må du heller ikke tro, at jeg vil det. Jeg er nok en fattig stymper, Polly; men det er jeg ikke sjofel nok til at gøre, så længe jeg har en samvittighed og et par næver på skaftet."

Det var en noget plump ytring, men den behagede Polly mere end det allerfineste, hun nogen sinde havde hørt Tom sige, for der var noget i hans ansigt og stemme, der sagde hende, at den venskabstjeneste, der var vist ham, havde vakt en ædlere følelse hos ham end taknemmelighed, og at ynglingens udslettede forpligtelser var blevet en æresgæld for manden.

"Hvad har du i sinde at gøre, Tom?"

"Det skal jeg sige dig. Må jeg sidde her?" sagde Tom og satte sig på den lave skammel, der altid stod ved bedstemoderens gamle stol. "Jeg har i den sidste tid haft så mange planer i mit hoved, at det somme tider er, som om det skulle sprænges," vedblev den stakkels fyr og gned sin trætte pande som for at ordne sine tanker. "Jeg har for alvor tænkt på at rejse til

Californien, Australien eller et andet fjernt sted, hvor man bliver rig i en fart."

"Oh, nej!" udbrød Polly og strakte hånden ud som for at holde ham tilbage, men trak den til sig igen, før han kunne vende sig om.

"Det vil formodentlig gå moder og pigebørnene nær; desuden synes jeg ikke rigtigt om det selv, det ville se ud, som om jeg var fej og rendte min vej."

"Ja, det ville det," sagde Polly bestemt.

"Men her synes jeg ikke, jeg kan tænke mig anden udvej end at komme på et kontor, og det tror jeg ikke jeg ville passe til. Sagen er, jeg kunne ikke holde det ud her, hvor man kender mig. Det ville falde mig lettere at hugge sten på en landevej i selskab med en flok sjovere end at sælge knappenåle til mine venner og bekendte. Det er en falsk stolthed, ved jeg nok, men det er sandhed, og det kan ikke nytte at nægte det."

"Nej, ikke det mindste, og jeg er fuldstændig enig med dig."

"Det glæder mig. Nu kommer jeg til det punkt, Polly, som jeg specielt ønsker dit råd om. I går hørte jeg dig fortælle Fanny om din broder Edward, hvor udmærket han er kommet efter det, hvor glad han er over sin beskæftigelse, og at han gerne ville have, at William skulle komme dertil og få en plads i nærheden af ham. I troede, at jeg sad og læste, men jeg hørte efter, og det faldt mig pludselig ind, at der måske kunne være noget for mig et eller andet sted derude i Vesten. Hvad mener du?"

"Det er jeg overbevist om, der ville være, hvis det er din oprigtige mening at ville arbejde," svarede Polly hurtigt, mens allehånde planer og projekter fo'r gennem hendes hoved. "Jeg ville ønske, at du kunne komme til Edward. I ville komme godt

ud af det sammen, det er jeg vis på, og han ville være så glad ved at gøre for dig, hvad han formåede. Jeg skal øjeblikkelig skrive til ham og spørge ham ad, hvis du ønsker det."

"Ja, gør det; blot for at få nogle oplysninger, forstår du, så har jeg noget at holde mig til. Jeg vil gerne have en plan, der kan udføres, fiks og færdig, før jeg taler til fader om det. Der er intet så overbevisende for forretningsmænd som kendsgerninger, skal jeg sige dig."

Polly kunne ikke lade være at smile ad den ny tone, Tom talte i; det syntes så fremmed at høre ham tale om andet end heste og skræddere, baller og unge piger. Det behagede hende imidlertid ikke mindre end det alvorlige udtryk i hans ansigt og den vane, han havde tilegnet sig i den sidste tid, med at svinge armene, som om han længtes efter at foretage noget energisk med dem.

"Det er fornuftigt. Tror du, din fader vil synes om den plan?"

"Ja, det er jeg ganske vis på han vil. I går, da jeg sagde til ham, at jeg snarest muligt måtte se at få en beskæftigelse, sagde han: 'Ligegyldig hvilken, Tom, når den blot er hæderlig, og husk på, at din fader begyndte sin løbebane som butiksdreng.' Det ved du jo nok, ikke sandt?"

"Jo, han fortalte mig engang sin historie, og jeg har altid gerne villet høre den, fordi det var så glædeligt at se, hvordan han havde haft held med sig."

"Jeg har aldrig før kunnet lide den historie; jeg skammede mig tit over den, er jeg bange for, men i aftes, da vi talte om den, stod den på én gang for mig i et nyt lys, og jeg forstod, hvordan det kunne være, at fader tog sig så godt i fallitten og synes så tilfreds med denne tarvelige bolig. Det er bare at

begynde på ny igen, siger han, og da han har arbejdet sig op én gang, har han en fornemmelse, som om han kunne gøre det igen. Jeg forsikrer dig, Polly, at en sådan tillid til sig selv, en sådan energi og et sådant mod hos en mand i hans alder får mig til at elske og agte den kære gamle fader som aldrig før."

"Det glæder mig inderligt at høre dig sige det, Tom. Jeg har undertiden tænkt, at du ikke rigtig vurderede din fader, lige så lidt som han vidste, hvor meget af en mand der var i dig."

"Det har der ikke været noget af før i dag," sagde Tom leende, men så dog ud, som om han følte værdigheden af sine enogtyve år. "Er det ikke besynderligt, hvor længe mennesker kan leve sammen uden at lære hinanden at kende, indtil der indtræffer et eller andet, som bringer dem til det? Måske blev denne ulykke sendt, for at jeg skulle komme til at kende min egen fader rigtigt."

"Det er filosofisk talt," sagde Polly smilende, overbevist om, at denne modgang ville gøre Tom mere godt end hele år af medgang.

De sad begge tavse en stund, Polly i lænestolen, betragtende ham med en hidtil ukendt respekt, Tom på skamlen ved siden af, i færd med at rive et sammenfoldet brev, som han i tanker havde taget op, i stykker, mens han talte.

"Overraskede dette dig?" spurgte han og lod papirstumperne falde flagrende på gulvet igen.

"Nej."

"Da overraskede det dog mig, for du må vide, at straks, da ulykken havde ramt os, tilbød jeg Trix at løse hende fra hendes forpligtelse, men hun ville ikke høre noget om det," fortsatte

Tom, som om han nu, da han engang havde begyndt at tale om denne genstand, ønskede at fremstille sagen fuldstændigt.

"*Det* overrasker mig," sagde Polly.

"Ja, mig overraskede det med, for Fanny havde altid påstået, at det var mine penge, hun brød sig om, og ikke mig. Hendes første svar glædede mig overordentligt, for det var mere, end jeg havde ventet, og der er ikke noget, der rører en stakkels fyr mere, end at en kvinde holder fast ved ham og følger ham gennem tykt og tyndt."

"Det lader det ikke til, at hun har gjort."

"Nej, Fanny havde ret. Trix ventede blot, til hun fik at se, hvor slet sagerne virkelig stod, eller rettere sagt, det var hendes moder, der gjorde det. Hun er en så kold, hårdhjertet og verdslig sindet gammel kone, som jeg nogen sinde har kendt, og Trix er nødt til at adlyde hende. Hun snor sig meget pænt fra det i sit brev; hun 'vil ikke være en byrde', 'vil ofre sine forhåbninger' og 'altid nære det varmeste venskab for mig', men sandheden er, at det nok var værd at gøre væsen af den rige Tom Shaw; men den fattige Tom Shaw er i vejen og kan gerne gå pokker i vold, jo før, jo hellere."

"Ja, men det vil han ikke!" udbrød Polly trodsigt, for hun var yderst opbragt på Trix, skønt hun velsignede hende, fordi hun havde givet Tom hans frihed.

"Da var han på et hængende hår nær ved det," mumlede Tom for sig selv, men tilføjede derpå højt med et udtryk af rolig resignation, der forvissede Polly om, at den hævede forlovelse ikke ville knuse hans hjerte:

"En ulykke kommer sjældent alene, især i strenge tider; men når en mand først er slået til jorden, gør et par rap mere ikke

synderligt til sagen; det er det første slag, der gør mest ondt."

"Det glæder mig al se dig tage det sidste slag så godt," sagde Polly, og der var mod hendes vilje en svag ironisk klang i hendes stemme. Tom blev rød i hovedet og lod et øjeblik til at føle sig såret, men syntes derpå at ryste det af sig med en skuldertrækning og sagde på sin ligefremme måde:

"Sandt at sige, Polly, så var det ikke så synderlig hårdt. Jeg havde allerede i nogen tid haft en følelse af, at Trix og jeg ikke passede for hinanden, og at det ville være det fornuftigste at bryde vor forbindelse, men hun så det ikke eller ville ikke se det, og jeg ville ikke trække mig tilbage og atter lade hende i stikken, hvorfor det kom, som det kom. Jeg bærer intet nag til hende, men håber, at det må gå hende bedre næste gang, og at hun ikke må blive skuffet, ja, det gør jeg, på min ære."

"Det er meget smukt af dig, rigtig Sidneysk og ædelt," sagde Polly, der følte sig temmelig ilde til mode og ønskede, at hun havde haft en kappe og et par briller at skjule sig bagved, hvis hun skulle spille bedstemoder over for denne åbenhjertige yngling.

"Alting vil gå glat for Sidney, tænker jeg," bemærkede Tom og rejste sig op, som om den lille skammel på én gang var blevet et mindre behageligt sæde.

"Det vil jeg håbe," mumlede Polly, spændt på, hvad der nu ville komme.

"Han fortjener det allerbedste i enhver henseende, og jeg beder til Gud, at han må få det," vedblev Tom og ragede ivrigt op i ilden.

Polly gav intet svar af frygt for at komme til at sige for meget, for hun vidste, at Fanny ikke havde gjort Tom til sin fortrolige,

og var lige så ængstelig for at røbe sin venindes hemmelighed som for at røbe sin egen.

"Du vil skrive til Edward i morgen, vil du ikke nok? Jeg tager imod hvad som helst, han kan skaffe mig, for jeg længes efter at komme bort," sagde Tom, idet han slængte ildrageren fra sig og vendte sig om med en mine af bestemthed, der imidlertid var spildt på Polly, som sad og pillede på rosen, der var faldet ned i hendes skød.

"Jeg skal skrive i aften. Ønsker du, at jeg skal fortælle Fanny og Maud dette om Trix og Sidney?" spurgte hun og rejste sig i følelsen af, at rådslagningen var til ende.

"Ja, det ville jeg gerne. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig for alt, hvad du har gjort for mig; Gud give, jeg vidste det," sagde Tom og strakte hånden ud med et blik, der forekom Polly alt for taknemmeligt i forhold til det lidet, hun havde gjort.

Da hun tog hans hånd og så op på ham med sine tillidsfulde øjne, var det, som om al Toms taknemmelighed strømmede til hans hoved, og uden det ringeste varsel bøjede han sig ned og kyssede hende, en adfærd, der gjorde Polly så bestyrtet, at han øjeblikkelig fattede sig og trak sig tilbage til sin hule med den forvirrede undskyldning:

"Om forladelse – jeg kunne ikke gøre ved det – bedstemoder gav mig altid lov til det på min fødselsdag."

Polly flygtede ovenpå uden at tænke på Fanny; der sad hun så i mørket med ansigtet skjult og undrede sig over, hvordan det kunne være, at hun ikke var yderligt forbitret, men besluttede dog aldrig mere at give sig af med den behagelige, men farlige tidsfordriv, at lege bedstemoder.

18. Forsagt

Polly skrev begejstret, Edward svarede tilfredsstillende, og efter megen korresponderen, forhandling og rådslagning blev det bestemt, at Tom skulle rejse til Vesten. Det er ligegyldigt, hvad stilling han kom ind i, og det må være nok at sige, at det var en god begyndelse for en ung mand som Tom, der, født og opdraget i den mest konservative klasse i den mest forskruede by i New England, netop trængte til det sunde og livlige samfundsliv i vesten for at få sit syn udvidet og blive til en mand.

Naturligvis var der megen sorg blandt kvinderne, men alle følte, at det var det bedste for ham, hvorfor de, alt imedens de sukkede, syede på kraft, pakkede glimrende fremtidssyner ned tillige med hans nye lommetørklæder og glædede sig over, at der havde åbnet sig en vej for ham, om de også vædede hans støvler med deres tårer. Sidney stod ham bi til det sidste "som en mand og en broder" (et udtryk af Tom, der fandt overordentligt bifald hos Fanny), og William følte sig fuldstændig beroliget med hensyn til Edwards skuffelse over hans vægring ved at komme til ham, nu da Tom kunne tage den plads, Edward havde sikret sig for ham.

Heldigvis havde alle så travlt med de nødvendige forberedelser, at der ingen tid var til udvikling af nogen som helst slags roman, og de fire unge mennesker arbejdede så alvorligt og fornuftigt sammen, som om deres respektive hjerter slet ikke gemte alle hånde stærke bevægelser. Men trods tavsheden, arbejdet og hastværket bilder jeg mig ind, at de i

dette korte, travle tidsrum lærte hinanden bedre at kende end i alle de foregående år, for det bedste og ædleste hos enhver af dem var blevet vakt, og det lille hus var lige så fuldt af kærlighed og venskab, selvopofrelse og begejstring som verden udenfor af vårens solskin og liflighed. Skade, at det så snart var forbi; tiden gjorde sin gerning og gik sin gang, men efterlod en renere luft, skønt de unge mennesker ikke så det dengang, fordi deres syn var formørket på grund af den uundgåelige skilsmisse.

Tom rejste til Vesten, Polly tog hjem for at tilbringe sommeren der, Maud blev indbudt af Belle til at følge med hende til kysten, og Fanny blev alene tilbage for at drages med husholdning og hjertesorg. Hvis det ikke havde været for to tings skyld, er jeg bange for, at hun ikke ville have kunnet holde ud at tilbringe en sommer i byen; men Sidney kom ofte og aflagde besøg, indtil hans ferie indtraf, og en vidtløftig korrespondance med Polly hjalp også til at fordrive de lange dage. Tom skrev én gang om ugen til sin moder, men hans breve var korte og ikke synderlig tilfredsstillende, for mandfolk fortæller aldrig de interessante småting, som kvinderne helst vil høre. Fanny sendte de ubetydelige efterretninger, hun modtog, til Polly, der til gengæld uddrog af Edwards breve, hvad der angik Tom, og sendte hende det, og ved at lægge disse forskellige meddelelser sammen fik de den tilfredsstillende forvisning, at Tom havde det godt, var i godt humør, arbejdede strengt og var fast bestemt på at kæmpe sig frem trods alle hindringer.

Polly tilbragte en stille sommer i sit hjem, hvor hun hvilede sig ud på sjæl og legeme til nok en vinters arbejde, og om efteråret optog hun så atter sin undervisning til glæde for sine

elever og ikke mindre for sine venner. Hun talte aldrig meget om sig selv i sine breve, og Fannys første udbrud, da de mødtes igen, var et bekymret:

"Gud bevare os, Polly! har du været syg og ikke fortalt os noget om det?"

"Nej, jeg er kun træt; jeg har haft meget at bestille i den sidste tid, og det triste vejr har heller ikke den bedste indflydelse på mig; men jeg kommer nok til kulør igen, når jeg først får begyndt på mit arbejde," svarede Polly og fik travlt med at skille sig af med sit tøj.

"Du ser slet ikke naturlig ud; hvad har du gjort ved dit elskelige lille ansigt?" vedblev Fanny, urolig over den foregåede forandring, skønt hun vanskeligt kunne have sagt, hvad den lå i.

Polly så ikke syg ud, skønt hendes kinder var mere magre og hendes farve blegere end tidligere; men hun syntes modfalden, og der var et træt udtryk i hendes øjne, som gik Fanny til hjerte.

"Der er ingenting i vejen med mig, som du skal få at se, når alt først kommer i den gamle gænge. Jeg er rigtig glad over, at du ser så rask og tilfreds ud. Det går vel sin jævne gang her, Fanny?" spurgte Polly og begyndte ivrigt at børste sit hår.

"Svar mig først på ét spørgsmål," sagde Fanny og så ud, som om hun pludselig var blevet overfaldet af en frygt. "Sig mig oprigtigt, har du aldrig angret det vink, du gav Sidney?"

"Nej, aldrig!" udbrød Polly, idet hun slog det brune slør tilbage, hun hidtil halvt havde skjult sit ansigt bag.

"På din ære som en retskaffen pige?"

"Ja, på min ære som, hvad du vil. Hvorfor har du mig mistænkt for det?" spurgte Polly i en næsten vred tone.

"Fordi der er noget hos dig, der ikke er, som det skulle være. Det nytter ikke, at du nægter det, for du har fået det udtryk, som jeg plejede at finde i mit eget ansigt, når jeg så mig i det samme spejl der, dengang jeg troede, at han brød sig om dig. Tilgiv mig, Polly; men jeg kan ikke lade være at sige det, for det er der virkelig, og jeg vil gerne, hvis jeg kan, være lige så oprigtig en veninde mod dig, som du var mod mig."

Fannys ansigt røbede en stærk bevægelse, mens hun sagde dette frimodigt, men hurtigt, for hun ville prøve på at være ædelmodig, men fandt det meget svært. Polly forstod hende nu og beroligede hendes frygt ved at sige næsten heftigt:

"Jeg siger dig, jeg elsker ham *ikke*! Om han så var den eneste mand i verden, ville jeg ikke ægte ham, fordi jeg – ikke vil."

De sidste ord blev sagt i en anden tone, for Polly var standset med et halvt forskrækket blik og havde vendt sig bort for atter at skjule sit ansigt bag sit hår.

"Hvis det ikke er ham, så er det en anden. Du har en hemmelighed, Polly, og jeg mener, det er rimeligt, at du fortæller mig den, siden du kender min," sagde Fanny, der ikke kunne slå sig til ro, før hun havde fået alt at vide, for Pollys væsen ængstede hende.

Der fulgte intet svar på hendes spørgsmål, men hun følte sig alligevel vis i sin sag, og idet hun lagde armen om sin veninde, sagde hun i sin mest overtalende tone:

"Kæreste Polly, kender jeg ham?"

"Ja, du har set ham."

"Og det er vel en forstandig, god og statelig mand?"

"Nej."

"Det burde han være, når du elsker ham. Det er da forhåbentlig ikke et dårligt menneske?" udbrød Fanny ængsteligt og holdt stadig Polly omsluttet, mens denne hårdnakket vendte ansigtet bort.

"Jeg er tilfreds med ham, og det er tilstrækkeligt."

"Oh, sig mig blot én ting endnu: elsker han ikke dig igen?"

"Nej; men tal nu ikke et ord mere om det; jeg kan ikke holde det ud," sagde Polly i en fortvivlet tone og drog sig ud af Fannys arm.

"Ja, jeg skal nok lade være at tale om det; men nu er jeg ikke bange for at fortælle dig, at jeg tror og håber, at Sidney bryder sig en lille smule om mig. Han har været meget venlig mod os alle, og i den senere tid er det, som om han gerne ser mig, hver gang han kommer, og savner mig, når jeg ikke er til stede. Jeg turde ikke hengive mig til noget håb, før fader lagde mærke til noget usædvanligt i hans væsen og drillede mig med det; og jeg bestræber mig for ikke at bedrage mig selv; men det synes virkelig, som om der er udsigt til en lykkelig fremtid for mig."

"Gud ske tak!" udbrød Polly med den hjerteligste glæde i sin stemme. "Kom nu og fortæl mig det alt sammen," føjede hun til og satte sig i sofaen med et udtryk som en, der er undsluppet en stor fare.

"Jeg har nogle breve og andre ting, som jeg gerne vil høre din mening om, hvor vidt de virkelig betyder noget, forstår du," sagde Fanny og tog et bundt breve frem fra de inderste gemmer i sin pult. "Her er et fotografi af Tom; det kom i hans sidste brev; det er godt, ikke sandt? Han ser ældre ud, men det kommer sagtens af skægget og de grove klæder. Den kære broder, han

opfører sig så godt, at jeg virkelig begynder at føle mig ganske stolt af ham."

Fanny kastede fotografiet hen til hende og vedblev at rumstere omkring efter et bestemt brev. Hun så ikke, hvorledes Polly snappede billedet og betragtede det med ivrige blikke, men der var hende noget usædvanligt i den dæmpede tone, hvori hun sagde: "Det yder ham ikke retfærdighed," og idet hun kastede et blik over skulderen, opfangede hun et glimt af sandheden, skønt Polly sad med ansigtet halvt vendt bort fra hende. Uden at give sig tid til at tænke lod Fanny sine breve falde, lagde sine hænder på Pollys skuldre og udbrød i en tone fuld af forbavselse:

"Polly, er det Tom?"

Stakkels Polly blev så overrumplet ved dette spørgsmål, at hun ikke kunne fremføre et ord. Det behøvedes heller ikke, hendes forræderske ansigt svarede for hende såvel som den omstændighed, at hun uvilkårligt skjulte hovedet i sofapuden ligesom en tåbelig struds, når den bliver forfulgt af jægerne.

"Oh, Polly, hvor jeg er glad! Det er aldrig faldet mig ind, – du er så god, og han er så vild. – Jeg kan knap få mig til at tro det, – men det er så velsignet af dig at holde af ham."

"Jeg kunne ikke andet, – jeg gjorde mig umage for at lade være, – men det var så svært, det ved du bedst, Fanny," lød det med kvalt røst fra den selv samme umagelige pude, som Tom engang havde forkastet.

De sidste ord og den hånd, der bedende blev rakt ud imod hende, forklarede Fanny hemmeligheden ved hendes venindes kærlige medfølelse med hendes egen hjertesorg og forekom hende så rørende, at hun slog sine arme om Polly og græd over

hende på den tåbelige måde, som unge piger plejer, når deres hjerter er for fulde, og tårer kan sige mere end ord. Tavsheden varer imidlertid ved slige lejligheder aldrig længe, for den kvindelige trang til at "tale om det" får for det meste overhånd selv over den stærkeste rørelse. Derfor var de to unge piger også snart inde i en ivrig samtale, Polly meget ydmyg og nedslået, Fanny i stærk bevægelse og strømmende over af nysgerrighed og glæde.

"Skulle du virkelig blive min søster, du kære, kære pige, hvor det vil blive dejligt!" udbrød hun.

"Det sker aldrig," svarede Polly i stille fortvivlelse.

"Hvad er der i vejen for det?"

"Marie Bailey," var det sørgmodige svar.

"Hvad mener du? Er det den unge pige derude i Vesten? Hun skal ikke få Tom, før vil jeg slå hende ihjel!"

"Det er for sent, lad mig fortælle dig –, er døren der lukket og Maud af vejen?"

Fanny rekognoscerede og vendte derpå tilbage for i åndeløs spænding at lytte til, mens Polly udøste for hende den bitre hemmelighed, der nagede hendes sjæl.

"Har han ikke omtalt Marie i sine breve?"

"Jo, én eller to gange, men på en spøgefuld måde, og jeg troede ikke, det var andet end en smule fjasen. Han kan ikke have tid til meget af den slags narrestreger, det har han for meget at bestille til."

"Edward skriver gode, indholdsrige breve, – jeg har lært ham, hvordan han skal bære sig ad –, og han fortæller mig alt, hvad der går for sig. Da han havde omtalt den unge pige flere gange – de er i kost hos hendes moder, ved du nok, – spurgte jeg ham

om hende uden at tænke på noget, og han fortalte mig så, at det var en smuk, rar og velopdragen pige, og at han nok troede, at Tom var temmelig skudt i hende. Det var et hårdt slag, for ser du, Fanny, efter at Trix havde hævet forlovelsen, og det ikke mere var urigtigt af mig at tænke på Tom, begyndte jeg at håbe så småt og var så lykkelig! Nu, da alt er forbi for mig, ser jeg, hvor stærkt mit håb var, og hvor grueligt et tab det vil være for mig."

To store tårer trillede ned ad Pollys kinder, og Fanny tørrede dem bort, mens hun inderligt ønskede, at hun kunne rejse til Vesten med det næste tog for at knuse Marie Bailey med et eneste blik og bringe Tom med tilbage som en gave til Polly.

"Hvor det også var dumt af mig, at jeg ikke anede det! Men, ser du, Tom har altid været så drengeagtig, og der er mere kvindeligt ved dig efter din alder end ved nogen anden af de unge piger, jeg kender; derfor faldt det mig aldrig ind, at du brød dig om ham på den måde. Jeg vidste nok, at du var venligt sindet imod ham, det er du jo imod alle, du kære, og jeg vidste også, at han holdt af dig, ligesom han holder af mig, og måske mere, fordi han finder dig fuldkommen, men jeg drømte ikke om, at du var mere for ham end en kær veninde."

"Det er jeg heller ikke," sukkede Polly.

"Ja, så burde du være det, og hvis jeg blot kunne få fat på ham, skulle du også blive det!"

Polly greb fat i Fanny og holdt hende fast, idet hun alvorligt sagde:

"Hvis du nogen sinde med det mindste ord eller blik eller den ringeste antydning giver ham eller nogen som helst anden nys om, hvordan det er fat med mig, vil jeg – ja, så vist som mit

navn er Mary Milton – så vil jeg højt og lydeligt forkynde, at du synes godt om Ar-," videre kom Polly ikke, for Fanny holdt sin hånd for hendes mund og udbrød forskrækket:

"Nej, jeg skal ikke! Jeg lover dig højtideligt, at jeg ikke skal sige et eneste ord til noget levende væsen. Vær ikke så heftig, Polly, du gør mig ganske bange."

"Det er slemt nok at elske én uden at blive genelsket; men at få det udbasuneret er aldeles forfærdeligt; den blotte tanke er nær ved at gøre mig afsindig. Oh, Fanny, jeg bliver så pirrelig og misundelig og ond, at jeg ikke ved, hvad der skal blive af mig til sidst!"

"Jeg nærer ingen frygt for dig, kære Polly, og jeg tror for vist, at det alt sammen vil blive godt, fordi du er så god imod alle. Jeg kan ikke begribe, hvordan Tom skulle kunne lade være med at tilbede dig, og jeg er også vis på, at han ville have gjort det, hvis han var blevet længere hjemme, efter at han var blevet Trix kvit. Det ville være en ren lykke for ham, men skønt han er min broder, synes jeg ikke, han er god nok til dig, Polly, og jeg forstår ikke rigtigt, hvordan du kan bryde dig så meget om ham, når du kunne have fået en, der er ham så umådelig overlegen."

"Ja, men jeg attrår slet ikke en, der er 'overlegen'; han ville kede mig, hvis han lignede A. S., og desuden finder jeg, at Tom tværtimod er *ham* overlegen i mange henseender – ja, du behøver ikke at se så forbavset ud, jeg er overbevist om, at han er det eller vil blive det. Han er så forskellig fra ham og meget ung og har en mængde fejl, det ved jeg nok; men jeg holder kun så meget mere af ham for det; han er ærlig og brav og har et stort og varmt hjerte, og jeg ville hellere vinde hans kærlighed

end den klogeste, bedste og mest fuldendte mands i verden, simpelt hen fordi jeg elsker ham."

Om blot Tom kunne have set Pollys ansigt, da hun sagde dette! Der var en sådan kærlighed, alvor og udfordrende trods i det, at Fanny rent glemte at forsvare sin egen elskede i sin beundring af Pollys troskab mod sin, for denne oprigtige, altopslugende kærlighed var en ny åbenbaring for Fanny, der var vant til at høre sine veninder prale af to eller tre bejlere om året og beregne deres respektive værd med næsten lige så stor koldsindighed som den, de unge mænd drøftede de unge pigers formueomstændigheder med, som de nok havde lyst, men ikke "råd" til at gifte sig med. Hendes egen kærlighed til Sidney havde stået for hende som meget romantisk, fordi det virkelig ingen betydning havde for hende, om han var rig eller fattig, skønt det var noget, hun ikke vovede at tilstå selv for Polly af frygt for at blive udlét; men nu begyndte hun at få øjet op for, hvad sand kærlighed var, og at mærke, at den følelse, hun ikke kunne betvinge, var et klenodie, der burde modtages med ærbødighed og bevares med omhu.

"Jeg ved ikke, hvornår jeg begyndte at elske Tom, men jeg mærkede, at jeg gjorde det sidste vinter og blev lige så overrasket over det, som du nu er," vedblev Polly, som om hun var glad over at få sit hjerte lettet. "Jeg syntes slet ikke om hans væsen, men fandt, at han var ødsel, letsindig og lapset. Det var mig en stor skuffelse, at hans valg faldt på Trix, og jo mere jeg tænkte over sagen og så på dem, desto mere ondt gjorde det mig, for Tom var for god til hende, og det skar mig i hjertet at se hende gøre så lidt for ham, mens hun kunne have gjort så meget, for han hører til de mænd, som kærligheden kan have

indflydelse på, og den kvinde, han ægter, kan enten bringe noget godt ud af ham eller fordærve ham."

"Ja, det er sandt!" udbrød Fanny, da Polly holdt inde for at betragte billedet, der så på hende med et fast, alvorligt blik, som syntes at modsige hendes bemærkninger.

"Jeg mener ikke, at han er et svagt eller dårligt menneske; hvis han var det, ville jeg afsky ham; men han trænger til én, der kan elske ham inderligt og gøre ham lykkelig, og det forstår en god kvinde bedst," sagde Polly, som om hun besvarede den stumme tale i Toms ansigt. "Jeg vil håbe, at Marie Bailey er alt, hvad han tror at finde i hende," tilføjede hun sagte, "for jeg kunne ikke holde ud, at han skulle blive skuffet igen."

"Jeg er vis på, at han ikke bryder sig en døjt om hende, og at du gør dig unyttige sorger. Hvad var det, du sagde, Edward svarede, da du spurgte ham om denne kedelige pige?" sagde Fanny, for hvem der pludselig viste sig et håb.

Polly gentog det og tilføjede: "Jeg spurgte ham i et senere brev, om han ikke beundrede frøken Bailey lige så højt som Tom, og han skrev så tilbage, at hun var en nydelig ung pige, men han havde ingen tid til narrestreger, og jeg behøvede ikke at anskaffe mig hvide handsker i de første par år, hvis det ikke skulle være for at danse ved Toms bryllup. Siden har han ikke omtalt Marie, derfor følte jeg mig overbevist om, at der var noget alvorligt i gære, og at han forholdt sig tavs, fordi Tom havde gjort ham til sin fortrolige."

"Det ser ikke godt ud. Hvad, om jeg lod et ord falde til Tom blot for sådan i al almindelighed at forhøre mig om hans hjertes tilstand, forstår du, og give ham lejlighed til at meddele sig til mig, hvis der er noget at meddele?"

"Ja, det har jeg ikke noget imod; men du må lade mig se dit brev; jeg tør ikke stole på, at du ikke siger for meget eller giver for tydelige vink."

"Ja, det må du gerne; jeg skal under alle omstændigheder holde mit løfte, men det vil falde svært at se det gå forkert, når et ord kunne bringe alting i orden."

"Du ved, hvad der sker, hvis du siger noget," sagde Polly og så så truende ud, at Fanny skælvede for hende ved at opdage, at den blideste unge pige, når hun kommer i harnisk, kan være mere stivsindet end nogen havgasse, for selv turtelduer hakker tappert løs, når det gælder om at forsvare deres rede.

"Hvis det nu virkelig er sandt med Marie, hvad skal vi så gøre?" sagde Fanny efter en pause.

"Se at komme over det; man kan altid komme over, hvad det skal være, på en eller anden måde," sagde Polly og så ud, som om hendes dødsdom var fældet.

"Men hvis det ikke er det?" udbrød Fanny, der ikke kunne holde den tanke ud.

"Så vil jeg vente," svarede Polly, hvis ansigts udtryk undergik en så fortryllende forandring, at Fanny øjeblikkelig knugede hende i sine arme med det oprigtige ønske, at Marie Bailey aldrig var blevet født.

Derpå drejede samtalen sig hen på den anden tilbedte genstand, og efter megen snakken udtalte Polly som sin faste overbevisning, at A. S. havde glemt M. M. og var på gode veje til at søge trøst hos F. S. Med denne tilfredsstillende afgørelse blev rådslagningen endt efter stadfæstelsen af en overenskomst, ifølge hvilken de to veninder forpligtede sig til at stå hinanden troligt bi i det kommende års prøvelser.

Denne vinter var meget forskellig fra den sidste for begge de unge piger. Fanny kastede sig med fordoblet iver over sine pligter, for Arthur Sidney var en huslig mand, der beundrede husmoderlige fuldkommenheder. Hvis Fanny ønskede at vise ham, hvad hun formåede i retning af at gøre et hjem behageligt, lykkedes det hende bedre, end hun anede, for trods mange fejlgreb og mange anfald af modløshed bag kulisserne blev det lille hus et højst tiltrækkende sted, i det mindste for hr. Sidney, der blev en endnu stadigere husven end tidligere og syntes opsat på at vise, at forandringen i vilkår ikke gjorde nogen forskel over for ham.

Fanny havde næret frygt for, at Pollys tilbagekomst måske skulle blive farlig for hendes egne forhåbninger; men Sidney kom Polly i møde med den gamle venlighed og overbeviste hende snart om, at det havde haft den forønskede virkning, at hans tilbøjelighed var blevet kvalt i spiren, for da det var blevet taget i tide, var den frembrydende følelse let døet bort og havde efterladt plads til at et ældre venskab kunne udfolde sig til en lykkeligere kærlighed.

Fanny var tydeligvis glad over dette, og Polly beroligede hende snart ganske ved at vise, at hun ikke ønskede at prøve sin magt. Hun holdt sig for det meste hjemme, når hendes dagværk var endt, fordi det tiltalte hende mere at sidde og drømme over en bog eller sy end at underkaste sig den anstrengelse, som det kostede hende selv blot at gå hen til Shaws.

"Fanny trænger ikke til mig, og Sidney bryder sig ikke om, om jeg kommer eller ikke, så jeg vil blive derfra," kunne hun ofte sige som for at undskylde sin tilsyneladende ligegyldighed.

Polly lignede slet ikke sig selv den vinter, og de, der stod hende nærmest, så det og undrede sig i høj grad over det. William blev meget bekymret, fordi hun var så stille, bleg og tungsindig, og plagede hende med sine enfoldige kærlighedsbeviser, indtil hun gjorde ham fuldstændig forvirret ved at blive pirrelig og skænde på ham; derfor trøstede han sig med Maud, der nu som en næsten voksen pige påtog sig en værdig mine og lagde beslag på ham på en måde, der forskaffede ham stadig morskab og beskæftigelse.

Efterretningerne fra Vesten vedblev at være højst usikre, for Fannys forespørgsler i almindelighed fremkaldte kun ærgerligt utilfredsstillende svar fra Tom, der sang "den skønne frøken Baileys" pris og erklærede, at han hentæredes af håbløs lidenskab for en eller anden, i sådanne halvt komiske, halvt tragiske udtryk, at de unge piger ikke kunne blive på det rene med, om det kun var hans narrestreger eller et fif for at skjule den frygtelige sandhed.

"Vi vil have det ud af ham, når han kommer hjem til foråret," sagde Fanny til Polly, da de havde sammenlignet deres brødres breve og var blevet enige om, at "mandfolk var de mest umeddelsomme og irriterende skabninger under solen", for Edward var så optaget af sine forretninger, at han aldeles ignorerede spørgsmålet om Marie Bailey og lod dem forblive i fuldstændig uvished.

Al slags mangel er svær at udholde, især når den lidende føler ungdommens trang, og Polly blev i et halvt år sat på en så smal ration af lykke, at hun blev ganske mager, og ofte, når hun så, hvor store hendes øjne blev, og hvor tydeligt årerne trådte frem på hendes tindinger, blev hun grebet af den tungsindige tanke,

at forårets første blomster måske ville blomstre på hendes grav. Hun havde imidlertid ikke i sinde at dø, før Toms besøg havde fundet sted, og efterhånden som tiden til dette kom nærmere, gennemgik hun sådanne omvekslinger af håb og frygt og levede i en sådan tilstand af febrilsk ophidselse, at hendes livlighed og farve vendte tilbage, og hun så, at den interessante bleghed, hun havde gjort regning på, fuldstændig ville svigte hende.

Endelig kom maj og med den et solskin, der oplivede selv Pollys hårdt pinte hjerte. En dag kom Fanny ind til hende med et udseende, som om hun bragte så glædelige tidender, at hun næppe vidste, hvordan hun skulle meddele dem.

"Fat dig, – der er en, der er blevet forlovet!" sagde hun i en højtidelig tone, der fik Polly til at holde hånden op som for at afværge et truende slag. "Nej, se ikke sådan ud, kæreste Polly, det er ikke Tom, det er – mig!"

Naturligvis blev der nu en henrykkelse, efterfulgt af en af disse henrivende fortrolige samtaler, som intime veninder finder så stor nydelse i, afbrudt af tårer og kys, smil og suk.

"Oh, Polly! skønt jeg havde ventet og håbet så længe, kunne jeg ikke tro det, da det kom, og jeg fortjener det ikke, men jeg vil gøre mig fortjent til det, for det er, som om den vished, at han elsker mig, gør alting muligt," sagde Fanny med et udtryk, der gjorde hende virkelig smuk for første gang i hendes liv.

"Du lykkelige pige!" sukkede Polly, men tilføjede derpå smilende: "Jeg mener, at du fortjener al den lykke, der er faldet i din lod, for du har redeligt stræbt for at gøre dig værdig til den, og det ville du have haft grund til at være stolt af, om den så aldrig var kommet."

"Han siger, at det er det, der har bragt ham til at elske mig," sagde Fanny, der aldrig kaldte sin bejler ved hans navn, men gjorde det lille personlige pronomen til et meget tiltalende ord ved den tone, hun udtalte det i. "Han følte sig skuffet af mig forrige år, har han fortalt mig, men du talte godt om mig, og skønt han ikke lagde videre vægt på det dengang, fandt han dog, da han havde mistet dig og kom tilbage til mig, at du ikke havde fuldstændig uret, og han har nu iagttaget mig hele denne vinter og lært at agte og elske mig højere for hver dag. Oh, Polly, da han sagde det, overvældede det mig, for trods alle mine anstrengelser er jeg endnu så svag, så ussel og så tåbelig."

"Vi har nu en anden mening om dig, og jeg er overbevist om, at du vil blive alt, hvad han håber at finde i dig, for han er just en mand, som passer for dig."

"Så meget taknemmeligere er jeg, fordi du ikke beholdt ham selv," sagde Fanny og brast endelig en gang igen i sin gamle muntre latter.

"Det var kun en kortvarig fejltagelse af ham, i sit hjertes inderste havde han hele tiden en følelse af det rette. Det var dit hvide overstykke og min tåbelige opførsel den aften, vi var i operaen, der satte ham det i hovedet," sagde Polly med en følelse, som om hin aftens begivenheder lå tyve år tilbage i tiden, dengang hun var et flygtigt ungt væsen, der satte pris på smukke hatte og barnagtige narrestreger.

"Jeg vil ikke fortælle Tom et ord om det, men gemme det som en overraskelse, til han kommer. Han kommer i næste uge, og så vil vi foranstalte en almindelig opklaring af hemmeligheder," sagde Fanny, der øjensynlig havde en forestilling om, at det tusindårige rige var nær.

"Måske," sagde Polly, mens hendes hjerte bankede stærkere og så atter sank, for dette var et tilfælde, hvor hun ikke kunne gøre andet end vente og håbe og holde sine hænder beskæftiget med syningen af Williams ny skjorter.

Der er en hel del mere sådan tavs lidelse i verden, end man aner, for de kvinder, der ikke lader sig forknytte, er få, og de kvinder, der lider og venter, er mange. Hvis arbejdskurve var begavede med evnen til at tale, kunne de fortælle os sandfærdigere og mere rørende historier end nogen af dem, vi læser; for mangen en kvinde syr sit livs mørke eller lyse skæbne ind i sit arbejde, mens hun sidder tilsyneladende uanfægtet og rolig i sit hjem, men i virkeligheden opfyldt af tanker gennemlever en hel hjertehistorie og opsender brændende bønner, mens hun broderer nette småting eller bøder på sit tøj.

19. Tom har lykken med sig

"Kom, Philander, lad os gå at finde
hver især sit hjertes tro veninde."

Dette kunne være det mest passende motto over dette kapitel, fordi jeg, forskrækket over de trusler og klager, der regnede ned over mig, da jeg havde taget mig den frihed at ende en vis historie, som jeg syntes, nu lader mig lede af det elskværdige ønske om at gøre det godt igen og med fare for at synde mod alle fordringer på overensstemmelse agter at smede alle dem sammen, som jeg kan give min velsignelse.

Af og til udbryder der en giftermålsepidemi, især henimod forårstiden, som volder forstyrrelse i samfundet, fortynder ungkarlenes rækker og bringer mødrene til at klage over tabet af deres smukkeste døtre. Dette forår brød sygdommen løs med stor voldsomhed i den Shawske kreds og gjorde forældrenes hoveder aldeles fortumlede, da det ene tilfælde fulgte på det andet med foruroligende hurtighed. Fanny var, som vi har set, den, der først blev angrebet, og næppe havde hun overstået den farlige krise, før Tom kom hjem for at forøge listen over ofrene. Da Fanny jævnligt var ude at spadsere med sin Arthur, der nærede den overbevisning, at motion var nødvendig for rekonvalescenten, gik Polly hver dag hen for at se til fru Shaw, der følte sig ensom, skønt meget raskere end sædvanlig, for forlovelsen havde en heldigere indflydelse på hendes befindende end noget som helst styrkende middel, hun nogen sinde havde prøvet. Et par dage efter Fannys glædelige besøg blev Polly, da hun trådte ind ad døren hos Shaws, forskrækket af

Maud, der kom styrtende ned ad trappen, idet hun sendte en syndflod af ord foran sig:

"Han er kommet, før han havde sagt at han ville komme, for at overraske os! Han er oppe i mamas værelse og sagde netop: 'Hvordan har Polly det?' da jeg hørte dig komme listende, som du plejer, og du må lige straks gå derop. Han ser så morsom ud med bakkenbarter, men er rigtig så smuk; han er blevet så stor og brun, og han løftede mig lige op i vejret, da han kyssede mig. Behold bare din hat på, jeg forgår af utålmodighed."

Med disse ord greb Maud fat i Polly og halede hende af sted som et erobret skib, der blev slæbt af en lille pustende bugserdamper.

"Jo før det er overstået, desto bedre for mig," var den eneste tanke, Polly havde tid til, før hun blev puffet ind i fru Shaws værelse af Maud, der triumferende råbte:

"Der er han! Ser han ikke udmærket ud?"

Et øjeblik dansede alting for Pollys øjne, da en hånd varmt trykkede hendes, og en mandig røst hjerteligt sagde:

"Hvordan har du det, Polly?"

Derpå lod hun sig glide om i en stol ved siden af fru Shaw og håbede, at hun havde svaret fornuftigt, for hun havde ikke den svageste forestilling om, hvad hun havde sagt.

Sindene kom snart til ro igen, og mens Maud udbredte sig om den store overraskelse, dristede Polly sig til at betragte Tom, glad over, at hun vendte ryggen til lyset, og han ikke. Værelset var ikke stort, og Tom syntes at fylde det helt, ikke just fordi hans legeme havde udviklet sig så stærkt, kun var han blevet bredere over skuldrene, men der var noget rask, livligt, frit og utvungent over ham, der røbede, at han havde ført et virksomt

liv i det fri mellem folk, der ikke var synderlig nøjeregnende med, hvad de tog sig for med deres arme og ben. Den grove rejsedragt, de svære støvler, det brune ansigt og mandige skæg havde i den grad forandret ham, at Polly næppe kunne finde et eneste spor af den elegante Tom Shaw i den djærve unge mand, der stod med den ene fod hvilende på en stol, mens han talte om forretningssager med sin fader med så stor indsigt, at det frydede den gamle herre. Polly syntes overordentlig godt om den forandring, der var foregået med ham, og sad og lyttede til hans beretning om forretningsforholdene i Vesten med lige så stor interesse, som om det havde været den mest spændende roman, for mens Tom talte, så han jævnligt hen på hende med et nik eller et smil ganske som i gamle dage, så at hun for en kort stund glemte Marie Bailey og var i den syvende himmel.

Noget efter kom Fanny stormende ind og voldte Tom en endnu større overraskelse end den, han selv havde voldt de andre. Han havde ikke den ringeste anelse om, hvad der var sket i hjemmet, for Fanny havde med unge pigers sædvanlige ondskabsfuldhed sagt til sig selv: "Når han ikke finder for godt at fortælle mig sine hemmeligheder, vil jeg heller ikke fortælle ham mine," og havde intet fortalt ham om Sidney, undtagen at hun lejlighedsvis havde antydet, at han ofte kom hos dem og var meget venlig. Da hun nu meddelte ham sin forlovelse, så Tom derfor så forbløffet ud, at Fanny troede, at han ikke syntes om den, men da den første overraskelse var forbi, ytrede han en så deltagende glæde over det, at hun følte sig både rørt og smigret.

"Hvad mener du om den historie?" spurgte Tom og vendte sig pludselig om til Polly, der stadig sad hos fru Shaw i skygge af sengeomhænget.

"Jeg synes rigtig godt om det," svarede hun i en så hjertelig tone, at Tom ikke kunne tvivle om oprigtigheden af hendes glæde.

"Det glæder mig. Jeg håber, du vil blive lige så fornøjet over en anden forlovelse, som du inden ret længe vil få at høre om," sagde Tom og bortførte med en ejendommelig latter Sidney til sin hule, mens de unge piger blev tilbage og telegraferede den forfærdelige formodning til hinanden:

"Det er bestemt Marie Bailey."

Hvordan hun bar sig ad med at komme igennem den aften, blev aldrig klart for Polly, og dog var den ikke lang, for allerede klokken otte listede hun sig ud af stuen i den hensigt at skynde sig hjem alene og ikke bede nogen om at følge sig. Men det lykkedes hende ikke, for mens hun stod og varmede sine små galocher ved kaminen i spisestuen og imidlertid tænkte på, om Marie Bailey havde små fødder, og om Tom nogen sinde hjalp hende hendes galocher på, blev hendes egne taget ud af hendes hænder, og Toms stemme sagde bebrejdende:

"Havde du virkelig i sinde at løbe din vej og ikke lade mig følge dig hjem?"

"Jeg er ikke bange; jeg ville ikke tage dig bort fra de andre," begyndte Polly i det hemmelige håb, at hun ikke røbede sin glæde alt for tydeligt.

"Ja, men jeg vil gerne tages bort. Nu er det et helt år, siden jeg sidst fulgte dig hjem, har du tænkt på det?" sagde Tom, der stod og legede med galocherne uden tegn til hastværk.

"Har det været dig så langt?"

"En hel evighed!"

Det havde været Pollys hensigt at tale ganske roligt og smile vantro ad hans svar, men trods den lille kokette, rosenfarvede kyse, hun havde på, og som hun vidste klædte hende udmærket, var der intet spor af lystighed hverken i hendes mine eller tone, og Tom fandt noget i hendes forandrede ansigt, der bragte ham til hastigt at sige:

"Jeg er bange for, at du har arbejdet for meget i vinter, Polly; du ser træt ud."

"Oh, nej! jeg er glad ved at have meget at bestille," svarede Polly og begyndte at trække sine handsker på som for at bevise sit udsagn.

"Ja, men jeg er ikke glad ved, at du bliver mager og bleg."

Polly så op for at takke ham, men kom ikke til det, for der røbede sig en dybere følelse end taknemmelighed i de ærlige, blå øjne, der ikke formåede at dølge sandheden fuldstændig. Tom så det, rødmede over hele sit brune ansigt, og idet han lod galocherne falde, greb han hendes hænder og sagde på sin gamle fremfusende måde:

"Polly, jeg vil gerne sige dig noget!"

"Ja, jeg ved det – vi har ventet det. Jeg håber, at du vil blive rigtig, rigtig lykkelig, Tom," sagde Polly og trykkede hans hænder med et smil, der var mere rørende end en hel strøm af tårer.

"Hvad mener du?" udbrød Tom og så ud, som om han troede, hun havde mistet forstanden.

"Edward har fortalt os alting om hende; han mente nok, det ville blive enden på det, og da du talte om nok en forlovelse, vidste vi godt, at du mente din egen."

"Ja, men det var ikke tilfældet! Det var Edward, det gjaldt; han havde bedt mig om at fortælle dig det; det er netop blevet afgjort."

"Er det med Marie?" udbrød Polly og greb fat i en stol som for at være forberedt på alt.

"Ja, naturligvis; med hvem skulle det ellers være?"

"Han sagde ikke, – du talte mest om hende, – og derfor troede vi –," stammede Polly, grebet af en pludselig forvirring.

"At jeg var forelsket? Ja, det er jeg også, men ikke i hende."

"Oh!" udbrød Polly og snappede efter vejret, som om hun havde fået et koldt styrtebad over hovedet, for jo mere alvorlig Tom blev, desto mere ligefrem blev han.

"Vil du gerne vide, hvad den pige hedder, som jeg har elsket i mere end et år? Hun hedder Polly," sagde Tom, og mens han talte, bredte han armene ud imod hende med den slags stumme veltalenhed, som man ikke kan modstå, og Polly sank øjeblikkelig i dem uden at sige et ord.

Vi forbigår, hvad der skete i de nærmest følgende minutter, kærlighedsscener lader sig, hvis kærligheden er ægte, ikke beskrive, thi for dem, der selv har spillet med i dem, vil selv den udførligste beskrivelse synes mat, og for dem, der ikke har det, vil selv den tarveligste skildring synes overdreven. Derfor gjorde romanforfatterne bedst i at lade indbildningskraften udmale sig, hvad der ligger over al kunst, og overlade de elskende til sig selv i de lykkeligste øjeblikke i deres liv.

Det varede ikke længe, så sad Tom og Polly ved hinandens side i den lyksalige sindsstemning, der sædvanligt ledsager det første skridt ud af den dagligdags verden ind i de lykkelige egne, hvori de elskende en måneds tid eller to fører en

berusende tilværelse. Tom gjorde ikke andet end at sidde og se på Polly, som om han fandt det vanskeligt at tro på, at der efter den ubehagelige vinter var fulgt et så dejligt forår, men Polly kunne som en ægte kvinde, selv mens hun skiftevis lo og græd af glæde, ikke lade være med at komme med spørgsmål.

"Hør, Tom, hvordan kunne jeg vide, at du elskede mig, da du rejste bort uden at have sagt mig et eneste ord om det?" begyndte hun i en ømt bebrejdende tone, idet hun tænkte på, hvilket strengt år hun havde tilbragt.

"Og hvordan kunne jeg få mod til at sige noget, når jeg i hele den vide verden ikke ejede andet at byde dig end mit værdiløse hjerte?" svarede Tom med varme.

"Det var alt, hvad jeg ønskede," hviskede Polly i en tone, der vakte en fornemmelse hos ham af, at englene ikke var helt forsvundet fra jorden.

"Jeg har altid holdt af dig, Polly, men jeg vidste ikke, hvor kær du var mig, før jeg skulle rejse. Jeg var ikke fri, ved du, og desuden havde jeg et stærkt indtryk af, at du holdt af Sidney, skønt Fanny var kommet med en antydning af, at du sidste vinter havde afvist ham. Han er sådan et mageløst menneske, at jeg virkelig ikke begriber, hvordan du kunne lade være at holde af ham."

"Ja, det er besynderligt; jeg forstår det ikke selv; men kvinderne er nogle underlige skabninger, og deres smag er uberegnelig," sagde Polly med et skælmsk blik, som Tom satte tilbørlig pris på.

"Du var så god imod mig i de sidste dage, at jeg var meget nær ved at åbne mit hjerte; men jeg kunne ikke bekvemme mig til at bede dig tage imod et fattigt, vanæret menneske, som Trix

ikke ville have, og som alle syntes at betragte som en dårlig person. 'Nej,' sagde jeg til mig selv, 'Polly bør have det bedste; hvis Sidney kan vinde hende, så lad ham det, og der skal aldrig komme et ord over mine læber – jeg vil under alle omstændigheder bestræbe mig for at gøre mig mere fortjent til hendes venskab, og måske jeg så, når jeg har vist, at jeg virkelig duer til noget og ikke skammer mig ved at arbejde, kan få mod til at prøve min lykke.' Derfor tav jeg stille, arbejdede som en hest, viste mig selv og andre, at jeg var i stand til at skaffe mig mit brød på en hæderlig måde, – og kom så hjem for at se, om der var noget håb for mig."

"Og jeg ventede på dig i hele den lange tid," hviskede Polly sagte, dybt rørt over Toms mandige anstrengelser for at fortjene hende.

"Jeg havde ikke i sinde at tale lige straks, men at se mig lidt for først og forvisse mig om, hvordan det forholdt sig med Sidney, men Fannys meddelelse afgjorde det punkt, og for et øjeblik siden afgjorde det blik, min egen Polly så på mig med, det andet. Jeg kunne ikke vente et minut længere, og jeg kunne ikke lade være med at åbne mine arme mod min lille brud, – Gud velsigne hende! –, skønt jeg føler, at jeg ikke fortjener hende."

Toms stemme blev lavere og lavere, mens han talte, og hans ansigt røbede en bevægelse, som han ikke behøvede at skamme sig over, for hans oprigtige kærlighed forædlede ham og gjorde ham ydmyg, hvor en mere overfladisk følelse ville have gjort ham stolt af hans held. Polly forstod dette og fandt sin elskers oprigtige og ligefremme ord mere veltalende end den skønneste poesi. Hendes hånd listede sig op til hans kind, mens

hun tillidsfuldt lagde sin egen op til hans grove frakke og på sin frimodige, ligefremme måde sagde:

"Kære Tom, sig ikke det, som om jeg var den bedste pige i verden. Jeg har så mange, mange fejl og ville gerne, at du skulle kende dem alle og hjælpe mig at rette dem, som du har rettet dine egne. Vi har ingen skade haft af at vente, og jeg holder så meget mere af dig for alt, hvad du har udstået, men jeg er bange for, at det har været et strengere år for dig end for mig, du ser meget ældre og alvorligere ud, end da du rejste. Du beklagede dig aldrig, men jeg havde en følelse af, at du gik mere igennem, end nogen af os anede."

"Ja, det var temmelig strengt i begyndelsen, tilstår jeg; alting var så nyt og fremmed for mig, at jeg er bange for, jeg ikke ville have holdt det ud, hvis Edward ikke havde været. Han plejede at le ad mig og sige "Snak!", når han hørte mig sige det, men det er ikke desto mindre sandt, at han er et prægtigt menneske, og at han hjalp mig over det første halve år som en – ja, som en broder, hvad han nu er for mig. Der var ingen grund til, at han skulle volde sig selv bryderi ved at tage sig af en hjælpeløs fyr som mig, men han gjorde det alligevel og gjorde meget let og sikkert for mig, som ville have været forfærdelig svært og også farligt, hvis jeg havde været overladt til mig selv. Den eneste måde, jeg kan forklare mig det på, er, at det er et familietræk og noget, der falder lige så naturligt for broderen som for søsteren."

"Det samme træk tilhører også den Shawske familie, men fortæl mig nu noget om Marie; er Edward virkelig forlovet med hende?"

"Ja, aldeles virkelig; du vil få et brev, der strømmer over af henrykkelse, i morgen; han havde ikke tid til at sende det med mig, for jeg kom så hovedkulds af sted. Marie er en forstandig og smuk pige, og Edward vil blive meget lykkelig med hende."

"Hvorfor lod du os tro, at det var dig?"

"Jeg ville blot drille Fanny lidt; jeg syntes godt om Marie, for hun mindede mig undertiden om dig og var sådan en venlig og hyggelig lille én, at jeg ikke kunne andet end føle glæde over hendes selskab efter et strengt dagværk, men Edward blev skinsyg, og da jeg mærkede, at han mente det alvorligt, lod jeg marken klar for ham og lovede ikke at ymte et ord til nogen, før han havde fået et Ja eller Nej af sin Marie."

"Blot jeg havde vidst det," sukkede Polly. "Forelskede mennesker bærer sig altid så tåbeligt ad."

"Ja, det er sandt; hverken du eller Fanny gav os stakkels fyre det mindste vink med hensyn til Sidney, og der har jeg nu gået og bildt mig alle hånde skrækkelige ting ind om dig."

"Det er ikke mere, end vi fortjener; brødre og søstre burde aldrig have hemmeligheder for hinanden."

"Det vil vi heller aldrig mere. Savnede du mig meget?"

"Ja, Tom, grumme, grumme meget."

"Du tålmodige lille Polly!"

"Brød du dig virkelig om mig, før du rejste?"

"Ja, nu skal du se," svarede Tom og fremtog med ikke ringe stolthed en anselig lommebog, som var fyldt med dokumenter af et højst imponerende omfang, der så ud til at indeholde forretningssager, åbnede et hemmeligt rum, hvorfra han fremtog et forslidt stykke papir, som han forsigtigt lukkede op,

og viste hende en lille brun genstand, der udsendte en svag duft.

"Det er den rose, som du havde anbragt på min fødselsdagskage, og i næste uge får jeg nok en frisk på en anden lille dejlig kage, som du laver til mig; du lod den ligge på gulvet i min lille hule den aften, da vi talte sammen der, og jeg har gemt den lige siden. Kan man ikke kalde det en romantisk kærlighed?"

Polly tog den lille relikvie, der var blevet opbevaret et helt år, og smilede, da hun læste de ord: "Den kære Pollys rose," der var kradset under de visnede blade.

"Jeg vidste ikke, at du kunne være kan sentimental," sagde hun og så så fornøjet ud, at han ikke angrede, at han havde tilstået sin tåbelighed.

"Det var jeg heller ikke, før jeg blev forelsket i dig, min ven, og jeg er ikke så meget slem endda, for jeg har ikke min buket liggende nærmest ved mit hjerte, men hvor jeg kan se den hver dag, for at jeg ikke skal glemme, hvem jeg arbejder for. Det skulle ikke undre mig, om jeg skyldte den lille narrestreg, at jeg stadig har været sparsommelig, retskaffen og arbejdsom, for jeg lukkede aldrig min lommebog op uden at komme til at tænke på dig."

"Gud velsigne dig, Tom!" udbrød Polly, der fandt det så rørende, at hun begyndte at famle efter sit lommetørklæde; men Tom tog det fra hende og fik hende til at le i stedet for at græde ved i en indsmigrende tone at sige:

"Jeg tror ikke, at du har gjort så meget engang, hvor romantisk du også er, har du vel?"

"Hvis du vil lade være med at le ad mig, skal jeg vise dig mine skatte. Jeg begyndte først og har båret dem længst."

Mens Polly talte, tog hun den gamle kapsel frem, åbnede den og viste dem det billede, han havde givet hende i posen med nødderne; det var klippet lille og anbragt i den ene side af kapslen; i den anden var der en lok rødligt hår og en sort knap. Hvor Tom lo, da han så disse genstande!

"Du vil da ikke bilde mig ind, at du har båret det fugleskræmsel af en dreng i al den Tid? Polly! Polly! du er den mest trofaste sjæl, der nogen sinde har levet."

"Nej, min herre, du må ikke smigre dig med, at jeg har båret det i alle disse år; jeg satte det først ind sidste forår, fordi jeg ikke turde bede om et af de ny billeder. Knappen er af den gamle frakke, som du absolut ville gå med efter din faders fallit, som om det var din pligt at se så lurvet ud som muligt, og lokken har jeg stjålet fra Maud. Er det ikke tåbeligt?"

Det lod ikke til, at han fandt det særlig tåbeligt, og efter en kort pause blev Polly alvorlig og sagde bekymret:

"Hvornår skal du vende tilbage til dit strenge arbejde igen?"

"Om en uge eller to, men det vil ikke forekomme mig så strengt nu, for du vil skrive hver dag, og jeg vil tænke på, at jeg arbejder for at skabe dig et hjem. Det vil give mig fyrre mænds kræfter; jeg vil betale min gæld og lægge noget til side til at begynde med, og så vil Edward og jeg gifte os og gå i kompagniskab, og vi vil alle fire blive de gladeste og flittigste mennesker i hele Vesten."

"Det lyder meget opmuntrende, men vil det ikke tage lang tid, Tom?"

"Kun nogle få år; og vi behøver heller ikke at vente et øjeblik længere, end til Sidney er betalt, hvis du ikke har noget imod at begynde temmelig småt, Polly."

"Jeg vil hellere hjælpe dig med at arbejde os op end sidde ørkesløs, mens du slider i det alene. Således bar fader og moder sig ad, og jeg bilder mig ind, at de var meget lykkelige trods fattigdom og strengt arbejde."

"Så vil vi gifte os til næste år, for jeg må have større løn, førend jeg tager dig bort fra det gode hjem, du har her. Gud give, Polly, ja, Gud give, at jeg havde blot halvdelen af de penge, jeg har sat over styr, til at gøre det godt for dig nu."

"Det skal du ikke tage dig nær; jeg ville ingen pris sætte på dem; jeg vil hellere have mindre og vide, at du har tjent det alt sammen," udbrød Polly, da Tom stampede i gulvet i et heftigt anfald af samvittighedsnag over sin tidligere ødselhed.

"Det ligner dig at tale sådan, og jeg vil ikke spilde flere ord på at jamre over mig selv, fordi jeg har været en tåbe. Ja, vi vil arbejde os op sammen, min modige, lille Polly, og du skal endnu blive stolt af din mand, selv om han kun er 'den fattige Tom Shaw'."

Hun følte sig lige så vis på dette, som om et orakel havde forudsagt hende det, og hun blev ikke skuffet, for hendes kærlige hjerte, der altid havde set, troet på og bestræbt sig for at styrke alle de gode anlæg hos Tom, blev rigeligt belønnet for sin instinktive tillid ved de følgende års lykke.

"Ja," sagde hun forhåbningsfuldt, "jeg er vis på, at det vil lykkes for dig, for det bedste, en mand kan få, er arbejde for en opgave og en redelig vilje til at udføre det."

"Der er en eneste ting, Polly, som er endnu bedre," sagde Tom og løftede hendes ansigt lidt op, så at hun kunne se den begejstring, der lyste i hans øjne.

"Hvad er det, min ven?"

"Det er en god kvinde til at elske og hjælpe ham gennem hele livet, som du med Guds hjælp vil elske og hjælpe mig."

"Selv når hun virkelig er noget gammeldags?" hviskede Polly med et glad blik, som tårerne gjorde endnu klarere, mens hun så på den unge mand, der gennem hende havde fået et glimt af den reneste lykke, som han ikke skammede sig ved at skylde kærlighed og arbejde, to herlige, gammeldags ting, der langt tilbage i tiden blev bragt i mode af det første par fra Edens have.

For at ingen af mine unge læsere og læserinder, der har beæret Maud med deres interesse, skal føle utilfredsstillet nysgerrighed med gensyn til hendes fremtidige skæbne, vil jeg for deres skyld tilføje, at hun *ikke* blev gift med William, men blev en virksom og livlig gammeljomfru, der hele sit liv holdt hus for sin fader til hans største tilfredshed.

Williams drømme om præstelig virksomhed gik alligevel i tidens løb i opfyldelse, og hans præstegård blev regeret af en venlig, klarøjet dame, som den velærværdige William Milton kaldte sin "lille Jenny".

Længere ind i fremtiden vover selv denne dristige pen ikke at trænge, men standser her, idet den slutter med de kære gamle eventyrs ord:

"Og så blev de gift og levede alle i lykke og glæde til deres død."

Om "Polly"

Forfatter: Louisa May Alcott (1832-1888).
Org.udgave: *An Old-Fashioned Girl* by Louisa May Alcott. Roberts Brothers, Boston 1870.
Denne udgave efter: *Polly.* Af Louisa M. Alcott. Oversat af J. E. Wørmer. 2. oplag. Wilhelm Priors Forlag, København 1892.
Oversætter: Julius Emil Wørmer (1840-1897).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Elenore Abbott (1875–1935): "*Oh, Puttel, Puttel, what a fool I am!*".

ISBN 978-87-7628-417-6
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-702-4 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk